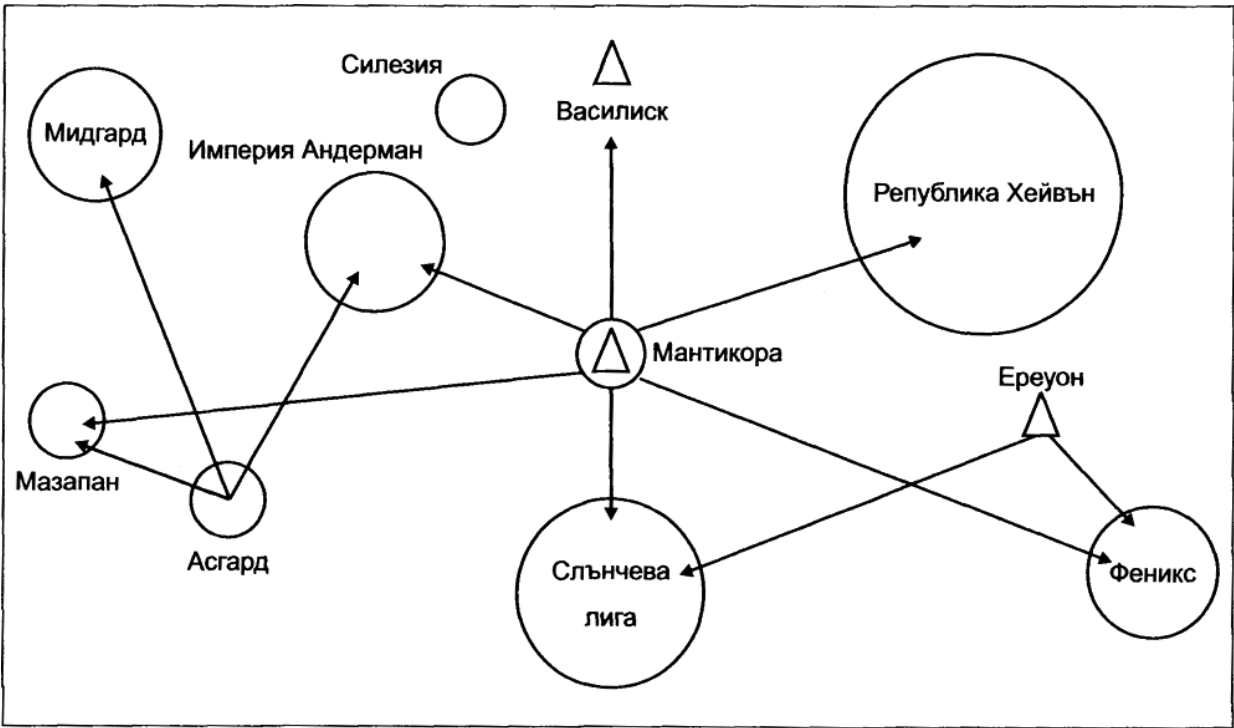

ДЕЙВИД УЕБЪР ЗА ЧЕСТТА НА КРАЛИЦАТА

Част 2 от „Хонър Харингтън“

Превод от английски: Милена Илиева, 2013

chitanka.info

1.

Катерът премина от слънчевия блясък към плътната чернота само за миг, както се случваше единствено в космоса. Високата жена с широки рамене и черно-златната униформа на Мантикорския кралски флот гледаше през илюминатора от бронирано пластистъкло и въпреки красотата на гледката се мръщеше.

Шестокраката дървесна котка с козина в отсенки на кремавото и сивото се намести върху рамото ѝ, когато жената вдигна ръка да посочи.

— Нали говорихме с командир Антрим да заменим Бета 14, Анди — каза тя и дребният лейтенант до нея неволно примижа. Във високия сопранов глас на жената липсваше каквато и да било интонация.

— Да, госпожо. Говорихме. — Плъзна пръсти по пада си и провери информацията, която се появи на дисплея. — Обсъдили сме го на шестнайсети, капитане, преди да излезете в отпуск. Той обеща да се свърже с нас своевременно.

— Но така и не го направи — отбеляза капитан Хонър Харингтън. Лейтенант Венизелос кимна в потвърждение.

— Не го направи, да. Съжалявам, госпожо. Трябваше да го следя по-изкъсо.

— Имал си други неща на главата, и ти, като всички останали — каза тя и Андреас Венизелос отново примижа. Този път чувството беше дори по-болезнено. Хонър Харингтън рядко мъреше офицерите си и това беше нож с две остриета — в конкретния случай лейтенантът предпочиташе да му беше откъснала главата, отколкото да му говори с този тих и разбиращ тон, почти все едно търси извинение за пропуска му.

— Може и така да е, госпожо, но аз все пак трябваше да го държа изкъсо — каза той. — И двамата знаем, че в корабостроителниците мразят подмяната на двигателни модули. — Вкара кратка бележка в

пада си. — Ще се свържа с него веднага щом се върнем на борда на „Вулкан“.

— Добре, Анди. — Тя обърна глава и го удостои с усмивка. Нещо почти пакостливо смекчаваше силните черти на лицето ѝ. — Ако се опита да те мотае, уведоми ме. Ще обядвам с адмирал Тайер. Още не съм получила официални заповеди, вярно, но бас лоя, че тя знае какви ще са.

Венизелос се ухили — и двамата знаеха, че Антрим се опитва да извърти един стар трик, който обикновено сработваше. Когато ти възложат задача по корабно преоборудване, която по някаква причина не желаш да извършиш, просто протакаш, докато наближи крайният срок, и разчиташ, че капитанът на въпросния кораб ще побърза да се върне в космоса, вместо да си навлече гнева на командването с промени в графика. За съжаление на командир Антрим успехът на въпросния трик зависеше от капитаните и тяхната склонност да си затварят очите за произволите на корабостроителницата, а при *този* капитан такава склонност не съществуваше. Нещо повече — макар и неофициално, слуховете упорито твърдяха, че Първият космически лорд има планове за кораба на Нейно величество „Безстрашен“. С други думи, ако „Безстрашен“ изпуснеше сроковете, някой друг щеше да опере пешкира, защото командващият офицер на космическа станция „Вулкан“ изобщо нямаше да е доволна от перспективата да обяснява закъснението пред адмирал Данвърс. Третият космически лорд имаше пословично къс фитил и обичаше да колекционира скалпове.

— Да, госпожо. Ъ-ъ, дали да не спомена пред Антрим, че ще обядвате с адмирала? Ей така, между другото?

— Стига, Анди. Не ставай гаден... освен ако не прецениш, че Антрим се прави на интересен, разбира се.

— Разбира се, госпожо.

Хонър се усмихна и отново зарея поглед през илюминатора.

Светлинките по корпуса на „Безстрашен“ примигваха в бяло и зелено — обозначението на пристанал звездолет. Приличаха на скъпоценни камъчета и бяха много ясно очертани, защото нямаше атмосфера, която да разсейва и пречупва светлината им. Хонър усети познатата тръпка на гордост. Бялата повърхност на тежкия крайцер отразяваше слънчевата светлина над разделителната линия с

космическия мрак, която пресичаше надлъжно хиляда и двеста метровия му корпус. Хиляда и двеста метра дължина от край до край и триста хиляди тона маса. Ярка светлина се изливаше от един отворен оръжеен отсек на сто и петдесет метра пред задния двигателен пръстен. Техници от поддръжката на дока пълзяха по зловещата снага на пети грейзър. Смятала бе, че повтарящият се проблем с грейзъра е софтуерен, но специалистите от „Вулкан“ настояваха, че причината е в самото устройство.

Размърда рамене и Нимиц я сгълча мълчаливо, като впи дълбоко ноктите си в подплатената подложка на туниката ѝ. Хонър цъкна и го почеса зад ушите вместо извинение, но дори за миг не свали поглед от прозореца на катера, който обикаляше бавно около „Безстрашен“.

Доста от членовете на няколкото работни групи обръщаха глави към нахалния катер. Хонър не можеше да различи израженията им зад визьорите на скафандрите, но лесно можеше да си представи смесицата от раздразнение и подозрителност — хората от станцията мразеха капитаните да им надничат през рамото... почти толкова, колкото капитаните мразеха да предават кораба си в техни ръце.

Подсмихна се доволно. Не би го споделила с техниците, разбира се, но определено беше впечатлена от това колко работа хората от „Вулкан“ — и Венизелос — бяха свършили за двете ѝ седмици отпуск, въпреки пасивната съпротива на Антрим. Подмяната на импулсен модул беше трудоемка задача, която Антрим се опитваше да отлага безкрай, но планът му нямаше да успее. Бета 14 създаваше проблеми кажи-речи от приемателните тестове на „Безстрашен“ и Хонър нямаше намерение да търпи още дълго това положение — нито тя, нито инженерите ѝ. Бетата не беше толкова критичен като алфа-модулите, вярно, и „Безстрашен“ лесно поддържаше осемдесетпроцентово ускорение и без него. От друга страна, стоеше дребният въпрос за цената на подмяната — от порядъка на пет милиона долара, сума, която командир Антрим волю-неволю трябваше да калкулира в баланса си и която до голяма степен обясняваше нежеланието му да извърши ремонта. Но пък командир Антрим нямаше да е на борда на „Безстрашен“, когато алфа-модулът за пореден път преминеше червената линия, за да компенсира дефектиралата бета.

Катерът зави обратно над корпуса, прекоси по диагонал ракетната батарея при задната палуба и геометричната прецизност на шести радар. Дългите тънки остриета на главните гравитационни сензори се скриха от погледа на Хонър: част от тях бяха подменени с нови. Хонър кимна доволно.

Като цяло през последните две и половина земни години „Безстрашен“ се беше представил отлично. Беше сравнително нов кораб, истинска гордост за инженерната мисъл, която го бе проектирала, и корабостроителницата, от която беше излязъл. Конструкторите и строителите му нямаха вина, че някой им беше пробутал дефектен бета-възел. Ако не се броеше това, корабът беше излязъл с чест от тежката си първа мисия. Не че Хонър би си избрала точно противопиратските патрули като назначение. Вярно, усамотението на онази мисия ѝ беше дошло добре, а парите от наградата за залавянето на силезианския „корсар“ се бяха отразили отлично на банковата ѝ сметка. А пътническият лайнер, който бяха спасили на косъм, беше голяма червена точка, с каквато всеки би се гордял... но като цяло моментите на вълнение бяха малко и нарядко. В голямата си част този период беше най-вече скучен, ако не се броеше първоначалното вълнение, че са ѝ поверили командването на тежък крайцер, чистак нов при това.

Отбеляза си да уведоми техниците за ожулен участък над трети грейзър. Устните ѝ сами се извиха в усмивка при мисълта за слуховете, които се чуваха за следващото ѝ назначение. Засега бяха само слухове, но ако се съдеше по готовността, с която адмирал Курвозиe беше приел поканата да присъства на традиционното парти по този повод, в слуховете трябваше да има и голяма доза истина. Кое то беше добре. От доста време не беше виждала адмирала, нито беше работила под прякото му командване, и макар че дипломатите и политиците бяха по презумпция по-нисш животински вид от пиратите, ако не друго, поне смяната на темпото щеше да внесе известно разнообразие в живота ѝ.

— Между другото, онзи младеж има страхотен задник, нищо че е почти бебе — отбеляза д-р Алисън Чоу Харингтън. — На бас, че ще ти е по-приятно да гониш *него* в командната зала, скъпа.

— Майко! — Хонър потисна греховния подтик да удуши майка си и бързо се огледа. Май никой не беше чул репликата, благодарение на вездесъщата врява, която обикновено дразнеше Хонър, но не и сега.

— Виж, Хонър. — Доктор Харингтън вдигна към нея леко дръпнатите си шоколадови очи, същите като на щерка си, но с добавка от смъртоносен блясък понастоящем. — Казвам само, че...

— Знам какво казваш, но този „младеж“ е мой подчинен офицер!

— Именно де — кимна доволно майка ѝ. — Точно това му е хубавото, защото ти е подръка. Виж го само! Красавец. Нали? Сигурно не може да се отърве от обожателки — въздъхна тя. — Или пък не бърза да ги гони — добави замислено. — Виж какви очи само! Гледа точно като Нимиц в размножителния сезон, не мислиш ли?

Хонър, на ръба на припадък, се чудеше накъде да погледне. Нимиц не страдаше от такива затруднения — гледаше към майка ѝ, кривнал укорително глава. Не че възразяваше срещу коментарите ѝ относно сексуалните му апетити, но като емпат отлично си даваше сметка с какво наслаждение възрастната дама дразни неговия човек.

— Командир Венизелос не е дървесна котка и аз нямам никакво намерение да го гоня, било в командната зала, било другаде — твърдо рече Хонър.

— Така е, скъпа, знам. Никога не си имала дори приблизително добър усет по отношение на мъжете.

— Майко!...

— Стига, Хонър, знаеш, че не бих си позволила да те критикувам. — Блясъчето в очите на Алисън Харингтън беше пакостливо, ала под майчината закачка прозираше нещо много по-сериозно. — Но все пак един флотски капитан, един *старши* флотски капитан, забележи, би трябвало да надскочи глупавите си задръжки.

— Нямам „задръжки“ — заяви Хонър с цялото достойнство, което успя да събере.

— Както кажеш, скъпа. Но ако е така, жалко за този сладур, бил той офицер или прост кадет. Толкоз хубост на вятъра.

— Майко, само защото си родена на дивашка планета като Беовулф, не значи, че можеш да заглеждаш офицерите ми! А и какво би си помислил татко?

— За кое какво бих си помислил? — попита Алфред Харингтън, командир от медицинския армейски корпус, пенсиониран.

— О, и ти ли цъфна? — Хонър и баща ѝ бяха на един ръст, много по-високи от миниатюрната ѝ майка. Хонър посочи обвинително Алисън и се оплака: — Мама пак заглежда офицер Венизелос.

— Няма страшно — отвърна баща ѝ. — Обича да гледа, но никога не съм ѝ давал причина да кривне от правия път.

— И двамата сте от един дол дренки!

— Мяу — каза Алисън и Хонър едва успя да сдържи усмивката си.

Майка ѝ открай време си мреше да скандализира по-консервативните членове на мантикорското общество. Намираше цялото кралство за адски превзето и отровните ѝ реплики в този смисъл бяха докарали до бяс не една и две матрони. А красотата ѝ, както и фактът, че още беше лудо влюбена в съпруга си и с нищо не им даваше реален повод да я отстранят от елитния си кръг, ги вбесяваше още повече.

Разбира се, ако Алисън решише да следва нравите на родния си свят, за нула време щеше да се сдобие с харем от разлигавени обожатели. Беше мъничка, стигаше едва до рамото на Хонър и беше образ и подобие на чистокръвна ориенталка от Стара Земя. Силната и рязко очертана костна структура на лицето, която подбиваше самочувствието на Хонър и я караше да се чувства семпла и някак недовършена, при майка ѝ беше смекчена в екзотична красота, а подмладяващата терапия беше съхранила биологичната ѝ възраст на не повече от трийсет земни години. „Наистина прилича на дървесна котка — помисли си Хонър. — Деликатна, но силна, изящна и очарователна, плюс лек намек за хищническа природа“. А фактът, че беше един от най-гениалните генетици в кралството, с нищо не вредеше на самочувствието ѝ.

Освен това, както Хонър отлично знаеше, Алисън беше искрено загрижена заради несъществуващия любовен живот на единственото си дете. Е, понякога и Хонър се тревожеше за това, малко, но бързо намираше обяснение в реалната липса на възможности. Един капитан на звездолет не би могъл да се забърка с член на екипажа си дори да има желание за това, а Хонър нямаше. Сексуалният ѝ опит беше на практика нулев — ако не се броеше онзи *крайно* неприятен епизод в академията и едно ученическо влюбване, което ѝ докара

продължителна депресия, — просто защото още не беше срещнала мъж, който да си заслужава усилието.

Не че имаше интерес към жени; не, просто май нямаше особен интерес към *никого*, което можеше да се сметне за предимство. Спестяваше ѝ потенциални професионални проблеми... а и едра кобила като нея едва ли имаше големи шансове да предизвика интерес у противоположния пол, така че... Тази мисъл до известна степен я притесняваше. „Не — помисли си тя, — бъди честна“ — притесняваше я много, а майчиното ѝ странно чувство за хумор понякога я режеше като с нож. Не днес обаче. Хонър изненада и двамата, като прегърна силно майка си. Рядко изразяваше чувствата си на публично място.

— Опитваш се да ме различиш, а? За да се държа прилично? — подкачи я доктор Харингтън и Хонър поклати глава.

— Никога не се опитвам да направя невъзможното, майко.

— Точка за теб — отбеляза баща ѝ, после протегна ръка на съпругата си. — Хайде, Али. Хонър трябва да пообиколи гостите, а ти иди да тормозиш някой друг за разнообразие.

— Вие, флотските, сте истински трън в... хъм, задните части — отвърна Алисън и стрелна щерка си с престолено възмущение, после двамата се смесиха с тълпата. Хонър гледаше с усмивка след тях. Виждаше ги рядко и точно затова се зарадва толкова, когато „Безстрашен“ бе насочен към ремонтните докове на „Вулкан“, а не на „Хефест“. Космическа станция „Вулкан“ обикаляше в орбита около Сфинкс, родния свят на Хонър, само на десет светлинни минути разстояние от столичната планета Мантикора, и Хонър се беше възползвала безсрамно от възможността да прекара повечко време у дома въпреки реалния риск да надебелее покрай кулинарните вълшебства на баща си.

Но Алфред Харингтън беше прав за отговорностите ѝ като домакиня. Така че Хонър изправи гръб, пое си дъх и се гмурна в празничната навалица.

Собственическа усмивка раздвижи лицето на адмирала от зелените Раул Курвозие при вида на капитан Харингтън, която обикаляше уверено гостите си. Гледаше я и си мислеше за дългурестата курсантка, цялата лакти, колене и остри лицеви кости,

която беше видял за пръв път преди шестнайсет мантикорски години — повече от двайсет и седем земни. Още тогава Хонър беше особена, мислеше си с усмивка той. Съсредоточена до откат, срамежлива до безсловесност и твърдо решена да го крие, ужасена от курсовете по математика и с вроден усет към звездолетите, усет, който граничеше с гениалност. Един от най-добрите тактици, които Раул бе виждал. Както и един от най-обърканите курсанти, които бе имал. Такъв изключителен потенциал, а едва не се беше издънила. И щеше да се издъни, ако Раул не я беше убедил — с цената на огромни усилия — да използва същата тази интуиция и в тестовете по математика. Но след като Хонър си стъпи на краката, вече нищо не можеше да я спре.

Курвотие беше ерген, деца нямаше. Съзнаваше, че компенсира тази празнота със студентите си, ала малцина от тях му бяха давали толкова поводи за гордост като Хонър. Повечето офицери просто носеха униформата; Хонър живееше за нея. „А и униформата ѝ стои добре“, помисли си той.

Гледаше я как си бърби със съпруга на командващия офицер на „Вулкан“ и се чудеше къде се е дянала онази непохватна курсантка. Знаеше, че Хонър и до ден-дневен мрази партитата и възприема себе си като грозното пате — но вече не позволяваше това да проличи. А рано или късно, по-скоро рано, Хонър щеше да се събуди и да проумее, че грозното пате се е превърнало в лебед. Един от недостатъците на подмладяващата терапия, особено в по-новите ѝ и по-ефикасни версии, беше удълженият пубертет, а преди да съзрее окончателно Хонър си беше възгрозничка — на пръв поглед поне. Притежаваше по рождение котешките рефлексии на своя роден свят, но чудесната стойка и изяществото на движенията бяха нещо друго, нещо отвъд високата гравитация, при която беше родена и отраснала. Още като първокурсничка в академията притежаваше онова специфично изящество в движенията, заради което хората се обръщаха след нея, същите хора, които преди малко бяха побързали да я пренебрегнат заради невзрачната външност, а колкото до лицето ѝ, то беше от онези, които възрастта разхубавява. Но дори сега Хонър не си даваше сметка, че острите ѝ черти са се загладили, без да изгубят изразителността си, че огромните очи, които бе наследила от майка си, придават на триъгълното ѝ лице нещо екзотично и интригуващо. И нищо чудно, че не го осъзнаваше, защото процесът бе продължил твърде дълго; вярно

беше, че Хонър никога нямаше да е „красавица“... макар вече да беше красива. Стига да го осъзнаеше.

Коего изостряше тревогите му допълнително. Той сведе навъсен поглед към чашата си, после си погледна часовника и въздъхна. Партито по случай новото назначение на „Безстрашен“ се превръщаше в истински успех. Проточило се бе с часове, а Раул не разполагаше с часове. Твърде много подробности трябваше да бъдат обсъдени на Мантикора, значи се налагаше да откъсне Хонър от гостите й... не че тя би имала нещо против всъщност.

Тръгна спокойно през навалищата и Хонър веднага се обърна към него, сякаш водена от вътрешен радар. Курвози не беше много по-висок от майка й. Усмихна й се отдолу нагоре.

— Страшна забава, капитане — каза той и Хонър отвърна с кисела усмивка:

— Нали, сър? И шумна освен това — добави с гримаса.

— Да, шумничко е. — Курвози се огледа, после отново вдигна глава към Хонър. — След час трябва да хвана совалката за „Хефест“, а с теб трябва да поговорим преди това. Можеш ли да се измъкнеш?

Хонър присви леко очи, изненадана от неочаквано сериозния му тон, после на свой ред плъзна поглед по навалищата в каюткомпанията.

— Не би трябвало да... — започна тя, макар в тона й да се усещаше копнеж. Курвози сдържа усмивката си. Забавно беше да гледа как изкушението се бори за надмощие с чувството й за дълг. Състезателите не бяха равностойни, а и любопитството играеше в отбора на изкушението, така че... Устните й се стегнаха решително. Тя вдигна ръка и помощникът на главния бордови стюард, Джеймс Макгинис, се появи от тълпата като по магия.

— Мак, би ли завел адмирал Курвози в кабинета ми? — Говореше тихо, та гласът й да се загуби в шумотевицата.

— Разбира се, госпожо — отвърна стюардът.

— Благодаря. — Тя отново погледна Курвози. — Ще дойда при вас след минутка, сър. Само да намеря Анди и да го предупредя, че ролята на домакин е изцяло негова.

— Благодаря, капитане. Оценявам го.

— О, и аз, сър — призна тя с широка усмивка. — И аз!

— Знам, че не обичаш партитата, Хонър — започна Курвозие, щом Хонър влезе в кабинета, — но въпреки това съжалявам, че те отвлякох от това. Върви наистина добре.

— Върви бавно, така че ще имам време да се върна там, сър. — Тя поклати глава. — Половината дори не ги познавам! Не очаквах толкова планетарни гости да приемат поканата.

— Че как иначе? Ти си тяхно момиче и те се гордеят с теб.

Хонър махна с ръка, но страните ѝ поруменияха.

— Ще трябва да преодолееш това с изчервяването, Хонър — смъмри я старият ѝ учител. — Скромността е хубаво нещо, но след станция Василиск ти си известна жена.

— Просто извадих късмет — възрази тя.

— Несъмнено — съгласи се той с готовност, която му спечели един доста остър поглед от нейна страна. После се усмихна широко и Хонър също се усмихна — на лекотата, с която беше захапала въдицата му. — Не, сериозно. Може и да не съм го споменал досега, но ти накара всички ни да се гордеем.

— Благодаря — отвърна Хонър. — Когато го казвате вие, това значи много.

— Сериозно? — Усмивката му се вгорчи, когато той погледна надолу към златните ширити върху маншетите на черните си ръкави. — Направо не знам как ще се откажа от униформата. — Въздъхна тежко.

— Временно е, сър. Няма да ви оставят задълго на брега. Всъщност... — Хонър се намръщи — все още не разбирам защо изобщо са ви потърсили от външното министерство.

— О? — Той кривна глава и я стрелна с поглед. — Казваш, че стар досадник като мен не е достоен за дипломатическа мисия?

— Не, разбира се! Казвам само, че сте много по-ценен като ръководител на катедрата по тактика, отколкото бихте били в качеството си на дипломатически представител, който се размотава по коктейли и соарета. — Устата ѝ се изкриви от отвращение. — Ако в адмиралтейството имаха и капчица здрав разум, щяха да кажат на онези във Външно да скочат през Възела, а на вас щяха да поверят флотилия, сър!

— В живота има и други неща освен катедрата по тактика или командването на флотилии — възрази той. — Всъщност май ще се

окаже, че политиката и дипломацията са по-важни. — Намръщи се, когато Хонър изсумтя. — Не си ли съгласна?

— Адмирале, аз политиката не я харесвам — каза тя откровено. — Забъркаш ли се в нея, нещата се обърват. Именно „политиката“ създаде онази каша на Василиск и целият ми екипаж едва не загина заради нея! — Поклати глава. — Не, сър. Политиката не ми харесва, не я разбирам и не искам да я разбирам!

— Тогава ще е добре да си промениш мнението, капитане. — Гласът на Курвозиe прозвуча студено и безкомпромисно. Хонър примигна изненадано, а Нимиц на рамото ѝ вдигна глава и сведе поглед към дребничкия адмирал. — Хонър, какво ще правиш със сексуалния си живот е твоя работа, но никой капитан от космическия флот на Нейно величество не може да бъде девствен в политиката — и още по-малко в *дипломацията*.

Тя се изчерви отново, много по-силно този път, но едновременно с това усети как гърбът и раменете ѝ се изправят в стойка „мирно“, точно като в академията, където тогавашният капитан Курвозиe определяше правилата и държеше на стриктното им спазване. Сега и двамата бяха далече от остров Саганами, но някои неща явно никога не се променяха.

— Простете, сър — каза сковано тя. — Имах предвид, че политиците се интересуват повече от пари и бизнес империи, отколкото от истинската си работа.

— Мисля, че дукът на Кромарти не би оценил по достойнство това определение. А и то не му пасва. — Курвозиe махна леко с ръка, преди Хонър да е възразила. — Да, знам, че нямаше предвид министър-председателя. И разбирам реакцията ти след онова, което се случи с последния ти кораб. В момента обаче дипломацията е жизненоважна за оцеляването на кралството, Хонър. Затова приех предложението на Външно, когато се обърнаха към мен за Звездата на Елцин.

— Разбирам, сър. Сигурно ви приличам на капризно дете. Нали?

— Мъничко — кимна Курвозиe с лека усмивка.

— Не ще да е само „мъничко“, но... От друга страна, аз не знам почти нищо за дипломацията. Опитът ми се изчерпва с местните политици, а знаете какви са те — гадняри от първия до последния.

— За това може и да си права. Но сега става въпрос за нещо много по-важно и затова исках да говоря с теб. — Потри едната си вежда и се намръщи. — Честно, Хонър, останах изненадан, че адмиралтейството избра точно теб за тази мисия.

— Така ли? — Тя се помъчи да скрие обидата си. Адмиралът наистина ли мислеше, че тя ще си пести усилията само защото не обича политиката? Особено когато двамата щяха да работят заедно? Абсурд, не можеше да мисли така.

— О, не защото се съмнявам в качествата ти — побърза да я успокои той и поклати глава. — Просто... Какво знаеш за ситуацията на Елцин?

— Не много — призна Хонър. — Още не съм получила официалните си заповеди и придружаващата ги информация, така че знам каквото пише във вестниците. Проверих в Кралската енциклопедия, но не открих нищо полезно, а флотата им дори не е включена в справочника „Джейн“. Реших, че Елцин не представлява интерес за нас с друго освен с местоположението си.

— Но поне си наясно защо искаме да включим тази система в нашия лагер, нали? Ако се съди по последните ти думи.

Хонър кимна. Звездата на Елцин отстояше на няма и трийсет светлинни години от мантикорската бинарна система, североизточно според галактическата система за ориентиране. Което беше по-важно, звездата лежеше между кралство Мантикора и раздутата от завоевания Народна република Хейвън, а трябваше да си идиот — или член на либералната или прогресивната партия, — за да си затваряш очите пред предстоящата война с Хейвън. Дипломатическото противопоставяне между Мантикора и Хейвън беше придобило грозни отсенки през двете и половина земни години след наглия опит на Народната република да прилапа системата Василиск и понастоящем и двете страни драпаха трескаво за по-добра позиция преди неизбежния открит сблъсък.

Точно затова Звездата на Елцин беше толкова важна. Тя, както и съседната ѝ система Ендикот, бяха единствените звезди с обитаеми планети в голям пуст участък от порядъка на четирийсет светлинни години и се намираха на почти равни разстояния от двете противникови сили. Евентуален съюзник или флотски плацдарм в този

район (второто можеше да се окаже дори по-важно) би бил на практика безценен.

— Може би не си даваш сметка обаче — продължи Курвозиe, — че става въпрос за нещо повече от стратегически имот. Правителството на Кромарти се опитва да разчисти ивица, която да спре пожара, Хонър. Ние сме достатъчно богати да се противопоставим на Хейвън, да, разполагаме и с технологично предимство, но не можем да се мерим с тях по численост. Трябват ни съюзници, нещо повече — трябва другите да виждат в нас надежден играч, който има смелостта и волята да натрие носа на Хейвън. Твърде много системи залагат на неутралитета, немалко от тях ще са неутрални и когато започне стрелбата, и нашата задача е да разширим сферата си на влияние така, че повечето от тях да са „неутрални“ в наша полза.

— Разбирам, сър.

— Добре. Причината да се изненадам от избора на адмиралтейството, че са се спрели на теб за тази мисия... Причината да се изненадам е, че ти си жена.

Хонър примигна невярващо и Курвозиe се разсмя горчиво на реакцията ѝ.

— Боя се, че не разбирам, сър.

— Като получиш инструкциите си, ще разбереш — още по-горчиво каза той. — А междувременно, нека ти обясня най-важните неща. Седни, капитане.

Хонър се тръшна на един стол и премести Нимиц от рамото в скута си. Адмиралът изглеждаше искрено притеснен, но какво общо имаше полът ѝ с мисията?

— Важно е да се знае, че Звездата на Елцин е заселена много преди Мантикора — започна Курвозиe, преминал в лекторски режим, сякаш отново бяха в академията на остров Саганами. — Първите колонисти кацнали на Грейсън, единствената обитаема планета в системата, през 988 след Диаспората, почти петстотин години преди ние да се появим на сцената. — Хонър присви изненадано очи и Курвозиe кимна. — Точно така. Всъщност Елцин дори не била проучена, когато колонистите напуснали Слънчевата система. Нещо повече, технологията на криозамразяването била разработена едва десетина години преди да потеглят на космическото си пътешествие.

— Но защо им е трябвало да идват чак тук, за бога? — възкликна Хонър. — Със сигурност е имало други, добре проучени системи много по-близо до Слънцето.

— Имало е, но ти неволно уцели мотивацията им право в десетката. — Хонър свъси вежди, а Курвози се усмихна тънко. — „За бога“, Хонър. В Божието име. Били са религиозни фанатици, търсели са нов дом възможно най-далеч от родната система, така че никой никога да не ги потърси. Сигурно са сметнали, че разстояние от петстотин светлинни години е достатъчно голямо. Не забравяй, че по онова време пътуването в хиперпространството не е съществувало дори на теория. Така или иначе, Църквата на освободеното човечество се хвърлила с главата напред в космоса, на сляпо, без никаква идея какво ги чака в края на пътуването.

— Мили боже! — възкликна Хонър потресено и точно така се чувстваше. Тя беше професионален флотски офицер все пак и мисълта за десетките грозни начини, по които колонистите са можели да загинат, ѝ обръщаше стомаха.

— Именно. Но най-интересното в цялата история е защо са го направили. — Хонър вдигна вежда, а Курвози вдигна рамене. — Искали да се махнат от „технологията, която носи развала и убива душата“ — каза адмиралът и тя го зяпна невярващо.

— Използвали са *космически кораб*, за да избягат от *технологията*? Това е... това е нелепо, сър!

— Всъщност не е точно така. — Курвози се облегна на една маса и скръсти ръце пред гърдите си. — Макар че и аз си помислих същото, когато от Външно ме запознаха с историята на системата. Но по един налудничав начин в действията им има логика. Не забравяй, че са взели това си решение отдавна, в ранното четвърто столетие на Диаспората, когато Старата Земя бележела първите си сериозни успехи в борбата със замърсяването, изчерпването на ресурсите и пренаселеността. Всъщност ситуацията там се подобрявала с всяка година въпреки екооткачалките и проземните групировки, които всячески се опитвали да подложат крак на космическите изследвания. Може и да са имали известно основание, особено онези от проземното движение, защото колонизаторските кораби изисквали гигантски инвестиции и тежали като камък на шията на системната икономика. Били против този харч, но поне признавали ползите от евентуалното

разселване на човечеството. Космическата индустрия, сондирането на астероиди за полезни изкопаеми, орбиталните енергийни станции — всичко това вече било факт и стандартът на живота в цялата Слънчева система бързо се подобрявал. Повечето хора били доволни, а единственото сериозно възражение на онези от проземното движение гласяло, че стандартът щял да се повишава още по-бързо, ако хората престанат да строят междузвездни колонизаторски кораби. От друга страна, все още имало екстремистки групи — най-вече крайните „зелени“ и неолудитите, — които не правели разлика между колонизаторската политика и останалата космическа активност на човечеството. Настоявали, всеки по свои си причини, че единственото истинско решение на проблемите е да зарежем технологиите и да живеем така, „както е писано на човек да живее“, край на цитата.

Хонър изсумтя подигравателно и Курвози се засмя.

— Знам. Голям зор са щели да видят, ако е имало начин теорията им да се приложи на практика, особено при население от над двайсет милиарда, на което да осигуриш прехрана и покрив над главата, но повечето от въпросните идиоти са били граждани на развитите страни. Както знаеш, когато един проблем е на път да намери своето решение, екстремистите стават още по-екстремни, вместо обратното, а онези екстремисти не са имали никаква представа как би изглеждала планетата им без технологиите, защото никога не били живели без тях. Освен това, след като в продължение на три века проповядвали за злините на технологията и за „алчната, експлоататорска природа на обществото“, зелените постепенно изгубили техническата си грамотност и връзката си с останалата част на човечеството, а неолудитите, повечето от тях работници в производството, останали без работа, защото технологиите и роботизацията обезсмислили предишните им професионални умения. С други думи, и едните, и другите нямали необходимите познания и жизнен опит да разберат какво точно се случва, а за неграмотните хора винаги е по-лесно да прибегнат до опростенчески решения на сложните проблеми, отколкото да изградят стройна философска система, която да потърси реалното им решение. Така или иначе, Църквата на освободеното човечество била рожба на един тип, Остин Грейсън — преподобния Остин Грейсън, от някакво място, наречено Щата Айдахо. Според Външно по онова време имало множество маргинални групи с крайни

убеждения, а Грейсън, който призовавал последователите си да „се върнат към библията“, бил повлечен от общото движение за забрана на технологиите. Единственото, което го различавало от другите откачалки и терористи, била харизмата му, решимостта му и изключителният му талант да привлича последователи. Успял да организира колонизаторска експедиция и да осигури финансирането ѝ, което глътнало сума от порядъка на няколко милиарда долара, само и само да отведе хората си в Новия Сион и неговата свободна от технологии Райска градина. Доста елегантна врътка, трябва да признаем — използвал е най-високите технологии, за да избяга от технологията като такава.

— Много елегантно, няма що — изсумтя Хонър и адмиралът се засмя отново.

— За жалост в края на пътуването ги чакала неприятна изненада. Грейсън е хубаво място в много отношения, но планетата е с висока плътност и с висока концентрация на тежки метали, което означава, че там няма нито едно растение или животно, което хората да консумират за дълъг период, без това да ги убие. Което от своя страна означава...

— Че не е било възможно да обърнат гръб на технологиите, ако са искали да оцелеят — довърши вместо него Хонър.

Курвозие кимна.

— Именно. Не че са били склонни да го признаят. Самият Грейсън така и не го признал, между другото. Живял още десет земни години след пристигането на колонизаторския кораб и всяка година обявявал, че краят на технологиите вече се вижда. Имало друг тип обаче, някой си Мейхю, който, изглежда, си дал сметка за неизбежното. Според онова, което успях да изровя в архивите, той един вид се съюзил с друг тип, някой си капитан Янаков, който командвал колонизаторския кораб, и след смъртта на Грейсън двамата успели да внесат революционна промяна в доктрината на Църквата. А именно, че сама по себе си технологията не е проява на зло, греховен е само начинът, по който хората използвали технологиите на Стара Земя. Не машината била проблемът, а небогоугодният начин на живот, който човечеството водело в ерата на машините.

Залюля се на пети, потънал в мисли, после сви рамене.

— Така или иначе, колонистите зарязали тази част от теологията на Грейсън, частта, която заклеявала технологиите, и вместо това

насочили усилията си да създадат общество, което следва Божието слово с точките и запетаите... — стрелна Хонър с поглед изпод смръщени вежди, — включително и онова, дето „мъжът е глава на жената“.

Беше ред на Хонър да свъси чело. Курвозие въздъхна.

— По дяволите, Хонър, ти си мантикорка от главата до петите! — възкликна той, после добави през смях: — Бог да ни е на помощ, ако *майка* ти някога се озове на Грейсън!

— Боя се, че все още не разбирам, сър.

— Не разбираш я — въздъхна Курвозие. — Работата е там, че на Грейсън жените нямат законови права, Хонър... никакви.

— Какво?! — Хонър изправи гръб. Нимиц се разцвърча тревожно, а Хонър примижа, когато дългите му нокти се забиха в крака ѝ, макар че на съзнателно ниво мислите ѝ бяха заети с друго.

— Точно така. Не могат да гласуват, не могат да притежават собственост, не могат да бъдат съдебни заседатели и със сигурност не могат да служат в армията.

— Но това е... това е *варварско*!

— Знам ли — каза Курвозие с лека усмивка. — Подозирам, че животът им е по-спокоен от нашия.

Хонър го изгледа гневно и усмивката му се стопи.

— Май шегата не ми се получи. Нищо смешно няма в безправиято, нищо смешно няма и в ситуацията на Грейсън. Работата е там, че Масада, обитаемата планета в системата Ендикот, е била колонизирана от Грейсън, при това повече или по-малко насилствено. Онова, което започнало като разцепление заради официалната политика за запазване на технологиите, скоро се превърнало в нещо друго, когато за всички станало ясно, че без технологиите колонията няма да оцелее. Фракцията, която поддържала запазването на технологиите, станала известна под името Умерените, а техните противници — под името Верните. След като били принудени да приемат мисълта, че няма начин да оцелеят без машините, Верните решили като компенсация да създадат съвършеното богобоязливо общество и ако смяташ, че настоящото управление на Грейсън е назадничаво, не знам какво би казала за нещата по онова време! Строг пост, ритуално очистване дори за най-дребните грехове, а законите им предвиждали жестоки наказания за всяко отклонение от Верния път,

включително убийство с *камъни*, представи си! Накрая се стигнало до гражданска война и минали цели пет години, преди Умерените да надвият Верните. За жалост междувременно Верните успели да създадат оръжие на Страшния съд, с други думи — оръжие за масово поразяване. Заявили, че щом не могат да живеят в богоугодно общество, значи ще взривят планетата, точно както изисквала от тях Божията воля.

Адмиралът изсумтя отвратено и поклати глава, после въздъхна.

— Не се стигнало до това. Правителството на Грейсън — Умерените — сключило сделка с тях и ги заточило с все камшиците за телесни наказания на Масада, където Верните се заели да създадат обществото, което Господ Бог бил имал предвид. Това спасило Грейсън, но вместо да омекнат, Верните станали още по-крайни в идеологията си. Много неща в тяхната така наречена религия остават неясни, но според малкото, което успях да изровя, те са зачеркнали целия Нов завет от библиите си, защото ако Христос наистина е бил месията, технологиите никога нямало да се появят на Стара Земя, Верните никога нямало да бъдат изритани от Грейсън, а жените щели да бъдат сложени на подобаващото място във всички светове, обитавани от човечеството.

Хонър го гледеше онемяла. Явно бе останала без думи, затова адмиралът поклати отново глава и продължи:

— За съжаление Верните са дълбоко убедени и в друго — че Бог очаква от тях да изправят греховните нрави на цялата вселена и преди всичко греховните нрави на съседите си от Грейсън. И едните, и другите, ще ми простиш израза, нямам и гърне, в което да се изпикаят, от икономическа гледна точка, но планетите им са близо една до друга, което е улеснило войнствените напъни на Верните. Водили са няколко войни за изминалите столетия, включително и с ядрени оръжия. И точно това, както сигурно се досещаш, отваря пролука, която ние бихме могли да използваме. И ние, и онези от Хейвън. Пак по тази причина във Външно са решили, че делегацията ни трябва да се оглави от военен с добра репутация, някой като моя милост, както ми обясни министърът. Онези от Грейсън отлично съзнават каква заплаха е Масада за тях и ще очакват и от нашия представител да е наясно със ситуацията.

Сви устни.

— Кашата е страшна, Хонър, а и нашите мотиви не са от най-чистите, боя се. Нужен ни е плацдарм в онзи район, предна база. И още по-важно, трябва да сме сигурни, че Хейвън няма да ни изпревари и да създаде своя база там, толкова близо до нас. Всичко това се вижда с просто око, ще го видят и местните, което означава, че волю-неволю ние ще се замесим в техния конфликт, най-малкото като миротворци. Ако аз бях начело на тяхното правителство, бих настоявал точно за това, защото основното кредо на масадската теология гласи, че един ден те ще се завърнат триумфално на Грейсън и ще стъпчат наследниците на греховните люде, които са прогонили предците им от техния дом. Това означава, че Грейсън не би имал нищо против един силен външен съюзник... както и че веднага щом ние започнем да ухажваме тях, Хейвън ще се лепне за Масада. Народняците от Хейвън също биха предпочели Грейсън пред Масада, но правителството на Грейсън, изглежда, си дава донякъде сметка колко опасно е да бъдеш „приятел“ на Народната република. И точно затова, Хонър, трябва да познаваш отлично дипломатическата страна на тази наша малка екскурзия. Защото ще си в светлината на прожекторите, а фактът, че кралството е избрало жена да ръководи *военната* страна на нашата мисия, е...

Млъкна по средата на изречението и вдигна рамене. Хонър бавно кимна. Срещаше сериозни затруднения с мисълта за средновековни нрави, пренесени в наши дни.

— Разбирам, сър — каза тихо тя. — Разбирам.

2.

Хонър пусна халките и се завъртя в салто. Не беше професионална гимнастичка, разбира се, но се приземи добре, запази равновесие и се поклони дълбоко на публиката си — която я наблюдаваше снизходително от успоредките. Вдиша дълбоко, плъзна ръце да изтрие потта по късата си коса, разтърка енергично лице с кърпата, после я преметна около врата си и изгледа ядно единствения си зрител.

— Малко упражнения няма да навредят и на теб — каза задъхано.

Нимиц размаха високомерно пухкавата си опашка, после въздъхна с облекчение, когато Хонър тръгна към таблото за гравитационен контрол, прикрепено към стената. Върна гравитацията към общоприетото $1 g$, която поддържаха на всички кораби от флота на Нейно величество, и дървесната котка скочи от успоредката. Нимиц така и не разбираше защо Хонър настоява да се упражнява при $1,35 g$, гравитацията на родния ѝ свят. Не че Нимиц беше мързелив, просто не смяташе, че усилията са нещо, към което да се стремиш съзнателно. При нужда трябва да ги търпиш, но нищо повече. Колкото до стандартната корабна гравитация, според него тя беше най-великото изобретение след целината, а щом Хонър толкова държеше да се упражнява, можеше да го прави, без да усложнява *неговия* живот, нали така. Или поне да го компенсира с нещо приятно.

Така че изтича в съблекалнята. Хонър чу издайнически шум откъм шкафчето си и след миг Нимиц се появи с ентузиазирано цвърчене. Ръката ѝ се стрелна и улови летящия пластмасов диск миг преди да я е фраснал в лицето.

— Ах, ти, маймуна такава! — засмя се тя, а Нимиц се разцвърча доволно. Изпълни няколко танцови стъпки на задните и средните си крака, а истинските си ръце разпери широко.

Хонър се засмя отново и му хвърли древното фризби. В гимнастическия салон нямаше достатъчно място за сложните

траектории, които ѝ бяха по силите на открито, но въпреки това Нимиц се разтрепери от кеф. Той беше заклет фен на фризбито от години, още откакто беше видял бащата на Хонър, много по-млад по онова време, да играе тази игра със своя ретривър, а за разлика от кучето, Нимиц имаше ръце.

Метна диска ниско към Хонър, тя го улови и се ухили широко, после се престори, че замахва за висока дъга, но пусна фризбито на нивото на коленете си... и то се материализира точно пред брадичката на Нимиц. Той го улови сръчно, после се завъртя в кръг, като дискохвъргач, набра инерция и го метна.

Фризбито прежули дланите на Хонър, тя поклати глава и го хвърли отново. И този път не бе успяла да заблуди Нимиц, нито веднъж за толкова много години. Никой не знаеше как точно работят емпатичните сетива на дървесните котки, но малкият дявол винаги усещаше кога е намислила нещо гадно.

Същото не можеше да се каже за нея. Следващото хвърляне на Нимиц определено я изненада — фризбито зави като бумеранг, Хонър не успя да го сграбчи, но поне се наведе навреме. Дискът прелетя мълниеносно над главата ѝ и се търкулна по пода, а Нимиц хукна след него. Всъщност полетя в дълъг скок и се приземи точно върху фризбито, нададе триумфален писък и взе да се кълчи в импровизиран танц на победата.

Хонър се изправи и поклати глава.

— Добре де, печелиш — призна с ръце на кръста. — И сигурно ще си поискаш обичайната награда? — Нимиц кимна самодоволно, а Хонър въздъхна. — Добре. Два стръка целина с обяда утре. Но само два!

Дървесната котка се замисли, после размаха върха на опашката си в знак на съгласие, изправи се на задните си крака, прегърна коляното ѝ със средните, а с ръчичките си я потупа по бедрото. Въпреки високата си интелигентност, която хората бяха склонни да подценяват, Нимиц не можеше да говори. Но Хонър добре знаеше какво иска приятелчето ѝ в момента. Нимиц я потупа отново, по-силно този път, и тя му се ухили. Потникът беше залепнал неприятно за гърдите ѝ, страните ѝ бяха сгорещени.

— А, не, няма да стане, маймунке! Няма да рискувам с ноктите ти. Само по потник съм, не виждаш ли?

Той подсмръкна и успя да излъчи едновременно пренебрежение, надежда и униние, а после се размърка гръмотевично, когато Хонър се предаде и го взе на ръце. Не би рискувала да го вдигне на рамото си, разбира се. Той се обърна по гръб в ръцете ѝ и размаха доволно задните и средните си лапи, без предните, защото с тях стискаше фризбито.

— Голям глезльо си, да знаеш — уведоми го тя, притисна нос в кремавата козина на корема му и тръгна към душовете, а той цвъртеше жизнерадостно в знак на съгласие.

Хонър беше сама в гимнастическия салон, защото нощта на борда на „Безстрашен“ беше започнала отдавна и повечето ѝ колеги отдавна спяха. И тя би трябвало да спи, но напоследък много се заседяваше зад бюрото, а през „деня“ рядко ѝ оставаше време да се раздвижи. А и тренировките през нощта ѝ позволяваха да променя гравитацията, без да причинява неудобство никому. Уви, тежкото дишане и мускулните спазми бяха недвусмислен знак, че е разредила и нощните си тренировки.

Влезе в съблекалнята, остави Нимиц и се зарече да отделя повече време за гимнастическия салон. Съблече мокрия потник, захвърли го на пода и тръгна към душовете. Дървесната котка я изгледа с неодобрение и прибра фризбито в шкафчето ѝ. Чистник беше той.

Горещата вода беше като балсам за тялото ѝ. Хонър вдигна лице под струята и посегна към течния сапун. Да, непременно трябваше да отделя повече време за тренировки. И в този ред на мисли, отдавна трябваше да си е намерила нов спаринг-партньор. Лейтенант Уизнър се справяше отлично, но него го бяха преместили на друг кораб заради политиката на флота за ротация на персонала, а Хонър още не му беше намерила заместник. Отлагаше под претекст, че не ѝ остава време.

Намръщи се под струите на душа и разтърка шампоан по късата си къдрава коса. Старши сержант Бабкок, командващият офицер на отряда морски пехотинци, изглеждаше достатъчно добра. Или твърде добра. Много време беше минало, откакто Хонър участваше в отбора по бойни изкуства на академията, а по всичко личеше, че Айрис Бабкок е в състояние да я върже на възел, без да ѝ мигне окото. А подобен срам, размишляваше Хонър, докато се изплакваше за последно, несъмнено би накарал самата нея да си върне по най-бързия начин спортната форма.

Притича в съблекалнята и посегна за чиста хавлия. Нимиц се беше свил на една пейка и я чакаше търпеливо да се подсуши, да си облече униформата и да нагласи бялата капитанска барета върху още влажната си коса. Чакаше, готов да се метне върху специалната подложка на рамото на куртката ѝ.

Хонър го намести на любимото му място и тръгна към апартамента си. Наистина трябваше да си легне, но ѝ беше останала малко документация за довършване, затова вместо в спалнята влезе в кабинета си.

Включи осветлението и тръгна към бюрото. Нарочно не погледна към големия прозорец — от тавана почти до пода. Имаше работа, а гледката щеше да я разсее. Все пак спря, колкото да провери за пореден път животоподдържащия модул с размерите на дървесна котка, прикрепен към стената до бюрото ѝ. Беше последен модел, с всичките му светлинни и звукови сигнали, повишена издръжливост на удар и допълнителни системи за сигурност, но все пак беше нов. Хонър го проверяваше ежедневно, всъщност всеки път, когато минеше край него. И щеше да го прави, докато не усетеше, че е на „ти“ с всичките му джаджи и показатели.

Нимиц издаде тих одобрителен звук. Знаеше за какво — и за кого — е предназначен модулът, а личният му опит го превръщаше в заклет привърженик на нейната предпазливост. Хонър се усмихна на реакцията му, спря да пооправи една изкривена от висока температура златна плочка, която висеше на стената, и седна зад бюрото си.

Едва бе включила терминала си, когато Макгинис се появи с димяща чаша в ръка и Хонър за пореден път се запита дали стюардът няма някаква дистанционна връзка с енергийното хранване на компютъра ѝ — появяваше се неизменно, като по магия, минутка след като е включила системата, а толкова късно през нощта със сигурност ѝ носеше от горещото силно какао, което тя обичаше да пие, когато работи.

— Благодаря, Мак — каза тя и взе чашата.

— Няма защо, госпожо. — Макгинис завърши ритуала с дежурната си усмивка. Стюардът я беше последвал от последното ѝ назначение и през изминалите двайсет и седем месеца двамата си бяха създали взаимно удобни навици. Мак беше склонен да се суети около нея повече от нормалното, а на свой ред Хонър беше установила — с

известно чувство за вина, — че всъщност няма нищо против да я глежат.

Макгинис излезе и Хонър насочи вниманието си към екрана. Официално не беше тук за мисията на адмирал Курвозиe, а като командващ офицер на ескорт, прикрепен към конвой, чиято крайна цел беше системата Каска, отстояща на двайсет и две светлинни години отвъд Звездата на Елцин. И Елцин, и Каска се намираха в не особено приятен галактически район, където самостоятелните политически единици трудно поддържаха икономиките си. Немалко от тях страдаха от пиратски набези, а винаги съществуваше изкушението да подобрят собствената си ситуация, като сами го ударят на пиратство, целейки се в транзитния търговски трафик на по-богатите звездни системи. В последно време положението се беше влошило драстично и Хонър (както и флотското разузнаване) подозираше, че причината се крие в интереса на Хейвън към този район — подозрение, което на свой ред обясняваше защо Адмиралтейството е прикачило към конвоя ескорт от два крайцера и два разрушителя.

Оперативните доклади се появиха на екрана и Хонър кимна. Изглеждаха наред, точно според нейните очаквания. За пръв път ръководеше своя ескадра — на практика си беше точно това, нищо че в официалните ѝ заповеди пишеше друго, — но ако всички капитани във флота бяха като *нейните* офицери, значи командването на ескадра беше лесна работа.

Дочете последния доклад и се облегна доволно. Отпиваше от какаото и поглеждаше към Нимиц, който се беше свил на кълбо върху прикрепената си към стената поставка. Не беше останала особено впечатлена от експертите, които външно министерство беше пратило с адмирал Курвозиe, но засега нямаше никакви оплаквания от хората под свое командване, нито от самата работа, освен че изяждаше голяма част от времето ѝ. А това, каза си тя за пореден път, си беше по нейна вина. Андреас спокойно можеше да върти кораба без нея, а тревогите ѝ за ежедневната дейност на конвоя бяха излишни. Открай време ѝ беше трудно да делегира отговорности, но този път в уравнението имаше и друга величина. Наясно беше, че трябва да остави „Безстрашен“ в ръцете на Андреас и така да си освободи време за останалата част от ескадрата, но не искаше да го прави. Не защото хранеше съмнения в компетентността на първия си помощник, а защото се боеше да не

изгуби онова, което всеки флотски капитан ценеше най-високо — активното прилагане на авторитета и отговорностите ѝ като пълновластен господар на един от звездолетите на Нейно величество.

Изсумтя уморено на собствените си мисли и допи какаото. Макгинис знаеше точно как да го приготви и калориите в сладката напитка бяха още една причина Хонър да заляга повече в гимнастическия салон, помисли си тя с усмивка. Стана, отиде при големия прозорец и се загледа в чудатото немирно великолепие на хиперпространството.

Този прозорец беше сред нещата, които Хонър най-много харесваше в кораба си. На предишния ѝ кораб — възстарикият лек крайцер, който беше завещал името и почестите си на настоящия „Безстрашен“, — Хонър нямаше илюминатор в каютата си. Прозорецът тук неизменно подновяваше усета ѝ за безкрая на вселената, даваше ѝ едновременно покоя на съзерцанието и едно особено чувство за перспектива — съзнанието колко незначителен е отделният човек в сравнение с мирозданието. Изпълваше я със смирение и едновременно с това я амбицираше. Хонър опъна дългото си тяло на тапицирания диван под големия прозорец.

„Безстрашен“ и корабите от нейния конвой яздеха бесните течения на гравитационна вълна, която така и не се беше сдобила с нормално име, а само с каталожен номер. Каятата на Хонър беше само на стотина метра пред двигателните модули при кърмата на „Безстрашен“ и задното платно на Варшавски — гигантски нематериален диск с диаметър триста километра — трептеше и примигваше като замръзнала светкавица, обездваше могъщата гравитационна вълна и изливаше мекото си великолепие през прозореца. Притегателната сила на гравитационната вълна беше филтрирана до миниатюрна, почти неизмерима частица от пълния си потенциал, която да осигури минимално ускорение, компенсирано на свой ред от забавянето на предното платно, с цел „Безстрашен“ да се движи с петдесет процента от скоростта на светлината. Крайцерът можеше да се движи с двайсет процента по-висока скорост, но плътността на тежките частици би преодоляла радиационните щитове на товарните кораби от конвоя много преди тези стойности да бъдат достигнати.

Хонър наблюдаваше платното в захлас. Беше го виждала хиляди пъти, но то продължаваше да я удивлява с неземната си красота. Би могла да изключи платната и да разчита на инерцията, но истината бе, че те крепяха „Безстрашен“ помежду си в съвършен баланс и благодарение на тях крайцерът реагираше мълниеносно на всяка команда от мостика. Гравитационната вълна, която язدهа в момента, беше малка, само половин светлинен месец дълбока и един светлинен месец широка, тънко ручейче в сравнение с титани като Ревящата дълбина, но беше достатъчна да придаде на нейния кораб мигновено ускорение. Съществуваха и рискове, разбира се — ако гравитационните детектори на „Безстрашен“ регистрираха неочаквана вълнова турбулентност, Хонър волю-неволю трябваше да изключи платната.

Платното закриваше гледката към кърмата на „Безстрашен“, но бездънната шир на хиперпространството се изливаше в останалите посоки — настрани и към носа. Най-близкият товарен кораб беше на хиляда километра от нейния, разстояние, което да предотврати контакт между платната им. Гледан с просто око, дори гигант като петмегатонния товарен кораб беше едва забележима точица, но дори без помощта на телескопичните прибори Хонър различаваше блестящите дискове на платната му — като фокусирани постоянни дефекти на фона на хаотичното хиперпространство. А по посока на кърмата се виждаше блестящата точка на още един великански търговски кораб.

Нейните търговски кораби, каза си тя. Нейните повереници — бавни, дебели, тромави, най-малкият беше шест пъти по-голям от тристата хиляди тона на „Безстрашен“, но напълно беззащитни и натъпкани със стока, чиято обща стойност надхвърляше възможностите и на най-развигтеното въображение, буквално. Само към Звездата на Елцин пътуваше стока на стойност сто и петдесет *милиарда* мантикорски долара. Медицинско оборудване, образователни материали, тежки машини, инструментариум за прецизни манипулации и молициркулаторни компютри и софтуер, които да модернизират остарялата индустрия на Грейсън — и всяко пени от тези петдесет милиарда беше осигурено чрез „заеми“, отпуснати от Короната, което на практика означаваше, че Мантикора прави на Грейсън един невидан по щедростта си подарък. Отрезвяващ знак

колко високо е готово да вдигне залога правителството на кралица Елизабет, за да си осигури съюзник в района — съюзник, когото адмирал Курвози трябваше да спечели, и подкуп, който Хонър трябваше да достави без засечки.

Намести се на тапицирания диван, мускулите ѝ се отпуснаха приятно след натоварването в гимнастическия салон, клепачите ѝ натежаха. Флотските капитани не обичаха конвоирането. Товарните кораби нямаха могъщите платна на бойните кораби, нямаха и съответните инерционни компенсатори, а без тях не смееха да надскочат с много делта-диапазона на хиперпространството, за разлика от бойните кораби, които достигаха ета- и дори тета-диапазоните. В момента например конвойт на Хонър се движеше в средния делта-вълнови диапазон, което превръщаше реалната им скорост — петдесет процента от скоростта на светлината — в ефективна скорост от малко над хиляда пъти скоростта на светлината. При тези условия щяха да изминат разстоянието от трийсет и една светлинни години до Звездата на Елцин за десет стандартни дни — малко под девет по корабно време. Ако пътуваше сам, „Безстрашен“ можеше да измине същия път за по-малко от четири.

Но това не беше проблем, мислеше си сънено Хонър. Нимиц скочи отгоре ѝ с доволно мъркане. Сви се и положи глава между гърдите ѝ, а тя го почеса зад ушите. Четири дни или десет дни, нямаше значение. Нямаше нужда да поставят рекорди. Важното бе да откара поверениците си до крайната цел, а защитата на търговски кораби беше едно от основните предназначения на крайцерите. За това бяха проектирани и построени.

Прозя се, смъкна се още по-надолу на дивана и си каза, че трябва да стане и да се премести в леглото си, но премреженият ѝ поглед не можеше да се откъсне от мазките в сиво и черно, от лилавите и зелени пулсации на хиперпространството. То проблясваше и пулсираше, зовеше я, беззвездно, менливо и красиво до болка. Очите ѝ се затвориха неусетно, Нимиц мъркаше тихичко, като далечна приспивна песен.

Капитан Хонър Харингтън не помръдна, когато стюард Макгинис влезе на пръсти в каютата и я зави с одеяло. Стюардът постоя още миг, загледан с усмивка в капитана, после си тръгна, а осветлението изгасна след него.

3.

Белите ленени покривки светеха, сребърните прибори и порцеланът грееха, а разговорът жужеше монотонно. Стюардите отсервираха десерта. Макгинис обикаляше дискретно масата и лично наливаше вино. Светлините искряха в рубинената течност в чашата пред Хонър.

„Безстрашен“ беше младок, един от най-новите и най-мощни тежки крайцери на Мантикорския кралски флот. Корабите от клас „Звезден рицар“ често служеха като флагмани на ескадри и флотилии и конструкторите бяха съобразили с това вътрешния им дизайн и удобствата, които предлагаша. Флагманската каюта на адмирал Курвозие беше по-люксовна дори от тази на Хонър, а площта на трапезарията надхвърляше всички флотски стандарти. Дори да не беше достатъчно голяма за всички офицери под командването на Хонър — крайцерите бяха в крайна сметка бойни кораби, а никой боен кораб не си позволяваше излишно разточителство по отношение на масата и жилищните отсеци, — определено разполагаше с достатъчно площ да настани удобно старшите офицери от флотилията и делегацията на Курвозие.

След като приключи с виното, Макгинис се оттегли и Хонър плъзна поглед по дългата маса. Адмиралът, който бе сменил военната униформа с цивилни дрехи, за да влезе в новата си дипломатическа роля, седеше вдясно от нея. Андреас Вензелос седеше срещу него от лявата ѝ страна. Оттам нататък гостите се редяха от двете дълги страни на масата в низходящ ред, военни и цивилни, чак до мичман втори ранг Каролин Уолкот в най-далечния край. Това беше първото назначение на Уолкот след дипломирането ѝ и младата жена приличаше на момиченце, което се е нагиздило с униформата на майка си. На всичкото отгоре за пръв път вечеряше с капитана си и прекомерното внимание, което обръщаше на възпитаните маниери, беше допълнителен повод за сериозна тревога. Но Мантикорският кралски флот вярваше, че космосът е мястото, където един офицер

трябва да научи задълженията си — и професионалните, и социалните, — затова Хонър улови погледа на младата жена и докосна дискретно чашата си.

Уолкот се изчерви, смутена, че е трябвало капитанът да ѝ напомни какво се очаква от нея като от най-младшия офицер на трапезата, и стана. Останалите гости се смълчаха, обърнаха поглед към нея. Младата жена изпъна гръб.

— Дами и господа — каза Уолкот и вдигна чашата си. Гласът ѝ се оказа неочаквано дълбок и мелодичен. И самоуверен също, помисли Хонър с приятна изненада. — За кралицата!

— За кралицата! — отзоваха се всички, вдигнаха чаши за тост, а Уолкот се отпусна с видимо облекчение на стола си. Стрелна с поглед Хонър в другия край на дългата маса и се изчерви при вида на одобрителното ѝ изражение.

— Между другото — прошепна Курвозиe в ухото на Хонър — още помня първия път, когато аз вдигнах този тост. Бях уплашен до смърт.

— Всичко е относително, сър — отвърна с усмивка Хонър. — А традициите са важни. Всъщност нали именно вие ме убеждавахте неотдавна, че един флотски офицер трябва да разбира колкото от тактика, толкова и от дипломация?

— Представа нямате колко сте права, капитане — обади се друг глас и Хонър едва успя да не изкриви лице в гримаса. — Всъщност ще ми се повече флотски офицери да проумеят, че дипломацията е дори по-важна от тактиката и стратегията — продължи почитаемият Реджиналд Хаузман със своя дълбок баритон.

— Боя се, че не мога да се съглася докрай с това, сър — отвърна тихо Хонър. Надяваше се да е прикрила раздразнението си, че почитаемият се намесва в един личен разговор. — Поне от флотска гледна точка. Дипломацията е важна, безспорно, но нашата работа е да се намесим там, където дипломацията се е провалила.

— Сериозно? — Хаузман я удостои с усмивката си на превъзходство, която Хонър мразеше. — Съзнавам, че военните рядко имат време да изучават историята, но един ваш колега от Стара Земя преди много време е казал, много точно и много образно, че войната е просто продължение на дипломацията с недипломатически средства.

— Боя се, че перифразирате, а думата „просто“ си е ваша добавка, която променя донякъде смисъла на тази крилата фраза, но като цяло — да, горе-долу това е казал генерал Клаузевиц. — При тази демонстрация на познания от страна на Хонър Хаузман присви очи, а другите разговори около масата бързо замряха. Хората обръщаха погледи към тях. — Разбира се, Клаузевиц е рожба на Наполеоновата епоха и предвестник на последния етап от Западния империализъм, а трактатът му „За войната“ не е фокусиран върху политиката и дипломацията, той просто ги разглежда като инструменти, заедно с военното дело, на държавната политика. Всъщност Сун Дзъ е изтъкнал същото две хиляди земни години преди него. — Двойната брадичка на Хаузман се позачерви и Хонър се усмихна любезно. — Но нито единият, нито другият е имал монопол по този въпрос. Танаков е казал почти същото в своите „Принципи на войната“ малко след като платното на Варшавски направило междузвездните войни възможни, а Густав Андерман несъмнено е показал на практика как дипломатическите и военните средства могат да се използват едновременно и за взаимна изгода, когато превзел Нови Берлин и го присъединил към Андерманската империя през шестнайсети век. Чели ли сте неговата „Sternenkrieg“, господин Хаузман? Книгата е интригуващ дестилат на повечето ранни теории по темата, с няколко оригинални идеи в добавка, почерпени навярно от личния му опит като наемник. Мисля, че преводът на адмирал Бял пристан е най-добрият.

— Ами, всъщност не съм я чел — каза Хаузман и Курвозие попи устни със салфетката си, за да скрие напирещата си усмивка. — Искан да кажа — продължи упорито дипломатът, — че добрата дипломация обезсмисля военната стратегия, защото предотвратява нуждата от война. — Подуши виното си, завъртя го в чашата и покровителствената му усмивка се появи отново. — Разумните хора, които преговарят въз основата на добра воля, винаги могат да стигнат до разумни компромиси, капитане. Да вземем например нашата ситуация. Нито Звездата на Елцин, нито системата Ендикот имат реални ресурси да привлекат междузвездната търговия, но пък имат по един обитаем свят и общо население от почти девет милиарда, освен това ги делят само два дни път през хиперпространството. Това само по себе си е предостатъчно за изграждането на местен просперитет, все чудесни предпоставки, които остават неизползвани, и в резултат на

това икономиките на двете системи са слаби и маргинални. Защо? Защото са се хванали за гърлата заради някакво глупаво религиозно различие! Би трябвало да търгуват помежду си, да си изградят едно взаимноизгодно и устойчиво икономическо бъдеще, а не да хабят ресурсите си за надпревара във *въоръжаването*. — Той поклати тъжно глава. — Разберат ли веднъж какви са предимствата на мирната търговия — проумеят ли, че просперитетът на едната система е в пряка зависимост от просперитета на другата, — положението ще се разреши от само себе си, без да дрънчат оръжия.

Хонър успя да овладее реакцията си, преди да го е зяпнала невярващо. Ако не познаваше толкова добре адмирала, би предположила, че някой е пропуснал да запознае Хаузман с наличните факти. Един мир между Масада и Грейсън несъмнено би бил чудесно нещо, но информацията, която Хонър беше получила заедно с официалните си заповеди, потвърждаваше всичко, което адмиралът ѝ беше разказал за отдавнашната вражда между двете планети. И макар че краят на тази вражда би бил нещо хубаво, основната цел на Мантикора беше да си осигури съюзник срещу Хейвън, а не да се ангажира с миротворчески усилия, които почти сигурно биха се увенчали с провал.

— Това несъмнено би бил един чудесен изход, господин Хаузман — каза тя след миг, — но не знам доколко е възможно.

— Така ли? — Хаузман настръхна.

— Враждата им датира от над шестстотин земни години — посочи тя възможно най-кратко, — а религиозната омраза се преодолява най-трудно.

— Точно затова имат нужда от нова гледна точка, от трета страна извън основното уравнение, която е в състояние да сближи позициите им.

— Простете, сър, но бях останала с впечатлението, че основната ни задача е да осигурим съюзник на кралството, да договорим създаването на флотска база и да изпреварим Хейвън, които също се опитват да стъпят в района.

— Спор няма, капитане. — В тона на Хаузман започваше да се прокрадва нотка на нетърпение. — Но най-сигурният начин да направим това е като изгладим местния конфликт. Продължи ли враждата им, нестабилността и намесата от страна на Хейвън ще са

фактор в уравнението, без значение какво друго успеем да постигнем с настоящата мисия. Успеем ли да ги сдобрим обаче, ще имаме двама приятели в района, а като сложим край на надпреварата във въоръжаването, ще елиминираме Хейвън като конкурент. Най-доброто лепило, с което разполага дипломацията, е общият интерес, а не общият враг. Реално погледнато — продължи Хаузман, след като отпи от виното си, — цялото ни участие в този район е продиктувано от неуспеха ни да открием общ интерес с Народната република, неуспех с тежки последствия, ако позволите да отбележа. Винаги има начин да се избегне конфронтацията, стига да се погледне на конфликта в дълбочина и да не се забравя, че в дългосрочен план насилието не постига нищо. Точно затова имаме дипломати, капитан Харингтън, и затова прибягването до груба сила е знак за неуспешна дипломация, нито повече, нито по-малко.

Майор Томас Рамирес, командирът на отряда космически пехотинци към „Безстрашен“, гледаше невярващо Хаузман от мястото си по-надолу край масата. Едрият, почти квадратен пехотинец бил на дванайсет, когато Хейвън завладели Звездата на Тревър, неговия роден свят. Той, майка му и сестра му успели да избягат на Мантикора с последния конвой бежанци, промушил се през мантикорския космически възел. Баща му останал на един от бойните кораби, които се пожертвали, за да осигурят прикритие на бежанския конвой. Сега, докато Хаузман се усмихваше на Хонър, челюстта на майора се стегна зловещо, но лейтенант Хигинс, главният инженер на „Безстрашен“, го докосна по ръката и поклати едва доловимо глава. Малката сцена не убягна от вниманието на Хонър. Тя отпи на свой ред от виното си, после остави чашата.

— Разбирам — каза тя, като се чудеше как адмиралът търпи такъв глупак за свой първи помощник. Хаузман имаше репутацията на гениален икономист и предвид проблемната икономика на Грейсън включването му в мисията изглеждаше логично, но освен гениален икономист той беше и интелектуалец от отнесен вид, бивш преподавател в Манхаймския колеж по икономика, когото правителството беше привлякло на държавна служба. Неслучайно наричаха Манхайм „Социалистическия университет“, а семейството на Хаузман открай време беше убеден и шумен поддръжник на либералната партия. Все факти, които предпоставяха враждебност у

Хонър по принцип, а опростенческите идеи на Хаузман за решаването на конфликта между Грейсън и Масада бяха капакът на всичко.

— Боя се, че не мога да се съглася с вас, сър — каза накрая тя, кротко, доколкото ѝ беше възможно предвид обстоятелствата. — Вашият аргумент стъпва на предпоставката, че всички страни в конфликта са готови да проявят здрав разум и че могат да стигнат до еднакво заключение относно що е това „разумен компромис“, но историята показва друго. Според вас, щом вие виждате предимствата на мирен търговски обмен между двете планети, значи и те трябва непременно да ги видят, но според данните, с които разполагаме, тази възможност дори не е била обсъждана от тях. Това говори за степен на враждебност, която изключва икономическия интерес от уравнението, което на свой ред показва, че рационалният подход, толкова логичен от наша гледна точка, изобщо не присъства в техния дневен ред. А дори да присъства, стават грешки, господин Хаузман, и точно тогава идва ред на хората в униформа.

— „Грешките“, за които говорите — хладно възрази Хаузман, — често се случват, защото „хората в униформа“ действат прибързано или необмислено.

— Прав сте — съгласи се Хонър и той я погледна изненадано. — Нещо повече, *финалната* грешка почти винаги е дело на човек в униформа — или защото този човек е дал лош съвет на началниците си, ако те са агресивната страна, или защото е прибързал да натисне спусъка при първия неочакван ход на противника. Понякога допускаме и друга грешка — оплитаме се в заплахи и ответни реакции, позволяваме подробностите да ни тласнат към планове за война, от които гордостта ни пречи да се откажем, точно както е станало с последователите на Клаузевиц. Но, господин Хаузман — тъмните ѝ очи го приковаха над снежнобялата покривка, — ситуациите, които пораждат военните грешки, произлизат от предшестващите ги политически и дипломатически маньоври.

— Сериозно? — Хаузман я гледаше с неохотно уважение и нескрита враждебност. — Значи войните избухват по вина на цивилните, а не заради родолюбивия плам на благородните военни?

— Не бих стигнала толкова далеч — каза Хонър и усмивка огря за миг лицето ѝ. — Познавам немалко военни с „родолюбив плам“. Малцина от тях са „благородни“, уви. — Усмивката ѝ угасна. — От

друга страна, редно е да отбележа, че в общество, където военните се контролират от демократично избрани цивилни власти — каквото е нашето, — отговорността в крайна сметка лежи върху раменете на цивилните и тяхната политика. С което не искам да кажа, че въпросните цивилни са глупави или некомпетентни... — така де, човек трябваше да проявява елементарна любезност, — или че военните им дават само добри съвети, но взаимно противоречащите си национални цели неизменно водят до неразрешима дилема, без значение колко добронамерени са двете страни. А ако едната страна *не* е добронамерена... — Тя вдигна рамене. — Клаузевиц е казал и друго. „Политиката е утробата, в която расте войната“, господин Хаузман. Аз бих използвала друга метафора. Войната може и да е резултат от провала на дипломацията, но дори най-добрите дипломати работят на кредит. Рано или късно някой, който не е толкова разумен като вас, ще поиска да му се издължите и ако вашите военни не са в състояние да ви покрият кредита, губите играта.

— Знам ли. — Хаузман размърда рамене. — Целта на *тази* мисия е да си осигурим дългосрочен кредит, нали така? — Усмихна се. — Надявам се не бихте възразили, ако направим всичко възможно да избегнем една евентуална война?

Хонър отвори уста да му отвърне подобаващо, но се спря навреме и вместо това кимна с усмивка. Глупаво беше да се връзва на Хаузман. Човекът нямаше вина, че живее в хубаво, цивилизовано общество на социална и национална сигурност, което го защитава от грозната реалност на едни по-стари и по-сурови императиви. Може да ѝ се струваше наивен и дори глупав извън тясната си специалност, но не той отговаряше за мисията. Тази отговорност беше възложена на адмирал Курвозиe, а в *неговата* преценка Хонър не се съмняваше.

Венизелос побърза да запълни тишината и тактично заговори Хаузман за новата данъчна политика на правителството, а Хонър се заприказва с лейтенант Дюморн.

Адмирал Курвозиe и Хонър влязоха в съвещателната зала и появата им предизвика раздвижване сред събралите се офицери. Дватама заеха местата си начело на голямата маса, офицерите седнаха след тях. Хонър плъзна поглед по лицата на своите хора.

Андреас Венизелос и Стивън Дюморн, първият и вторият ѝ помощник-капитани, представляваха „Безстрашен“. Алис Труман, капитанът на лекия крайцер „Аполон“ и втора по ранг след Хонър, седеше до лейтенант лейди Елън Привост, първи помощник-капитан на „Аполон“, и двете златокоси в контраст с тъмните цветове на Хонър, а капитан Джейсън Алварес от разрушителя „Мадригал“ седеше срещу тях заедно със своя първи помощник-капитан Мерседес Бригъм. След адмирал Курвозие Бригъм беше най-възрастната в залата, точно толкова тъмна и корава — и компетентна, — колкото я помнеше Хонър. Най-младшите членове на ескорта седяха срещу нея в края на масата — капитан Алистър Маккиън от разрушителя „Трубадур“ и неговият първи помощник-капитан Мейсън Хаскинс.

На съвещанието не присъстваше нито един от цивилните експерти на адмирала.

— Така — започна Хонър. — Благодаря ви, че дойдохте. Ще се опитам да не ви губя излишно времето, но както знаете, утре преминаваме към нормално пространство за заход към Звездата на Елцин, а исках преди това да проведем една последна среща с вас и адмирала.

Повечето кимнаха, макар че един-двама от офицерите под нейно командване бяха реагирали с известно недоумение на вкуса ѝ към срещи лице в лице. Повечето старши офицери предпочитаха удобството на електронните комуникации, но Хонър вярваше в предимствата на личния контакт. Според нея конферентните разговори отдалечаваха хората един от друг. Когато седяха около една маса, събеседниците по-лесно преодоляваха дистанцията, опознаваха се по-добре и често раждаха онези идеи и хрумвания, които превръщаха един команден екип в нещо повече от сбора на съставните му части.

Или поне на нея така ѝ се струваше, помисли си с известна горчивина Хонър.

— Предвид приоритетната роля на вашата част от мисията, адмирале — продължи тя, обръщайки се към Курвозие, — защо не започнете вие?

— Благодаря, капитан Харингтън. — Курвозие плъзна поглед по присъстващите и се усмихна. — Сигурен съм, че вече познавате до болка естеството на моята мисия, но нека още веднъж преговорим основните точки. На първо място, разбира се, е изключително важно

да установим трайни взаимоотношения с Грейсън. Правителството се надява да върнем у дома официален договор за сътрудничество, но ще са доволни на всяка договорка, която поставя системата Елцин в нашата сфера на влияние и я отдалечава от влиянието на Хейвън. Второ, важно е да помним, че всичко, което кажем на грейсънското правителство, ще бъде възприето през филтъра на заплахата, която те виждат в лицето на Масада. Както по население, така и по военна мощ, Грейсън отстъпва на Масада и без значение какво мислят някои членове на собствената ми делегация... — някои около масата се позасмяха, — грейсънците са убедени, че реториката на Масада за триумфалното им завръщане на родната планета не са празни приказки. Не е минало много време от последния въоръжен конфликт, а в момента ситуацията е изключително напрегната. Трето — което има връзка с равновесието на военните сили в района, — не забравяйте, че вашата малка ескадра се равнява на седемдесет процента от флота на Грейсън. А предвид технологичната изостаналост на въпросния флот само „Безстрашен“, без друга помощ, би могъл да унищожи всичките им кораби. Те непременно ще си направят същата сметка, макар че едва ли ще го признаят на глас. Изключително важно е да щадим самочувствието им и в никакъв случай да не се перчим със собственото си превъзходство. Нека разберат колко ценни съюзници можем да бъдем, но нито за миг не си позволявайте да дадете израз на пренебрежение или снизходителност.

Пронизваше ги със синия си поглед, адмирал от главата до петите въпреки временния си граждански статут, а херувимското му лице беше студено и сериозно. Изчака всички да кимнат, преди да продължи:

— Добре. И не забравяйте, че тези хора не са от същата социална матрица като нас. Разликите са значителни. Знаем, че всички сте изчели внимателно инструктажа си, но искам на свой ред да инструктирате и хората от екипажите си. И най-вече жените — те трябва да са особено предпазливи при контактите си с местните хора. — Капитан Труман направи физиономия и Курвозие кимна. — Знаем. И ако това изглежда глупаво на нас, представете си колко по-глупаво ще се стори на младшите ви офицери. Глупаво или не обаче, така стоят нещата, а ние сме гостите и трябва да се съобразим. Трябва да се държим професионално, независимо от пола си, но и като гости — да се

съобразим с факта, че нашите домакини трудно ще преглътнат гледката на жени в униформа и още по-трудно гледката на жени в *офицерска* униформа.

Хората около масата кимнаха отново и адмиралът се облегна доволно и каза на Хонър:

— Това е всичко засега, капитане. Поне докато не се срещна с техните представители и не придобия лични впечатления за ситуацията.

— Благодаря ви, сър. — Хонър се наведе напред и сплете пръсти върху масата. — Подкрепям всичко, което каза адмиралът току-що, и ще добавя само едно нещо във връзка с Грейсън. По всичко личи, че ще трябва да свирим по слух, тоест да действваме по усет и според конкретната ситуация, но помнете, че задачата ни е да подпомогнем всячески мисията на адмирал Курвозие, а не да мътим на свой ред водата. Ако възникне проблем с представител на местното правителство или дори с обикновен гражданин на Грейсън, искам да бъде уведомена за това незабавно — и то от вас, а не от местните. Няма място за предрасъдъци от наша страна, дори да са основателни, и по-добре да не чувам за такива. Ясно ли е?

Чу се тих шепот на съгласие и Хонър кимна.

— Добре. — Потри ръце и кимна отново. — В такъв случай нека преминем към собствения си график. Имаме четири товарни кораба клас „Мандрагора“, които трябва да кацнат на Елцин, но товарът им следва да бъде предаден на местните едва след като адмирал Курвозие започне преговори с правителството и издаде изрична заповед в този смисъл. Не очаквам проблеми на този фронт, но забавянето означава, че товарът ще остане наша отговорност, докато не получим заповед за предаването му, следователно част от ескорта ще трябва да се заеме с охраната му. В добавка към това от нас се очаква да демонстрираме сила, един вид да напомняме постоянно на местното правителство колко ценен може да е кралският флот в конфликта им с Масада... и колко силен конкурент е на Хейвън също така. От друга страна, имаме пет кораба, които трябва да продължат към Каска. Ще трябва да пратим с тях военен ескорт, предвид докладите за повишена „пиратска“ активност в района. Идеята ми е да оставим „Безстрашен“ тук, като най-внушителния кораб от ескадрата, а „Аполон“ да продължи към Каска заедно с „Трубадур“. Алис. — Капитан Труман

кимна. — Двамата с Алистър би трябвало да издържите на евентуални пиратски набези, а Джейсън и „Мадригал“ ще останат тук заедно с „Безстрашен“. Пътят до Каска ще ви отнеме малко повече от една земна седмица, но искам да се върнете по най-бързия начин. По обратния път няма да ви бавят товарни кораби, така че след единайсет дни ви искам обратно.

— Междувременно, Джейсън — обърна се тя към Алварес, — двамата с теб ще действате с презумпцията, че местните не преувеличават заплахата, която виждат в Масада. Би било доста глупаво от страна на Масада да пробва нещо срещу нас, но за разлика от някои членове на адмиралската делегация, ние ще приемем здравия им разум с резерви. — Нова вълна от тих смях се разля около масата. — Искам импулсните ни двигатели да са в постоянен режим на готовност, а ако получим разрешение хората ни да се разтъпчат на планетата, в градски отпуск да излизат най-много десет процента от личния състав.

— Разбрано, госпожо.

— Добре. Някой има ли да добави нещо?

— Ако може аз, капитане — обади се Маккиън и Хонър му кимна. — Хрумна ми... някой всъщност сетил ли се е да уведоми грейсънците, че... ами, че главният ни офицер е жена?

— Не знам — каза Хонър и смръщи вежди. За разлика от Маккиън, самата тя изобщо не се беше сетила за този проблем. Обърна се към Курвозиe. — Адмирале?

— Всъщност не — отвърна адмиралът и свъси чело. — Посланик Лангтри е на Грейсън повече от три местни години и по негов съвет решихме да не изтъкваме факта, че сред военния ни персонал има жени. Според него това повече би навредило, отколкото да помогне. Грейсънците са горделиви и лесно се обиждат, не на последно място защото — предвид заплахата от страна на Масада — са болезнено чувствителни на тема равновесие на силите и не по-зле от нас съзнават, че Мантикора ги превъзхожда многократно в това отношение. Знаят, че са слаби, и това ги вбесява. Не искат да се чувстват като просяци и всячески се опитват да запазят достойнството си. Затова сър Антъни Лангтри смята, че може да се обидят, ако изрично им изтъкнем факт, който наемква колко нецивилизовани изглеждат в нашите очи. От друга страна, изпратихме им списък с нашите кораби и офицерския им

състав, а повечето техни колонисти са от западното полукълбо на Стара Земя, точно като нашите заселници. Така че би трябвало лесно да разпознаят женските имена.

— Ясно. — Маккиън се намръщи. Хонър го наблюдаваше внимателно. Познаваше Алистър достатъчно добре и усещаше, че нещо в ситуацията го тревожи. Но той си замълча и Хонър отново плъзна поглед по присъстващите.

— Нещо друго? — попита тя. Никой не се обади. — Добре тогава, дами и господа, да се хващаме на работа.

Двамата с Курвози станаха да изпратят гостите си до хангара и катерите, които да ги върнат на съответните им кораби.

4.

Мечът на Верните Матю Симондс крачеше гневно по коридора на новия си флагмански кораб и събираше сили да се овладее преди разговора си с капитан Иу. Езичникът Иу със сигурност нямаше да хареса новините и макар да беше изключително вежлив, никога не успяваше да скрие докрай чувството си за превъзходство. Това беше крайно неприемливо и дразнещо предвид езическия му произход, но Църквата се нуждаеше от Иу, на първо време поне. Но това нямаше винаги да е така, обеща си мълчаливо Симондс. Рано или късно Бог щеше да прати в ръцете на Масада истинските им врагове и тогава външните хора, неверниците, вече нямаше да им трябват... а ако безбожните чужденци междувременно можеха да подпомогнат „Макавей“, успехът току-виж дошъл дори по-рано от очакваното.

Вратата на мостика се плъзна пред него, той извика усмивка на лицето си, забави гневните си крачки и влезе.

Капитан Алфредо Иу стана от стола си в центъра на великолепната командна палуба. Беше висок и строен — стърчеше с петнайсетина сантиметра над Симондс — и червено-златната униформа на Масадския флот му стоеше добре. Тракна с токове и изпъна гръб за поздрав, уж точно по устав, но не съвсем. Не че излъчваше пренебрежение или нахалство, просто... сякаш е учил военното дело другаде.

Което си беше живата истина, впрочем.

— Добро утро, сър. Не очаквах да ви видя. На какво дължа честта?

— Елате в съвещателната зала, моля — отвърна Симондс, смекчил неохотно тона си в хармония с учтивостта на Иу.

— Веднага, сър. Командир Манинг, поемете вахтата.

— Да, сър — отвърна отсечено командирът, който също не беше масадец, както с подновено раздражение си отбеляза Симондс. Влязоха в съвещателната зала, вратата се плъзна зад тях и капитанът погледна Симондс с въпросително, но все така вежливо изражение.

Симондс се вгледа в приятното търпеливо лице и за пореден път се запита какви ли мисли минават зад тъмните очи на капитана. Иу несъмнено си даваше сметка колко критично важни са той и корабът му за плановете на Масада — или поне за онези планове, които му бяха известни, — а една трета от екипажа на „Божи гръм“ бяха неверници, експерти, с каквито Масада не разполагаше. Тези хора приемаха заповеди от Иу, а не от Симондс, и то не само защото Иу беше капитан на техния кораб. Симондс беше оцелял след трийсет години кръвопролитни междуособици — едновременно политически и идеологически — в масадската теокрация и отлично знаеше, че Иу си има своите началници и своя дневен ред. Засега дневният му ред съвпаднаше с този на Верните, но какво щеше да стане, щом пътищата им се разделяха? По тази тема Симондс не обичаше да размишлява, макар че нямаше друг избор — това беше и причината да внимава с Иу, да го крепи като рохко яйце. Когато дойдеше време пътищата им да се разделят, това трябваше да стане според условията на Верните, а не обратно.

Изкашля се, прогони мрачните мисли и махна към един стол.

— Седнете, капитане, седнете!

Иу изчака Симондс да седне пръв, после се отпусна изящно на посочения стол, а Мечът на Верните преглътна горчивата си завист. Макар да беше с десет години по-голям от Симондс, Иу изглеждаше по-млад и се движеше с вродено изящество. Не просто *изглеждаше* по-млад! Физиологично Иу беше два пъти по-млад от него, защото народът му толкова се беше отдалечил от Бог, че не се свенеше да променя онова, което Бог е заложил и предвидил за човешкия род. Използваха безсрамно подмладяващата терапия сред членовете на военната и управляващата каста, а и не само там, и Симондс беше дълбоко смутен от завистта, която го изпълваше при младежкия вид на капитана. Изкушението да пиеш от този извор на дълъг живот беше смъртен грях. По-добре, че медиците на Масада не можеха да прилагат тази терапия, макар тази им неспособност да беше поредният вбесяващ знак за нещата, които неверниците бяха постигнали, а Верните — не.

— Имаме проблем, капитане — каза накрая той.

— Проблем ли, сър? — Чуждестранният акцент на Иу, с удължените гласни и твърдите съгласни, дразнеше слуха на Симондс.

— Да. Агентите ни на Грейсън съобщават, че конвоят ще пристигне със силен ескорт.

— Колко силен, сър? — попита Иу и изправи гръб, а Симондс се усмихна горчиво.

— Още не знаем. Знам само, че е „силен“. — Изсумтя. — Сигурно трябваше да очакваме нещо такова. Тъпата им кралица не би пустила трийсетте си сребърника без охрана. Ще ги варди с цената на всичко, докато Мейхю не подпише договора за покупко-продажбата на Грейсън.

Алфредо Иу кимна, прикривайки в голяма степен реакцията си към гнева в гласа на Симондс. Самата представа за жена начело на държава ужасяваше масадците — та нали в Библията се казваше, че именно Ева е омърсила с грях цялото човечество? — а отвращението на Симондс, че дори неблагонадеждният Грейсън би склонил да се съюзи с такъв противоестествен и омразен режим, беше очевидно. И в същото време, изглежда, го изпълваше със задоволство като аргумент в полза на масадското превъзходство, поредния знак за измяната на Грейсън в сравнение с богоугодната чистота на Верните. Но масадският фанатизъм беше стара новина, за разлика от информацията за военния ескорт на конвоя. Капитанът смръщи замислено вежди.

— Знаете ли нещо за заповедите на ескорта, сър?

— Как бихме могли? — Мечът изсумтя драматично. — Дори за целите на Изменниците е трудно да получим достоверна информация! Но не ми се вярва мантикорците да седят със скръстени ръце, докато ние елиминираме потенциалния им съюзник.

— Не е изключено, сър. Зависи от заповедите им. — Очите на Симондс хвърлиха мълнии, а капитанът сви рамене. — Не казвам, че е вероятно, сър, а само че е възможно. А предвид обстоятелствата, искрено се надявам да съм прав.

Спокойният тон на Иу съдържаеше добре премерен намек. Симондс усети как лицето му се зачервява. Иу и неговите началници вече от седмици притискаха Съвета — любезно, но упорито — да изтеглят напред във времето операция „Йерихон“. Самият Симондс не гореше от желание да се хвърли слепешком в тази мисия, но разбираше, че от военна гледна точка Иу е прав, и се беше изказал в този смисъл. Не че мнението му беше взето предвид. Съветът стоеше твърдо на становището си, че трябва да изчакат и да ударят след като

мантикорският подкуп пристигне на Грейсън. Собственият им съюзник, който не можеше да се мери с индустриалната мощ на Мантикора, трудно би осигурил инфраструктурен ресурс от подобна класа и старейшините, в желанието си да сложат ръка върху щедрия дар за грейсънците, бяха отложили твърде много началото на операцията.

Или пък не. Мнозинството от старейшините в Съвета имаха само частичен достъп до пълната информация, а вътрешният кръг от посветени си имаше свои причини да отлага. Не беше изключено дори те да са изчакали твърде много, разбира се, но посветените винаги разполагаха с резервен план. И дори ако се стигнеше до операцията, която всички други очакваха, ескортът щеше да се оттегли с разтоварените си кораби, след като управляващата клика на Грейсън продаде окончателно душите си и превърне своя народ във васал на неверници, управлявани от жена. Щеше да има времева пролука, макар и кратка, между подписването на договора и неговото ратифициране. Ако Верните удареха тогава, преди договорът да стане официален, и елиминираха правителството, което е трябвало да го ратифицира...

— Съветът на старейшините е единодушен по този пункт, капитане. — Мечът се постара думите му да прозвучат любезно. — Освен ако не получим потвърждение, че командващият офицер на мантикорския ескорт има заповеди да не се намесва, ще отложим „Йерихон“.

— С цялото ми уважение, сър, ескортът им трябва да е много силен, за да компенсира присъствието на „Гръм“, ако ние поведем битката. Особено щом не знаят за него.

— Но ако се намесят. „Йерихон“ ще се изроди във война с Мантикора, а срещу техния флот ние нямаме шанс.

— Ако сте сами, тогава — да, така е — съгласи се Иу, а Симондс оголи зъби във фалшива усмивка. Знаеше накъде бие капитанът и нямаше никакво намерение да му играе по свирката. Съветът на старейшините не би благодарил на Меча, че е създал ситуация, в която бъдещето им зависи от истинските господари на Иу и техния силен флот! Допуснеха ли подобна „защита“, щяха да се превърнат в затворници под домашен арест, което без съмнение би обслужило по най-добрия начин дългосрочните цели на този „съюзник“. Не че би могъл да каже всичко това на Иу в прав текст.

— Прибързаните действия често водят до грешки, капитане — каза вместо това той. — Мантикора е много по-близо до нас от вашите приятели. Ако се стигне до открита битка и дори *един* от корабите им се измъкне, техните подкрепления ще пристигнат тук преди вашите. А при тези обстоятелства дори победата би била равносилна на катастрофа. Освен това — добави той — вече е късно за подобно решение. Няма как да позиционираме в района кораби на републиканския флот преди началото на „Йерихон“.

— Разбирам. — Иу се облегна назад и скръсти ръце. — Тогава какво иска от нас Съветът?

— Ще продължим с планирането и първоначалната подготовка за „Йерихон“, но самата операция няма да започне, преди мантикорският ескорт да се е оттеглил.

— А ако не се оттегли, сър? Или ако на негово място пристигнат други мантикорски кораби, флотско подразделение, което да патрулира района за постоянно?

— Смятаме, че това е малко вероятно, а и рискът да предизвикаме война с Мантикора при всички случаи е неприемлив. — Беше ред на Симондс да се облегне назад. Макар да имаше неща, които капитанът не трябваше да научи при никакви обстоятелства, Симондс реши, че е време да му пусне няколко недвусмислени, пък макар и предпазливо подбрани изречения.

— Капитан Иу, и двамата знаем, че нашите цели не съвпадат с целите на вашите началници. Колкото и високо да ценим помощта ви, Съветът си дава ясна сметка, че ни помагате само защото това обслужва собствените ви интереси.

Симондс замълча, а Иу килна глава. След миг капитанът кимна бавно, а усмивката на Меча стана една идея по-искрена. Неверник или не, Иу беше запазил в себе си доза откровеност, която Симондс оценяваше по достойнство.

— Виждам, че разбирате какво имам предвид — продължи той. — Знаем, че основната ви цел е да държите Мантикора вън от нашия район, ние, от своя страна, сме готови да ви подкрепим, след като извоюваме победата. Но не на всяка цена. Не и ако преценим, че това би изложило на риск оцеляването на Истинската вяра. От шест века чакаме възможност да смажем Изменниците и ако трябва, ще чакаме

още шест, защото за разлика от вас, ще ми простите откровеността, ние знаем, че Бог е на наша страна.

— Разбирам. — Иу нацупи устни, после вдигна рамене. — Сър, моите заповеди са да подкрепям вашите решения, но също така да ви съветвам как най-добре да използвате „Гръм“ и „Ангелиада“ за постигането на общата ни цел. Това очевидно означава да споделя с вас искреното си мнение за началото на „Йерихон“, а откровено казано, боя се, че вече изпуснахме най-подходящия момент да стартираме операцията. Дано думите ми не ви засегнат, но не забравяйте, че аз съм военен, а не дипломат. И като такъв, основната ми задача е да предотвратявам недоразуменията, а не да подбирам думите си според тънките изисквания на дипломатическия език.

— Наясно съм с това, капитане, и го оценявам — каза Симондс, съвсем искрено този път. Кръвното му неизменно удряше тавана, когато Иу изразеше открито несъгласие с начертания план, а необходимостта да го държи в неведение за „Макавей“ усложняваше нещата, но по-добре беше да изслушва при възможност човека, бил той неверник или не, вместо да го тласне към задкулисни игри.

— Ако позволите все пак да отбележа — продължи Иу, — както знаем, Бог помага на онези, които си помагат сами. Този ескорт, за който говорите, може изобщо да не се оттегли или да се оттегли след края на дипломатическата мисия, а дори един нератифициран договор за съюзничество може да хвърли мантикорците срещу вас, ако нападнете Грейсън след като делегацията им си замине. Според мен трябва внимателно да прецените вариантите — от една страна, подписването на обвързващ договор за сътрудничество между Грейсън и Мантикора, който да повиши неимоверно риска за вас, и от друга — вероятността настоящите заповеди на мантикорския военен ескорт да са ограничени до защита на конвоя и на собствените им представители.

— Може и да сте прав, капитане — призна Симондс, — но рискът, за който говорите, би бил налице само ако действаме открито. Съветът вярва, и струва ми се с право, че дори да подпишат проклетия си договор, той ще бъде преди всичко отбранителен. Без мантикорска подкрепа за евентуални офанзивни действия Изменниците не биха дръзнали да ни нападнат, а Верните владеят до съвършенство изкуството на търпението. Бихме предпочели да ударим сега и да

затвърдим приятелството си с вас, но ако това ще изложи на риск Вярата, сме готови да чакаме. Рано или късно вие ще разрешите противоречията си с Мантикора и техният интерес към нашия район ще изчезне. За нас е важно да подберем най-благоприятния момент и да не прибързваме.

— Може и да сте прав, сър, но може и да не сте. Както сам изтъкнахте, чакали сте шест века, но през тези шест века системата на Елцин е съществувала в условия на относително спокойствие. Сега има голяма вероятност мирът да остане в миналото. Моите началници се надяват — и вярват, — че евентуалната война с Мантикора ще бъде кратка, но не можем да дадем никакви гаранции за това, а започне ли стрелбата, Ендикот и Звездата на Елцин ще се озоват в центъра на бойното поле. А ако Мантикора си осигури предна база във вашата система, войната буквално ще дойде на прага ви с всичките си непредсказуеми последствия.

Симондс усети неприятния металически привкус в иначе премерените думи на капитана. „Непредсказуемите“ последствия си бяха съвсем предсказуеми, макар че Иу никога не би ги изрекъл на глас, и включваха анексирането и на двете звездни системи от настоящия „съюзник“ на Масада.

— Предвид обстоятелствата, сър — продължи тихо Иу, — моето мнение е, че операция, която обещава значителен шанс за успех *сега*, си струва поемането на няколко добре премерени риска. От наша гледна точка, изпреварващият удар ще ни спести сблъсък с предна вражеска база по пътя ни към Мантикора, а от ваша — намалява голямата вероятност звездната ви система да попадне под ударите на кръстосан огън в недалечно бъдеще.

— В думите ви има голяма доза истина, капитане — призна Симондс, — и аз несъмнено ще ги имам предвид при следващата си среща със Съвета. От друга страна, и за разлика от вас, не всички старейшини са убедени в победата ви над Мантикора.

— Стигне ли се до война, нищо не е сигурно, сър, но ние разполагаме с много по-големи ресурси от техните, имаме и по-голям флот. А както самият вие сте изтъквали неведнъж, само слаба и потънала в развала империя може да връчи управлението си в ръцете на една жена.

Симондс трепна, лицето му се зачерви, а Иу скри усмивката си. Мечът несъмнено беше усетил опита за манипулация в последното изречение. Човек от по-цивилизован свят би могъл да го преглътне без коментар, но не и Симондс със своята войнстваща нетърпимост.

Симондс преглътна острата реплика и вместо това се вгледа продължително в капитана. Очите на Иу бяха любезни, но зад тях напираше усмивка. Симондс знаеше, че Иу се надсмива над мнението му за развалата на Мантикора. И нищо чудно, защото самият Иу идваше от общество на дегенерати. Народна република Хейвън беше първенец по безбожност в цялата позната галактика, но Верните бяха готови да използват всеки инструмент, който можеше да подпомогне Божието дело. А когато използваш инструмент, не е необходимо той да знае за другите ти инструменти. Особено ако целта е да изместиш един от тях с помощта на друг, когато му дойде времето, а циничните амбиции на Хейвън бяха толкова безочливи и ненаситни, че само глупак би градил плановете си върху тях. Точно по тази причина всяка дума на Иу, без значение колко професионално или разумно звучи, трябваше да бъде подложена на детайлна дисекция, преди да бъде приета за чиста монета.

— Разбирам аргумента ви, капитане — каза след кратка пауза Симондс, — и както вече споменах, ще обсъдя предложението ви със старейшините. Смятам, че решението да изчакаме оттеглянето на мантикорския ескорт няма да претърпи промяна, но също така вярвам, че Бог рано или късно ще ни посочи вярното решение.

— Както кажете, сър — отвърна Иу. — Моите началници може и да не споделят религията ви, Меч Симондс, но уважават вярванията ви.

— Знаем това, капитане — каза Симондс, макар да беше убеден в обратното. Началниците на Иу със сигурност не уважаваха Вярата, но това не беше проблем. Масада беше свикнала да си има вземане-даване с неверници, а ако Иу говореше искрено, ако Хейвън наистина вярваше в религиозната толерантност, значи обществото им тънеше дори в по-голяма развала, отколкото се виждаше на пръв поглед.

Не можеше да има компромис с онези, които отхвърляха собствената си вяра, защото компромисът и мирното съвместно съществуване отваряха вратата за разкол. Един разделен народ, една вяра в разкол ставаха по-слаби заради разделението, а не по-силни, и всеки, който не си даваше сметка за това, беше обречен.

5.

Бурните вихри и пориви на заредените частици в хиперпространството заглушаваха всички сензори извън радиуса от двайсет светлинни минути, но светлинните кодове на конвоя се виждаха ясно и стабилно — и в плътна група — върху дисплея на Хонър. Конвоят и неговият ескорт приближаваха хиперпространствената граница на Елцин, без да бързат, с една трета от скоростта на светлината.

Преминаването от нормално към хиперпространство беше критичен момент — при скорост над една трета от светлинната ножица, създадена от разликата в измеренията, би разкъсала всеки кораб на парчета, — но това не важеше за обратния преход. Което още не значеше, че намаляването на скоростта при преминаване от хипер към нормално пространство е нещо приятно. Загубата на енергия при преминаване на границата намаляваше драстично скоростта на корабите много преди да са достигнали алфа-честота, а „ножицата“ на измеренията не влияеше върху машините и корпуса на корабите. Ефектът ѝ върху хората обаче беше нещо друго. Мъжете и жените от флота преминаваха надлежно обучение, но и най-добрите тренировки облекчаваха само донякъде ефекта от преминаване на границата по спешност, а Хонър не виждаше причина да подлага когото и да било — и най-вече екипажите на търговските кораби от конвоя — на силния физически дискомфорт и нетърпимото гадене.

— Готови за начало на прехода след четирийсет и една секунди, госпожо — докладва лейтенант Дюморн от астронавигаторския сектор.

— Добре, господин Дюморн. Контролът е ваш.

— Слушам, капитане. Поемам контрола. Пилот, готов за начало на прехода по мой знак.

— Готов за преход — отвърна старши сержант Килиан и ръката му легна върху лоста за ръчно управление, в случай че компютрите на астронавигатора излязат от строя. Хонър се облегна назад. Не ѝ оставаше друго освен да гледа.

— Сега! — каза отсечено Дюморн и почти безшумното иначе жужене на хипергенератора нарасна до басов гръм.

Хонър преглътна да овладее пристъпа на гадене и световъртеж. Образът върху визуалния дисплей се промени отведнъж — променливите модели на хиперпространството вече не се преливаха един в друг с характерния си бавен темп, вместо това трептяха и подскачаха като в лошо анимационно филмче, а показанията за скоростта се сриваха мълниеносно. Целият конвой се спускаше „надолу“ по хиперпространствения градиент.

„Безстрашен“ удари гама-стената и платната на Варшавски изкървиха транзитна енергия като горски пожар. Само за миг скоростта му спадна до някакви си девет процента от скоростта на светлината, а стомахът на Хонър се надигна възмутено в синхрон със стреса във вътрешното ѝ ухо, което се разбунтува срещу резкия спад в скоростта, промяна, която останалите ѝ сетива не регистрираха по никакъв начин. Изчисленията на Дюморн предвиждаха енергийната загуба и със спада на скоростта градиентът им на преминаване стана още по-стръмен. Удариха бета-стената след четири минути и Хонър отново примига — този път симптомите бяха по-леки, — когато скоростта им падна до два процента от тази на светлината. Визуалният дисплей показваше хаос от завихрена светлина — характерен феномен, който придружаваше всяко „свободно падане“ през „разстояние“, което нямаше физически измерения, — после корабът навлезе в алфа-честотите и ги прекоси като комета по пътя си към нормалното пространство.

Показанията спряха да примигват. Образът на визуалния дисплей застина, изпълнен със статичните искрици на звездите в нормалното пространство, гаденето изчезна почти толкова бързо, колкото се беше появило, а скоростта на тежкия крайцер „Безстрашен“ от флота на Нейно величество само за десетина минути беше спаднала от деветдесет хиляди километра в секунда до някакви си сто и четирийсет.

Хонър си пое дълбоко дъх и овладя автоматичния импулс да тръсне с облекчение глава. Един-двама на мостика правеха точно това, но всички „стари кучета“ контролираха грижливо реакцията си точно като Хонър. Което беше глупаво, разбира се, но командният състав

следваше да демонстрира нужното спокойствие дори когато не изпитваше такава.

Устните ѝ трепнаха при тази позната мисъл и Хонър погледна към астронавигационното табло. Както обикновено, Стивън беше свършил чудесна работа и „Безстрашен“, заедно с поверениците си, се носеше на двайсет и четири светлинни минути от Звездата на Елцин, съвсем близо до хиперпространствената граница. Дори най-добрият хиперлаг даваше грешки, а природата на хиперпространството не предлагаше ориентир за корекция, но последният им преход беше сравнително кратък, а Дюморн беше задал безопасното отклонение като истински майстор.

Докато Дюморн нанасяше допълнителни корекции в местоположението на кораба тук, в нормалното пространство, Хонър натисна един от комуникационните бутони, вградени в страничната облегалка на креслото ѝ. Гласът на главния инженер се отзова незабавно:

— Инженерен отсек, говори командир Хигинс.

— Преминете към импулсна тяга, господин Хигинс.

— Слушам, госпожо. Преминавам към импулсна тяга — отвърна по устав Хигинс и „Безстрашен“ сгъна платната си в импулсия клин.

Промяната не се усети по никакъв начин, но инженерните показания и визуалният дисплей я показаха нагледно. За разлика от платната на Варшавски, които бяха невидими в нормалното пространство, освен за краткия миг, когато излъчваха енергийната загуба при преход, ивиците повишена гравитация на импулсия двигател бяха болезнено очевидни. Сега те се появиха над и под „Безстрашен“, под ъгъл една спрямо друга в нещо като клин, който оставаше отворен както при носа, така и при кърмата на кораба, а белите допреди миг звезди почервеняха, когато гравитационното поле от порядъка на сто хиляди мили в секунда на квадрат сграбчи фотоните им. Крайцерът се носеше в клина си като сърфист, кацнал върху гребена на неподвижна вълна. Хонър погледна към свързочния си офицер.

Лейтенант Метцингер притисна лекичко слушалката в дясното си ухо, после вдигна поглед и докладва:

— Всички кораби са преминали към импулсна тяга, госпожо.

— Благодаря, Джойс. — Хонър погледна синьо-зелената светлинна маркировка на планетата Грейсън, отстояща на още десет и половина светлинни минути навътре в системата, после вдигна очи към Дюморн. — Предполагам, че предвид обичайната си ефикасност вече сте изготвили курс към Грейсън, господин Дюморн?

— Точно така, госпожо — отвърна той с усмивка. — Курсът е едно-едно-пет на... — Дюморн провери още веднъж местоположението им и въведе последна корекция в компютрите си, — на нула-нула-четири-точка-нула-девет. Ускорението е две-нула-нула g и завой приблизително в две-точка-седем часа.

— Въведете данните, старши сержант Килиан.

— Слушам госпожо. Въвеждам курс от едно-едно-пет на нула-нула-четири-точка-нула-девет.

— Благодаря. Свързочник, съобщете данните за курса на всичките ни кораби.

— Слушам, госпожо. — Метцингер прехвърли данните от компютъра на Дюморн до останалите кораби от конвоя. — Курсът приет и въведен от всички кораби — докладва след минутка. — Конвоят е готов да продължи.

— Много добре. А ние готови ли сме, пилот?

— Да, госпожо. Готови за ускорение от две-нула-нула g .

— Да тръгваме тогава, старши сержант.

— Слушам, госпожо. Потегляме.

Движение почти не се усети, макар само за миг „Безстрашен“ да ускори до показания от почти два километра в секунда — инерционният му компенсатор безсрамно подлагаше крак на нютоновата физика.

Скорост от двеста g беше като лежерна разходка за „Безстрашен“ — крайцерът можеше да развие два пъти по-висока скорост дори при осемдесетпроцентова горна ограничителна граница, която Мантикорският флот обикновено прилагаше, но товарните кораби под опеката на Хонър трудно биха издържали по-високо ускорение от това. Макар да бяха значително по-големи от бойните кораби, търговските имаха по-слаби импулсни двигатели и следователно по-слаби компенсатори на инерцията.

Хонър отново погледна към Метцингер.

— Моля, повикай трафик-контрола на Грейсън, Джойс.

— Слушам, госпожо. Включвам поздравителната позивна.

— Благодаря. — Хонър се отпусна назад в капитанското си кресло, опря лакти на страничните облегалки, събра пръсти и опря брадичка на тях. Щяха да минат десет минути, преди позивната да стигне до Грейсън.

Хонър гледаше как далечната точица на планетата се уголемява едва доловимо върху визуалния дисплей и се питаше в колко точно голям проблем ще се превърне полът ѝ.

Когато адютантът почука тихо на рамката на вратата, адмирал Бернард Янаков вдигна поглед от четеца си.

— Да, Джейсън?

— Нашите хора току-що са уловили хиперпространствен отпечатък при границата, сър. Още нямаме потвърждение за импулсна следа, но реших, че ще искате да знаете.

— Правилно си решил. — Янаков изключи четеца и се изправи, изпъна синята си куртка и взе фуражката си. Лейтенант Андрюс се дръпна да му направи път, после го последва на крачка разстояние към командния център.

Пристъпиха през звукоизолираната врата и ги посрещна шумът на гласове и старомодни принтери. Янаков смръщи чело — принтерите вдигаха истинска врява, бяха по-примитивни дори от онези, които колонистите бяха донесли със себе си от Стара Земя. Вършеха си работата, но бяха поредният знак за драстичното изоставане на грейсънската технология. Обикновено това не дразнеше Янаков, но днешният ден не беше от обикновените. Хиперпространственият отпечатък почти със сигурност беше на мантикорския конвой, а Грейсън нямаше как да скрие от посетителите технологичния си недоимък.

Червени светлинки привлякоха погледа му и той кимна доволно. Докато не потвърдяха със сигурност, че отпечатъкът е на конвоя, флотът на Грейсън щеше да действа в режим на отбрана, сякаш към планетата се приближава враждебна масадска сила. Непланираното учение щеше да се отрази добре на хората, а предвид повишеното политическо напрежение напоследък Янаков не искаше да поема никакви рискове, касаещи сигурността на родната му планета.

Комодор Brentуърт вдигна очи към него.

— Пасивите сензори току-що регистрираха приближаващи се импулсни двигатели, адмирале — каза отсечено той. На големия екран зад него грейна светлинка. Миниатюрните букви и цифри до нея даваха информация за бройката и ускорението. Янаков се загледа в тях и изсумтя.

— Бройката и формацията отговарят на мантикорския конвой, сър. Разбира се, на този етап ги следим само по гравитационните изменения, сензорите ни още не ги улавят. А връзка ще имаме чак след осем-девет минути.

— Разбрано, Уолт. — Янаков се взира още миг-два в таблото, после обърна поглед към адютанта си. — Нека катерът ми бъде готов за незабавно излитане, Джейсън, и уведоми „Грейсън“, че скоро ще се кача на борда.

— Да, сър. — Андрюс излезе с бърза стъпка от центъра, а Янаков се обърна отново към таблото. „Остин Грейсън“ щеше да изглежда малък и примитивен до тежкия крайцер клас „Звезден рицар“ на мантикорския ескорт, но корабът все още беше флагманът на техния флот и Янаков щеше да поздрави гостите от неговата палуба, както беше редно.

Грейсън изглеждаше странно на визуалния дисплей — целият на кръпки.

„Безстрашен“ и неговото люпило вече заемаха позиции в орбита. По пътя насам Хонър бе останала искрено изумена от мащаба на местната космическа индустрия. За една изостанала в технологично отношение система Звездата на Елцин притежаваше удивителен брой промишлени платформи и преработвателни кораби. Не личеше да са оборудвани за хиперпространствени полети, а и най-големите не надвишаваха един милион тона, но бяха буквално навсякъде, а някои от орбиталните структури около Грейсън достигаха една трета от площта на мантикорските космически станции „Хефест“ и „Вулкан“. Мащабът на орбиталното строителство обясняваше големия брой енергийни източници и двигателни сигнатури, които „Безстрашен“ беше засякъл в района между Грейсън и местния астероиден пояс, и въпреки това бройката им изненада Хонър.

Щом старши сержант Килиан докладва, че е „приключил с импулсите и минава на маневрени“, „Безстрашен“ изключи клина си. Хонър следеше намръщено мониторите, следеше разсеяно и комуникационния поток между планетарните власти и персонала на адмирал Курвозие от флагманския мостик на тежкия крайцер. Всичко, което виждаше на дисплеите, подчертаваше допълнително странното противоречие — странно поне в нейните мантикорски очи — между трескавата, невероятна по своите мащаби дейност на грейсънците и примитивните методи, с които я осъществяваха.

Старомодни електрически дъги и лазерни поялници хвърляха искри — примитивни енергоемки технологии, невиждано разхищение на енергийни ресурси, отдавна изместено от съвременните сполителни устройства на основата на химични катализатори. Бригади строители в тежки скафандри местеха огромни греди, преодолявайки масата и инерцията им с помощта на груба мускулна сила, без специалните антигравитационни и теглещи подобрения на екзоскелетните костюми, които мантикорските работници използваха от десетилетия. А някои от тях, с още по-голямо изумление установи Хонър, използваха *запитвачи*. Орбиталните уловители на енергия бяха огромни, тромави и не изглеждаха особено ефективни, а според сензорите на „Безстрашен“ поне половината промишлени платформи използваха енергия от *ядрен разпад*! Ядрените централи не бяха просто старомодни, те бяха опасни антики от технологичното минало на човечеството и присъствието им тук я шокира. Колонизаторският кораб, докарал тук последователите на тяхната Църква, бе използвал енергия от термоядрен синтез, така че защо деветстотин години по-късно потомците на колонистите се бяха върнали към енергията на ядреното делене?

Тръсна глава и насочи погледа си към най-близката завършена станция. Тя се въртеше бавно около централната си ос, но очевидно разчиташе на вътрешни гравитационни генератори, защото скоростта на въртене беше твърде ниска, за да произвежда използваемо гравитационно поле. Всъщност имаше нещо странно в това лежерно, почти недоловимо въртене. Възможно ли беше?...

Хонър въведе запитване в компютъра и отговорът потвърди подозренията ѝ. Конструкцията се завърташе около оста си за един планетарен ден, ни повече, ни по-малко, и лъщеше като гигантски

скъпоценен камък с фасети. Необичайно големи участъци от корпуса бяха прозрачни и светлината на Елцин се отразяваше в тях като в стъкло. Хонър смръщи вежди, наведе се към визуалния дисплей, приближи образа и го центрира върху един гигантски купол, прозрачен мехур, захлупил площ от няколко квадратни километра. Очите ѝ се разшириха. Конструкторите на купола бяха използвали някакво подобие на древните венециански щори, а не автополяризиращата се антирадарна бронирана пластмаса, с която беше свикнала тя. Сега „щорите“ бяха отворени наполовина откъм по-близката страна на купола, който се въртеше бавно към своята „вечер“. Хонър гледа образа дълго и невярващо.

Така, значи не беше орбитална жилищна станция. Добре де, не беше орбитална жилищна станция за хора. Хонър зяпаше изумена стадото крави, които пасяха кротко високата трева в една от най-скъпите „ферми“ в галактиката, после отново поклати глава. Май започваше да разбира. Май вече се досещаше защо грейсънците строят толкова много орбитални инсталации!

Насочи вниманието си към планетата и отново се замисли за „кръпките“ на странната разцветка. Сушата беше с богатия животораждащ цвят на хлорофила, с пренебрежимо малко като брой и площ пустинни райони, но тук зеленото имаше синкав оттенък и беше по-тъмно от всичко, което Хонър беше виждала. По-светли парцели с подозрително правилни очертания изпъкваха сред тъмния цвят, всичките струпани около градове навътре в сушата. Моретата бяха тъмносини и искрящи, съвсем като моретата на нейния роден Сфинкс, но покрай светлите плажове на бреговете им нямаше градове, забеляза Хонър и кимна сама на себе си, осъзнала каква трябва да е причината.

Адмирал Курвозиe ѝ беше казал, че Грейсън е красива планета. „И е прав“, помисли си Хонър. Цветовете имаха богатия, скъпоценен оттенък, който се срещаше рядко дори сред обитаемите светове, и въпреки орбиталния радиус от тринайсет и половина светлинни минути ярката звезда и минималният наклон на планетарната ос осигуряваха на Грейсън температурни амплитуди и умерен климат, на които да завиди всяка туристическа дестинация. Но макар и безспорно красива, планетата Грейсън се бе оказала негостоприемна за човека. Беше значително по-малка от Стара Земя, но разлика в масата на двете планети почти нямаше, защото Грейсън беше богата на тежки

елементи. Опасно богата. Толкова богата, че растенията извличаха от почвата арсеник и кадмий, живак и олово, и ги предаваха на тревопасната фауна. Толкова богата, че моретата ѝ не бяха просто „солени“, а истинска супа от естествени токсини, които правеха плуването във водите им опасно за живота. Нищо чудно, че грейсънците живееха навътре в сушата. Какви ли усилия хвърляха ежедневно, за да „обеззаразят“ почвата, която хранеше по-светлите кръпки от земни посеви, замисли се Хонър и поклати глава.

Родителите ѝ бяха лекари и Хонър знаеше това-онова за потенциалните неврални и генетични увреждания, които би могла да причини подобна околна среда. Все едно живееш в депо, за химически отпадъци, а тези хора живееха тук от векове. Нищо чудно, че изнасяха фермите си в орбита — на тяхно място Хонър би преместила там цялото население! А пищната красота на планетата сигурно вгорчаваше разочарованието им още повече... Да не говорим за най-големия майтап, майтап с космически мащаби, истинска подигравка. Последователите на Остин Грейсън бяха изминали петстотин и трийсет светлинни години, за да избягат от технологията, която по тяхно мнение замърсявала родния им свят и свещените им души, а се бяха озовали тук, на тази отровна, красива като картинка планета.

Хонър потръпна, откъсна поглед от великолепия образ на смъртоносния Грейсън и насочи вниманието си към тактическия дисплей. Местните флотски единици по посрещането бяха намалили ускорението си, уеднаквявайки летателните си вектори с тези на мантикорския конвой. Сега се движеха по една орбита с „Безстрашен“ и Хонър си даваше сметка, че гледа тях, за да не гледа родната им планета. Трябваше ѝ време да свикне с мисълта за нейните реалности.

Повечето кораби бяха малки бойни съдове за вътрешносистемни полети, масата на най-големите не надхвърляше единайсет хиляди тона. Тези леки щурмоваци бяха като комари край флагманския кораб на посрещачите, но колкото и голям да изглеждаше той в сравнение с ескорта си, флагманът клас лек крайцер не надвишаваше маса от деветдесет хиляди тона, което беше едва две трети от масата на „Аполон“, кораба на Алис Труман. Беше и старичък освен това, поне на трийсет години. От друга страна, предишният кораб на Хонър беше

по-малък и по-стар от флагмана на Грейсън и тя отлично знаеше какво умение се изисква да управляваш такава машина. Корабите на грейсънците бяха стари и технологично изостанали, но екипажите им отлично знаеха какво правят, ако се съдеше по безпогрешните икономични маневри, с които бяха коригирали курса си, за да посрещнат своите междузвездни гости.

Въздъхна и огледа мостика. Хората на адмирал Курвози бяха поели комуникационния трафик, но Хонър го беше проследила отначало докрай — по изрична покана на адмирала — и остана приятно изненадана от искреността в гласа на адмирал Янаков. Може би опасенията ѝ щяха да се окажат прекомерни — а дори да бе права в мрачните си прогнози, новопридобитото усещане за трудните условия на живот, с които тези хора се бореха ежедневно, със сигурност щеше да обуздае собствените ѝ реакции.

— Адмирал Янаков ще пристигне след шест минути, капитане — каза лейтенант Метцингер и Хонър кимна. Натисна едно копче и мониторите на капитанското ѝ кресло се прибраха.

— Мисля, че е време да слезем в корабния хангар и да поздравим гостите си, Андреас.

— Да, госпожо. — Андреас Венизелос, втори по ранг в командната структура на „Безстрашен“, се измъкна от креслото си и я последва към асансьора.

— Господин Дюморн, мостикът е ваш.

— Слушам, госпожо. Поемам контрола — отвърна Дюморн, стана от мястото си и се прехвърли на капитанското кресло.

При вида на „Безстрашен“ висш адмирал Янаков изпита силна завист. „Ето това е боен кораб“, мислеше си, загледан с неохотно възхищение в издължената вретеновидна форма на тежкия крайцер. Големият мощен кораб висеше на фона на звездната шир, грееше с отразена светлина и беше най-красивата гледка, която Янаков беше виждал. Импулсният клин и отбранителните страници бяха изключени, арогантното изящество на крайцера се разкриваше оголено пред невъоръженото око, средните му отсеци се издуваха плавно между импулсните пръстени в двата края на корпуса, полазени от радарни, гравитационни и сензорни системи — всичко това последен писък на

високите технологии. Серийният номер на кораба — СА 286 — изпъкваше гордо върху белия корпус малко зад предните двигателни модули, а оръжейните батареи се редяха по бронирания му фланг като бдителни очи.

Катерът потръпна леко, когато притеглящият лъч на крайцера го улови. Пилотът изключи двигателите и катерът се плъзна в ярко осветения хангар на „Безстрашен“. Притеглящият лъч придвижи малкия съд до едно от гнездата, свързващата яка се стегна и в катера прозвуча звуковият сигнал за завършена херметизация.

Лейтенант Андрюс и хората му заплуваха след адмирала през свързващата тръба. Янаков се усмихна, като видя мантикорския матрос до червената скоба в края на тунела. Матросът понечи да каже нещо, но адмиралът го изпревари и без да чака указания, посегна към дръжката. Във флота на Грейсън използваша зелен цвят за тези неща, не червен, но посланието беше ясно. Хванал скобата за опора, адмиралът се оттласна през интерфейса и се озова във вътрешното гравитационно поле на крайцера. Дръпна се настрани, за да направи път на хората си. Когато и последният от тях напусна тунела, пронизителната боцманска свирка ги приветства с добре дошли.

В сравнение с хангара на „Грейсън“ хангарът на „Безстрашен“ беше огромен — и въпреки това беше претъпкан с хора. Космическите пехотинци с униформи в зелено и черно се изпънаха в стойка мирно, хората в черно и златно на Кралския мантикорски флот отдадоха чест... и Янаков примигна изненадано.

Екипажът на проклетия кораб беше съставен от деца! Не виждаше нито един, който да е по-възрастен от трийсет земни години, а повечето приличаха на абитуриенти!

Козирува механично, въпреки изненадата си, а после се срита мислено. Не бяха деца, разбира се, просто той беше забравил за подмладяващата терапия, която беше общодостъпна на Мантикора. Но какво да прави сега? Не познаваше добре отличителните знаци на мантикорския флот и нямаше представа как да разпознае старшите офицери сред тази навалица от младолики матросчета.

Проблемът се разреши поне частично, когато напред пристъпи дребен мъж с кръгло лице и цивилни дрехи. Логиката показваше, че той трябва да е ръководителят на делегацията, а именно — адмирал Раул Курвозие. За разлика от другите, той имаше вид на зрял човек,

дори косата му беше посребряла на слепоочията, но Янаков все пак бе очаквал някой много по-внушителен. Прочел беше всяка статия и лекция на Курвозие, която успя да намери, но този усмихнат мъж приличаше повече на елф, отколкото на зоркоокия стратег, когото беше очаквал да срещне.

— Добре дошли на борда, висш адмирал — каза Курвозие и стисна крепко ръката на Янаков. Дълбокият му глас, за разлика от лицето, съвпадаше напълно с очакванията на адмирала. Острият акцент прозвуча странно в ушите му — дългата изолация на Грейсън беше смекчила и забавила говора на собствените му хора, — но макар и чудат, акцентът на Курвозие звучеше някак съвсем на място.

— Благодаря ви, адмирал Курвозие. Позволете ми, от името на своето правителство и народ, да ви приветствам с добре дошли в нашата звездна система.

Янаков разтърси на свой ред ръката на адмирала, докато хората от неговата група се подреждаха зад гърба му. Сетне плъзна още веднъж поглед из претъпкания хангар и застина. Знаел бе, че мантикорците позволяват на жени да служат в армията, но едно е да го знаеш на теория, друго — да го видиш с очите си.

Чак сега Янаков си даде сметка, че половина от хората наоколо — дори някои от космическите пехотинци! — са жени. Положил бе усилия да се подготви за тази чужда на природата му представа, но физическият шок, който го заля при вида на жените в униформа, беше категоричен знак за провала му. Представата не беше просто чужда, беше *противоестествена*, и той насочи погледа си обратно към Курвозие в опит да скрие инстинктивното си отвращение.

— От името на своята кралица ви благодаря — каза домакинът и Янаков успя да се поклони вежливо въпреки напомнянето, че Мантикора се управлява от жена. — Надявам се моята визита да сближи народите ни — продължи Курвозие. — Позволете да ви представя хората от своята делегация. Но преди това, запознайте се с капитана на „Безстрашен“ и командир на нашия ескорт.

Някой пристъпи до Курвозие, Янаков се обърна да му подаде ръка и замръзна. Усети как усмивката му се стопява при вида на силното красиво *младо* лице под бялата барета и къдриците лъскава кестенява коса. Янаков беше необичайно висок за грейсънец, но офицерът стърчеше поне с двайсет сантиметра над него и това

незнайно защо влоши ситуацията още повече. Адмиралът безуспешно се бореше с потреса си, вперил поглед в тъмните издължени очи на мантикорския капитан. Бесен беше, че никой не го е предупредил, съзнаваше смутен, че зяпа с отворена уста, че е загубил ума и дума. И се ядосваше сам на себе си, че е смутен, което беше най-дразнещото от всичко.

— Висш адмирал Янаков, позволете да ви представя капитан Хонър Харингтън — каза Курвозиe и Янаков чу приглушената реакция на собствените си хора. И те като него не можеха да повярват на очите и ушите си.

6.

— Това не ми харесва. Никак не ми харесва, господин посланик.

Ленард Мастерман, хейвънският посланик на Грейсън, вдигна очи и се намръщи. Капитан Майкълс рядко си позволяваше да изказва мнение, а и физиономията му беше изопната от тревога.

— Защо, по дяволите, е трябвало да изпрацат точно нея? — Главният военен аташе крачеше напред-назад по килима на посланика. — От всички офицери в мантикорския флот да ни натресат Харингтън! Господи, имам чувството, че историята се повтаря! — каза той с горчивина и Мастерман свъси вежди още повече.

— Не разбирам докрай тревогата ти, капитане. Сега не сме в системата Василиск все пак.

Майкълс не бързаше да отговори. А не бързаше да отговори, защото Мастерман беше анахронизъм. Издънка на изтъкнат законодателски род, Мастерман беше и дипломат от кариерата, който вярваше в законите на дипломатията. В Специални операции бяха решили, че той не бива да знае за „Йерихон“, капитан Иу и „Божи гръм“, с идеята, че ще е в състояние да изиграе ролята си много поубедително, ако не знае, че е роля.

— Да, не е Василиск, разбира се — каза накрая капитанът. — Но за разлика от повечето мантикорски офицери, Харингтън питае лична омраза към нас, а на Василиск ни шамароса жестоко, господин посланик. Грейсънците сигурно са чули какво стана там. Ако Курвозиe използва присъствието й, за да подчертае „хейвънската заплаха“ за тяхната система...

— Оставете на мен да се тревожа за това, капитане — отвърна с лека усмивка Мастерман. — Повярявайте ми, ситуацията е под контрол.

— Наистина ли, сър? — Майкълс изгледа посланика с недоверие.

— Напълно. — Мастерман се облегна на стола си и кръстоса крак връз крак. — Всъщност аз дори се радвам, че са изпратили Харингтън. Макар да ми е чудно защо външното министерство на Мантикора е допуснало флотът да изпрати нея.

— Простете? — Майкълс вдигна вежди, а Мастерман се изкиска доволно.

— Опитай се да видиш ситуацията от гледната точка на грейсънците. Харингтън е жена, факт, за който никой не ги е предупредил. Колкото и добра да е репутацията ѝ, не може да изтрие другия позор. Грейсън не е Масада, вярно, но дори техните бюрократи още не могат да преглътнат факта, че си имат вземане-даване с правителството на *кralица* Елизабет, а сега Мантикора допълнително им развява под носа културните различия между двете системи.

Лицето на Майкълс се изопна замислено и посланикът кимна.

— Именно. А колкото до операцията Василиск... — Мастерман се намръщи, после вдигна рамене. — Според мен тя беше грешка, а за провеждането ѝ да не говорим, но противно на твоите страхове, можем да я използваме в наша полза, стига да си изиграем правилно картите.

Озадачението на капитана беше очевидно и Мастерман въздъхна.

— Грейсънците *не знаят* какво е станало на Василиск. Чули са нашата версия, чули са и версията на Мантикора, но знаят, че имаме противоречия помежду си. А това означава, че ще приемат с голяма доза съмнение и двете версии, капитане. От друга страна, вродените им предразсъдъци към жени в униформа ще работят в наша полза. Те ще *искат* да повярват, че Харингтън е лоша, защото това би оправдало собственото им мнение. А това, че *ние* нямаме жени в екипажите си, също ще им повлияе.

— Но ние имаме жени офицери — възрази Майкълс.

— Имаме, разбира се — отвърна търпеливо Мастерман, — но проявихме съобразителността да не включим жени в тази мисия. И за разлика от мантикорците — които всъщност не са имали особен избор, предвид че начело на държавата им стои жена, — изобщо не сме казвали на местните, че във флота ни служат жени. Не сме им казвали и обратното, но техният сексизъм е пуснал корени толкова дълбоко, че са готови да приемат премълчаното за факт, докато не получат доказателства за обратното. Затова към момента те ни възприемат като едно богоугодно и старомодно патриархално общество. Външната ни политика може и да ги изнервя, но *социалната* ни политика е далеч по-приемлива в техните очи от тази на Мантикора.

— Добре, това го разбирам. — Майкълс кимна. — Не ми беше хрумвало, че липсата на жени в екипажите ни тук ще ги наведе на

такава крайна мисъл — че изобщо нямаме женски персонал във военните си сили... Реших, че просто го приемат като проява на такт от наша страна. Но разбирам какво имате предвид.

— Добре. Разбирате ли обаче точно колко уязвима е позицията на Харингтън? Сякаш не стига, че е жена в мъжка роля, а на всичкото отгоре е и осъден убиец — каза посланикът и Майкълс примигна изумено.

— Сър, моите уважения, но това никой няма да го повярва. Изобщо не я харесвам, но дори аз знам, че онова си беше чиста проба пропаганда.

— Знаеш го, разбира се, и аз го знам. Но грейсънците не го знаят. Наясно съм, че онази история беше показан процес за външна консумация, и ако трябва да съм докрай откровен, този тип пропаганда не ми допада. Но вече е факт и нищо не пречи да се възползваме от него. Грейсънците знаят едно — че хейвънски съд е обявил капитан Харингтън за виновна в убийството на цял търговски екипаж. Разбира се, Мантикора настоява, че „търговският кораб“ всъщност е бил кораб-примамка, свален по време на бойни действия. Какво друго да кажат всъщност? Но самият факт, че Харингтън е била призната за виновна, ще се окаже достатъчен за мнозина да приемат, че наистина е виновна, особено предвид факта, че е жена. Достатъчно е да изтъкнем „доказаната ѝ вина“, даже не е нужно да се гневим, а просто тъжно да подчертаем, че това е неизбежният резултат, когато повериш боен кораб в ръцете на жена с всичките характерни за пола ѝ слабости.

Майкълс бавно кимна. Почувства се гузен, което го изненада, но извън това Мастерман беше прав — заради предразсъдъците си местните щяха да повярват на една история, която би предизвикала единствено смях в по-цивилизованите общества.

— Сега разбирате ли, капитане? — каза тихо Мастерман. — По този начин ще променим диаметрално фокуса на вътрешния им дебат — ще заменим хладнокръвното пресмятане на предимствата с емоционално отхвърляне, родено от собственото им вродено лицемерие. А ако съм научил нещо през годините, то е, че когато се стигне до борба между разума и емоцията, емоцията побеждава.

— ... а това е нашият боен информационен център, господа. — Андреас Вензелос обхвана с жест лъскавата апаратура. Беше нисък според мантикорските стандарти, но въпреки това стърчеше с няколко пръста над грейсънските офицери, събрали се в центъра.

Адмирал Янаков успя да не зяпне. Местеше поглед по великолепия интрументариум на бойния център и си мислеше, че би дал дясната си ръка за такова нещо. Плочата за холографски изображения беше широка повече от три метра, а плоските екрани наоколо показваха всички кораби в радиус от десет светлинни минути. Не с единични светлинни кодове, обозначаващи групи съдове, а като индивидуални единици с графично изображение на масата и вектора.

Адмиралът се приближи до един от матросите и погледна през рамото му. Младият мъж — добре де, *младоликият* мъж — дори не трепна от присъствието му. Янаков се обърна към Вензелос.

— Бихте ли включили холоплочата, командире?

Вензелос го изгледа продължително, после премести поглед встрани от него.

— Капитане?

Янаков усети как лицето му се опитва да застине в каменно изражение, после събра смелост да се обърне. Капитан Харингтън стоеше зад него, лицето ѝ не изразяваше никаква емоция. Адмиралът я погледна неохотно в очите. Вътрешната му съпротива нарастваше, вместо да намалява, всеки път, когато униформата ѝ попаднеше пред погледа му. Подозираше, че Харингтън е делегирала лекторската роля на първия си помощник по същата причина.

— Имате ли нещо против да ни демонстрирате холоизображението... капитане? — И сам усети напрежението в гласа си, а колебливата пауза, докато събираше смелост да се обърне към жената с титлата ѝ, беше истински срам за професионалист като него.

— Ни най-малко, адмирале. — Мелодичното ѝ сопрано само подсили чувството за нереалност. Гласът на Харингтън много приличаше на гласа на третата му съпруга, а мисълта за *Анна* в униформа буквално го ужаси. — Включете плочата, старши сержант Уотърс — каза тя.

— Слушам, госпожо — отвърна отривисто един от подофицерите, тон, който също звучеше странно в ушите на Янаков. Не защото беше отправен към офицер, разбира се, а защото беше

отправен към жена. По дяволите, самата мисъл за жена офицер беше изтъкана от вътрешни противоречия!

Холоплочата оживя, горните ръбове на изображението стигнаха почти до тавана, оформяйки нещо като резервоар. Грейсънските офицери се разшумяха одобрително. Миниатюрни светлинни кодове се материализираха до всяка точка — стрелки за моментния курс, пунктирани линии за възможните вектори на движение, цифри и букви, обозначаващи големината на тягата, ускорението и активните сензорни излъчвания. „Сигурно точно така вижда Бог звездите“, помисли си Янаков и се изпълни с чиста завист към възможностите на този удивителен кораб.

— Както виждате, адмирале — Харингтън вдигна ръка към холоизображението, — тук проекти...

Млъкна, когато командир Харис, тактическият офицер на Янаков, се намърда между нея и холоплочата, за да погледне поотблизо едно от означенията. Ръката на Харингтън остана още миг във въздуха, после тя стисна устни и каза с лишен от емоции тон:

— Извинете, командире. Тъкмо щях да покажа нещо на адмирал Янаков.

Харис се обърна и Янаков се изчерви при вида на студения му поглед и нескритото презрение. И за адмирала беше трудно да приеме жена в ролята на командващ офицер, но Харис беше краен консерватор до мозъка на костите си. Тактическият офицер отвори уста да каже нещо, после я захлопна, видял лекия жест на своя началник. Стисна устни на черта, но все пак отстъпи назад, целият вдървен от негодувание.

— Както виждате, адмирале — продължи Харингтън с все същия спокоен глас, — тук проектираме вероятния оръжеен обseg на всеки боен кораб поотделно. Разбира се, изображение с толкова много детайли би могло да се яви по-скоро пречка при една реална бойна обстановка, затова използваме по-малки холоплочи на мостика, за да избегнем излишния приток на информация. Разбира се, именно бойният информационен център има за задача да подбира заплахите с най-голям приоритет и...

Харингтън говореше ли, говореше, без следа от гняв или обида заради поведението на Харис, а Янаков я слушаше внимателно и едновременно с това се питаше дали не бе трябвало да смъмри Харис

за наглостта му. Определено предстоеше да си поговори с него на четири очи, но дали не бе трябвало да повдигне въпроса още тук и веднага? Това би унижило тактическия му офицер пред колегите му, но как щяха да реагират мантикорците на подминатото провинение?

Вдигна очи и улови погледа на Андреас Венизелос. Гневът в очите на мантикорския офицер отговори на въпроса му.

— Знам, че са различни от нас, Бернард, но трябва да се примирим, и толкова. — Бенджамин Мейхю IX, планетарен протектор на Грейсън, отрязва още една роза и я сложи в кошницата на слугата, после се обърна със строг поглед към командира на генералния щаб на флота. — Ти знаеше, че имат жени в униформа. Ясно ти е било, че рано или късно ще се сблъскаме с такива.

— Знаех, разбира се! — Адмирал Янаков гледаше втренчено кошницата, без да крие убеждението си, че държавният глава е можел да се посвети и на друго изкуство, по-мъжествено от цветните аранжировки. Янаков беше сред малцината, които не криеха мнението си по този въпрос, но пък той беше пети братовчед на протектора и пазеше ясни спомени за едно съвсем малко дете, което правеше локвички по килимите на двореца, когато самият той вече разхождаше гордо униформата си.

— В такъв случай не разбирам защо се палиш толкова. — Мейхю даде знак на слугата да се разкара. — Мислех те за похладнокръвен.

— Не говоря от свое име. — Янаков вирна брадичка. — Казах само, че ситуацията не се харесва на моите офицери, и това е факт. Те не просто не я харесват, Бен. *Мразят* я, а чувам и някои грозни слухове относно компетентността на капитан Харингтън.

— За *компетентността* ѝ? За бога, Бернард! Тази жена е носител на Мантикорския кръст! — Янаков го погледна объркано и Мейхю въздъхна. — По-добре се осведоми за чуждестранните ордени и медали, братовчедо. За твоя информация, Мантикорският кръст е само една степен по-долу от Звездата на Грейсън и се присъжда само за героизъм, проявен в битка.

— Звездата на Грейсън? — Янаков примигна. Изглеждаше му невъзможно някой толкова хубав и млад...

Наруга се сам. По дяволите, тази жена изобщо не беше толкова „млада“! Беше на четирийсет и три земни години, само с дванайсет по-млада от самия него, и все пак...

— Добре де, куражлия е — изръмжа той. — Но хващам бас, че си е спечелила онзи медал на Василиск, нали? — Протекторът кимна, при което Янаков сви рамене. — Това само ще засили подозренията на офицерите ми, няма да ги смали. — Изчерви се, когато протекторът го стрелна с насмешлив поглед, но въпреки това продължи упорито в същия тон: — Знаеш, че съм прав, Бен. Хората ми ще си помислят онова, което хейвънците несъмнено ще разтръбят на висок глас — че медалът е част от пропагандата, с която мантикорското правителство се е опитало да скрие факта, че Харингтън си е изпуснала нервите — сигурно защото е била в цикъл! — и е унищожила невъоръжен търговски кораб. — Изскърца със зъби в пристъп на подновена тревога. — По дяволите, щом е трябвало да ни пратят жена, не можеха ли поне да изберат някоя, която не се слави като масов убиец?

— О, това са врели-некипели, Бернард! — Мейхю тръгна през куполната тераса към двореца, последван от личния си телохранител, мъж с безизразно лице. — Чувал си мантикорската версия за случилото се на Василиск и знаеш не по-зле от мен какво дири Хейвън в онзи район. *Кой според теб казва истината?*

— Мантикора, разбира се. Но какво мислим двамата с теб е без значение. Повечето от моите хора дълбоко вярват, че жените са неспособни да командват и следователно са опасни, ако им бъде поверена такава роля. Малцината, които не бързат да причислят жените към категорията на излезлите от контрол бойни ракети, са искрено ужасени от мисълта жени да бъдат изложени на опасностите, придружаващи една космическа битка, а истинските консерватори, като Гарет и тълпата около него, се водят от чистата емоция, която няма нищо общо със здравия разум. В нея те виждат целенасочена обида към нашия начин на живот и ако мислиш, че си съчинявам, да беше чул разговора, който проведех с тактическия си офицер! Така или иначе, версията на Хейвън налива допълнително вода в тревогите и на трите групи. И не бързай да кориш прекомерно *моите* хора, защото някои от твоите цивилни са много по-крайни и от най-големите консерватори във военната каста, както сам знаеш. Какво ще кажеш за Джаред, по дяволите?

— Скъпият братовчед, сладурът Джаред. — Мейхю не скри отвращението си. Помълча, после размаха ръце. — Прав си, разбира се, напълно си прав! А дъртият Клинкскейлс е още по-зле, но той поне не е втори по право за протекторатството. — Протекторът се отпусна тежко на едно меко кресло. — Виж, Бърни, разбирам тревогите на хората, но не можем да съсипем бъдещия си съюз с Мантикора заради нещо толкова глупаво като културни предразсъдъци. Мантикора може да ни помогне много повече от Хейвън — по-близо е, изпреварва ги в технологично отношение и вероятността един хубав ден да ни прилапа просто ей така е много по-малка, отколкото при Хейвън.

— Тази реч най-добре я дръпни на хората, които ще водят преговорите от наша страна — каза Янаков и въздъхна.

— Вече го направих, но ти си историкът в семейството и най-добре знаеш до каква степен Съветът оряза конституционните правомощия на протектора през последните стотина години. Престуик не е лош като за канцлер, но определено няма желание да отвори вратата за ново еднолично управление от страна на протектора, понастоящем моя милост. Често си мисля, че ни е нужно по-силно и по-категорично управление в светлината на онова, което предстои да ни се стовари на главата, но вероятно съм предубеден, понеже съм, каквото съм, а без значение какво аз *бих искал*, за момента властта ми е ограничена кажи-речи само до представителни функции. Представителните функции не са за изхвърляне, разбира се, а и кланът Мейхю все още ги държи здраво, но твърде много от реалната власт е в ръцете на консерваторите. А те, както самият ти изтъкна преди малко, вярват, че *всяка* външна помощ би била заплаха за грейсънския начин на живот, край на цитата! Засега държа Съвета, надявам се, че държа и мнозинство в Камарата, но на косъм — на тънък косъм, — и ако военните не ме подкрепят, ще го изгубя. Трябва да набиеш малко здрав разум в главите на хората си.

— Бен — бавно каза Янаков, — ще се опитам, но не знам дали ти напълно си даваш сметка за какво ме молиш, какво искаш. — Мейхю изправи гръб в креслото, но адмиралът продължи: — Познавам те от бебе и винаги съм знаел, че си по-умен от мен. Щом казваш, че имаме нужда от съюзник в лицето на Мантикора, вярвам ти. Но понякога си мисля, че дядо ти направи грешка, като ви прати, баща ти и теб, да учите далече от Грейсън. О, наясно съм с предимствата на

галактическото образование, но имам чувството, че някъде по пътя си изгубил реална представа за гледната точка на нашия народ по някои въпроси, а това е опасно. Ти говориш за консерваторите в Камарата, но повечето от тях не са и наполовина консервативни колкото населението като цяло!

— Наясно съм с това — тихо каза Мейхю. — Противно на мнението ти, различната гледна точка всъщност помага да видиш нещата по-ясно — като например колко трудно е да промениш отдавна вкоренените представи на хората, — а аз определено не държа да се превърна в местния вариант на Пахлави, Романови или други династии, чието управление е завършило с кръвопролитни революции. Нямам никакво намерение да променям живота на нашето общество, Бърни, но тук става въпрос за оцеляването на планетата. Става въпрос за съюз, който да ускори технологичното ни развитие и да ни осигури постоянно присъствие на мантикорския флот, което да възпира кроежите на Симондс и неговите фанатици. И без значение дали подпишем договор с Мантикора, или не, няма начин да се измъкнем сухи от ситуацията. Давам на хейвънци най-много една земна година — след това, ако не и по-рано, те ще тръгнат открито срещу Мантикора, и когато това стане, ще ни прегазят, освен ако нямаме нещо, с което да ги спрем. Ние стоим право на пътя им, Бърни, и ти го знаеш не по-зле от мен.

— Да — въздъхна Янаков. — Да, знам. И ще се опитам, Бен. Обещавам ти. Но много ми се иска Мантикора да беше проявила малко такт, вместо да ни поставя в такава ситуация. Не знам дали ще се справя, Бен, не знам.

7.

Хонър стъпи на тепиха и старши сержант Бабкок ѝ се усмихна.

Бабкок беше от Грифон, втората планета на Мантикора. Гравитацията на Грифон беше само с пет процента по-висока от стандартната земна гравитация и едва осемдесет процента от гравитацията на Сфинкс — родния свят на Хонър, — но Бабкок беше с двайсетина сантиметра по-ниска от нея и с много по-къс обсег при това. На всичкото отгоре беше поне два пъти по-възрастна от Хонър и също като адмирал Курвозие принадлежеше към първото поколение, възползвало се от подмладяващата терапия. За разлика от съвременните техники, онези първи опити в удължаването на живота спирани остаряването на значително по-късна възраст — Бабкок имаше сиви кичури в червената си коса и бръчици около очите.

Нищо от гореказаното не ѝ пречеше да размята Хонър по тепиха, при това с изумителна лекота.

Хонър беше по-висока и по-силна, с по-бързи реакции и по-добра координация око — ръка, но както курсант Харингтън беше научила от горчив опит в академията, това рядко решаваше нещата. Бабкок беше в отлична форма, не по-лоша от тази на Хонър, а с ръкопашен бой се занимаваше от четирийсет земни години. Знаеше хватки, които сама си беше измислила, и Хонър подозираше, че старши сержантът се радва на възможността (или „извинението“, макар че това звучеше твърде зле) да нарича здраво висш флотски офицер.

От друга страна, Хонър също си връщаше формата напоследък, а точно днес не беше в настроение за поредния пердах.

Срещнаха се в центъра на тепиха и приведоха тела в отбранителна стойка. На лицето на Хонър нямаше усмивка, изражението ѝ беше спокойно и неподвижно, най-сетне беше успяла да овладее и да върже на къса каишка натрупания гняв и объркване — които не бяха насочени към Бабкок, но иначе си бяха съвсем реални — и само онези, които я познаваха наистина добре, биха забелязали суровата нотка в погледа ѝ.

Обикаляха се бавно в кръг, ръцете им описваха леки полукръгове, движения изящни и измамни едновременно. И двете имаха черен колан по *coup de vitesse*, новото бойно изкуство, създадено на Нови Дижон преди осемстотин години, което комбинираше източните и западните традиции в ръкопашния бой.

Гимнастическият салон потъна в тишина, всички се обърнаха да проследят двубоя.

Хонър усещаше публиката смътно, защото сетивата ѝ бяха съсредоточени изцяло върху Бабкок. *Coup de vitesse*, или „бързият удар“, беше преди всичко нападателен стил с близък контакт, комбинация от добър самоконтрол и светкавични атаки, замислени така, че да се възползват максимално от предимството на „западнияшкия“ по-висок ръст и по-голям обхват. Тя не се свенеше да заема хватки от всички бойни изкуства — от кикбокса до тай чи, — но държеше не толкова на формата, колкото на ефективността. За разлика от повечето източни бойни изкуства, не поставяше акцент върху пренасочване на енергията на противниковата атака към самия противник, а залагаше изрично на нападението дори когато това бе за сметка на отбраната.

Един състудент на Хонър от отбора по ръкопашен бой в академията, който предпочиташе елегантността на джудото пред грубоватата сила на *coup de vitesse*, веднъж беше оприличил дижонското бойно изкуство на фехтовка с двуръчни мечове, но на Хонър този стил ѝ пасваше идеално. И като при всички други бойни изкуства, излишното мислене по време на двубой беше фатално. Когато си на тепиха, просто го *правиш*, атакуваш и контраатакуваш с удари и захвати, които си усвоил по време на обучението, и често дори не знаеш какво точно си направил, докато двубоят не завърши. Затова Хонър не се опитваше да мисли, нито да предвижда атаките на противничката си. Бабкок беше твърде бърза, а двубоят беше сериозен, с пълен контакт, а не танцово изкуство. Онази, която допуснеше да се разсее и за миг, щеше да плати със синини.

Старши сержантът се задвижи мълниеносно — замахна подвеждащо с лявата си ръка. Хонър се изви назад и блокира страничен ритник с дясната си ръка. Лявата ѝ длан пресрещна последващия удар с лакът, а Бабкок се завъртя на лявата си пета, като използва инерцията от блока на Хонър. Заби пръстите на десния си

крак в мекия тепих, левия извиси в стремителен ритник, но Хонър вече не беше там. Мушна се под крака на Бабкок и заби юмрук малко над бъбреците ѝ. Старши сержантът изпъшка, Хонър стрелна ръка напред да прикове противничката си в хватка и да я хвърли, но Бабкок се смъкна като кукла с отрязани конци, изхлузи се от хватката на Хонър и се превъртя в задно салто. Единият ѝ крак закачи рамото на Хонър и я изблъска назад. Бабкок подскочи като гумена топка... но само миг по-късно Хонър я метна и тя полетя отново.

Падна на тепиха, превъртя се, скочи на крака и възстанови равновесието си, преди Хонър да е стигнала до нея, сетне заби пръсти в хълбока на капитана и Хонър изпъшка. Сви се на две да омекоти удара и вдигна инстинктивно ръка да блокира втората част на комбинацията, като на свой ред комбинира блока си с лакътен удар в ребрата на Бабкок. По-възрастната жена залитна, а Хонър продължи атаката си, изпълнена с кръвожаден екстаз. Използваше безмилостно по-голямата си сила и по-дългия си обхват, но сержантът държеше в ръкава си още няколко коза.

Хонър така и не разбра как точно се е озовала във въздуха, но след краткия полет се срещна лице в лице с тепиха и усети в устата си вкус на кръв. Превъртя се няколко пъти, за да избяга от следващите удари на Бабкок, изправи се на колене, посрещна с кръстосани китки поредния ритник и подкоси противничката си. Миг по-късно и двете скочиха отново на крака, ухилени до ушите, жадни за мъст.

— Вече се чувстваш по-добре, предполагам?

Хонър се усмихна предпазливо — опипваше с език раната от вътрешната страна на долната си устна. Преметна пешкира около врата си и срещна въпросителния поглед на адмирал Курвоние. Сглупила бе, че не използва гумен предпазител за уста, но въпреки удивителния набор от синини, които скоро щяха да избият по тялото ѝ, се чувстваше добре. Всъщност се чувстваше *много* добре, защото беше победила Бабкок в три от четирите рунда.

— В интерес на истината — да, добре се чувствам, сър. — Облегна се на шкафчетата, като увиваше ъгълчето на пешкира около пръста си. Нимиц скочи на пейката до нея, взе да търка главичка в

крака ѝ и се размърка оглушително. Дървесната котка винаги усещаше настроенията ѝ. Хонър се усмихна и го погали по гърба.

— Радвам се. — Курвозие беше с избелял анцуг и с ръкавици за хандбал. Седна с крива усмивка на пейката срещу Хонър. — Но се чудя дали старши сержант Бабкок знае, че я използваш като боксова круша, за да освободиш напрежение, което няма нищо общо с бойните изкуства.

Хонър го погледна в очите, после въздъхна.

— Никога не съм можела да ви заблудя, нали, сър?

— Не бих стигнал толкова далеч. Да кажем, че те познавам достатъчно добре и се досещам какво мислиш за нашите домакини.

Хонър сбърчи нос и седна до Нимиц.

Положението не се подобряваше, особено след намесата на хейвънското посолство. Нямаше начин срещите между екипажите на нейните кораби и домакините от Грейсън да бъдат избегнати и Хонър си даваше сметка, че неприязънта на местните към нея се прехвърля и върху другите жени под нейно командване.

Нимиц спря да мърка и я погледна зорко, усетил посоката на мислите ѝ. Според него Хонър се тревожеше излишно за глупости. Дървесният котарак се протегна да я захапне укорително по меката част на ухото, но Хонър го познаваше добре, затова вдигна навреме ръка да предпази ухото си, после взе котарака и го намести в скута си.

— Съжалявам, сър. Знам колко е важно да контролираме чувствата си — бог ми е свидетел, че съм изнасяла същата лекция на хората си безброй пъти! — но не бях предполагала, че точно аз ще откача до такава степен. Бясна съм. Те са толкова... толкова...

— Лицемерни? — подсказа ѝ Курвозие. — Коне с капаци?

— Именно. — Хонър въздъхна. — Достатъчно е да вляза в стаята и млъкват като риби!

— Това и за адмирал Янаков ли се отнася? В същата степен? — попита я внимателно старият ѝ ментор.

Хонър вдигна раздражено рамене.

— Може би — не — призна тя, — но в някакъв смисъл адмиралът ме ядосва повече и от останалите. Те ме гледат все едно съм гаден микроб, а той... той толкова упорито се опитва да скрие неприязънта си и да се държи нормално, че ме напруга още повече. А самият факт, че дори неговият пример, като главнокомандващ, не

успява да повлияе на подчинените му, толкова ме вбесява, че ми иде да ги удуша всичките!

Въздъхна дълбоко.

— Мисля, че бяхте прав, сър. Че Адмиралтейството е сбъркало в избора си на старши офицер. Грейсънците очевидно не могат да преглътнат факта, че съм жена.

— Може би. — Курвози скръсти ръце. — Но дори да е така, ти си офицер от флота на Нейно величество. Нашите домакини рано или късно ще се изправят лице в лице с жени на висши командни постове. Част от мисията ни е да ги образуваме в това отношение, затова е по-добре да го направим сега, в самото начало, и да си спестим неприятностите на по-късен етап. Това беше основният аргумент на външно министерство и макар че лично аз бих подходил различно към проблема, като цяло съм съгласен с преценката им.

— Аз пък не съм съгласна — бавно каза Хонър. Чешеше Нимиц зад ушите и гледаше намръщено ръцете си. — По-добре би било да им спестим културния шок, поне докато договарят не бъде подписан черно на бяло, сър.

— Сериозно? — Курвози изсумтя. — Искаш да кажеш, че щеше да е по-добре, ако посланик Лангтри ни беше посъветвал да ги предупредим, че си жена?

— Не знам. — Хонър поклати глава. — Не знам, сър. Не мисля, че това би променило нещо. Знам само, че Адмиралтейството изобщо не е трябвало да се спира на мен, и само заради пола ми. Хейвънците ме изкарват най-големия злодей в историята след граф Дракула. А след Василиск аз съм особено уязвима към обвинения от този сорт. Трябвало е да изберат друг.

Гледаше ръцете си и галеше пухкавата козинка на Нимиц. Курвози помълча, после сви рамене.

— Всъщност Адмиралтейството избра теб точно заради Василиск, Хонър. — Тя вдигна глава и го изгледа изненадано. Адмиралът кимна. — Знаеш, че имах колебания по този въпрос, но лордовете в Адмиралтейството вярваха — и във Външно бяха съгласни с тях, — че Грейсън ще погледне на случилото се там като на предупреждение, че същото може да се случи и тук. И точно както избраха мен заради репутацията ми на добър стратег, теб те избраха заради смелостта ти и тактическите ти умения... както и заради пола

ти. Идеята е да послужиш като ходещ символ на хейвънската агресия, от една страна, и като ходеща реклама на жените офицери, от друга.

— Не знам. — Хонър се размърда неспокойно при мисълта, че може да има „репутация“ извън тясното си обкръжение. — Продължавам да мисля, че са сгрешили в избора, сър. Или по-скоро, че Хейвън успя да обърне присъствието ми срещу интересите на Мантикора. В момента аз се явявам пасив за общата ни мисия. Грейсънците така са се втренчили в *личната* ми „репутация“, че изобщо не се замислят за жените офицери и прочие. Гледат само *коя* съм, а не *каква* съм.

— Вярвам, че това ще се промени — тихо каза Курвозиe. — Може да отнеме известно време, но ние не бързаме за никъде. Мисията ни не е ограничена от крайни срокове.

— Знам това. — Хонър обърна Нимиц по гръб да го почеше по коремчето, после вдигна глава, изправи рамене и погледна адмирала право в очите. — И все пак мисля, че ще е най-добре, ако се отстраня от уравнението, сър. Поне докато не успеете да задвижите нещата в правилната посока.

— Сериозно? — Курвозиe вдигна вежди и Хонър кимна.

— Да. Мисля си го още откакто Янаков и хората му се качиха на „Безстрашен“ да ви приветстват с добре дошли. Затова се отказах от първоначалния си план да пратя Алис и Алистър на Каска.

— Подозирах, че това е причината. — Адмиралът я прецени с поглед. — Решила си лично да ескортираш останалите търговски кораби до Каска? — Хонър кимна. — Не мисля, че идеята е добра. Грейсънците ще разчетат това като бягство, като потвърждение, че „някаква си жена“ не може да издържи на напрежението.

— Възможно е. Но каквато и негативна реакция да предизвика това, ще е по-слаба от тази, която пораждам със самото си присъствие. Ако тръгна с „Аполон“ към Каска, Джейсън Алварес ще поеме командването тук. Той, изглежда, няма никакви проблеми с домакините ни, освен с онези от тях, които го мислят за женчо, понеже приема заповеди от жена. Може би, докато се върна, вие ще сте отбелязали достатъчно напредък с грейсънците, без присъствието ми да подлага крак на преговорите.

— Не знам... — Курвозиe подръпна долната си устна. — Ако отведеш „Безстрашен“ и „Аполон“ към Каска, нашата „демонстрация

на сила“ доста ще заслабне. Мислила ли си за това?

— Мислила съм, сър, но грейсънците знаят за двата кораба, видяха ги с очите си, а и ние няма да се бавим много. Това би трябвало да свърши работа. А и аз не съм единствената жена, която ги боде в очите. Алис е първият ми офицер — това прави две жени, които стоят по-високо в йерархията от всички мъже офицери. — Поклати глава. — Най-добре ще е и двете да се отстраним временно от картинката, сър.

Курвозие не беше убеден, но Хонър го гледаше почти умоляващо, с отчаяние в кафявите си очи. Адмиралът си даваше сметка колко обидно е отношението на местните, не на последно място защото беше крайно несправедливо и незаслужено. Омръзнало му беше да гледа как Хонър преглъща гнева си, как дърпа юздите на темперамента си, как се държи любезно с хора, които гледат на нея — в най-добрия случай — като на противоестествен куриоз, изрод някакъв. Освен това знаеше, че според Хонър присъствието ѝ се явява пречка на собствените му усилия. Може и да имаше известно основание, но важното бе, че самата тя беше дълбоко убедена в това и че мисълта, че ще понесе вината, пък макар и неволно, заради провала на преговори, които Мантикора държеше да приключи успешно, буквално я разкъсваше. „Хонър е гневна, възмутена и само на крачка от отчаянието“, помисли Курвозие. Затвори очи, за да претегли внимателно казаното дотук.

Все още смяташе, че подобен ход би бил грешка. Той беше флотски офицер, а не дипломат от кариерата, но все пак знаеше до каква степен предразсъдъците оформят възприятията и че ход, в който Хонър вижда разумно тактическо оттегляне, може да бъде видян от грейсънците по диаметрално различен начин. Ситуацията беше изключително сложна, възможните интерпретации — многобройни, а това затрудняваше преценката му неимоверно.

А после отвори очи, погледна я отново и внезапно осъзна, че в момента изобщо не го интересува правилно или грешно е решението ѝ. Имаше силни аргументи и в двете посоки, но Хонър твърдо вярваше, че е права. Ако останеше и преговорите се проваляха, винаги щеше да вини себе си за този провал, без значение чия е вината в действителност.

— Все още ли смяташ да вземеш „Трубадур“? — попита той.

— Не знам... — отвърна Хонър и се почеса по носа. — По-скоро не. Щом така или иначе ще отведа крайцерите, поне да оставя тук и

двете консервени кутии, за тежест един вид.

— Не виждам как един разрушител може да промени съществено нещата. По-добре действай според първоначалния си план — вземи „Трубадур“ в ролята на съгледвач. Ще имаш нужда от него, ако докладите за пиратска активност в района на Каска са верни.

— Мога да използвам „Аполон“ за... — започна Хонър, но адмиралът поклати глава.

— Би могла, но ще се набива на очи, ако оттеглиш двата кораба с жени капитани и оставиш другите два, които се командват от мъже, не мислиш ли?

Хонър се замисли над казаното, после кимна.

— Може и да сте прав. — Пое си дълбоко дъх. Ръцете ѝ застинаха неподвижно върху козината на Нимиц, преди тя отново да вдигне очи към адмирала. — Значи имам вашето разрешение, сър?

— Имаш го, Хонър — въздъхна той и се усмихна тъжно. — Действай. Тръгвай с двата крайцера, но гледай да не се мотаеш излишно, госпожице! Искам те тук след единайсет дни и нито минута по-късно. Ако за толкова време не успея да изляза на глава с тези лицемерни варвари, много им здраве!

— Да, сър! — Хонър го погледна с усмивка и нескрито облекчение, после сведе очи към Нимиц. — И... благодаря ви — добави едва чуто.

— Вижте това, сър.

Командир Тайсман остави инфоплочката в скута си и се завъртя заедно с креслото към своя първи помощник. Видя маркерите за импулсна тяга върху тактическото табло и вдигна високо вежди.

— Забележително, Алън. — Стана от креслото и се приближи до своя първи помощник — Имаме ли сигурно потвърждение кой кой е?

— Не бих казал, но ги следим от три часа. Току-що завиха към пояса. Толкова далече от Грейсън, при тази посока и ускорение, едва ли са тръгнали насам, навътре в системата, значи остава да са от конвоя. А ако са, значи тези... — пет светлинни маркера грееха в зелено — почти със сигурност са търговските кораби, което на свой ред значи, че онези... — три точки грееха в червено над първите пет —

са ескортиращите съдове. А щом са три, вероятно са двата крайцера и една от консервените кутии.

— Хм. — Тайсман се потърка по брадичката. — Разполагаш само с източници на тяга, но нямаш никаква информация за масата. Може да са двете консерви и лекият крайцер. Откъде да знаем дали Харингтън не е останала със своя кораб, а другите три да е отпратила?

— Това едва ли е твърде вероятно, сър. Знаете колко зачестиха пиратските набези в онзи район. — Спогледаха се иронично, но Тайсман поклати глава.

— Мантикорците имат опит в охраната на търговски кораби, Ал. Един лек крайцер, особено с два разрушителя да му пазят гърба, ще разпердушени всеки „закононарушител“, който дръзне да им излезе на пътя.

— И все пак мисля, че този... — една от алените точки примигна — е „Безстрашен“, сър. Не можем да отчетем масата им заради голямото разстояние, но нещо в импулсната сигнатура подсказва, че този кораб е по-голям от другите два. Според мен е пратила едната консервена кутия напред, а крайцерите летят по фланговете на търговската флотилия. — Първият помощник замълча, подръпваше замислено мекото на ухото си. — Бихме могли да се приближим и да хвърлим едно око на орбиталния трафик, сър. Да видим кой е останал при планетата.

— Забрави за тая работа, Ал — строго каза капитанът. — Гледаме, слушаме и *не се* приближаваме до Грейсън. Сензорите им не струват, но току-виж извадили късмет. А и в орбита има поне един мантикорски боен кораб.

Първият помощник кимна умърлушено. Василиск беше демонстрирал нагледно, че мантикорската електроника превъзхожда електрониката на Народния флот. С колко ги превъзхождаше беше друг въпрос и повод за нестихващи спорове в офицерската трапезария, но фактът, че лекият крайцер на капитан Хонър Харингтън с маса осемдесет и пет хиляди тона беше свалил кораб-примамка с маса от седем и половина милиона тона, говореше в полза на песимистичната оценка. А и непредпазливостта гарантираше, че евентуалните изненади може да бъдат от приятния вид.

— И какво да правим, сър?

— Отличен въпрос — отвърна Тайсман. — Е, знаем, че *някаква* част от корабите им се изтеглят. И ако са тръгнали към Каска, няма как да се върнат през следващите десет-дванайсет дни. — Почука с нокът по зъбите си. — Това ни дава времеви прозорец, ако приемем, че онези идиоти ще знаят какво да правят с него. Обади се в машинното, Ал, и им кажи да си размърдат задниците.

— Да, сър. Накъде ще тръгнем — към Ендикот или към Черна птица, сър?

— Към Ендикот. Трябва да уведоим капитан Иу — и Меч Симондс, разбира се. По масадски куриер новината ще се забави прекомерно, затова мисля да я отнесем ние.

— Да, сър.

Тайсман се облегна и се загледа в светлинните маркери, които се отдалечаваха на тактическото табло с ускорение от двеста *g*. Заваляха рапорти за готовност, капитанът ги прие, но бърза работа нямаха, а и той искаше да е сигурен, че алените точки няма да свърнат обратно към Грейсън. Чака още три часа, докато скоростта на светлинните кодове не достигна четирийсет и четири хиляди километра в секунда, мантикорците не пресякоха границата на хиперпространството и не изчезнаха от сензорите.

— Добре, Ал. Да се махаме оттук — каза Тайсман и седемдесет и пет тонният масадски разрушител „Ангелиада“, до неотдавна „Бреслау“ от Народния флот, се измъкна по чорапи от сянката на астероида, където се беше крил.

Пасивните сензори опипваха пътя напред като мустаците на котка, а Тайсман си натискаше парцалите в капитанското кресло и излъчваше демонстративно спокойствие. Не без основание при това, защото нищо съществено не грозеше „Ангелиада“. Във флота на Грейсън нямаше кораб, който да го настигне или да спечели в битка с него, а въпреки трескавата миньорска дейност в пояса добивните кораби се трупаха там, където се трупаха самите астероиди. „Ангелиада“ стоеше далеч от тези струпвания, движеше се с минимална скорост и на безопасно разстояние, защото макар местните сензорни мрежи да бяха слаби и с малък обхват, в орбита около Грейсън имаше поне един боен кораб, а Тайсман нямаше намерение да привлича вниманието му. Разкриеха ли ги, това можеше да се отрази катастрофално на хейвънските планове... да не споменаваме за по-

непосредствения и личен проблем на Тайсман — разкриеха ли го капитан Иу несъмнено щеше да му върже топките на конец и да му ги окачи на врата.

Измъкването се проточи с часове, но накрая „Ангелиада“ се отдалечи от Грейсън достатъчно, за да увеличи тягата и да напусне астероидния пояс. Гравитационните сензори на „Ангелиада“ щяха да уловят всеки цивилен кораб много преди той да навлезе в обхвата на радарите и много преди самият „Ангелиада“ да бъде засечен, предимство, което даваше на Тайсман достатъчно време да изключи тягата и да се скрие. Засега сензорите не улавяха нищо, затова корабът набра стремително скорост, излизайки от системата. Трябваше да се отдалечи най-малко на трийсет светлинни минути от Грейсън, преди да премине в хиперпространството, без характерният отпечатък да бъде засечен. Тайсман въздъхна с облекчение, осъзнал, че за пореден път се е измъкнал по живо, по здраво.

Колкото до информацията, която носеше — за нея щеше да решава капитан Иу. И Меч Симондс, разбира се.

8.

— Благодаря, че дойдохте, адмирал Курвозие.

Висш адмирал Янаков се изправи да поздрави госта си, а Курвозие вдигна леко вежди при вида на двете жени, които седяха на масата. Очевидно бяха от съпругите на адмирала, предвид скъпото облекло и още по-скъпите бижута. Местните традиции не допускаха съпругите да се появяват пред гости, освен ако гостите не са сред най-близките приятели на техния съпруг, и Янаков знаеше, че Курвозие е наясно с това... което превръщаше присъствието на жените в послание.

— Аз ви благодаря за поканата — отвърна Курвозие, без да поглежда към жените. Етикетът изискваше да не им обръща внимание, докато не му бъдат представени официално.

— Позволете да ви представя съпругите си — продължи Янаков. — Това е Рейчъл, първата ми съпруга. — Жената вдясно от него се усмихна и срещна погледа на Курвозие с изненадваща откритост. — Рейчъл, адмирал Раул Курвозие.

— Добре сте дошъл в дома ни, адмирале. — Гласът на Рейчъл беше като усмивката ѝ — тих, но уверен. Тя му подаде ръка. Курвозие нямаше представа как трябва да поздрави съпругата на високопоставен грейсънец, но пък вече няколко десетилетия служеше на своята кралица, така че... Наведе се над предложената ръка и я бръсна лекичко с устни.

— Благодаря ви, госпожо Янаков. За мен е чест.

Очите ѝ се разшириха, когато Курвозие ѝ целуна ръка, но тя нито се дръпна, нито показа по друг начин смущението си. Дори се усмихна още веднъж, когато той пусна ръката ѝ, и се обърна към другата жена.

— Позволете да ви представя Анна, третата съпруга на Бернард. — Анна вдигна очи с усмивка и му протегна на свой ред ръката си за целувка. — Сестра ми Естер помоли да я извините, адмирале — продължи Рейчъл и за миг Курвозие се смути, преди да си спомни, че всички съпруги в грейсънското семейство се наричат една друга

„сестри“. — Хванала е някакъв вирус и доктор Хауард нареди да пази леглото. — Любезната ѝ усмивка се разшири в нещо доста по-широко и весело, детинско почти. — Иначе непременно би дошла, уверявам ви. И тя като нас нямаше търпение да ви види.

Курвозиe се зачуди дали няма да сбърка, ако изрази желание да се запознае с Естер някой друг път. Изглеждаше му съвсем безобидно, но грейсънците бяха болезнено ревниви към съпругите си. По-добре беше да не рискува.

— Моля предайте ѝ, че съжалявам и ѝ желая бързо оздравяване.

— Непременно — отвърна Рейчъл и махна грациозно към четвъртия стол.

Курвозиe се настани, а тя разклати малко звънче и няколко мълчаливи жени се появиха с бързи стъпки в трапезарията да им сервираат. Всъщност бяха съвсем млади момичета, напомни си Курвозиe. Местните нямаха достъп до подмладяващата терапия.

— Не се притеснявайте за храната, адмирале — каза Янаков, когато сервираха чинията пред Курвозиe. — Всичко идва от орбиталните ни ферми. Съдържанието на тежки метали в храната не е по-високо от това на Мантикора или Сфинкс.

Курвозиe кимна, но не нападна храната веднага, макар да беше гладен. Изчака слугините да излязат, после сведе почтително глава, докато Янаков казваше благодарствената молитва.

Местната кухня беше интересна смесица между ориенталската традиция на Стара Земя и храната, която Курвозиe беше опитвал в мантикорската Нова Тоскана, а блюдото, което му сервираха, беше отлично. Готвачът на Янаков очевидно беше майстор в занаята, а разговорът на масата изобщо не оправда очакванията му — и слава богу. Янаков и неговите офицери се държаха толкова сковано и надуто, почти без да крият презрението си, в компанията на жените от мантикорските екипажи, че в представите на Курвозиe семейният живот на грейсънците беше мрачен и скучен, живот, в който жените не говорят и крият лицата си. Рейчъл и Анна обаче бяха приказливи и весели, виждаше се, че много обичат съпруга си, а и самият Янаков се държеше като различен човек, разкъсал най-сетне оковите на официалностите и поста си, спокоен и уверен в свои води. Курвозиe не се съмняваше, че поне отчасти тази вечеря е била замислена да демонстрира по-човешката страна на Грейсън, но въпреки това бързо

се отпусна в искрената и доброжелателна атмосфера, която създадоха домакините.

Хранеха се на фона на тиха музика. Курвозието за пръв път слушаше такава музика — местният традиционен стил се коренеше в нещо, наречено „кънтри и уестърн“, — но песните бързо му допаднаха, бяха живи, макар и с тъжна нотка дори в най-бързите мелодии. Трапезарията беше голяма дори според мантикорските стандарти, с висок куполообразен таван, гоблени и маслени картини по стените. Старомодно, но приятно. Преобладаваха религиозните теми, разбира се, но без да се натрапват, а пейзажите притежаваха особена красота, сладка и горчива едновременно. Долавяше се чувство на загуба в картините и гоблените, бяха като прозорци към страната на елфите, сякаш красотата, която показваха, никога нямаше да се отвори докрай за хората, нямаше да ги приеме като свои деца.

А между два от тези въздействащи пейзажи имаше гигантски прозорец... с двоен стъклопакет, херметизирана рамка и устройства за въздушна филтрация отдолу.

Курвозието потръпна. Гледката през прозореца беше зашеметяваща, низ от назъбени заснежени върхове, планинските склонове потънали в пищна зеленина, която те изкушаваше да изриташ обувките си и да хукнеш бос към тях през синьо-зелената трева. Ала прозорецът беше уплътнен херметически срещу красотата навън, а дихателната маска, която му бяха дали от посолството, висеше в дискретно калъфче на колана му. Нямало да му трябва, обяснил бе посланикът, стига да не се задържа дълго на планетата... и стига запрашеността на въздуха да не се повиши внезапно. А семейството на домакиня му живееше тук вече деветстотин години, в условия, които бяха много по-опасни от космическите жилищни станции.

Откъсна поглед от прозореца и отпи от виното си, а когато отново вдигна очи, среща погледа на Янаков, Адмиралът го гледаше сериозно и замислено.

Изядоха си вечерята, Рейчъл и Анна си взеха довиждане с Курвозието, оттеглиха се, а друг слуга — този път мъж — наля вносно бренди в красиви чаши.

— Надявам се вечерята да ви е харесала, адмирале? — каза Янаков, поднесъл чашата под носа си да се наслади на аромата.

— Беше великолепна, адмирал Янаков, храната, както и компанията — отвърна с усмивка Курвозие. — Точно по план, ако позволите да добавя — добави внимателно.

— Едно на нула за вас — измърмори Янаков, усмихна се на свой ред и остави чашата си. — Всъщност, адмирале, поканих ви тук в опит да се извиня — призна той. — Отнасяме се с вас зле, особено с жените от вашите екипажи. — Колебанието, с което изрече „жени“, беше почти недоловимо, отбеляза си наум Курвозие. — Искрах да видите, че не сме чак такива варвари. И че не държим жените си затворени в клетки.

Курвозие стисна устни при суховатия тон на събеседника си, но реши първо да отпие от брендите и да отговори чак след това.

— Оценявам това, адмирал Янаков — каза след малко. — Но в интерес на истината, не на мен дължите извинение.

Янаков се изчерви, но кимна в знак на съгласие.

— Давам си сметка за това, но трябва да разберете, че ние все още се учим на толерантност и често грешим. Според нашите традиции би било крайно неприемливо да покания в дома си която и да е жена без нейния господар. — Курвозие вдигна вежда и Янаков се изчерви още повече. — Аз, разбира се, знам, че вашите жени си нямат „господар“, за разлика от нашите. От друга страна, трябва да взема предвид как собствените ми хора — моите подчинени и делегатите в Камарата — биха реагирали, ако наруша толкова радикално традициите ни. Затова поканих вас, когато моите хора виждат като един вид „господар“ и защитник на всички жени, които водите със себе си.

— Разбирам. — Курвозие отпи още глътка от брендите. — Наистина разбирам и оценявам жеста ви по достойнство. Ще предам извинението ви, възможно най-дискретно, на моите офицери.

— Благодаря. — Облекчението и признателността на Янаков бяха очевидни. — На нашата планета има хора, които не желаят съюз с Мантикора. Някои се страхуват от заразата на чуждите нрави, други се тревожат, че евентуалният съюз ще привлече враждебното внимание на Хейвън, вместо да ни защити от него. Аз и протектор Бенджамин не сме от тези хора. Ние отлично си даваме сметка какви ползи може да ни донесе такъв съюз, и то не само във военно отношение. И въпреки това, сякаш всичко, което правим от пристигането ви насам, излиза

грешно. Наби клин между нас, а посланик Мастерман се постара да го забие още по-дълбоко. Това дълбоко ме натъжава, адмирал Курвозие, протекторът се чувства по същия начин. Всъщност той изрично ме помоли да ви предам колко много съжалява, както в лично качество, така и като държавен глава.

— Разбирам — каза отново Курвозие, по-меко. Усети тръпки като гъдел да пълзят по гръбнака му. Янаков за пръв път даваше израз на толкова искрен интерес към преговорите, и то от най-високо ниво, пролука, която Курвозие непременно трябваше да използва по най-добрия начин. Знаеше го, но по някаква причина този разговор оставяше горчив вкус в устата му и гняв в сърцето. Негов дълг беше да сключи добър договор за Мантикора. Благодарен беше за този пробив, но не можеше да се освободи от мисълта, че той идва само ден след като Хонър се беше отстранила от картинката.

— Адмирал Янаков — каза накрая той, — моля, предайте на протектор Бенджамин, че аз ценя дълбоко посланието му и че от името на своята кралица ще направя всичко по силите си да подпишем договор за желанието от всички ни съюз. Ала е редно също да отбележа, сър, че отношението на вашите подчинени към капитан Харингтън е неприемливо в очите на Мантикора.

Янаков се изчерви, но не каза нищо, само кимна на госта си да продължи. Курвозие го погледна в очите.

— Аз не съм „господар“ на капитан Харингтън, адмирале, в нито един смисъл на думата. Тя не се нуждае от защитник и сериозно би се засегнала от самата идея, че ѝ трябва такъв, честно. Всъщност тя е един от най-отдадените и смели офицери, които съм имал удоволствието да познавам, а чинът ѝ — получен на забележително млада възраст за човек от нашето кралство — е знак колко високо ценят уменията и службата и в нашето Адмиралтейство. Но макар че не се нуждае от ничия защита, аз съм склонен да я защитавам до някаква степен, защото сме приятели. Капитан Харингтън е моя скъпа приятелка, моя студентка, дъщерята, която никога не съм имал, ако щете, и начинът, по който се отнасят към нея тук, е обида към целия ни флот. Тя не отвръща със същото, защото е професионалист и защото е дисциплинирана, но ще ви кажа едно, сър — освен ако вашите хора, или поне военният ви персонал, не започне да се отнася към нея като към достоен офицер на Нейно величество кралицата, а не като към

рядък екземпляр в цирк с изроди, шансовете за ползотворно сътрудничество между Грейсън и Мантикора ще намалее драстично. Капитан Харингтън е сред най-добрите ни офицери, но далеч не е единствената жена в нашия флот.

— Знам. — Отговорът на Янаков дойде почти шепнешком, адмиралът стискаше силно чашата си. — Давах си сметка за това още преди да пристигнете и вярвах, че сме готови да се справим с тази необичайна за нас ситуация. Или поне че аз съм готов. Но не сме били готови и фактът, че капитан Харингтън си замина, ме кара да се срамувам дълбоко. Знам, че ние сме виновни за заминаването ѝ, без значение какво гласи официалната версия. Именно това ме... пришпори да ви поканя тази вечер.

Вдиша дълбоко и срещна погледа на Курвозие.

— Няма да споря с нищо от онова, което казахте, адмирале. Приемам го и ви давам честната си дума, че ще направя всичко по силите си да оправя нещата. Но трябва да знаете, че няма да е лесно.

— Знам.

— Да, но може би не разбирате докрай *защо* няма да е лесно. — Янаков махна към прозореца и смрачаващите се планини. Залезващото слънце багреше снежните върхове в кървавочервено, а синьо-зелените дървета се открояваха черни. — Този свят не е милостив към жените — тихо каза той. — Когато сме пристигнали тук, имало по четири жени на всеки мъж, защото нашата Църква винаги е практикувала и насърчавала полигамията... и слава богу, че жените са били повече.

Млъкна, отпи от брeндитo си, после въздъхна.

— Вече близо хиляда години се адаптираме към околната среда и някои резултати вече са налице. Моята толерантност към тежки метали като арсеник и кадмий например е много по-висока от вашата, но... Вижте ни. Ние сме ниски и слаби, с лоши зъби, крехки кости и средна продължителност на живота едва седемдесет години. Ежедневно следим токсичността на обработваемите земи, дестилираме всяка капка вода, която прием, и въпреки това огромен процент от населението страда от неврални увреждания, умствена изостаналост и вродени дефекти. Дори въздухът, който дишаме, е наш враг. Третата по значимост причина за смърт е ракът на белия дроб — да, знам, че не е за вярване, но ракът на белия дроб ни убива хиляда и седемстотин години след като Лао Тан е създал ваксината против него! И ние се

сблъскваме ежедневно с всичко това, адмирале, с всички тези заплахи за здравето и живота ни, въпреки адаптацията, продължила деветстотин години, *хилядолетие* почти. Можете ли да си представите с какво са се сблъскали хората от първото поколение? Или от второто?

Поклати тъжно глава и впери поглед в брендито си.

— През първото поколение само едно на три бебета се раждало живо. От живородените половината имали толкова тежки увреждания, че без специализирана медицинска помощ не биха преживели първата си година. А оцеляването на цялата колония висяло на косъм и било невъзможно да се отделят ресурси за тези тежко болни бебета. Затова вместо да ги лекуваме сме практикували евтаназия и сме ги „пращали при Господ Бог“.

Вдигна очи, лицето му бе изкривено от болка.

— Вината за онова още ни преследва, а и традицията да се евтаназират всички увредени бебета, дори онези с дребните, лечими проблеми, е била прекратена едва преди няколко поколения. Бих могъл да ви покажа гробищата, редиците табелки с детски имена и другите без имена, само с дати... но гробове няма. Дори днес няма. Традициите, създадени от първите колонисти, умират трудно, а първите поколения са имали отчаяна нужда от почва, на която да растат земни култури. — Усмихна се и част от болката изчезна. — Нашите обичаи са различни от вашите, безспорно, но днес нашите мъртви дават живот на мемориални градини, а не на картофи, боб и царевица. Някой ден ще ви покажа градината на моето семейство. Тя е... място на покой. Ала не е било така с нашите основатели, а емоционалната цена, която са плащали жените... мъртвородените бебета, малките деца, които се разболявали и умирали, а жените нямали друг избор освен да раждат отново и отново, дори с цената на собствения си живот, защото другото би обрекло колонията на сигурна смърт... — Той отново поклати глава. — Сигурно би било различно, ако обществото ни не е било толкова патриархално, но нашата религия ни повелявала, че мъжете трябва да се грижат за жените и да ги насочват, защото те са по-слаби от нас и по-лесно се пречупват. А ние не сме успели да ги защитим. Не сме можели да защитим и *себе си*, но цената, която платили жените, била неимоверно по-висока от нашата, а именно ние сме ги довели тук.

Грейсънецът се облегна назад и махна унило с ръка. Осветлението не беше включено и Курвозие чу болката в гласа му през сбирация се мрак.

— Били сме религиозни фанатици, адмирал Курвозие, иначе изобщо нямаше да дойдем тук. Някои още са такива, макар да мисля, че огънят е изгубил от силата си за повечето от нас. Но в началото определено сме били фанатици и някои от Основателите обвинили жените си за случващото се, сигурно защото е било много по-лесно така, отколкото да плачат заедно с тях. А те също страдали, разбира се, за смъртта на децата си. Уви, не можели да признаят болката си, защото това означавало да се предадат и също да умрат, затова я заключили дълбоко в душите си и тя се превърнала в гняв. Гняв, който не можели да насочат към Бог, затова го насочили в единствената друга възможна посока.

— Към съпругите си — промълви Курвозие.

— Именно — въздъхна Янаков. — Разберете ме, адмирале. Основателите не са били чудовища, нито аз се опитвам да извиня народа си за това, в което се е превърнал днес. Ние сме точно толкова продукт на миналото си, колкото сте и вие. Това е единствената култура, единственото общество, което сме познавали, и ние рядко ги подлагаме на съмнение. Самият аз се гордея с познанията си по история, но истината е, че не се бях замислял сериозно за това, преди да се изправя лице в лице с различията между нас. Боя се, че малцина мои сънародници са склонни да си задават въпроса как и защо сме станали такива. При мантикорците различно ли е?

— Не. Не е.

— И аз така си мислех. Но онези ранни дни са били ужасни за нас. Още преди смъртта на преподобния Грейсън жените започнали да се превръщат не в съпруги, а в робини, в движима собственост. Смъртността сред мъжете също била висока, а и те били по-малко на брой. И точно тогава биологията ни изиграла още един номер. Раждали се много повече момичета, отколкото момчета, в съотношение три към едно. За да поддържаме жизнено население, всеки потенциален баща трябвало да стане такъв на най-ранна възможна възраст и да разпространи гените си възможно най-нашироко, преди планетата да го убие. В резултат семействата ставали все по-многочислени, все по-важни за оцеляването на колонията, а

патриархалната власт на мъжа в семейството постепенно станала абсолютна. Нуждата да оцелеем ни тласкала в посока, която пасвала идеално на религиозните ни схващания. Един век по-късно жените вече не били хора. Били собственост. Крави за разплод. Нуждата мъжете да си осигурят физиологични наследници в един свят, където продължителността на живота не надхвърляла четирийсет години на тежък труд, заедно с усилията ни да създадем богоугодно общество, превърнали робството на жените в официална държавна политика.

Янаков се умълча отново. Курвозие разглеждаше профила му, очертан на фона на кървавия залез. Адмиралът му беше разкрил една нова страна на Грейсън, страна, за която Курвозие не беше подозирал. Срамуваше се от себе си. Съдил ги бе за тесногърдието им, гордял се бе със своята космополитна толерантност, а в същото време ги бе виждал точно толкова двуизмерно, колкото грейсънците виждаха него. Беше му ясно, разбира се, че Бернард Янаков не е типичният представител на своето общество, че повечето грейсънски мъже никога не биха поставили под въпрос своето богоугодно превъзходство над жените, които се мотаят около тях. Но Янаков беше точно толкова истински като другите и Курвозие подозираше, че именно неговият глас е гласът на грейсънската душа.

Бог му беше свидетел, че имаше твърде много мантикорци, които лично той би изхвърлил през люка, ако не му се свидеше налягането, което корабът би изгубил за тази цел, но те не бяха *истинските* мантикорци. Хора като Хонър Харингтън бяха истинските мантикорци. Хора, които правеха кралството по-добро от предвиденото, които го заставяха да драпа към идеалите си дори когато не иска, защото *вярваха* в тези идеали и заразяваха с вярата си всички останали. В този ред на мисли може би хора като Бернард Янаков бяха истинските грейсънци.

Янаков изправи гръб и размаха ръка пред реостата. Осветлението се включи и прогони мрака, а адмиралът се обърна към своя гост.

— След първите три столетия ситуацията се променила. Междувременно голяма част от технологичните ни познания били изгубени. Точно според плана на преподобния Грейсън и неговите Първи старейшини — нали точно това била целта на пътуването, заради тази цел бъдещите колонисти не взели на кораба си учителите и учебниците, нито основните инструменти и оборудване, които биха

подпомогнали развитието на физическите науки. Пак добре, че се отнесли благосклонно към медицината, биологията и хуманитарните науки, но дори в тези области специалистите били твърде малко. За разлика от вас, на Мантикора, никой от моите предци не знаел къде точно се намираме, не им пукало къде сме, и по тази причина нито един кораб с платна на Варшавски не идвал насам. И така допреди две столетия. Нашият колонистки кораб напуснал Стара Земя петстотин години преди основателите на Мантикора, следователно и технологиите ни били с петстотин години по-стари от вашите, а и никой не дошъл да ни научи на новите технологии, които биха могли да ни спасят. Фактът, че изобщо сме оцелели, е най-необоримото доказателство за съществуването на Бог, адмирал Курвозие, иначе от нас нямаше да е останала и следа. А когато най-сетне сме направили опит да спасим нещо от технологиите си и да ги развием, се появила най-голямата беда — разколът.

— Верните и Умерените — тихо каза Курвозие.

— Именно. Верните, които се придържали сляпо към първоначалната доктрина на Църквата и смятали технологията за дело на Сатаната. — Янаков се изсмя горчиво. — Дори на мен ми е трудно да проумея подобно тесногърдие, а как изглежда то в очите на външен човек... не ми се мисли! Израснал съм в свят, чието оцеляване зависи от технологиите, пък били те и първобитни в сравнение с вашите. Как е възможно предците ни, при много по-тежки условия, да са вярвали, че Бог очаква от тях да оцелеят без помощта на технологиите... не знам. Но оцелели все пак... поне в началото. Умерените, от друга страна, вярвали, че ситуацията е нашият нов Потоп, катастрофа, която най-после да ни отвори очите за Божията воля. А той искал от нас да използваме технологиите така, както той е повелил — да не бъдат господар на човека, а негов слуга. Накрая дори Верните приели тази теза, но враждебността вече била пуснала корени дълбоко, а разколът станал непоправим. Спорът вече не бил за технологиите, а за това кое е богоугодно, тема, към която Верните се отнасяли с краен консерватизъм. Станали радикални реакционери, кастрели и моделирали Църквата по свой вкус, така, че да пасне на предразсъдъците им. Мислите, че ние имаме назадничаво отношение към жените си, но... чували ли сте за доктрината на второто падение? Курвозие поклати глава, а Янаков въздъхна.

— Тя е резултат от стремежа на Верните да постигнат Божията воля, адмирале. Както знаете, за тях Новият завет е ерес, защото възходът на технологиите „доказва“, че Исус Христос не може да е бил истински месия.

Този път Курвозие кимна. Янаков продължи:

— Те отишли дори по-далеч. Според тяхната теология първото падение, когато човекът бил изгонен от Рая, било по вина на Ева, и затова ние сме създали общество, в което жените са собственост. Умерените гледали на трудностите като на нов Потоп, вярвали, както вярваме днес и ние, грейсънците, че това е част от изпитанието Господне, но Верните вярвали в друго. Според тях враждебната среда на Грейсън изобщо не е влизала в плановете на Бог за нас. Вярвали, че той е щял да превърне планетата в Райска градина, но ние сме съгрешили след идването си тук и затова той ни наказва. А щом първородният грях е бил извършен от Ева, значи и този грях, причината за нашето второ падение, е бил извършен от *дъщерите* на Ева. Това оправдавало начина, по който се отнасяли със съпругите и дъщерите си, и те настоявали всички ние да приемем доктрината им точно както настоявали да приемем строгия пост и смъртното наказание чрез умъртвяване с камъни. Естествено, Умерените отказали и разколът станал още по-страшен. Не след дълго се изродил в гражданска война. И тя била ужасна, адмирал Курвозие. Верните били малцинство, а твърдите фанатици — нищожен процент от тях, но абсолютно безмилостни и неумолими. Те *знаели*, че Бог е на тяхна страна. Всичко, което правели, го правели в Неговото име, следователно всеки, който им се противопоставел, бил грешник и заслужавал да умре. Все още сме били далеч от изграждането на напредналата технологична база, но сме знаели как да произвеждаме пушки, танкове и напалм, а Верните — както може да се очаква — създали своето оръжие на Страшния съд като един вид последно средство да си осигурят победа. Ние дори не сме знаели за неговото съществуване, но Барбара Банкрофт, съпругата на техния най-фанатичен лидер, решила, че Умерените *трябва* да знаят. Избягала при нас, обръщайки гръб на всичко, в което нейните хора вярвали, но смелостта ѝ дошла с висока цена и родила нова трагедия.

Янаков сведе поглед към чашата си.

— Барбара Банкрофт е... знам ли, нашата национална героиня. Без нея планетата ни щеше да е загинала отдавна. Тя е нашата Жана д'Арк, нашата Дама от езерото, символ на всички добродетели, които ние ценим в жените — отдадена, грижовна, готова да рискува своя живот, за да опази живота на децата си. Но освен това е идеал, легендарна фигура, чиято смелост и решимост надхвърлят възможностите на „обикновените“ жени. Сам виждате, че дори ние, Умерените, сме я вкарали в рамките на собствените си предразсъдъци. За Верните обаче жената, която ние наричаме Майката на Грейсън, е символ на второто падение, доказателство за присъщата на жените развала. Верните не признават Новия завет, но са заели от него идеята за Антихриста и го наричат Блудницата на Сатаната. Благодарение на Барбара Банкрофт сме били готови, когато Верните заплашили да ни унищожат. Разбирали сме, че единственият възможен отговор е да прогоним фанатиците, и точно тогава, адмирале, вселената ни изиграла най-жестокия си номер, защото въпреки технологичното си изоставане все пак сме били в състояние да го направим.

Въздъхна и се облегна назад.

— Хю Янаков, родоначалникът на моето семейство, е бил капитан на колонизаторския кораб, с който сме дошли на Грейсън. Опитал се да поддържа летателните му системи, но първите ни старейшини унищожили криогенните инсталации на кораба веднага щом сме кацнали на планетата. Това бил техният начин да изгорят мостовете след себе си и да обвържат всички ни с новия ни дом. Едва ли биха го направили, ако са били хора с научни познания, но те не били такива. И понеже корабът станал неизползваем за междузвездни полети, моите предци използвали чарковете и устройствата му, за да сглобят неща, които поне малко да облекчат живота им. Оглозгали го до кокал, с други думи. Оцелели сме някак, макар всички шансове да били против нас. Развили сме и някакви технологии, които по времето на Гражданската война били достатъчно напреднали, за да построим най-елементарни космически кораби с подсветлинна скорост и химическа тяга. Те не можели да се мерят с колонизаторския съд, който ни довел тук, нямали криогенни инсталации, но били в състояние да изминат пътя до Ендикот за дванайсетина-петнайсет години. Вече сме били пратили експедиция там и тя върнала данни за планетата, позната днес като Масада. Наклонът на оста ѝ е повече от

четирийсет градуса и климатът е много по-суров от този на Грейсън, но растителният и животинският й свят не е отровен за хората. Там може да се живее без постоянния страх, че ще се натровиш с олово или кадмий, като дишаш прахта, която вдига вятърът. Повечето грейсънци биха дали мило и драго да се преместят там, но нямало как да стане. Нямали сме ресурса да преместим толкова много хора. Но когато в края на гражданската война шепа фанатици заплашили да взривят цялата планета, се оказало, че можем да преместим тях на Масада.

Изсмя се отново, още по-горчиво.

— Помислете си, адмирале. Трябвало е да ги прогоним, а единственото място, където сме можели да ги закараме, било безкрайно по-добро от мястото, където трябвало да останат всички други! Били само петдесетина хиляди и според условията на мирния договор ние сме ги екипирали щедро с продоволствие и оборудване, натоварили сме ги на корабите и сме се върнали към борбата си с безмилостната природа на Грейсън.

— И сте се справили доста добре, предвид обстоятелствата — тихо каза Курвозие.

— О, да. Истината е, че аз обичам този свят. Той се стареа всячески да ме убие, ежедневно, и един ден ще успее, но аз въпреки това го обичам. Той е моят дом. Той ни е създал такива, каквито сме, защото сме оцелели напук на всичко и сме оцелели, без да загубим вярата си. Ние все още вярваме в Бог, вярваме, че това е част от някакво изпитание, процес на прочистване, ако щете. Сигурно ви се струва ирационално?

Въпросът би могъл да прозвучи нападателно, но бе зададен тихо, кротко почти.

— Не — отвърна след кратка пауза Курвозие. — Не ми звучи ирационално. Не мисля, че бих споделял вярата ви след всичко, през което сте преминали, но пък вие сигурно бихте сметнали моята вяра за неразбираема. Ние сме такива, каквито ни е направил животът — или Бог, ако щете, — и това важи с еднаква сила и за грейсънците, и за мантикорците, адмирал Янаков.

— Това е висша проява на толерантност от ваша страна — тихо каза Янаков. — Боя се, че повечето от моите хора трудно ще приемат такава гледна точка. Лично за себе си смятам, че сте прав, и все пак именно нашата вяра определя отношението ни към жените. О,

променили сме се с годините — нашите предци неслучайно са наричали себе си „умерени“ все пак, — но промяната не е драстична. Жените вече не са собственост, а ние сме развили сложен социален код, който да защитава и предпазва нашите жени, отчасти, струва ми се, като реакция срещу крайния консерватизъм на Верните. Знам, че не са малко мъжете, които злоупотребяват с привилегиите си, ала всеки, който обиди грейсънска жена на публично място, най-вероятно ще бъде линчуван на момента, и то ако извади късмет, а нашите жени се ползват с неизмеримо по-добро отношение от жените на Масада. И все пак нашите жени си остават хора втора ръка в законодателно и религиозно отношение. Въпреки Майката на Грейсън. Убеждаваме сами себе си, че го правим в тяхна защита, защото те са по-слаби, защото носят твърде много друг товар и не е редно да ги товарим с отговорностите на гласуването, правото на собственост... или военната служба. — Срещна погледа на Курвозие с измъчена усмивка. — Именно затова се плашим толкова от вашата капитан Харингтън. Тя ни ужасява, защото е жена и защото дълбоко в себе си всички ние знаем, че Хейвън лъже за случилото се на Василиск. Можете ли изобщо да си представите каква заплаха е това за нас?

— Само донякъде. Виждам някои възможни усложнения, но не познавам достатъчно културата ви, за да видя всички.

— Нека ви обясня тогава, адмирале. Ако капитан Харингтън е първокласният офицер, който вие виждате в нея — и който аз виждам в нея, — то това изпразва от съдържание цялата ни концепция за жените като такива. Капитан Харингтън е доказателство, че ние грешим, че нашата религия греша. Доказателство, че сме грешили в продължение на девет столетия. Идеята, че грешим, всъщност не ни е толкова чужда, колкото може би изглежда отстрани, защото през част от същите девет столетия е трябвало да свикваме с мисълта, че основателите ни са грешили или поне че не са били прави докрай. Мисля, че след време бихме могли да признаем и тази си грешка. Няма да е лесно и първо ще трябва да се справим със собствените си „Верни“, но аз вярвам — трябва да вярвам, — че можем да го направим. Направим ли го обаче — какво ще стане с Грейсън? Запознахте се с две от съпругите ми. Обичам много и трите — бих умрял, за да ги защитя, — но вашата капитан Харингтън, със самия факт на съществуването си, доказва, че съм ги ограничил, че не им

позволявам да реализират способностите си. И тъжната истина е, че те наистина не са като капитан Харингтън, че са *по-долу* от нея. Нейната независимост не им е по силите, нито способността ѝ да поема отговорност и риск. Точно като мен, и те са продукт на една цивилизация и религия, която им внушава, че са неспособни в тези неща. Какво да правя тогава, адмирале? Да им кажа, че вече трябва да мислят самостоятелно, вместо да разчитат сляпо на моята преценка? Че трябва да се хванат на работа? Да се борят за равни права и да облекат същата униформа като мен? Как да бъда сигурен, че съмненията ми в способностите им произтичат единствено от искрена любов и загриженост? Как да разбера кога убеждението ми, че без допълнително образование и подготовка не биха могли да станат равни на мен, се превръща от реалистична преценка на обективни ограничения в празнодумие, което да бетонира статуквото и да защити собствените ми права и привилегии?

Замълча отново, а Курвозиe се намръщи.

— Аз... не знам. Само вие можете да прецените това, струва ми се. Или те. Никой друг.

— Именно. — Янаков отпи голяма глътка бренди, после остави внимателно чашата си на масата. — Никой не знае, но кутията на Пандора така или иначе вече е отворена. Открехната засега, но ако подпишем този договор, ако се обвържем с военен и икономически съюзник, който третира жените като равноправни, ще трябва да се замислим сериозно за тези неща. Всички ние, и мъжете, и жените, защото едно от малкото сигурни неща в живота е, че не можеш да лишиш истината от нейната правдивост само защото от нея боли. Каквото и да се случи с враждата ни с Масада и намесата на Хейвън, истината е, че съюзът ни с вас ще ни унищожи, адмирал Курвозиe. Не е изключено дори протекторът да не си дава докрай сметка за това. А може би е наясно, не знам. Той получи образованието си извън Грейсън и може би вижда в този съюз пролука, в която да забие клина на вашата истина. Не, не на *вашата* истина. На *истината*.

Засмя се отново, по-звънко този път, и се загледа отново в чашата си.

— Между другото, очаквах този разговор да е ужасно труден.

— А не беше ли? — Курвозиe вдигна вежда и Янаков се усмихна.

— О, беше труден, адмирале, определено! Но очаквах, че ще е още по-зле. — Грейсънецът вдиша дълбоко, поизправи се на стола си и заговори отривисто: — Иначе казано, това е причината за реакцията ни. Обещах на протектора, че ще опитам да преодоля собствените си предразсъдъци и тези на подчинените си офицери, а аз приемам дълга си към своя протектор точно толкова сериозно, колкото вие, предполагам, приемате дълга си към своята кралица. Кълна се, че ще направим усилие, но имайте предвид, че аз съм по-добре образован и с по-голям светски опит от повечето си офицери. Ние живеем по-кратко от вас... може би вие живеете достатъчно дълго, за да използвате в попълна степен натрупаната житейска мъдрост, не знам. Така ли е?

— Не бих казал. — Курвозие се засмя с глас, което не беше типично за него и го свари неподготвен. — Знания трупаме достатъчно, да, но мъдрост? Тя се постига доста по-трудно, не мислите ли?

— Така е. Но все пак помъдряваме, нали, дори непреклонните и консервативни хора като мен. Проявете търпение, моля ви, а когато капитан Харингтън се върне, предайте ѝ, че за мен ще е чест да ми гостува на вечеря.

— Придружена от „господар“? — подразни го с усмивка Курвозие и Янаков се засмя.

— Със или без, както тя реши. Дължа ѝ лично извинение и предполагам, че най-добрият начин да науча офицерите си на уважително отношение е най-напред сам да се науча на същото.

9.

Звездата от клас 4 Ендикот грееше в илюминатора, а планетата Масада се приличаше в светлика ѝ. Ендикот беше значително по-студена от централната звезда в системата Елцин — истинска фурна от клас Р6, — но орбиталният радиус на Масада беше едва една четвърт от този на Грейсън.

Капитан Иу седеше със скръстени ръце и отпуснал брадичка на гърдите си, гледаше планетата и звездата и си мечтаеше правителството да беше намерило друг за тази мисия. Той по принцип мразеше тайните операции, а началниците, които му бяха обяснили как уж трябвало да се развие тази конкретна операция, или тотално бяха подценили тесногърдата нерешителност на масадците, или съзнателно го бяха излъгали по време на инструктажа. Смяташе, че е по-скоро първото, но човек никога не знае. Не и в Народната република.

Галактиката виждаше само гигантската сфера на влияние, която Хейвън си беше завоювал. Галактиката нямаше представа колко крехка е икономиката му, факт, който *принуждаваше* Хейвън да се разширява все повече и повече. Галактиката не знаеше и каква промяна е настъпила в мисленето на политическия му елит, промяна, продиктувана от същата тази необходимост, промяна в посока цинизъм, тънки сметки и манипулации, не само към външния свят, а и към гражданите на републиката.

За разлика от галактиката, Иу знаеше всичко за това. За разлика от повечето офицери във флота на Хейвън, Иу имаше усет и познания по история, но предпочиташе да пази това в тайна. Едва не го бяха изключили от академията, когато един от инструкторите намери в стаята му тайник със забранени исторически текстове, писани по времето, когато Народната република е била просто Република Хейвън. Иу бе отрекъл да има нещо общо със забранените записи и явно е бил достатъчно убедителен, защото изключването му се размина, но така или иначе онзи епизод беше от най-неприятните в живота му и го научи да крие внимателно мислите си. Понякога му ставаше криво от

този двойствен живот, но не толкова, че да промени нещата. Защото имаше твърде много за губене.

Родът на Иу принадлежеше към най-бедната прослойка, така наречените долисти. Капитанът се беше измъкнал от евтините общежития и Минималната стандартна издръжка с цената на инат и ум, качества, които не се ценяха високо в хейвънското общество, и макар да не хранеше излишни илюзии за Народната република, нямаше никакво желание да се връща там, откъдето беше започнал.

Въздъхна и си погледна часовника. Симондс закъсняваше — отново. Още нещо, което Иу мразеше във връзка с тази мисия. Той беше човек точен и прецизен и адски много се дразнеше от местната традиция началниците да закъсняват с единствената цел да подчертаят собственото си превъзходство.

„Не че Хейвън си няма своите кусури“, помисли си той и отново хлътна в безстрастните размисли, чийто Индикатор за социална дисфункция би ужасил полицията по Мисловна хигиена. Двата века огромен бюджетен дефицит, който да държи тълпата в тъпоумно покорство, бяха съсипали не само икономиката на Хейвън, а и чувството за отговорност на родовата политическа аристокрация, която го управляваше. Иу презираше тълпата със страстта на човек, който се е измъкнал от нея със зъби и нокти, но тълпата поне беше честна. Тъпи, необразовани, мързеливи пиявици, но честни поне. Законодателите, които неуморно четяха морал на останалата част от галактиката, и долистките мениджъри, които контролираха пролетарските обединения, бяха по-добре образовани и корумпирани — и това, според дълбокото убеждение на капитан Алфредо Иу, беше единственото, което ги различаваше от тълпата.

Изсумтя и се размърда на стола си. Гледаше през илюминатора и си мислеше колко хубаво би било, ако изпитваше уважение към своето правителство. Редно бе човек да вярва, че се сражава за нещо достойно, но Хейвън не заслужаваше усилията му и никога нямаше да ги заслужи. В средносрочен план поне. Ала корумпирана и цинична, или не, Народната република все пак беше неговият роден дом. Не си я беше избирал, но тя му се беше паднала и той щеше да ѝ служи с всичките си сили, защото нямаше друг избор. И защото службата му в нейния флот, успехът му въпреки всичко беше единственият начин да докаже, че е по-добър от системата, която го е създала.

Изръмжа сам на себе си, стана и закрочи нервно из съвещателната зала. Бездействието и принудителното изчакване неизменно тласкаха мислите му по тези мрачни отъпкани пътеки, а точно сега тези мисли не му помагаха никак...

Вратата на съвещателната зала се плъзна, Иу се завъртя на пета и изправи уставно гръб, когато през прага влезе Мечът на Верните. Симондс беше сам и това ободри донякъде капитана. Ако целта му беше единствено да протака решението, Симондс щеше да доведе със себе си свита от висшите флотски офицери на Масада, за да хване Иу в капана на официалния военен етикет, лишавайки го от средства за натиск.

Симондс кимна мълчаливо, седна на един стол и натисна някакъв бутон, който извади информационния терминал от плота на масата. До неотдавна Мечът не би могъл да се справи дори с тази елементарна задача, както Иу помнеше добре, но вече беше усвоил доста неща от Хейвън — и не само за информационните системи на „Божи гръм“.

Капитанът седна срещу Меча и зачака Симондс да прегледа доклада от „Брес...“

Срита се мислено в задника. Вече не мислеше за „Божи гръм“ като за „Саладин“ и беше крайно време да свикне с мисълта, че „Бреслау“ вече е „Ангелиада“. И то не само заради измишльотината, че Масада била купила корабите от Хейвън. Всеки, който можеше да брои на пръсти, бързо щеше да сметне, че стойността на двата бойни кораба надвишава осемдесет процента от годишния брутен продукт на звездната система Ендикот, но формалната покупко-продажба освобождаваше Хейвън от отговорността — законово, ако не и на практика — за онова, което масадците сметнат за нужно да направят с корабите. По същата причина беше важно масадските висши офицери да останат в неведение за факта, че Иу и другите „имигранти“ на негово подчинение ги смятат за сбирщина некомпетентни, суеверни и страхливи лицемери. А точно такава беше личното му мнение за тях. Не можеше да го промени, макар да полагаше усилия в тази посока, но поне можеше да го скрие.

— Уведомих Съвета на старейшините за вашите предложения, капитане — каза накрая Симондс и се облегна назад, — но преди да вземе решение главен старейшина Симондс иска да чуе аргументите

ви лично от вас. По тази причина и ако нямате нищо против, бих искал да запиша разговора ни.

Гледаше го право в очите и Иу успя навреме да свие юздите на раздразнението си. Значи предложенията били *негови*, така ли? Е, това едва ли можеше да мине за изненада. Мечът очевидно даваше мило и драго да заеме мястото на по-големия си брат като главен старейшина и в същото време не беше в състояние да проумее, че не плахостта, а решимостта е качеството, нужно му за тази цел.

От друга страна, щом отговорността щеше да е негова, негов щеше да е и някакъв дял от печалбата, а нямаше лошо да разшири влиянието си тук — доколкото беше възможно един „неверник“ да има влияние над тези откачалки.

— Нямам нищо против, сър — любезно отвърна той.

— Благодаря. — Симондс включи на запис. — В такъв случай започнете от самото начало, капитане.

— Както кажете, сър. — Иу наклони стола си назад и скръсти ръце. — Накратко, Меч Симондс, според мен оттеглянето на три четвърти от мантикорския военен ескорт ни отваря прозорец, в който да задействаме „Йерихон“ при високи шансове за успех. Възможно е да са се оттеглили за постоянно, макар че според мен ще се върнат, и то скоро. И в двата случая обаче, ако действаме своевременно, вашето правителство ще успее да смаже настоящия режим на Грейсън и да си върне планетата. — Макар че, ако питаха него, само освидетелствани луди биха искали Грейсън, при положение че вече си имаха много похубава планета. — В момента — продължи той с все същия равен глас — в космическото пространство на Елцин има само един мантикорски кораб, вероятно разрушител. Основната задача на този кораб несъмнено е да охранява мантикорската делегация, а следващата по приоритет задача е да охранява товарните мантикорски кораби в орбита около Грейсън. При тези обстоятелства капитанът му най-вероятно ще заеме изчаквателна позиция, в началото поне, ако ние атакуваме Грейсън. Това са само предположения, разбира се, но грейсънците вероятно ще решат, че могат със свои сили да отблъснат нашия „набег“, и ако мантикорският капитан споделя мнението им, почти сигурно е, че ще остане в орбита около планетата. След като ние унищожим огромната част от флота на Грейсън, мантикорският капитан ще се окаже в невъзможност да промени ситуацията и най-

вероятно ще се оттегли, за да отдалечи своите дипломати на безопасно разстояние от сражението.

— А ако не се оттегли? Или, дори по-лошо, ако не заеме изчаквателна позиция, а се включи в сражението? — попита хладно Симондс.

— И двата варианта не променят драстично положението от военна гледна точка, сър. Огневата мощ на мантикорския кораб не е достатъчна да компенсира нашето превъзходство и ако капитанът се включи активно в първоначалните отбранителни действия на Грейсън, само ще изгуби кораба си. — Иу се усмихна. — Давам си сметка, че евентуален сблъсък с Мантикора тревожи вашето правителство. Не забравяйте обаче, че по силата на съществуващото споразумение Народната република е готова да защити системата Ендикот и всички присъединени към нея територии, а и двамата знаем, че интересът на Мантикора към този район е продиктуван единствено от желанието ѝ да предотврати или най-малкото да отложи във времето една открита война срещу републиката. Според мен рискът Мантикора да се намеси в „Йерихон“ е сравнително нисък, защото не ми се вярва *кralица* Елизабет — Иу подчерта титлата и видя как ноздрите на Симондс моментално се издуха — да хвърли флота си в една предварително обречена битка. Това би било глупаво както от политическа, така и от военна гледна точка. Дори да унищожим мантикорския кораб, който виси в орбита около Грейсън, мантикорското правителство най-вероятно ще стисне зъби и ще приеме загубата му, вместо да използва повода, за да обяви война на Хейвън.

Капитанът за пореден път се въздържа да изтъкне, че ако масадците се бяха съгласили да приемат републиканска военна база на своя територия, подкрепленията, от които се нуждаеха, вече щяха да са тук и в бойна готовност. Разбира се, това би увеличило пропорционално вероятността за предварителен военен сблъсък с Мантикора. В този смисъл може би от ксенофобията на масадските фанатици все пак имаше някаква полза.

— Звучите уверен в правотата си, капитане, но какво ще стане, ако единственият кораб, останал в орбита около Грейсън, се окаже не разрушител, а тежкия крайцер от мантикорския ескорт?

— Дори да е останал най-големият им кораб, това е без значение, сър. Ако корабът е „Безстрашен“ и реши да се намеси в сражението от

самото начало, „Гръм“ има необходимия капацитет да го унищожи. Ако „Безстрашен“ заеме изчаквателна позиция в началото, по-късно няма да е в състояние да се защити без чужда помощ.

— Разбирам. — Симондс се почеса по брадичката. — Боя се, че ние не споделяме вашата увереност, капитане. За разлика от вас, не сме склонни да заложим всичко на предпоставката, че Мантикора няма да отвърне с наказателен удар на един по-късен етап — бавно каза той. Макар и с огромно усилие на волята, Иу успя да превърне раздражението си в любезен интерес. — В същото време обаче смятаме, че имате право за „прозореца“, който се отваря. Най-малкото от психологическа гледна точка единственият останал при Грейсън кораб, изоставен, пък било то и временно, от своите другари, вероятно би дал приоритет на отговорностите към собственото си правителство, отколкото към планета, с която дори нямат официален договор за сътрудничество.

— Точно така, Меч Симондс. — Иу кимна с уважение.

— С колко време разполагаме? — попита Симондс. Задаваше въпроса от името на Съвета, защото двамата с Иу многократно бяха разисквали това през последното денонощие.

— Единайсет дни, броено от изтеглянето на военните кораби, сър, или девет дни, броено от днес. Възможно е да разполагаме и с няколко дни повече, в зависимост какви заповеди са получили корабите, но лично аз не бих разчитал на това.

— А колко време ни е необходимо, за да проведем и завършим операция „Йерихон“?

— За организирането на първата атака ще ни трябват четирийсет и осем часа. С каква скорост ще се развият нещата след това не мога да кажа, защото това ще зависи от реакцията на Грейсън. От друга страна, ще разполагаме почти със седем дни, преди корабите от ескорта да се върнат, време, което те несъмнено ще използват, за да организират контраатака. Предполагам, че ще се опитат да отвърнат на удара по най-бързия начин, ако не за друго, то за да демонстрират сила. Обратното би подкопало позициите им за преговорите.

— Знам, че не можете да предвидите точно, но Съветът би искал да знае каква е приблизителната ви оценка.

— Разбирам, сър. — Иу присви очи, за да скрие презрението в погледа си. Симондс беше флотски офицер. Би трябвало да знае не по-

зле от Иу, че всяка преценка би почивала на догадки и нищо повече. Всъщност вероятно го знаеше. Просто искаше да е сигурен, че вината за евентуална грешка ще падне върху чужди плещи. Изведнъж му стана смешно, когато осъзна колко много си приличат хейвънските политици и масадските теократи въпреки повърхностните различия.

— Добре, Меч Симондс. Като си има предвид бойната готовност на Грейсън и с уговорката, че всяка преценка е само предвиждане, бих казал, че ще съумеят да организират контраатака чак след нашия втори или трети набег. С други думи, ще мине един земен ден, или най-много два, преди да разгадаят модела на „набезите“ ни и да реагират.

— И вие сте сигурен, че когато го направят, ще можете да ги смажете?

— Доколкото може да бъде сигурен човек, когато става въпрос за военна операция. Крайно невероятно е грейсънците — а дори и мантикорците, в случай че бойният им кораб се намеси, — навреме да осъзнаят срещу какво са изправени. Не е изключено, разбира се, но е малко вероятно, а дори да се усетят навреме, загубите им ще са почти стопроцентови.

— Почти стопроцентови?

— Сър, говорим за сражение в дълбокия космос между съдове с импулсна тяга и няма начин да предвидим с точност векторите им на приближаване — обясни търпеливо Иу. — Освен ако вражеските кораби не се озоват точно там, където ги искаме ние, „Гръм“ ще успее да произведе само няколко залпа. Дори така загубите им ще бъдат значителни, а с корабите местно производство лесно ще насметем оцелелите. Разбира се, някаква малка част ще успее да избяга, но както вече съм имал повод да изтъкна, просто няма къде да избягат, освен обратно към Грейсън. А когато ние настъпим към самата планета, те ще трябва да излязат и да се бият, по липса на друг избор. На този етап бягството ще е невъзможно, а „Гръм“ лесно ще унищожи целия им флот в рамките на един следобед.

— Хм. — Симондс потърка по-силно брадичката си и навъси чело. — Добре, капитан Иу. Благодаря ви за отделеното време и ясно изложените аргументи. Ще запозная старейшините с мнението ви. — Изключи записва и продължи с по-нормален глас: — Надявам се до час-два да имаме окончателно решение, капитане.

— Радвам се да го чуя, сър. — Иу вдигна вежда. — Мога ли да попитам дали имате предчувствие за посоката на решението?

— Мисля, че макар и трудно, ще подкрепят вашия план. Старейшина Хагинс е убеден негов привърженик и макар групата му да е малобройна, има голямо влияние. Старейшина О'Донъл все още се колебае, но неколцина от неговата група вече клонят към мнението на Хагинс по този въпрос.

— А главен старейшина Симондс? — попита с неутрален тон Иу.

— Брат ми също подкрепя съвременните действия — каза безизразно Симондс. — Ще трябва да окаже известно давление тук-там, за да убеди колебаещите се, но вярвам, че ще успее. — Мечът си позволи бегла усмивка. — Обикновено успява да постигне своето.

— В такъв случай, сър, добре ще е да издам заповеди за начало на подготовката. А ако Съветът гласува против, просто ще ги отменя.

— Да. — Симондс отново потърка брадичката си, после кимна. — Действайте, капитане. Но помнете едно. Ако главният старейшина заложи репутацията си на това и планът пропадне, ще се търкалят глави. Моята включително. Вашата — също, поне що се отнася до по-нататъшната ви служба в услуга на Верните.

— Разбирам, сър — каза Иу. Изведнъж му дожаля за Симондс, нищо че човекът беше пълен глупак. Самият Иу рискуваше да го върнат позорно на Хейвън, и то в случай че флотското разузнаване и правителството се вържеха на масадската версия (а Масада несъмнено щеше да настоява на своето), че катастрофата е изцяло по негова вина. Това би било унижително и би се отразило твърде зле на кариерата му, но в случая на Меч Симондс „търкалянето на глави“ можеше да се окаже съвсем буквално, защото наказанието за държавна измяна беше обезглавяване, предшествано от други, още по-неприятни неща.

— Сигурен съм, че разбирате, капитане. — Симондс въздъхна, после стана. — Е, аз ще вървя. — Иу стана да го изпрати, но Симондс го спря с жест. — Не си правете труда. Сам ще се оправя, а и пътьом ще мина през комуникационния център да взема чип със записа. Вие си имате достатъчно своя работа.

Мечът на Верните Симондс излезе през плъзгащата се врата. Останал сам с великолепната панорама на Масада и нейното слънце, Иу се усмихна доволно. Симондс може и да вървеше като осъден на смърт, но поне най-после беше заел твърда позиция. Този път

„Йерихон“ наистина щеше да започне, а паднеха ли стените на Грейсън, капитан Алфредо Иу можеше да изтръска прахта на тази омразна система от сандалите си и да си иде у дома.

10.

Мичман Уолкот гризеше нокътя си и гледаше офицерите на съседната маса. Лейтенант Тремейн се беше качил на борда на „Безстрашен“ като пилот на капитан трети ранг Маккиън, а сега седеше с лейтенант Кардонес и капитан втори ранг Венизелос и си разговаряше преспокойно с началствата.

Разбира се, Тремейн бе в екипажа на капитана още на Василиск. Както капитан Харингтън, така и първият помощник не допускаха това да проличи в отношението им към настоящия екипаж, но всички знаеха, че вътрешен кръг съществува.

Проблемът беше, че Уолкот трябваше да разговаря с някого от въпросния вътрешен кръг, но не с Венизелос или Кардонес. И двамата бяха отворени към младшия офицерски състав, но Уолкот се боеше как ще реагира първият помощник, ако реши, че тя критикува капитана. А реакцията на Кардонес сигурно щеше да е още по-остра... да не говорим, че всеки, който носеше орден за храброст и червения ширит на Кралската признателност, изглеждаше възстрашен в очите на младшите офицери, пресни-пресни от академията на остров Саганами, та дори ако въпросният младок е негов младши тактически офицер. Лейтенант Тремейн, от друга страна, беше достатъчно млад — и достатъчно младши по ранг — и не я плашеше толкова. Тремейн познаваше капитана, но служеше на друг кораб от ескорта, така че ако Уолкот се изложеше или го вбесеше, поне нямаше да го вижда всеки ден и да се черви.

Загриза още по-съсредоточено нокътя си, отпи от кафето, после въздъхна с облекчение, когато Венизелос и Кардонес станаха да си ходят.

Кардонес каза нещо на Тремейн и всички се засмяха. После първият помощник и тактическият офицер влязоха в асансьора на офицерската столова, а мичманът взе кафето си, събра смелост, стана и тръгна с небрежна крачка към масата на Тремейн.

Той тъкмо разчистваше таблата си, когато тя се изкашля. Тремейн вдигна поглед с усмивка — много приятна усмивка — и Уолкот внезапно се запита дали няма и друга причина да се обърне именно към него. В крайна сметка той беше зачислен към „Трубадур“, следователно забраните за лични отношения в рамките на един екипаж не ги засягаха...

Усети, че се изчервява. Посоката на мислите ѝ беше неприемлива, особено предвид проблема, за който искаше да разговаря с Тремейн.

— Извинете, сър — каза мичманът. — Бихте ли ми отделили минутка?

— Разбира се, мичман...? — Тремейн вдигна вежди и я покани да седне.

— Уолкот, сър. Каролин Уолкот, випуск осемдесет и първа.

— А. Първо назначение? — попита любезно той.

— Да, сър.

— Какво мога да направя за вас, мичман Уолкот?

— Ами, аз просто... — Тя преглътна и си пое дълбоко дъх. Щеше да е трудно, точно според очакванията ѝ, въпреки чара на лейтенанта. — Сър, вие сте били с капитан Харингтън на Василиск и аз, ами... исках да обсъдя един въпрос с човек, който я познава.

— О? — Веждите му се смъкнаха надолу, а тонът му внезапно охладня.

— Да, сър — разбърза се отчаяно Уолкот. — Просто, ами, нещо се случи във... при Елцин и аз не знам дали трябва да... — Преглътна отново, но после видя как погледът му мъничко се смекчава.

— Имали сте неприятен допир с грейсънците, това ли е? — Гласът му прозвуча почти нежно и тя усети как лицето ѝ пламва. — Разбирам. Но защо не се обърнахте към Венизелос?

Въпросът му беше логичен.

— Аз... — Уолкот се размърда на стола. От години не се беше чувствала толкова млада и непохватна. — Не знаех как ще реагира, той или капитанът. Тоест, те се отнасят отвратително и с нея, а тя никога не се оплаква... Реших, че ще ме вземе за глупачка или... или нещо друго.

— Съмнявам се. — Тремейн си наля още кафе, погледна въпросително Уолкот с каната в ръка и тя кимна с благодарност. Лейтенантът ѝ наля, тя обхвана чашата с ръце и се облегна назад. —

Защо имам чувството, че именно „нещо другото“ ви притеснява, мичман Уолкот?

Лицето ѝ поаленя още и тя заби поглед в чашата си.

— Сър, аз не познавам капитана, както... както я познавате вие.

— Както я познавам аз? — Тремейн се усмихна. — Самият аз бях мичман, когато постъпих в екипажа на капитан Харингтън, а това не беше много отдавна. Изобщо не я познавам толкова добре, колкото, изглежда, си мислите. Уважавам я, възхищавам ѝ се искрено, но не я „познавам“.

— Но нали сте били на Василиск с нея.

— Както и неколкостотин други. Пълен новак при това. Щом ви трябва човек, който наистина я познава — добави Тремейн и смръщи вежди, сякаш отмяташе по списък офицерския състав на „Безстрашен“, — най-добре се обърнете към Раф Кардонес.

— Никога не бих могла да се обърна към него! — ахна Уолкот и Тремейн се разсмя с глас.

— Мичман Уолкот, по онова време лейтенант Кардонес също беше младши офицер, и то крайно притеснителен, но нека последното си остане между мен, вас и преградната стена. Той го преодоля, разбира се — благодарение на капитана. — Усмихна се широко, после стана сериозен. — Виждам, че сте притеснена, така че хайде, питайте ме за онова, за което не смееете да питате Раф и командир Венизелос. — Уолкот стисна чашата си, а той се ухили. — Хайде, изплюйте камъчето! Нормално е мичманите от време на време да казват глупави неща, това си е в реда на нещата.

— Ами, такова... сър, вярно ли е, че капитанът бяга от Грейсън?

Въпросът се изля на един дъх, а сърцето ѝ направи салто при вида на Тремейн — лицето му застина безизразно, вкаменено.

— Бихте ли обяснили въпроса си, мичман? — Гласът му беше много студен, леден почти.

— Сър, просто... командир Венизелос ме прати на Грейсън да оставя багажа на адмирал Курвозиe — каза тя умърлушено. Задала беше въпроса си по най-глупавия начин. Изобщо не трябваше да задава такива въпроси, на *никого*. Защото всеки би го възприел като критика към капитана. — Трябваше да се срещна с човек от посолството, но там имаше един... грейсънски офицер. — Лицето ѝ пламна отново, този път от спомена за унижението. — Каза, че не

можело да кацна там. За тази площадка бях получила разрешение, сър, но той каза, че аз не можело да кацна там. Че... нямало защо да се преструвам на офицер и да съм... да съм си идеала у дома да си играя с куклите, сър.

— И не сте уведомили за това първия помощник? — Уолкот с облекчение осъзна, че този път студеният и заплашителен тон на Трмейн не е насочен към нея.

— Да, сър — тихичко каза тя. — Не уведомих никого.

— Какво друго ви каза онзи офицер?

— Той... — Уолкот си пое дълбоко дъх. — Предпочитам да го премълча, сър. Показах му заповедите и разрешителното, но той само се изсмия. Каза, че не го интересували. Издала ги била капитанката, а не *истински* офицер, и я нарече... — Млъкна и стисна устни. — После каза, че било крайно време ние, „кучките“, да се ометем от Елцин и... — отклони поглед и прехапа устни — и се опита да бръкне под китела ми, сър.

— Какво?!

Трмейн се надигна от стола си и хората в трапезарията взеха да обръщат глави към тяхната маса. Уолкот се сви уплашено, а Трмейн седна, вперил поглед в нея. Тя кимна, а лейтенантът присви очи.

— Защо не сте докладвали за случилото се? — Беше овладял силата на гласа си, но не и гнева в него. — Знаете какви са заповедите на капитана за такива неща!

— Но... — Уолкот се поколеба, после се осмели да го погледне. — Сър, ние се изтегляхме, а онзи офицер... беше убеден, че се изтегляме, защото капитанът... бяга, понеже са се отнесли лошо с нея. Не знаех дали е прав, или не, сър — каза тя отчаяно, — а дори да не беше, след час щяхме да напуснем орбита. За пръв път ми се случва такова нещо, сър. Ако си бях у дома, щях да... Но тук не знаех какво да направя, а ако... ако бях казала на капитана какви ги наговори онзи тип за нея!...

Млъкна и прехапа устна, а Трмейн вдиша шумно.

— Добре, мичман Уолкот. Разбирам. Ето какво ще направите. Веднага щом на първия помощник му свърши вахтата, ще отидете при него и ще му кажете точно какво се е случило, дума по дума, без да пропускате нищо. С изключение на онова, че сте допуснали и за миг мисълта, че капитан Харингтън „бяга“.

Тя го погледна объркано. Лейтенантът се усмихна и я докосна по ръката.

— Чуйте ме. Според мен капитан Харингтън дори не знае как се бяга. Да, в момента провеждаме тактическо отстъпление, но не защото грейсънците са я обидили, без значение какво мислят те по въпроса. Ако командир Вензелос сметне, че тази мисъл ви е минала през главата, най-вероятно ще ви накаже сурово.

— Точно от това се страхувах — призна тя. — Но не знаех какво да мисля. А ако... ако са прави, не исках да я наскърбявам още повече с доклада си, а онзи каза такива ужасни неща за нея, че... просто не знаех какво да...

— Мичман Уолкот — нежно я прекъсна Тремейн, — капитанът никога не би ви обвинил за чужди действия, уверявам ви, а сексуалният тормоз я отвращава дълбоко. Сигурно има нещо общо със... — Млъкна и поклати глава. — Няма значение. Говорете с първия помощник, а ако той ви попита защо не сте докладвали по-рано, кажете му, че... по план е трябвало да потеглим само след час и сте сметнали, че няма да има време да се реагира. Кое е вярно така или иначе, нали?

Уолкот кимна и той я потупа по ръката.

— Добре. Обещавам да получите подкрепа, а не мъмрене. — После се усмихна. — Всъщност според мен имате нужда от човек, към когото да се обръщате за съвет, когато се притеснявате да говорите с офицерите. Хайде, допийте си кафето, пък после ще ви запозная с някого.

— С кого, сър? — попита любопитно Уолкот.

— Ами, родителите ви едва ли биха искали да ви запозная точно с него — каза Тремейн със суха усмивка, — но истината е, че той помогна много на мен при първото ми назначение. — Уолкот изпи набързо кафето си и лейтенантът стана. — Мисля, че старши сержант Харкинс ще ви допадне — каза и продължи със зъл блясък в погледа: — А ако на борда на „Безстрашен“ има човек, който знае как да се оправя с гадняри като онзи грейсънски офицер, без да замесва началството, това е той!

Капитан трети ранг Алистър Маккиън гледаше как Нимиц унищожаваше поредното заешко бутче. По някаква незнайна причина земните зайци се бяха приспособили учудващо добре към планетата Сфинкс. Годината на Сфинкс беше над пет пъти по-дълга от земната, което заедно с характерната гравитация и четиринайсетградусовия наклон на оста създаваше условия за доста... впечатляващ животински и растителен свят, плюс климат, който инопланетяните харесваха през пролетта и есента — добре де, през *ранната* есен — и мразеха през останалото време. При тези обстоятелства глупави същества като зайците би трябвало да измрат за нула време. Вместо това обаче се бяха почувствали в свои води. Сигурно заради плодовитостта си, заключи разсеяно Маккиън.

Нимиц отдели мръвките от костите с прецизните движения на хирург, подреди ги спретнато в чинията си, после си взе ново парче — предните му лапи бяха сръчни и деликатни като истински ръце. Маккиън се усмихна. Зайците се бяха приспособили към условията на Сфинкс, но не бяха поумнели, а точно както хората можеха да ядат повечето представители на местния животински свят на Сфинкс, така местните хищници можеха да ядат зайчета. И го правеха — с апетит.

— Ама наистина обича зайци, нали? — отбеляза Маккиън и Хонър се усмихна.

— Не всички дървесни котки ги обичат, но Нимиц е луд по тях. Не е като с целината — нея всички я обичат. Но Нимиц е ценител. Обича разнообразието, а понеже неговият вид живее по дърветата, не беше опитвал заешко, преди да ме осинови. — Засмя се. — Да го беше видял първия път, когато му дадох заешко.

— Какво стана? Да не би да е зарязал изисканите си маниери на хранене?

— По онова време нямаше никакви маниери и буквално се овъргаля в паничката.

Нимиц вдигна поглед от блюдото си и Маккиън се разсмя при вида на презрителния му поглед. Малко дървесни котки напускаха Сфинкс, а инопланетяните бяха склонни да подценяват интелекта им, но Маккиън познаваше Нимиц отдавна и не допускаше тази грешка. По скалата за разумност дървесните котки биеха земните делфини, а Маккиън отдавна подозираше, че са дори по-интелигентни, отколкото дават да се разбере.

Нимиц изгледа за миг Хонър, после изсумтя и се върна към храната си.

— Ха така, капитан Харингтън — измърмори Маккиън, тя се разсмя, а той се усмихна доволно. Рядко я чуваше да се смее, откакто се бяха озовали в системата на Елцин. Разбира се, той беше младшият ѝ командващ офицер, а за разлика от повечето офицери в Кралския мантикорски флот, които виждаха покровителството и семейните връзки като неразделна част от военната кариера, Хонър мразеше фаворизирането във всичките му форми, затова не го беше канила на частни вечери и прочие глезотии. Дори тази вечер беше поканила освен него и капитан Труман, но Труман се извини, че била планирала непредвидено учение като изненадваща вечерна забава за своя екипаж.

И по-добре, ако питаха Маккиън. Харесваше Алис Труман — Алис уважаваше Хонър, и тя като другите капитани от ескорта, но никой от тях не би я тласнал към обсъждането на тема, която Хонър не е подхванала сама. Знаеше също, от опит, че Хонър никога не би споделила своя болка с човек от екипажа си, както и че не е толкова имунизирана срещу напрежение и неувереност, колкото ѝ се иска.

Допи прасковения си пунш и се облегна назад с доволна въздишка, докато Макгинис му наливаше кафе.

— Благодаря, Мак. — После смръщи лице, като видя, че главният стюард налива в чашата на Хонър какао.

— Не знам как можеш да го пиеш това нещо — каза той, след като Макгинис се оттегли. — Особено след десерта, който е достатъчно сладък и лепкав сам по себе си!

— Прав си да се чудиш — отвърна Хонър с усмивка и отпи. — Аз пък винаги съм се чудила как го пиете това кафе. Ужас! — възкликна тя и потръпна театрално. — Мирише приятно, но не бих го пила и като лекарство.

— Изобщо не е толкова зле — възрази Маккиън.

— Мога само да кажа, че става въпрос за привикване, към което аз, за разлика от всички останали, не проявявам интерес.

— Поне не е гъсто и лепкаво като твоето какао.

— Факт, който, като изключим аромата, е единственото достойнство на твоето кафе. — Тъмните очи на Хонър блестяха. — Със сигурност не би ти помогнало да преживееш зимите на Сфинкс. За тази цел ти трябва *наистина* гореща напитка!

— Не мисля, че бих проявил интерес към преживяването на вашите зими.

— Това е защото си кекав мантикорец. И наричате вашето време „лошо“? — Хонър изсумтя. — Толкова сте разглезени, че някакъв си метър сняг при вас минава за снежна буря!

— О? Нещо не си те представям да се преселиш на Трифон.

— Обичам студеното време, но това не значи, че съм мазохистка.

— Аз пък не мисля, че капитан Дюморн ще хареса този открит намек за климата на родната си планета — ухили се Маккиън.

— Стив едва ли се е връщал на Грифон повече от веднъж-дваж след академията, а ако мислиш, че аз съм критична към времето на Грифон, трябва да чуеш той какво има да каже по въпроса. Остров Саганами му е отворил очите и той отдавна се е преместил със семейството си в района на залива Джейсън.

— Ясно. — Маккиън повъртя чашата в ръцете си, после вдигна очи към Хонър — Като си говорим за отворени очи и прочие... какво мислиш за Грейсън?

Смехът в погледа на Хонър повехна. Тя отпи от какаото си, сякаш да спечели време, но Маккиън мълчеше и чакаше търпеливо. Цяла вечер се опитваше да насочи разговора към Грейсън и сега нямаше намерение да бие отбой. Може да й беше подчинен, но освен това й беше приятел.

— Опитвам се да не мисля за тях — каза накрая тя, с тон, който подсказваше, че е склонна да му играе, поне на първо време, по свирката. — Те са тесногръди и лицемерни провинциалисти и ако адмиралът не се беше съгласил да се махна оттам, някой много скоро щеше да пострада.

— Това едва ли е най-дипломатичният начин на общуване, госпожо — каза Маккиън и устните й трепнаха в неохотна усмивка.

— Изобщо не ми беше до дипломация, а честно казано, хич не държах да си общувам с тях.

— Грешила си — каза Маккиън, много тихо. Устата й се сви упорито, изражение, което Маккиън познаваше добре, но той въпреки това продължи със същия тих глас: — Преди време ти имаше за пръв помощник един истински загубеняк, който позволяваше на чувствата си да вземат превес над дълга и здравия разум. — Видя как очите й

трепнаха. — Не позволявай нещо да те тласне към същата грешка, Хонър.

Мълчанието се проточи. Нимиц скочи и се намести в скута на Хонър. Изправи се на задните си лапи, постави останалите четири на плота на масата и взе да мести поглед между двамата.

— Цяла вечер се опитваш да насочиш разговора към това, нали? — попита тя накрая.

— Повече или по-малко. Ти можеше да сложиш край на кариерата ми, и не без основание, и аз не искам да те гледам как правиш грешки по същите причини като мен.

— Грешки? — Остри нотки звъннаха в сопрановия ѝ глас, но Маккиън кимна упорито.

— Грешки. — Махна над масата. — Знам, че никога не си разочаровала адмирал Курвозиe по начина, по който аз разочаровах теб, но рано или късно ще трябва да се научиш, че има ситуации, в които дипломатичността е от първостепенно значение. Това тук не е станция Василиск и не говорим за налагането на търговски регулации или залавянето на контрабандисти. Говорим за отношения с офицерския състав на суверенна звездна система, чиято култура се различава коренно от нашата и където правилата са различни.

— Ако си спомням правилно, ти възрази и срещу решението ми да наложа търговските регулации — сопна му се Хонър и Маккиън примижа. Понечи да отговори, но тя вдигна ръка да го спре. — Това не трябваше да го казвам. И знам, че се опитваш да помогнеш. Но аз просто не ставам за дипломат, Алистър. Ако дипломатията означава да търпя хора като грейсънците, значи не ставам, и точка!

— Нямах избор — каза спокойно Маккиън. — Ти си най-висшият офицер от ескорта на адмирал Курвозиe. Дали харесваш грейсънците, или ги мразиш — както и дали те харесват теб, или не — не променя този факт, а договорът, който адмиралът трябва да сключи, е важен за кралството. За тези хора ти не си просто Хонър Харингтън. Ти си офицер на кралицата, най-висшият неин офицер в тази система и...

— И според теб не трябваше да тръгвам — прекъсна го Хонър.

— Да, така мисля. — Маккиън я гледаше твърдо. — Давам си сметка, че моите контакти с офицерите на Грейсън са били много по-спокойни от твоите, защото съм мъж, знам и че част от тях са гадни

копелета. Но има и други и някои от тях си позволиха да свалят гарда пред мен в лични разговори. Любопитни са — много са любопитни. И знаеш ли кой въпрос ги мъчи? Как търпя да ме командва жена. — Маккиън вдигна рамене. — Не ме попитаха направо, разбира се, но подтекстът беше ясен.

— И ти как им отговори?

— Не съм се впускал в пространни обяснения, но казах онова, което би казал Джейсън Алварес или който и да било друг от мъжете в ескорта — че не се интересуваме от пола на хората, а как си вършат работата, и че ти вършиш своята по-добре от всеки друг.

Хонър се изчерви, но Маккиън продължи без следа от угодничество:

— Това ги шокира, но някои от тях се замислиха. И сега точно това ме тревожи, Хонър — че онези, които се замислиха, със сигурност знаят, че нямаше нужда „Безстрашен“ да конвоира товарните кораби до Каска. Можеше да пратиш „Аполон“ и „Трубадур“, нали така? За гадните копелета това е без значение, но какво ще си помислят другите, които не са чак толкова заслепени? Ще си помислят, че целта е била да отстраниш себе си и капитан Труман от психологическата месомелачка, и няма значение дали идеята е била твоя, или на адмирала. Само дето... ако идеята е била *твоя*, ще се чудят защо си решила да биеш отбой. Защото си преценила, че присъствието ти спъва преговорите? Или защото си жена и без значение какво твърдим ние, напрежението ти е дошло в повече?

— С други думи, ще решат, че съм се уплашила и съм избягала.

— Нещо такова.

— Не, не „нещо такова“. А точно това. — Впери поглед в лицето му. — И ти ли мислиш така, Алистър?

— Не. Или пък — да, малко. Не защото си се уплашила от битката, а защото точно тази предпочиташ да избегнеш. Може би защото не знаеш как да отвърнеш на този удар.

— Може пък наистина да съм се уплашила. — Завъртя чашата си върху чинийката, а Нимиц завря муцунка в лакътя ѝ. — Но ми се струваше... и още ми се струва... че само преча на адмирала и... — Замълча, после въздъхна. — По дяволите, Алистър, наистина не знам как да отвърна на удара!

Маккиън примижа, като чу ругатнята, нищо че беше от най-меките. За пръв път чуваше Хонър да ругае. Не беше ругала дори когато корабът им се тресеше под вражески обстрел.

— Значи ще трябва да измислиш начин. — Тя го погледна отново и той сви рамене. — Знам, знам, лесно ми е да го кажа. Не аз имам яйчници. Но онези типове ще са си там, когато се върнем от Каска, и ти ще трябва да се справиш някак с тях. *Ти* ще трябва да го направиш, без значение какво е постигнал адмиралът в твое отсъствие, и то не само заради себе си. Ти си нашият старши офицер. Всичко, което казваш и правиш — всичко, което им позволиш да кажат и направят срещу теб, — рефлектира върху честта на кралицата, не само върху твоята, а не забравяй, че има и други жени, които служат под твое командване. А дори да нямаше, рано или късно на Елцин ще дойдат още наши кораби и в екипажите им ще има жени, и моделът, който ти създадеш сега, ще е моделът, в който те ще се окажат на свой ред. Знаеш го отлично.

— Да. — Хонър взе Нимиц и го гушна. — Но какво да направя, Алистър? Как да ги убедя, че трябва да се отнасят към мен като към офицер на кралицата, след като те виждат единствено жена, която изобщо не трябва да е офицер?

— Е, аз съм само капитан трети ранг! — каза Маккиън и се ухили. — От друга страна, може би трябва да съсредоточиш усилията си върху грешката, която правиш от самото начало, още откакто хората на адмирал Янаков оцапах гащите, като разбраха, че ти си командващият ни офицер. Постоянно говориш какво виждат *те*, а не какво виждаш ти и каква си.

— Тоест?

— Тоест играеш по техните правила, вместо да играеш по своите.

— Не ми ли каза току-що, че трябва да съм дипломатична?

— Не. Казах, че трябва да се *научиш* на дипломатичност, да разбираш дипломацията. Има разлика. Ако наистина си се изтеглила от Елцин заради отношението им, значи си допуснала предразсъдъците им да ти лепнат етикет. Допуснала си да те изгонят от града, вместо да ги заплюеш в лицето и да ги предизвикаш. Да видим дали ще извадят и един смислен аргумент защо не трябва да си офицер.

— Искаш да кажеш, че съм избрала лесния път.

— Да, така ми се струва. Това би обяснило и чувството ти за вина, чувството, че си избягала. Всеки диалог има две страни и ако приемеш условията на отсрещната, без да изискаш равни права за себе си, значи си оставила контрола върху дебата и изхода от него в техни ръце.

— Хм. — Хонър зарови нос в козината на Нимиц и се потопи за миг в тихото му мъркане. Дървесната котка явно одобряваше аргументите на Маккиън, или поне емоционалния акомпанимент, който ги придружаваше. Алистър беше прав, разбира се. Хейвънският посланик беше изиграл картите си добре, успял беше да я дискредитира, а тя му беше съдействала всячески. Не просто не го беше спряла, а му беше помогнала, крила бе обидата и гнева си, че грейсънците я гледат отвисоко, вместо да изиска уважението, дължимо на чина и постиженията ѝ.

Притисна лице в топлата козина на Нимиц и си даде сметка, че адмиралът също е бил прав. Може би не докрай — Хонър още мислеше, че отсъствието ѝ ще му помогне в преговорите, — но до голяма степен. Тя беше избягала от битката и го беше оставила да се сражава сам с грейсънците и техните предразсъдъци, без подкрепата, която той по право очакваше от командира на военния ескорт.

— Прав си, Алистър — въздъхна накрая тя и вдигна глава да го погледне. — Издъних се.

— О, не мисля, че е чак толкова зле. Просто трябва да използваш това пътуване добре, да изясниш мислите си и да решиш какво ще направиш със следващия женомразец, който те погледне отвисоко. — Хонър се усмихна широко, а Маккиън се разсмя с глас. — Двамата с адмирала ще нанасяте високите удари, а ние, останалите, ще ги ритаме в кокалчетата, госпожо. Ако искат договор за сътрудничество с Мантикора, ще е добре да разберат, че кралският офицер е кралски офицер, без значение каква е физиологията му. Ако не могат да приемат това, то преговорите са обречени на провал.

— Може би. — Усмивката ѝ стана по-топла. — Благодаря ти. Имах нужда някой да ме срита отзад.

— За какво са приятелите? Пък и помня една, дето срита моя задник, когато имах нужда от сритване. — Усмивна ѝ се, допи си кафето и стана.

— А сега, ако ме извините, капитан Харингтън, трябва да се върна на кораба си. Благодаря ви за прекрасната вечеря.

— Пак заповядай. — Хонър го изпрати до вратата, спря и му подаде ръка. — Вярвам, че сам ще намериш пътя до хангара, командир Маккиън. Аз трябва да помисля над някои неща.

— Да, госпожо. — Той стисна ръката ѝ. — Лека нощ, госпожо.

— Лека нощ, командире. — Вратата се плъзна след него и Хонър я погледна с усмивка. — Лека нощ — повтори тихо.

11.

— Здравей, Бернард — каза Курвозие; бе налетял на Янаков току пред вратата на съвещателната зала. — Имаш ли минутка?

— Разбира се, Раул.

Сър Антъни Лангтри, мантикорският посланик, умело отклони останалите членове от свитата на Янаков и грейсънецът се усмихна. През последните три дни двамата с Курвозие се бяха сблизили повече от очакваното. Ясно му беше, че тази умело режисирана и непредвидена среща изобщо не е случайна.

— Благодаря. — Курвозие изчака Лангтри да вкара останалите грейсънци през вратата, после се усмихна извинително. — Просто исках да те предупредя, че днес има голяма вероятност да ти вдигнат кръвното.

— Кръвното? — Янаков вече бе свикнал с мисълта, че този човек, който изглеждаше по-млад от него, всъщност го води с четирийсет години. И щом Курвозие искаше да го предупреди, той със сигурност беше готов да го изслуша.

— Да. — Курвозие направи гримаса. — Понеже в дневния ред е включена икономическата помощ за Грейсън, ще си имаш работа с почитаемия Реджиналд Хаузман.

— А. Тоест господин Хаузман представлява проблем, ако разбирам правилно?

— И да, и не. Поговорих си сериозно с него и смятам, че ще играе по моите правила, когато се стигне до детайлите, но проблемът е, че той ме вижда като прост флотски офицер, а себе си вижда като „великия държавник“. — Още една гримаса разкриви лицето му. — Освен това се държи покровителствено и вярва, че всички ние, военните, си мрем да решаваме проблемите с по една пушка във всяка ръка и нож между зъбите.

— Ясно. И ние си имаме такива — каза Янаков, но Курвозие поклати глава.

— Като него си нямате, повярвай ми. Той принадлежи към групата мантикорски политици, които искат да ограничат бюджета на флота, за да не „провокираме“ Хейвън, и искрено вярва, че войната може да бъде избегната, стига военните да не плашат постоянно парламента със страшни историйки за военните приготовления на Народната република. И още по-лошо, мисли се за експерт по военна история. — Устните му трепнаха от някакъв смешен спомен, после той вдигна рамене. — Работата е там, че той не е сред най-големите ми почитатели, а споразуменията за военно сътрудничество, които двамата с теб дискутирахме вчера, никак не му харесват. Има всякакви насрещни аргументи, но всичко се свежда до неговия „напречен разрез на проблема“, който уж показвал, че изначалната враждебност на Масада към вашата планета е „необосновано преувеличена“. — Янаков примигна. Курвозие поклати глава и продължи: — Правилно си разбрал. Той вярва в мирното съвместно съществуване и не може да проумее, че скалната коза може да съществува мирно и съвместно с хекзапумата само ако е в стомаха ѝ. Нещо повече, вярва, че дори *ние* трябва да потърсим начин за мирно съвместно съществуване с Хейвън.

— Шегуваш се... нали?

— Де да беше така. Боя се, че в присъствието на вашия канцлер Хаузман ще види последния си шанс да измъкне ситуацията от ръцете на войнолюбците, тоест от нас. Предупредих го да внимава какво прави, но аз все пак не съм служител на външното министерство. Едва ли се притеснява от оплакванията, които мога да внеса пред началниците му, а ако съдя по снощното му настроение, явно е решил да го играе държавник. Предполагам, че ще ти дръпне пространна проповед за предимствата на икономическото сътрудничество с Масада като начин да преодолеете „дребните“ си религиозни различия.

Янаков го зяпна с още по-голямо удивление, после поклати глава и се усмихна широко.

— Е, добре е да се знае, че и в твоя екип има празноглавци. Добре, Раул. Благодаря, че ме предупреди. Ще говоря с канцлера и ще бъда нащрек.

— Добре. — Курвозие стисна с усмивка ръката му и двамата влязоха заедно в съвещателната зала.

— ... така че нашата основна и най-голяма нужда, адмирале — довърши встъпителното си слово канцлер Престуик, — касае общото

индустриално подпомагане и по-конкретно съдействието, което можете да ни окажете във връзка с нашите строителни проекти в орбита. И още по-конкретно, предвид обстоятелствата, съдействие в разширяването на флота.

— Разбирам. — Курвозие се спогледа с Янаков, после кимна на Хаузман. — Господин Хаузман? Може би вие ще вземете думата?

— Разбира се, адмирале. — Реджиналд Хаузман се обърна с усмивка към грейсънеца. — Господин канцлер, оценявам яснотата, с която очертахте приоритетите си, и ви уверявам, че кралството ще ги обмисли внимателно. Ще ми позволите все пак да ги разгледам поотделно и в обратен ред.

Престуик се облегна на стола си и кимна в знак на съгласие.

— Благодаря. Що се отнася до разширяването на вашия флот, моето правителство, както адмирали Курвозие и Янаков вече уточниха, е готово да осигури постоянно миротворческо присъствие в системата на Елцин в замяна на правото за построяване на наша военна база. В добавка ние ще построим свои съоръжения за поддръжка и ремонт, от които да се възползвате и вие при нужда.

Хаузман стрелна с поглед Курвозие, после бързо продължи:

— Смятам обаче, че са налице други, невоенни средства за постигане на целта, които следва да бъдат обсъдени с полагащата им се сериозност. — Янаков видя как Курвозие застива. Дватама адмирали се спогледаха през масата. След кратък миг на напрежение мантикорецът се отпусна с примирена физиономия.

— Невоенни средства, господин Хаузман? — попита Престуик.

— Именно. Никой не би могъл да отрече военната заплаха, пред която е изправена вашата планета, но истината е, че съществуват невоенни начини тя да бъде смекчена.

— Сериозно? — Престуик погледна Янаков и висшият адмирал му намигна дискретно, в смисъл „не му обръщайте внимание“. — И какви са тези средства, господин Хаузман? — бавно попита канцлерът.

— Аз, разбира се, си давам сметка, че съм само един икономист... — скромност прокапа от тона на Хаузман, а посланик Лангтри плъзна ръка по лицето си сякаш за да се скрие зад нея, — но по мое мнение разширяването на флота само ще отклони ресурс от другите ви проекти, както във вид на материали, така и на работна ръка. Предвид значението на вашите орбитални ферми при високия

прираст на населението, неизбежно е да се запитам, като икономист, дали не би било по-ефикасно да се потърсят други начини за установяването на мир с Масада, а не непременно да строите още бойни кораби.

— Разбирам. — Престуик присви очи, но след бърз поглед към Янаков преглътна острата си реакция. — И какви са тези начини?

— Личният интерес, сър. — Хаузман го каза така, сякаш концепцията за личния интерес е лично негово творение, което е измъдрил току-що. — Въпреки дисбаланса в населението между вашата планета и Масада вашият промишлен капацитет е значително по-голям от техния. Те несъмнено знаят това. И макар че нито едната, нито другата планета разполага със стоки, които към момента да привлекат междузвездна търговия в големи обеми, съседското ви местоположение обуславя отлични условия за търговски обмен. Разходите и времето за транспорт между двете системи биха били минимални, което предоставя реална възможност за взаимноизгодни и изключително печеливши търговски отношения.

— С Масада?! — възкликна някой и Лангтри отново потърка лицето си, този път и с двете ръце. Хаузман трепна, но така и не обърна глава в посоката, от която беше дошъл въпросът, само усмивката му изстина с една степен, докато чакаше Престуик да обмисли отговора си.

— Това е много интересна теория, сър, но се боя, че изначалната враждебност между Грейсън и Масада я прави... неприложима.

— Господин канцлер — каза сериозно Хаузман, като грижливо избягваше погледа на Курвозие, — аз съм икономист, а не политик, а за един икономист важно е числото под линията, крайният резултат от счетоводния отчет. А балансът на счетоводния отчет винаги е подобър, когато потенциално враждебни групи осъзнаят взаимния си интерес и предприемат интелигентни действия с цел неговото максимизиране. Във вашия случай имаме две съседни звездни системи с маргинални икономики, ще ми простите откровеността. Една надпревара във въоръжаването между тях е напълно лишена от икономически смисъл, затова ми се вижда логично, че всеки ход, който намалява въпросната надпревара, би бил изключително желателен. Наясно съм, че ще е трудно да преодолеете вековното недоверие, което

съществува помежду ви, но изгодата от такова усилие е очевидна за всеки разумен човек, не мислите ли?

Спря, колкото да огрее с усмивка Престуик. Курвозие стискаше здраво юздите на яда си. Като повечето идеолози, Хаузман беше убеден, че добрите намерения оправдават средствата — без значение какви са тези средства. Човекът се чувстваше призван да сложи край на шестте столетия глупаво боричкане и щеше да си каже своето с цената на всичко. Адмиралът би могъл да го спре само по един начин — като го отстрани от преговорите, а това не беше разумно предвид факта, че Хаузман беше втори по ранг в мантикорската делегация и имаше сериозни връзки. Затова Курвозие щеше да изтърпи лекцията му, а после щеше да го срита по кокалчетата.

— Масада е критично пренаселена в сравнение с промишления си капацитет — продължи Хаузман, — а Грейсън има нужда от прилив на външен капитал, за да разшири индустрията си. Ако отворите пазари в системата Ендикот, ще си осигурите източник на чиста храна и достатъчно капитал, като снабдявате Масада със стоки и услуги, от които нейното население се нуждае. Ползата за вашата икономика е очевидна, дори в краткосрочен план. В дългосрочен търговските отношения, които обслужват и двете планети, непременно ще намалят — а може би дори ще заличат — враждебността, която ви е разделяла толкова време. Може дори да се стигне до ситуация, в която разширяването на флота е не просто икономически необосновано, но и политически ненужно.

Грейсънците около масата го гледаха с нарастващо изумление, а сега като един се обърнаха да погледнат Курвозие и адмиралът стисна зъби. Предупредил бе Янаков да внимава за кръвното си, но не предполагаше, че ще има такъв сериозен проблем със своето.

— Адмирал Курвозие — попита много внимателно Престуик, — това означава ли, че отхвърляте молбата ни за подкрепа в разширяването на флота?

— Не, сър, не означава — каза Курвозие, без да поглежда към Хаузман. Беше го предупредил, но напразно. Убеден в моралното си превъзходство, Хаузман беше преминал границата. „Нека се черви сега“, помисли си ядосано Раул Курвозие.

— Правителството на Нейно величество — твърдо продължи той — ясно си дава сметка за заплахата, която Масада представлява за

Грейсън. В случай че Грейсън сключи съюз с Мантикора, нашето правителство ще предприеме всички необходими и разумни стъпки за защита на грейсънската териториална цялост. Ако вашето правителство сметне, че модернизирването на флота е част от тези стъпки, ние ще ви съдействаме.

— Господин канцлер — намеси се Хаузман, — макар адмирал Курвозие да е пряк представител на Нейно величество, той все пак е най-вече военен, а военните мислят по военному. Аз просто се опитвам да изтъкна, че разумните хора, които преговарят от разумни позиции, понякога могат да...

— Господин Хаузман. — Дълбокият и обикновено любезен глас на Курвозие сега звучеше много, много студено и икономистът се обърна и го изгледа с негодувание. — Както току-що посочихте — продължи със същия студен глас Курвозие, — аз съм пряк представител на Нейно величество. Освен това съм ръководителят на тази дипломатическа мисия.

Гледа твърдо Хаузман, докато той не сведе очи, после кимна и се обърна към Престуик.

— Та, както казвах, господин канцлер — продължи той, все едно не се е случило нищо, — ние ще подкрепим разширяването на флота ви с всички възможни средства. Вие се нуждаете и от други неща, разбира се. Оборудването и материалите, които пристигнаха с товарните ни кораби и които в момента прехвърляме към вас, ще задоволят някои най-неотложни нужди, но дългосрочното решение на този проблем е задача трудна и времеемка. Предвид ресурсите, които ще вложим във въоръжаването ви, неминуемо ще трябва да обмислим приоритетните задачи и разпределението на помощта по сектори, а както господин Хаузман ще се съгласи, най-сигурният начин да постигнем напредък както във военно, така и в икономическо отношение, е създаването на модерна индустриална и технологична база. Мисля, спокойно можем да приемем, че основният ви търговски партньор ще бъде Мантикора, а не Масада — Курвозие си позволи една ледена усмивка, — поне в обозримо бъдеще.

Тих смях на нескрито облекчение се разля сред грейсънците. Лицето на Хаузман се изкриви за миг в грозна гримаса, сетне се изглади в професионална безизразност.

— Ние сме на същото мнение, уверявам ви — каза Престуик.

— В такъв случай нека продължим дискусиата от тази отправна точка — спокойно каза Курвозие. Погледна своя икономически съветник и каза твърдо: — Господин Хаузман?

— Да, да, разбира се — побърза да се съгласи Хаузман. — Аз просто... — Млъкна и успя да изобрази нещо като усмивка. — В такъв случай, господин канцлер, предлагам да обсъдим въпроса с държавните гаранции по заемите на грейсънските индустриални консорциуми. След това...

Напрежението около масата за преговори спадна и Янаков се облегна назад и въздъхна облекчено. Погледна Курвозие и си кимнаха съвсем лекичко.

На шейсет и пет светлинни минути от Звездата на Елцин космосът беше безбрежен, тъмен и празен, но после два звездолета се появиха внезапно, окъпани в синьото сияние на прехода от хиперпространството, ослепителен блясък, който никой не забеляза, нито с просто око, нито със сензори. Застинаха за миг, докато платната на Варшавски се превръщаха в импулсни клинове, после набраха скорост с минимално ускорение от шест g и поеа в дъга, която щеше да ги отведе до покрайнините на астероидния пояс. Никой не видя, че идват.

— Адмирал Курвозие, намирам за възмутителен начина, по който ме унижихте пред грейсънската делегация!

Раул Курвозие се облегна на стола си зад бюрото в мантикорското посолство. Погледът, с който измери Реджиналд Хаузман, още стряскаше насън няколко поколения съгрешили мичмани.

— Нямаше причина да сте толкова груб, нито толкова открито да подкопавате позицията и авторитета ми! Всеки *дипломат* знае, че винаги има повече от един вариант за излизане от криза, а възможността за намаляване на напрежението в района ще нарасне главоломно, ако Грейсън обмисли ползите от мирна търговия с Масада!

— Аз може да не съм дипломат — каза Курвозие, — но знам нещичко за йерархията в командването. Изрично ви предупредих да не повдигате този въпрос и вие ми дадохте дума да не го правите. Накратко, вие ме излъгахте, и ако в резултат на това сте се почувствали унижен, това изобщо не ме интересува.

Хаузман пребледня, после почервения от бяс. Не беше свикнал на подобно хладно презрение, още по-малко от тъпи неандерталци в униформа. Той беше експерт в своята област с всички дипломи и сертификати. Как смееше този... това шовинистично полицайче да му говори така!

— Бях длъжен да изложа истината, без значение дали вие имате очи да я видите, или не!

— Бяхте длъжен да се съобразите с указанията ми или честно да ме уведомите, че това не ви е по силите, а фактът, че сте дошли тук с готови представи и не сте си направили труда да научите нищо през изминалите седмици, означава, че сте не само лъжец, но и глупак.

Хаузман го зяпна, загубил ума и дума от гняв, а адмиралът продължи със същия равен убийствен глас:

— Причината тези хора да бележат прираст на населението, след като векове наред са прилагали драконовски мерки за контрола над раждаемостта, причината да строят орбиталните си ферми, се крие в заплахата, която идва от Масада. Масада се готви да ги унищожи и на тях им е нужна повече работна ръка и повече специалисти, за да отвърнат на удара. Дойдох тук с мисълта, че страховете им вероятно са преувеличени, но след като проучих разузнавателните им доклади и обществения архив, стигнах до заключението, господин Хаузман, че картината, която ни представят, е смекчена. Да, имат по-силна промишлена база от Масада, но по численост противниковата страна ги надвишава с три към едно, а и по-голямата част от индустрията им е насочена към смекчаване ефектите на враждебната околна среда, в която живеят. Ако си бяхте направили труда да прегледате библиотечната им база данни, или поне резюмето, подготвено от екипа на посланик Лангтри, и вие щяхте да го знаете. Но не сте го направили и аз няма да допусна неинформиран човек като вас да задава официалния тон на тази мисия.

— Това е нелепо! — викна Хаузман. — Масада не разполага и наполовина с нужния капацитет да изпрати към Елцин военна сила от

такъв мащаб!

— Нали уж военните въпроси бяха по моята част — ледено подхвърли Курвозие.

— Не е нужно да си гений, за да съобразиш това, достатъчно е да си отваряш очите. Вижте данните за дохода на глава от населението, по дяволите! Ако пробват нещо такова, ще стигнат до просешка тояга!

— Дори да приемем, че този извод е правилен, това не значи, че няма да си пробват късмета. Вие упорито си затваряте очите за факта, че рационалното мислене не е част от тяхната мотивация. Те са решени да победят Грейсън и да наложат със сила своя начин на живот и в двете системи, защото гледат на това като на свой религиозен дълг.

— Глупости! — изпръхтя Хаузман. — Не ме интересува какви мистични щуротии дрънкат! Икономиката им не притежава ресурсите за подобно военно начинание и това е факт. Само пълни глупаци биха рискували оцеляването си, за да „завладеят“ планета с такава враждебна среда!

— Ами кажете го на *тях*, а не на жертвите им. Общо, флотът им превъзхожда с двайсетина процента флота на Грейсън, и с много повече по отношение на кораби, оборудвани за полет в хиперпространството. Масада има пет крайцера и осем разрушителя срещу грейсънските три крайцера и четири разрушителя. Такова съотношение между двата класа кораби не говори за отбранителна стратегия. Като цяло масадският флот е предназначен за действия в чужда звездна система, а флотът на Грейсън се състои предимно от леки щурмоваци отбранителен клас, които се движат с подсветлинна скорост и обслужват орбиталното пространство на планетата. А щурмоваците, господин Хаузман, са дори по-безполезни в битка, отколкото подсказва тонажът им, защото страничните им щитове са много по-слаби от тези на звездолетите. Местните орбитални укрепления са жалки, а грейсънците не владеят технологията на сферичните щитове, което означава, че фортите им нямат никаква пасивна защита срещу обстрел. И още — масадското правителство, което в последната война е детонирало ядрени бомби по планетарни цели, многократно е заявявало желанието си да „заличи“ от лицето на планетата грейсънските изменници, ако това е единственият начин да „освободи“ и „пречисти“ родния си дом!

Адмиралът се изправи и прикова с поглед дипломата.

— Цялата тази информация може да се намери свободно в обществения архив, господин Хаузман, а докладите на собственото ни посолство я потвърждават. Потвърждават също, че през последните двайсет години индустриално изостаналите масадци са отделяли *една трета* от brutния си продукт за разширяване на бойния си флот! Грейсън не може да си позволи подобно разхищение. Не са изостанали драматично в надпреварата само защото по-големият им брутен продукт означава, че далеч по-малкият процент, който отделят за въоръжаване, е само два пъти по-малък в числово изражение от финансовия ресурс, който масадците влагат във военния сектор. При тези обстоятелства само пълен идиот би предложил да наляят пари и икономическа изгода, полагайки основата на търговски отношения с Масада — да напомпат икономически юмука, който ще ги размаже на пух и прах!

— Това е вашето мнение — измърмори Хаузман. Беше пребледнял като платно, едновременно от яд и смущение, защото беше прегледал данните за съотношението на силите бегло и то само по отношение на корабния тонаж. Изобщо не му беше хрумвало да съпостави бойния и летателен капацитет на двата флота.

— Да, моето мнение е. — Гласът на Курвозиe вече беше по-спокоен, но също толкова неотстъпчив. — Следователно и мнението на мантикорското правителство и на неговата дипломатическа мисия в тази система. Ако не сте съгласен с него, имате пълното право да споделите възраженията си с министър-председателя и парламента веднага щом се приберем у дома. Дотогава обаче бъдете така добър да не обиждате с покровителственото си отношение интелигентността на хора, които открай време живеят с тази угроза, иначе ще бъда принуден да ви отстраня от делегацията. Ясно ли е, господин Хаузман?

Икономистът го изгледа гневно, после кимна сковано и изхвърча от кабинета на адмирала.

12.

Звукът на комуникационния терминал събуди Раул Курвозиe. Той се надигна стреснат в леглото, разтърка очи и натисна бутона за приемане.

Търсеше го Янаков. Грейсънският адмирал беше по хавлия, но подпухналите му от съня очи гледаха напрегнато.

— Извинявай, че те будя, Раул. — Мекият му грейсънски акцент звучеше необичайно, думите се застъпваха трескаво. — Току-що ми докладваха, че сензорите улавят следи от хиперпространствен преход на трийсет светлинни минути от Елцин. Следи от нещо голямо.

— Масада? — попита остро Курвозиe.

— Още не знаем, но идват от нула-нула-три-нула-девет-две. Вектор, който води към Ендикот по права линия.

— Импулсните сигнатури какви са?

— От такова разстояние не можем да преценим — призна с известно смущение Янаков. — Обработваме информацията, но...

— Пратете координатите на командир Алварес — прекъсна го Курвозиe. — Сензорите на „Мадригал“ са по-добри от вашите. Може би те ще се справят.

— Благодаря. Надявах се да го предложиш. — Янаков изглеждаше толкова дълбоко признателен, че Курвозиe смръщи изненадано вежди.

— Да не би да си останал с впечатлението, че няма да ви помогнем? Заради глупостите на онзи тъп задник Хаузман?

— Е, не, но все още нямаме официален договор, така че ако вие...

— Само защото не сме сложили подписите си върху лист хартия, не значи, че и двамата не сме наясно за намерението на държавните си глави, а едно от предимствата да си адмирал вместо *дипломат* — в устата на Курвозиe думата прозвуча като обида — е, че можеш да действаш по усмотрение, когато възникне нужда, а не да се съобразяваш с бюрократичните глупости. Пратете данните на

„Мадригал“ и да действаме. — Замълча и посегна да изключи връзката. — Поканен съм в централното командване, нали?

— За нас ще е чест да присъстваш — отвърна Янаков искрено и без да се замисля.

— Благодаря. О, и като се свържеш с Алварес, питай го докъде е стигнал с проекта, който му възложих в понеделник. — Курвозиe се усмихна. — Проучваме комуникационните ви системи и може би ще успеем да вържем сензорите на „Мадригал“ директно към мрежата на централното ви командване.

— Страхотна новина! — каза с ентузиазъм Янаков. — Ще те взема с колата си след петнайсет минути.

Принтерите в централното командване тракаха като луди. Двата адмирала тръгнаха директно към главното тактическо табло. Светла точка се движеше със скорост близка до нулата. Това се дължеше на компресирания мащаб, разбира се — всяко табло, обхващащо радиус от половин светлинен час, по необходимост компресираше мащаба, — но поне гравитационните детектори бяха достатъчно мощни, за да следят ситуацията в реално време. Не че това щеше да помогне особено.

„Мадригал“ наистина беше свързал комуникационните си системи към местната мрежа. При такова голямо разстояние таблото не би могло да покаже отделните импулсни източници, но кодираните данни до светлата точица бяха твърде подробни за грейсънското оборудване. Това беше първата мисъл на Курвозиe. Втората беше не толкова мисъл, колкото силно усещане за смут и той сви мълчаливо устни. Корабите бяха десет и ускоряваха след ниската скорост при прехода си в нормалното пространство. Дори „Мадригал“ не можеше да ги различи достатъчно ясно, но големината на импулсната им тяга даваше известна представа за класа им. И ако сензорите на капитан Алварес не лъжеха, ставаше въпрос за четири леки крайцера и шест разрушителя — общ тонаж, който надхвърляше целия набор звездолети на Грейсън.

На таблото се появи предварителен вектор на посоката и Янаков изпсува.

— Какво? — попита го тихо Курвозиe.

— Отправят се към Орбита-4, една от минните ни платформи при астероидния пояс. По дяволите!

— Имате ли с какво да ги спрете?

— Едва ли — мрачно отвърна Янаков. Обърна се към подчинените си. — Уолт! След колко ще ударят Орбита-4?

— Приблизително шейсет и осем минути — отговори комодор Брентуърт.

— Можем ли да ги прихванем с нещо?

— „Юда“ би могъл да ги настигне малко преди да наближат платформата. — Гласът на Брентуърт прозвуча безстрастно. — Нищо друго не е достатъчно близо или бързо. Дори щурмоваците.

— Така си и мислех. — Янаков сгърби рамене. Курвозие го разбираше прекрасно. Да изпратиш един разрушител срещу такава огнева мощ беше безсмислено начинание. — Инструктирайте „Юда“ да стои настрана — въздъхна грейсънският адмирал, — после ме включете на аудиовръзка. Орбита-4 е сама. — Сви горчиво устни. — Поне мога да им го съобщя лично.

Холосферата грееше с отделни светлинки именящи се информационни модели. Матю Симондс стоеше в комуникационния център на „Божи гръм“ и я гледаше. Капитан Иу стоеше до него, лицето му бе спокойно и овладяно. Симондс потисна поредния прилив на разочарование. Сега трябваше да е на борда на „Авраам“, а не да стои тук и да гледа как един от подчинените му ръководи най-мощната масадска атака за всички времена срещу Звездата на Елцин!

Но нямаше начин. Колкото и мощна да беше тази атака, тя представляваше само един аспект от цялостния план, план, за който дори капитан Иу не знаеше всичко.

Командващият офицер на Орбита-4 гледаше комуникационното табло и по лицето му се стичаше капка пот. Съобщението беше пътувало половин час, преди да стигне до него, но той вече от двайсетина минути знаеше какво ще чуе.

— Съжалявам, капитан Хил, но не можем да ви пратим помощ. — Гласът на адмирал Янаков не трепваше, лицето му бе каменно. —

Единствено „Юда“ би могъл да стигне навреме при вас, но да го изпращаме сам би било равносилно на смъртна присъда.

Хил само кимна. Не изпитваше негодувание — собственият му екипаж беше обречен, но нямаше смисъл да обричат на гибел и „Юда“. Поне беше успял да отпрати транспортните кораби: три бяха на док за ремонт, но другите се бяха изтеглили навреме, натъпкани със служители на Орбита-4 и техните семейства, а гравитационните му сензори показваха, че от Грейсън са пратили ескадра, която да ги посрещне. Освен ако масадците не се отклоняха от вектора си към Орбита-4 през следващите пет минути, за да преследват бежанците, транспортните кораби би трябвало да се измъкнат. Поне съпругите и децата му щяха да оцелеят.

— Желая ви късмет, капитане — тихо каза Янаков. — Бог да ви благослови.

— Включи ме на запис — обърна се Хил към комуникационния си офицер и лейтенантът, блед като платно, кимна вдървено.

— На запис сте, сър.

— Съобщението получено и разбрано, адмирал Янаков — каза Хил. — Ще направим всичко по силите си. Напълно подкрепям решението ви да не изпращате „Юда“. — Поколеба се секунда. Чудеше се дали да добави някакви последни драматични думи, после вдигна рамене и каза тихо: — Бог да благослови и теб, Бърни.

Капитан Иу провери последните данни и изхъмка. В погледа му се долавяше напрежение. Или разочарование по-скоро, помисли си Симондс. А може би неодобрение.

Може би трябваше да го попита какъв е проблемът, но разстоянието се беше свило до три и половина милиона километра и Симондс не можеше да откъсне поглед от сферата.

— Закъсняват — каза тихо адмирал Курвозиe, прошепна го почти, но Янаков го чу и кимна отривисто. Масадският командир беше пропуснал шанса си да унищожи Орбита-4 от безопасно разстояние... не че това щеше да промени съдбата на капитан Хил и неговите хора.

Скоростта на масадските кораби нарастваше равномерно. Вече бяха поели в дъга, която да ги гмурне към координатите на Орбита-4 и да ги изведе в посоката, от която бяха дошли; разстоянието се скъсяваше главоломно, стрелците от оръжейните екипи седяха в готовност пред конзолите си. Лицата им бяха напрегнати, но страх не се долавяше — импулсните клинове и страничните щитове ги пазеха. За разлика от тях, оръжейните станции, охраняващи Орбита-4, нямаха почти никаква защита.

— Целта прихваната, сър — каза тактическият офицер на „Авраам“, флагманския кораб на масадския флот.

— Разстояние? — попита адмирал Янсен.

— Малко над три милиона километра и спада.

Янсен кимна. Ракетите му бяха по-бавни от „Божи гръм“. Двигателите им щяха да угаснат след по-малко от минута, а максималното им ускорение беше едва трийсет хиляди g , но скоростта, с която флотилията му скъсяваше разстоянието, надвишаваше двайсет и седем хиляди километра в секунда. При тази начална скорост ракетите щяха да стигнат целта за седемдесет и осем секунди. Ракетите на Орбита-4 щяха да стигнат до неговите кораби за минута и половина. Разликата беше минимална — само дванайсет секунди, — но за разлика от астероидите, неговите кораби можеха да променят посоката си.

— Огън — каза той хрипливо.

Щом гравитационните сензори засякоха изстрелването на ракети, лицето на капитан Хил се изопна. При това разстояние и въпреки допълнителната сближаваща скорост двигателите на неговите ракети щяха да угаснат на осемстотин хиляди километра от целта и да лишат снарядите от способността им да коригират курса си спрямо курса на мишената. Точно затова беше отложил стрелбата с отчаяната надежда, че врагът ще се приближи достатъчно. Не очакваше това наистина да се случи, но както е известно, надеждата умира последна. Нямаше смисъл да изстрелва ракети, които ще изгубят маневреността си по средата на полета — балистичните ракети не бяха проблем за корабите с импулсна тяга, които лесно можеха да ги избегнат или да ги свалят с

някой отбранителен трик. Но ето че масадските кораби се бяха приближили много повече от очакваното, а дори балистичните ракети бяха за предпочитане пред пълното бездействие — той и хората му имаха време само за три залпа преди масадските ракети да ги ударят.

— Огън! — отсече той, а после добави по-тихо: — Готови за преградна стрелба.

Разстоянието беше толкова голямо, че дори системите на „Мадригал“ не различаваха тягата на отделните ракети, но дисплеят грейна, когато сензорите на разрушителя уловиха внезапна фонова каскада от импулсни източници. Курвозието стоеше мълчаливо до Янаков, гледаше посивялото лице на грейсънския адмирал и знаеше, че не може да му помогне с нищо — нито с действия, нито с думи.

Меч Симондс потръпна, вперил поглед в ракетите върху дисплеите на „Божи гръм“. Светлинните маркери се стрелнаха почти едновременно от хищника и плякката, миниатюрни капчици рубиненочервена кръв, едновременно красиви и скверно тихи. Би трябвало да има гръм и ярост, ала се чуваше само приспивното жужене на вентилационната система и тихите разговори на сензорните техники.

Точиците се движеха агонизиращо бавно през холосферата, времето беше затаило дъх. Нов залп след трийсет и пет секунди, и още един, в отговор на грейсънския втори. А после маркерите на ракетите от първия залп изчезнаха — двигателите им бяха угаснали — и адмирал Янсен промени курса: измести се встрани от преградния огън на бранителите, чиито ракети също бяха изгубили тягата си. Симондс си представи как ракетите на Янсен напират през космическата пустош, невидими за пасивните сензори, ала неизбежни. Имаше нещо нереално в тази неизбежност, нещо божествено почти.

Отбраната на Орбита-4 не беше предвидена да устои срещу осемдесет процента от масадския флот. Фиксираните отбранителни станции бяха лесни мишени за ракетите, които неминуемо щяха да ги

ударят, освен ако не ги спреше преградният огън, а той категорично не беше достатъчен да спре толкова много ракети — десетки и стотици.

Радарът прихвана приближаващите бойни глави и антиракетите се стрелнаха да ги пресрещнат. Шансовете им да ги прихванат бяха малки, защото отбранителните системи бяха морално остарели, но хората на капитан Хил се справиха добре. Спряха почти една трета, а лазерите и автоматичните оръдия — последната линия на защита — откриха огън по останалите.

Адмирал Янсен гледаше визуалния дисплей. Първият залп грейсънски ракети не го притесняваше — те щяха да преминат в балистичен режим много преди да наближат неговите кораби. Двигателите на ракетите от втория залп щяха да издържат няколко секунди повече, но не толкова, че да коригират навреме курса на торпедата. Единствено ракетите от третия залп представляваха реална опасност.

Усмихна се хищно, като видя гигантските огнени топки, които пламнаха ослепително. Примижа да защити очите си, защото блясъкът беше мъчителен въпреки разстоянието от десет светлинни секунди и филтрите на дисплеите.

Меч Симондс се наведе по-близо до холосферата. Обратното броене до контакта с първия грейсънски залп стигна до нулата. Нито един от маркерите на масадските кораби под командването на Янсен не угасна, импулсните сигнатури на атакуващата ескадра смениха посоката си, за да избегнат сблъсък с ракетите от втория залп. Симондс погледна таблото, което следеше стрелбата на Орбита-4, и се усмихна триумфално.

Тих, почти беззвучен стон — по-скоро усетен, отколкото чул — се смеси с тракането на принтерите в залата на централното командване и информационните кодове примигнаха. Нови ракетни вектори плъзнаха по екрана... и всичките минаха далеч *встрани* от атакуващата ескадра.

Курвозиe сгърби рамене. „Заслужаваха повече от това — помисли си. — Заслужаваха...“

— Удариха един! — извика някой и Курвозиe вдигна рязко глава.

Ракетата беше сираче от третия и последен залп на капитан Хил. Всъщност тя трябваше да излети с втория залп, но закъсна заради моментен спад в енергийното захранване. Докато техниците успеят да отстранят проблема, третият залп вече беше изстрелян и тяхното сираче излетя почти пет секунди след останалите ракети. Когато навлезе в обсег за атака, другарите му вече бяха мъртви, но сиротната ракета нито знаеше това, нито се интересуваше. Летеше напред, тласкана от все още живия си двигател, и следеше сигнала на избраната цел. Масадските отбранителни системи едва не пропуснаха самотната ракета, а когато все пак я засякоха, решиха, че не представлява сериозна опасност.

Корабите на адмирал Янсен се гърчеха в резки завой, защото за разлика от първите залпове, ракетите от третия все още имаха двигателна тяга. Но неговите стрелци вече бяха прихванали ракетите и антиракетите излитаха да пресрещнат онези с най-високо ниво на заплаха.

Отбранителният огън унищожиха част от другарите на сирачето. Други се самоунищожиха след сблъсък с импулсните клинове, които не можеха да пробият. Няколко се забиха в по-слабите странични щитове, защитаващи откритите страни на клиновете, като една дори проби. Поразеният кораб се люшна, писнаха аларми, но разрушителят не беше пострадал сериозно. Остана единствено сирачето. Закъснялата ракета с ниско ниво на заплаха.

Двете прицелени в нея антиракети я подминаха — пропуск, който би бил невъзможен, ако Масада разполагаше с подобрените търсещи сензори от последно поколение, — а мишената ѝ, заслепена от изкуствената гравивълна на собствената си ивица повишена гравитация, изгуби ракетата от прицел. Никой не откри лазерен огън по ракетата и тя, програмирана за фронтална атака, започна спешно да намалява скоростта. Нямаше време да я намали с много дори при обратно ускорение от трийсет хиляди, но и това се оказа достатъчно.

Незащитеното зейнало гърло на импулсия клин на лекия крайцер „Авраам“ погълна бойната глава. Основните и резервните детонатори се възпламениха едновременно. Петдесетмегатонна експлозия разцъфна на сто метра от масадския флагман.

Когато импулсната сигнатура угасна, Меч Симондс пребледня като платно. Вдиша шумно, впери невярващ поглед в холосферата, после се обърна към капитан Иу.

Хейвънецът отвърна на погледа му сериозно, но в очите му нямаше и следа от шок или ужас. Дори изненада нямаше.

— Жалко — тихо каза капитанът. — Трябваше да стрелят от по-далеч.

Симондс стисна зъби, за да не се разкреци на своя „съветник“. Двайсет процента от бойната мощ на масадската атака току-що бяха изчезнали в небитието — и какво имаше да каже хейвънецът по въпроса? Че трябвало да стрелят от по-далече?! Вместо да се засрами от убийствения поглед на Симондс, Иу хвърли поглед към неговите подчинени, които все още зяпаха сферата, смаяни от неочакваната загуба, и повиши глас, за да го чуят всички:

— Не забравяйте, сър, че важното е постигането на крайната цел. Загуби винаги има, без значение колко добър е бойният план. Грейсън понесе много по-тежки загуби от нашите, а капанът е заложен успешно. Не е ли така, сър?

Симондс все още беснееше вътрешно, но стисна зъби, защото знаеше, че един скандал само би подронил и без това разклатената увереност на хората му. Знаеше какво прави Иу, знаеше също, че неверникът е прав... проклет да е!

— Да — отвърна той. Думата загорча в устата му, но беше длъжен да запази самообладание заради хората си. — Да, капитан Иу, капанът е заложен... точно по план.

13.

Кителът на Бернард Янаков висеше на облегалката на един стол, а най-горното копче на ризата му беше разкопчано. Адмиралът гледаше намръщено терминала си, после вдигна поглед и се усмихна уморено, когато вратата се отвори и влезе Раул Курвозие. С него нахлу и тракането на принтери.

Макар и с цивилни дрехи, Курвозие беше флотски офицер от главата до петите и Янаков благодареше на Бога за присъствието му. Курвозие не само бе уредил свързването на Грейсън със сензорите на своя разрушител, но и беше поставил в услуга на Янаков безценния си опит на адмирал от мантикорския флот въпреки възраженията на част от делегацията си. Въпросната част, и най-вече конкретно един неин член, искаше Курвозие да натовари хората си на „Мадригал“ и да ги откара някъде далеч от сцената на бойните действия.

— Трябва да поспиш — каза мантикорецът и Янаков кимна.

— Знам, но... — Вдигна рамене, а Курвозие кимна, че разбира. Не че одобрява, а само че разбира.

Един затыпял от умора и недоспиване мозък не можеше да е от полза за отбраната на цялата звездна система и Янаков го знаеше, но не можеше да заспи. Орбити 5 и 6 се бяха присъединили към Орбита-4, при това без да извадят неочаквания късмет на капитан Хил. Или, по-скоро, масадците се бяха поучили от грешката си. Стреляха от шест милиона километра, разстояние толкова голямо, че двигателите на отбранителните ракети угасваха цели пет минути преди да стигнат целта си. Това осигуряваше на защитниците повече време за прицелване и по-голяма ефективност на преградния огън, но разликата в числеността обезсмисляше това минимално предимство. Да, масадците губеха много ракети, но Грейсън вече се беше простил с девет процента от орбиталните си промишлени платформи... да не говорим за две хиляди и шестстотинте униформени бранители и шестнайсетте хиляди цивилни работници.

— Мисля си... — каза бавно мантикорският адмирал, загледан през стъклената стена към трескавата активност в залата на централното командване, — има нещо странно в начина, по който провеждат атаката си. — Обърна се и погледна Янаков. — Логично би било или да се изтеглят от системата, или да продължат през астероидния пояс.

— Но те това правят — напредват по протежение на пояса — каза малко изненадано Янаков. — Унищожават платформите ни в пряка последователност, една след друга по орбитата на пояса.

— Да, но губят твърде много време. Съсредоточават се върху отделна цел, изтеглят се и после се прехвърлят към следващата, вместо да предприемат масирана атака срещу астероидния пояс и да пометат всичко за нула време. Защо?

— Защото така могат да ни следят и да внасят промени в тактиката си според нашите ходове — или да се насочат към следваща цел, или да се изтеглят навреме от системата. И пречат на нас да съсредоточим отбраната си на едно място, защото не знаем къде ще ударят. Принуждават ни да разгънем отбраната си толкова нашироко и нарядко, че дори да ги засечем с някой от корабите си, той ще е безсилен да ги спре и на практика е обречен. — Янаков поклати горчиво глава.

— Не, има нещо друго. — Курвозиe бе вперил поглед в таблото. Маркерите на масадските кораби се придвижваха бавно по него, оттегляха се след третата си атака. — Сензорите им не са по-добри от вашите, нали?

— Не са. Дори са по-слаби.

— Вашите орбитални сензори ви осигуряват гравитационни замервания в реално време на разстояние трийсет и четири светлинни минути, тоест осем светлинни минути извън астероидния пояс. Нещо повече, масадците са *наясно* с това.

— Така е. — Янаков разтърка уморените си очи, после стана и отиде при Курвозиe да погледне дисплея. — Разбира се, има известно забавяне при прехвърлянето на данните от по-далечните сензорни установки — особено онези от другата страна на Елцин, — но масадците атакуват от нашата страна на звездата, така че централното командване получава важната информация в реално време. Точно затова след всяка атака се изтеглят извън радиуса, който ние следим

със сензорите си, избират нов нападателен вектор и щурмуват по него. Както сам каза, нашите корабни сензори имат много по-малък обхват от вашите. Дори ако извадим късмет, уцелим мястото на следващата масадска атака и пратим ескадра, която да пресрещне врага, нашият командващ офицер няма как да прихване навреме масадските сигнатури, за да организира прихващане, нито ние бихме могли да му пратим навреме указания от централното командване.

— Звучи логично — съгласи се Курвозие, — но аз имах предвид нещо друго. Масадците се изтеглят към едно и също място след всяка атака и едва ли си въобразяват, че вие няма да забележите това.

— Хм? — Янаков смръщи вежди, а Курвозие кимна.

— Именно. Преди да ги изгубят от поглед, вашите сензори показват, че корабите им всеки път се насочват към едно и също място. И с всяка следваща атака по протежение на пояса удължават пътя си за изтегляне към въпросното място. Това не само ги прави по-уязвими за прихващане, но им коства излишно време, бави цялата операция. Скоростта им също е изненадващо ниска. Въпросът е защо го правят.

— Ами... — Янаков се почеса по главата. — Изстрелват много ракети при всяка атака. Това изчерпва мунициите им. Дали пък нямат транспортни кораби на онова място? Връщат се там да презаредят? Колкото до ниската скорост, може би се страхуват, че при по-висока не ще успеят да я убият навреме, ако при поредната атака се натъкнат на наши прихващащи кораби.

— Възможно е — съгласи се Курвозие. — Но фактът, че нападат точно сега, подсказва, че знаят за изтеглянето на „Безстрашен“, „Аполон“ и „Трубадур“. Може би са сметнали, че това са всичките бойни кораби от нашия ескорт, може би не знаят, че „Безстрашен“ и другите ще се върнат, но със сигурност трябва да са предвидили немалката вероятност *някакви* мантикорски кораби да се появят в системата. И да са взели предвид този фактор, когато са планирали операцията си. Логично би било да зложат на бърз удар с надеждата да ви довършат преди някой адмирал от мантикорския флот да се намеси на ваша страна.

— Един вече в известен смисъл се е намесил — каза Янаков с уморена усмивка.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, но... нещо в теорията ти ме смущава. Между Елцин и Ендикот няма търговия. Следователно няма информационен поток, така че как изобщо са разбрали за вас? Че сте тук?

— Фактът, че изпращаме дипломатическа мисия и конвой, се знае от месеци — възрази Курвозиe. — Логично е да предположат, че ще пратим и военен ескорт. Оттам нататък е било достатъчно да пратят един разузнавателен кораб, за да се ориентират в ситуацията и намеренията ни. Помисли защо нападат именно сега. Един ден, колкото разузнавателният им кораб да се върне тайно на Масада след изтеглянето на „Безстрашен“, още един ден да се организират — и готово: пристигат тук и започват да стрелят. — Курвозиe поклати глава. — Знаят, че част от ескорта се е изтеглила, и се опитват да спечелят предимство преди други мантикорски кораби да са заели мястото му.

— Не мисля, че разполагат с технологичния капацитет да проведат подобна операция, Раул. За разузнавателния кораб няма да споря с теб, това безспорно им е по силите. Достатъчно е било да се появят извън обсега на нашите сензори, после да навлязат в системата с ниска импулсна тяга и да се скрият в астероидния пояс. Дори да бяхме засекли сигнатурата на кораба, сигурно бихме го причислили към рутинния промишлен трафик, а и при нужда биха могли да се изтеглят точно толкова лесно, колкото са се промъкнали в системата. Но дори да са били тук на разузнавателна мисия, тя не би постигнала нищо полезно, освен ако корабът не е оборудван със сензори последно поколение. — Янаков поклати глава. — Не, според мен е чисто съвпадение, че нападат точно сега.

— Може би. — Курвозиe разкърши рамене. — Във всеки случай капитан Харингтън се връща след четири дни.

— Не мога да чакам толкова — каза Янаков и Курвозиe го погледна изненадано. — Масадците унищожиха почти десет процента от промишлените ни платформи. Дам ли им още четири дни, ще унищожат инвестиции, правени в продължение на четирийсет години — да не говорим, че ще убият още няколко хиляди души — особено ако зарежат тази игра на криеница и заорат по права линия през пояса. Както посочи самият ти, точно това би трябвало да направят. А аз трябва да ги спра... стига да измисля как да пресрещна корабите им, без да разтегля отбранителната линия до скъсване.

— Разбирам. — Курвозиe млъкна замислено, после свъси вежди.
— Между другото, може би има нещо, което можете да направите.

— И какво е то?

— Много си уморен и не мислиш ясно, Бърни. Щом техните кораби се оттеглят към едно и също място всеки път, бихте могли да им заложите капан и да го щракнете изненадващо.

— Прав си. — Янаков изправи гръб, после се наведе над клавиатурата и започна да трака по клавишите. — Щом знаем къде отиват, можем да изчакаме изтеглянето им след последната атака и да струпаме цялата си сила така, че да ги пресрещнем, докато се изтеглят след *следващата*!

— Именно. — Курвозиe се усмихна широко. — Изкарай хората си, ускорете на максимум, след като излезете от обсега на сензорите им, после изключете тягата и чакайте в засада, докато те не потеглят обратно. Какво е максималното ускорение на флота ви?

— Петстотин g , плюс-минус, за корабите с хипертяга — каза Янаков. — Триста седемдесет и пет за щурмоваците. — Загледа се в изчисленията, които беше направил, после свъси вежди и внесе няколко промени.

— Щурмоваците имат ли достатъчно огнева мощ, за да оправдаят по-ниската скорост на цялата група?

— Не. Точно тези промени вкарах в компютъра. — Системата върна нови числа и Янаков кимна доволно. — Така е по-добре. Хм... ако вземем предвид модела на атаките им досега, излиза, че ще сме извън обсега на сензорите им... — Вкара още данни в компютъра. — Приблизително три часа и половина. Нека са три за по-сигурно.

— Значи можете да ускорите до?...

— Приблизително петдесет и три хиляди километра в секунда. И дори изобщо да не се върнат, ние ще сме стигнали до точката, където сензорите ни ще ги губят от поглед на разстояние от... приблизително четири часа от орбитата на Грейсън — каза Янаков, като продължаваше да вкарва данни в системата. — Предвид модела на нападенията им можем да включим двигателите си след... да речем, три часа след началото на следващата им атака и да ги пресрещнем дори ако направят опит да се изтеглят веднага щом ни засекаат със сензорите си! — Пръстите му застинаха върху клавишите, а в

уморените му очи се появи блясък на страхопочитание. — Бог ми е свидетел, прав си! Можем да го направим.

— Знам — отвърна Курвозие, но без очаквания ентусиазъм. Янаков го погледа въпросително и той сви рамене. — Изпълнимо е, а и идеята да използваме срещу тях собствената им предсказуемост ми допада, но все още има нещо, което ми убягва. Просто няма логика да се откриват така.

— Някой не беше ли казал, че генералът, който направи последната грешка, губи?

— Уелингтън, мисля. Или Ромел, не знам. — Курвозие се намръщи. — Или беше Танаков? — Вдигна рамене. — Въпросът е, че искаме *те* да направят грешката.

— Не виждам как бихме могли да пострадаме, дори планът ни да се провали — каза Янаков. — Безсмислено е да държим флота вътре в системата. Така поне ще имаме някакъв шанс. А както сам каза, капитан Харингтън се връща след четири дни. Ако държат в тила товарни кораби с муниции, може да унищожим тях и така да ги лишим от ресурс, което пак ще е нещо, дори планът ни за прихващане на ескадрата да не сработи. Дори само да внесем хаос в операцията им за няколко дни, това ще предотврати по-нататъшни загуби за нас, докато тя се върне и им скрита тъпите зад...

Млъкна смутено и Курвозие вдигна вежда.

— Извинявай — смотолеви Янаков. — Отплеснах се и помислих, че ще предоставиш корабите ѝ в наша помощ.

— И защо да не го помислиш? — попита Курвозие.

— Но ти не си... тоест ние не сме... — Янаков млъкна и се изкашля. — Още не сме подписали договор. Ако загубиш кораб или понесеш сериозни загуби на своя собствена отговорност, без договор черно на бяло, твоето правителство може да...

— Моето правителство ще направи онова, което му каже да направи Нейно величество — отвърна Курвозие, — а Нейно величество каза *на мен* да се върна с подписан договор. — Янаков го гледаше мълчаливо и Курвозие вдигна рамене. — Не бих могъл да се върна с договор, ако допусна Масада да ви заличи от лицето на галактиката, нали така? Не ме тревожи реакцията на Короната, нито на парламента. Тук е заложена честта на кралицата. А дори да не беше,

как бих могъл да обърна гръб на твоя народ, Бърни, без да си изгубя съня?

— Благодаря — тихо каза Янаков. Курвозие вдигна отново рамене, някак смутено този път.

— О, няма нищо. Това е просто хитра маневра от моя страна, за да спечеля сърцата на твоите консерватори.

— Това ще да е, няма спор — засмя се Янаков и Курвозие също се засмя.

— Така де, отстрани може и да изглежда, че се преструвам. — Потърка отново брадичката си и се умълча за миг. — Всъщност ако нямаш нищо против, бих искал да се присъединя с „Мадригал“ към вашата прихващаща ескадра.

— Какво?! — Янаков явно наистина беше изненадан от предложението.

Мантикорският адмирал поклати глава уж тъжно.

— Определено имаш нужда да поспиш. Сензорите на „Мадригал“ са много по-добри и от вашите, и от тези на Масада. Ако го включим в прихващащата ескадра, гравитационните му сензори ще засекаат масадските кораби най-малко две светлинни минути преди те да засекаат вас. Което ще отложи момента, в който да изключите двигателите си, защото ще знаете точно кога вражеските кораби се връщат, вместо да базирате преценката си на предположения. А и откровено казано, Бърни, мисля, че масадските крайцери никак не биха се зарадвали на една среща с моя „Мадригал“.

— Но... но ти ръководиш дипломатическа мисия! Ако ти се случи нещо...

— Стигне ли се дотам, господин Хаузман ще се радва да поеме командването. — Курвозие направи гримаса. — Което би било неприятно, признавам, но не и катастрофално. А и още когато приех назначението, изрично предупредих нашето външно министерство, че за мен това е временна работа. Всъщност... — той се усмихна лукаво — истината е, че тайничко прибрах в багажа си и една-две униформи покрай многото цивилни дрехи.

— Но, Раул...

— Какво, *не искаш* ли да съм с вас? — попита уж обидено Курвозие.

— Искам, разбира се! Но възможните последствия...

— ... са пренебрежими в сравнение с вероятната изгода. Ако кораб на кралицата се сражава рамо до рамо с вас срещу отколешния ви враг, това би се отразило положително на бъдещия договор, не мислиш ли?

— Без съмнение — отвърна Янаков развълнувано. Той знаеше, че предложението не е направено от дипломатически съображения. — Без съмнение — повтори той, след като овладя вълнението си. — Но ти си с по-висок чин от всичките ми офицери. За бога, ти си с по-висок чин и от мен!

— Смятам в този случай да заобиколя законите на йерархията — отсеке Курвозие. — В края на краищата „флотът“ ми се състои от един-единствен кораб.

— Не, не. Протоколът трябва да се спазва — въздъхна Янаков. — И понеже всичко това е хитър дипломатически заговор, а не спонтанно и щедро предложение да помогнеш на хора, които се постараха да обидят твоя главнокомандващ и половината ти офицери, нека го изиграем по правилата. — Погледна Курвозие в очите и му стисна ръката. — Официално ви предлагам втората позиция в Обединения грейсънско-манतिकорски флот, адмирал Курвозие. Приемате ли?

14.

Скафандърът на адмирала изглеждаше странно в претъпкания мостик на „Мадригал“, защото разрушителите не бяха предвидени да играят ролята на флагмански кораби. Помощник-астронавигаторът беше изоставил мястото си отъясно на лейтенант Макомб, за да се осигури на адмирала кресло и тактически дисплей, и макар капитан Алварес да изглеждаше абсолютно спокоен, всички останали очевидно бяха на нокти заради височайшето присъствие.

Това не важеше за капитан трети ранг Мерседес Бригам. Първият помощник-капитан на „Мадригал“ си имаше други грижи — стоеше до рамото на тактическия офицер и гледаше дисплеите. Именно на тези дисплеи дължаха адмиралското присъствие, защото те осигуряваха на „Мадригал“ значително по-добра и навременна информация от системите на всички останали кораби в малката флотилия, която се отдалечаваше от Грейсън.

Адмиралът отпусна ръка върху изключената противошокова рамка на креслото си и плъзна за пореден път поглед по собствения си монитор. Данните, които показваше той, не бяха толкова подробни като онези, които Бригам и лейтенант Юнц следяха така напрегнато, но показваха разположението на флотилията — „Мадригал“ в центъра, грейсънските кораби около него. Бяха изгубили половин час от предвидения „прозорец“, защото един от масадските разрушители по някаква причина беше изостанал от другарите си. Иначе всичко се развиваше по график. Два грейсънски разрушителя се движеха на една и половина светлинни секунди пред „Мадригал“, в ролята на щит срещу евентуална опасност, но без да излизат от обхвата на неговите сензори. Не че имаше вероятност да налетят на внезапна заплаха предвид широкия наблюдателен обсег на мантикорския крайцер, но явно държаха да го пазят както пчелите пазят своята царица.

Странна работа, мислеше си Курвозиe. Мантикорските разрушители имаха отлични сензори за кораби от своя клас, но не можеха да се сравняват със супердреднаутите. А в момента

„Мадригал“ беше в ролята на супердреднаут. В сравнение с „Безстрашен“ „Мадригал“ беше джудже, и по тонаж, и по въоръжение, ала в същото време отстъпваше само с дванайсет хиляди тона пред флагмана на Янаков, а по контролни системи и огнева мощ превъзхождаше в пъти най-добрите кораби на грейсънския флот.

Предвид жестоките проблеми, с които се бяха сблъскали първите местни колонисти, бе истинско чудо, че потомците им бяха успели да развият космически технологии. Всъщност бе истинско чудо, че изобщо са оцелели. И все пак технологичната им база беше продънена на много места. За столетията, преди галактиката да ги преоткрие, грейсънците бяха изостанали с хиляда и петстотин години в технологично отношение и въпреки това потомците на фанатичните борци срещу технологиите бяха демонстрирали истински гений в уменията да адаптират малкото запазени знания към всяка технологична огризка, попаднала в ръцете им.

Нито Ендикот, нито Елцин бяха успели да привлекат значим външен интерес, преди хейвънско-мантикорската конфронтация да ги застигне. И двете системи тънеха в бедност — никой нормален човек не би се заселил на планета с враждебна жизнена среда като Грейсън, а теократично-тоталитарните власти на Масада не биха приели чужденци, дори такива да се появяха. При тези обстоятелства Грейсън беше отбелязал феноменален напредък за двете столетия, откакто галактиката го беше преоткрила, но в технологичната му база все още имаше дупки, някои от тях — огромни.

Грейсънските термоядрени централи бяха четири пъти по-големи от съвременните реактори със същата производителност, а военният им хардуер беше изключително старомоден — все още използваша печатни платки с всички произтичащи от това затруднения и по-кратък машинен живот. В торбата им с технологии обаче имаше и няколко неочаквани изненади. Например преди трийсетина години грейсънският флот беше изобретил свой собствен инерционен компенсатор, поради липса на външен експерт, който да им обясни основния принцип на устройството. Грейсънският компенсатор беше тромав и голям, но от видяното досега Курвоние беше стигнал до заключението, че по ефективност с нищо не отстъпва на мантикорския — и дори е по-добър, макар и с малко.

Енергийните им оръжия обаче бяха жалки според съвременните стандарти, а ракетите им — още повече. Торпедата за преграден огън използваша реактивна тяга, за бога! Това беше потресло Курвозиe, поне докато не разбра, че най-малките им импулсни ракети имат маса от сто и двайсет тона, тоест с петдесет процента повече от най-големите мантикорски ракети, така наречените „корабоубийци“, което обясняваше защо грейсънците е трябвало да се примирят с антиракетите с къс обсег и слаба повратливост — като един вид компенсация за гигантското тегло на нападателните си мунициии. Антиракетите поне бяха достатъчно малки, за да ги товарят корабите в големи количества, а предвид малкия брой нападателни ракети, срещу които трябваше да осигурят защита, положението не беше чак толкова безнадеждно. Ракетите на Грейсън бяха бавни, късокраки и късогледни. Нещо лошо, възпламеняваха се само при директно попадение, а допълнителните приспособления за улесняване на проникването бяха толкова слаби, че все едно не съществуваха. Бяха на светлинни години от бойните системи на „Мадригал“ и мантикорският разрушител с лекота можеше да свали три и повече грейсънски — или масадски — кораба в открит бой.

Което, мрачно си помисли Курвозиe, можеше да се окаже изключително полезно през следващите няколко часа, защото нещо в операционния модел на Масада продължаваше до го гложди. Действаха твърде предсказуемо, твърде... глупаво дори. Разбира се, стрелбата по Орбита-4 от нищожните три милиона километра също не беше проява на гениалност, но през последната си война двете планети бяха използвали оръжия с химическа тяга, а корабите им не бяха имали инерционни компенсатори. През последните трийсет и пет години технологиите им бяха направили гигантски скок, равняващ се на осем столетия устойчиво развитие, така че глупавата маневра в началото на операцията, за която Масада бе платила скъпо, може би се дължеше само на неопитността с новите оръжейни системи.

Едва ли обаче — нашепваша съмненията му. Грейсънците не биха допуснали такава грешка: Янаков се беше погрижил хората му да познават идеално възможностите на собствените си оръжия. От друга страна, Янаков беше забележителен човек в много отношения, а не просто поредният офицер, и Курвозиe искрено съжаляваше, че поради непознаване на подмладяващите терапии животът му вече приближава

своя край след някакви си шейсетина години. Съжеляваше за това не по-малко, отколкото за отсъствието на „Безстрашен“.

Изсумтя под нос. Сигурно не биваше да мери масадците с аршина на Янаков, но не познаваше нито един от техните офицери, така че... Може би в това беше проблемът. Може би в преценката си за масадците се подвеждаше от успехите на техните противници, които се справяха учудващо добре въпреки старомодния хардуер. Може би масадците бяха точно толкова некадърни, колкото подсказваше нескопосаната им нападателна тактика.

Вдигна рамене. Скоро така или иначе щеше да стане ясно дали съмненията му са основателни, а...

— Госпожо, вижте...

— Виждам, Мейлинг. — Бригам докосна по рамото младата мичманка, която седеше на тръни пред компютъра на помощник тактическия офицер, и се обърна към Алварес.

— Улавяме ги с гравитационните, капитане, при координати три-пет-две на нула-нула-осем. Отстояние деветнайсет-точка-една светлинни минути, скорост три-нула-осем-осем-девет километра в секунда, ускорение четири-точка-девет-нула. — Наведе се към монитора да огледа още веднъж информационните кодове, после кимна. — Всичките са там, сър. Движат се по курс към Орбита-7.

— Време на приближаване? — попита Алварес.

— Ще пресекат нашия вектор дясно на борд след две-три-точка-две-две-девет минути, сър — отговори лейтенант Юнц. — При настоящото ускорение ще стигнем пресечната точка след девет-седем-точка-шест минути.

— Благодаря, Джанис. — Алварес погледна мичманката до своя тактически офицер. Мейлинг Джаксън беше дребничка и напомняше на Курвозие за д-р Алисън Харингтън. Личеше си, че се ползва с доверието на началниците си, особено когато ставаше дума за възможностите на грейсънските системи. — Колко остава, преди сензорите им да ни засекат, Мейлинг?

— Ако и двете ескадри запазят настоящото си ускорение... две-нула-точка-девет минути, сър.

— Благодаря. — Алварес се обърна към Курвозие.

— Адмирале?

— Адмирал Янаков би трябвало да получи данните от комуникационния център — каза Курвозиe, — но все пак пуснете една проверка за по-сигурно.

— Слушам, сър — отвърна Алварес и кимна на лейтенант Къмингс — свързочника — да се заеме.

— Флагманът потвърждава, че са получили нашите данни — каза Къмингс след миг. — „Грейсън“ праща данни за промяна в курса на флотилията.

— Разбрано. Получи ли ги, астронавигатор?

— Да, сър, в момента изтичат на екрана. — Лейтенант Макомб се взираше в таблото си. — Промяна в курса при едно-пет-едно две-четири-седем, изключване на импулсните двигатели след едно-девет минути, сър.

— Следвайте указанията — нареди Алварес и Юнц почна да вкарва новите данни.

— При това положение курсовете ни ще се пресекат след едно-едно-две минути — докладва тя след миг. — Ако ускорението им се запази, обсегът ще е четири-точка-едно-едно-шест светлинни минути при пресечната точка, но ако продължат да ускоряват, девет минути след като ние изключим двигателите си ще са преминали отвъд точката за обратен завой.

Алварес кимна. Курвозиe също беше доволен. Янаков беше решил да изключи двигателите си малко по-рано от необходимото, но известна предпазливост не беше излишна.

Вкара няколко бързи изчисления в собствената си плоча и се усмихна доволно на резултатите. Ако грейсънската флотилия изчакаше с изключени двигатели тринайсет минути, а после преминеше в режим на максимално ускорение по прихващания вектор, масадците или трябваше да приемат боя, или моментално да хукнат назад към границата на хиперпространството. Побегнеха ли, Янаков не би могъл да ги спре, но ако беше прав за корабите с муниции, бягството на масадската ескадра щеше да обрече „обоза“ им на гибел. А това беше равносилно на поражение, пък било то и временно.

Не му се вярваше обаче масадският командир да бие отбой. Усмивката му стана още по-широка. Противникът беше изгубил един лек крайцер, но все още имаше девет кораба срещу седемте на Янаков, а и Янаков беше оставил „Слава“ в орбита около Грейсън. Тя беше

най-старият му и най-бавен крайцер, освен това довършваше рутинен ремонт, когато се бе разразила кризата. Нужни й бяха още двацет часа, за да се приведе в бойна готовност, но отсъствието й беше отворило място за „Мадригал“ в бойната формация на Янаков. С малко късмет масадците щяха да приемат сражението с по-малочисления си враг, без да си дадат сметка, че третият „крайцер“ на Грейсън всъщност е мантикорски разрушител. И толкова по-зле за тях.

Висш адмирал Янаков седеше на мостика и мълчаливо копнееше за гнездото от контролни монитори около капитанското кресло на мантикорските кораби. Самият той имаше добър изглед към всички важни дисплеи, но за разлика от мантикорските капитани, не можеше лично да манипулира данните в случай на спешна нужда.

Но поне за момента ситуацията изглеждаше ясна — благодарение на „Мадригал“ и неговите сензори. Мисълта, че може да вижда всеки ход на масадците, без те да подозират, че ги наблюдава, го изпълваше с почти богоподобно чувство на превъзходство. Корабите им се плъзгаха към капана, грейсънските вектори плъзяха към точката на прихващане, а неговата усмивка ставаше все по-широка.

— Къде са щурмоваците им? — попита за пореден път и все така нервно Мечът на Верните Симондс, вперил поглед в холосферата на „Божи гръм“, а капитан Иу с мъка овладя желанието си да му отхапе главата.

По дяволите, та този тип уж беше флотски офицер! Не знаеше ли, че никой план — особено сложен план като този — не оцелява след първия контакт с врага? Никой не би могъл да предвиди всички променливи в уравнението и точно затова и „Йерихон“ беше планиран с множество резервни варианти. Само глупак би се водил от мисълта, че планът му ще сработи отначало докрай, а и обстрелът на щурмоваците беше напълно излишен.

В този ред на мисли, целият капан беше излишен. Ако зависеше от него, Иу би заложил на фронтална атака, с идеята, че ракетните батареи на „Гръм“ ще изпарят евентуалните защитници много преди те да навлязат в обсег за стрелба. Но въпреки претенциите си и

самочувствието си на богоизбрани, всички в нелепия генерален щаб на Масада изпитваха почти суеверен ужас от грейсънския флот. Изглежда, не си даваха сметка за реалните мащаби на предимството, което им даваше „Гръм“, но пък повечето членове на генералния щаб са били младши офицери по времето, когато Масада бе направила последния си опит да завладее Звездата на Елцин. Опит, завършил с катастрофа, която явно изпълваше с ужас дори най-компетентните сред тях... а повечето старши офицери, които бяха отговорни за катастрофата и бяха избегнали смъртта от грейсънски ръце, по-късно я бяха намерили от ръцете на Църквата, чиито надежди бяха „предали“. Последниците за бойния дух на флота и военната подготовка на новите офицерски попълнения бяха напълно предсказуеми и Иу отлично си даваше сметка, че грейсънският флот е поне два пъти по-способен от неговите настоящи съюзници.

Масадците отказваха да признаят този факт... но в същото време бяха настояли противниковият флот да бъде унищожен или поне сериозно ударен, преди съществуването на „Гръм“ да излезе на светло. Възможната намеса на мантикорски боен кораб наливаше масло в предпазливостта им, но въпреки способностите на „Божи гръм“ грейсънците и техните примитивни оръжия ги плашеха до смърт. Което беше адски глупаво — не че Иу би могъл да им го каже в прав текст, нали?

— Очевидно са ги оставили у дома, сър — вместо това каза той, възможно най-търпеливо. — Предвид онова, което знаят, решението е логично. Щурмоваците биха ограничили ускорението им до седемдесет и пет процента, а и не могат да се сравняват по устойчивост с истинските звездолети.

— Да, и освен това щурмоваците не им трябват, нали? — Тревогата обагри гласа на Симондс с отровна нотка. Той посочи един от светлинните кодове. — Какво стана с предположението ви, че мантикорският военен кораб няма да се намеси, капитане?

— Винаги е съществувала тази възможност, сър. Както вече посочих. — Иу се усмихна. Противно на онова, което беше казал на старейшините, от самото начало подозираше, че мантикорците с голяма доза сигурност ще се включат в сражението. Ако им го беше казал, масадците и досега щяха да си седят в кьошето и да се посират в херметизираните си костюми, а „Йерихон“ щеше да събира прах. —

Все пак да не забравяме, сър, че техният красавец е само един разрушител. Неприятен противник за вашите хора, признавам, но не може да се сравнява с „Гръм“ и „Ангелиада“.

— Идват по друг вектор, а не по онзи, който очаквахме — продължи да беснее Симондс.

Един-двама от офицерите се обърнаха да го погледнат, но бързо забиха носове в дисплеите си, стреснати от ледения поглед на своя капитан. Симондс обаче изобщо не забеляза реакцията им. Беше твърде зает да се блещи на капитана, сякаш го предизвикваше да оспори твърдението му. Иу не каза нищо. Нямаше смисъл.

Нямаше начин, нито преди, нито сега, да отгатнат точния курс, който ще избере врагът. Всъщност Иу беше изключително доволен от догадката си. „Божи гръм“ беше в състояние да внесе бързи промени в курса на масадските кораби дори при комуникации със скоростта на светлината, а грейсънският командир беше избрал курс, който почти не се различаваше с много от онзи, който Иу беше предвидил. Само пълен идиот — или някой с разхлопаните дъски на Меч Симондс — не би взел предвид множеството променливи величини при едно толкова голямо поле за маневри. Ако зависеше от Иу, само един от корабите му щеше да навлезе в обсега за атака; сега и двата щяха да навлязат, макар и едва-едва.

— Ще пресекат обхвата ви на разстояние от над шестстотин хиляди километра и при висока скорост! — продължаваше да се пени Симондс. — А векторът им! Няма начин да се прицелим покрай клиновете им, а това прави енергийните оръжия на „Гръм“ *безполезни*.

— Сър — още по-търпеливо каза капитанът, — едва ли можем да очакваме, че противникът доброволно ще застане на мушката ни. Вероятно ще се наложи да обстрелваме страничните им щитове, но нали точно затова ракетите ни имат лазерни глави.

— Но...

— Векторът им се различава от онзи, който бяхме предвидили, сър, вярно, но в точката на най-голямо приближение „Гръм“ ще измине разстоянието до обсега само за четирийсет секунди. На „Ангелиада“ ще му трябва малко повече време, но противникът изобщо не подозира, че сме тук, и не би могъл да отвърне на стрелбата.

Самият Иу щеше да е по-доволен, ако мишените идваха право към него, но нямаше намерение да споделя тези си мисли със

Симондс. Ако противниковите кораби се приближаваха челно, Иу щеше да изстреля ракетите си право в зейналите гърла на клиновете им. И още по-добре щеше да е да използва лазерните установки и грейзърите си срещу същите тези незащитени мишени.

Както стояха нещата, енергийните оръжия на „Божи гръм“ не биха могли да пробият страничните щитове в точката на най-голямо приближение, а ракетите си Иу трябваше да изстреля от разстояние три милиона километра. „Ангелиада“ беше дори в по-неизгодна позиция от „Гръм“. Наложило се бе Иу да позиционира корабите от ескадрата си нашироко, за да покрие цялата възможна площ, през която можеха да минат грейсънците, което означаваше, че точката на най-голямо приближение за разрушителя щеше да е на повече от сто милиона километра, а залповете си щеше да изстреля от приблизително осем милиона. Но по-голямото полетно време на „Ангелиада“ щеше да е под една минута, което означаваше, че ракетите на двата кораба щяха да достигнат целта си с разлика от двайсетина секунди.

Разбира се, „Гръм“ щеше да има време само за един ефективен залп, докато „Ангелиада“ би могъл, с малко късмет, да произведе два. Дори при бърз огън най-краткото време за презареждане беше между петнайсет и шестнайсет секунди, а скоростта, с която вражеските кораби щяха да прекосят вектора на пресичане, беше почти два пъти по-голяма от максималната скорост на неговите ракети. Това правеше изстрелването на втори залп невъзможно, или по-скоро безсмислено, защото грейсънските кораби щяха да излязат от обсега на „Гръм“ със скорост, която ракетите от втория залп не биха могли да компенсират. Но това беше класически сценарий за засада и командир Тайсман вече завърташе кораба си по централната му ос. „Гръм“ беше с по-ниска маневреност и твърде близо до противниковата флотилия, за да използва тази тактика. За разлика от него, Тайсман можеше да завърти кораба си така, че да произведе изстрели и от двата си борда в рамките на своя период за обстрел. Ракетите, които щеше да изстреля от батареите на единия си борд, щяха да са програмирани за забавена активация, след това щеше да завърти кораба си с още половин оборот, да прихване мишените и да изстреля ракетите от установките на другия борд без програмирано забавяне. По този начин всички ракети

щяха да ударят едновременно, а бройката им щеше да е близка до тази, която „Гръм“ можеше да изстреля с единствения си залп.

В известен смисъл Иу беше доволен, че енергийните му оръжия ще останат извън играта. Беше взел предпазни мерки, които щяха да го скрият дори от мантикорския кораб, ако изстреляше само ракети, но енергийният огън беше много по-лесен за проследяване, а в момента „Гръм“ се носеше с изключени двигатели — заради играта на криеница — и нямаше *никаква* защита. Освен това „Ангелиада“ беше от новия клас разрушители, които имаха оскъдно енергийно въоръжение, но на бордовите му ракетни установки можеха да завидят повечето леки крайцери.

— Не ми харесва обсегът. Много сме далеч — измърмори Симондс все така намусено. — Ще имат достатъчно време да засекаат ракетите ни и да ги избегнат. Ако действат бързо, ще се завъртят с клиновете си към нас и от атаката ни няма да излезе нищо.

— Самият аз бих предпочел разстоянието да беше по-малко, сър — каза любезно Иу. — Но противникът ще трябва да засече ракетите ни, да ги разпознае и да реагира, а това изисква време. Дори ако успеят да завъртят клиновете си към нас, нашите птички ще са под достатъчно тяга да маневрират към страничните им щитове. А за разлика от вашите оръжия, нашите са по-далекобойни. Отбранителните системи на противника трудно ще ги спрат навреме, а ако свалим мантикореча и двата крайцера, останалите със сигурност ще паднат жертва на адмирал Франкс.

— Ако. — Симондс измърмори още нещо под нос, после обърна гръб на холосферата и Иу въздъхна с безмълвно облекчение. Беше се уплашил, че масадецът ще бие отбой и ще прекрати цялата операция заради един глупав разрушител.

— Искате ли да отидем вече на мостика, сър? — предложи той. — Скоро сражението ще започне.

Флагманът на грейсънския флот „Остин Грейсън“ беше изключил двигателите си преди двацет минути, вражеските кораби се движеха без промяна по първоначалния си курс, а адмирал Янаков проверяваше за пореден път изчисленията си. Масадската флотилия отдавна беше преминала точката на отбой — вече не можеха да се

оттеглят към неznайната си база, без Янаков да ги пресрещне, което означаваше, че позорното бягство или откритото сражение бяха единствените им опции.

Янаков плъзна ръка по страничната облегалка на креслото си, като се питаше кое ще избере масадският командир — да избяга или да контраатакува. Надяваше се на второто, но би се задоволил и с първото.

Погледна командир Харис и му кимна.

— Съобщение от флагмана, сър — обади се внезапно лейтенант Къмингс. — Възстановете максимално ускорение при нула-осем-пет на нула-нула-три след двайсет секунди.

— Потвърди — каза Алварес, после, след двайсет секунди, нареди: — Включи двигателите!

Курвозиe усети как цялото му тяло се напруга, когато противошоковата рамка се стегна около него. Не беше участвал в реално сражение от почти трийсет години и притокът на адреналин го свари неподготвен.

Масадските кораби вече ги виждаха, но беше късно да направят каквото и да било. Грейсънският флот — и корабът на Нейно величество „Мадригал“ — се втурнаха като глутница бесни кучета по траектория, която щеше да отреже на противника пътя за бягство.

— Точно по график, сър — каза тихо капитан Иу, когато корабите от ескадрата на адмирал Франкс внезапно промениха курса си. Обърнаха гръб на противника с очевидното намерение да избягат и грейсънският командир направи онова, което би направил всеки достоен за чина си адмирал — впусна се да ги преследва при максимално ускорение. И точно по вектора, който Иу беше предвидил в плановете си.

Иу гледаше дисплея пред себе си и си мислеше за грейсънския адмирал. Не със злоба или триумф, а със съчувствие и съпричастност. Човекът беше постъпил по най-правилния начин, предвид онова, което му беше известно. Но понеже не му беше известно за „Божи гръм“, току-що беше вкарал целия си флот в смъртоносен капан.

Адмирал Курвозие провери отново данните и се намръщи. Последните маневри на масадците не му харесваха. Те очевидно се опитваха да избегнат сражението, но при настоящия им курс грейсънският флот щеше да навлезе в обсег за обстрел доста преди да достигнат осемдесет процента от скоростта на светлината — максималната скорост в нормално пространство, при която екраниращите системи на корабите можеха да неутрализират смъртоносното космическо лъчение. Това означаваше, че не биха могли да избягат на Янаков в нормалното пространство, а в същото време вече бяха ускорили до четирийсет и шест процента от скоростта на светлината, скорост твърде висока за алфа-преход в хиперпространството. При това положение, решаха ли да убият скоростта, за да осъществят преход, Янаков щеше да ги настигне за нула време. С други думи, въпреки очевидните си усилия да избегнат сражение, сами се натикваха в ъгъл, където сражението ставаше неизбежно.

— Капитане, получавам някакви странни данни от активните сензорни системи — каза мичман Джаксън.

— В какъв смисъл „странни“?

— Не мога да преценя, сър. — Мичманът внесе няколко корекции в сензорните системи. — Прилича на снеговалеж или нещо такова. По протежение на астероидния пояс пред нас.

— Прехвърли го на моя дисплей — нареди Алварес.

Джаксън прехвърли образа и на дисплея пред Курвозие. Адмиралът свъси вежди. Не познаваше добре потайностите на системата Елцин, но двете неясни петна, уловени от радара, определено изглеждаха странни. Бяха на голямо разстояние едно от друго и не твърде големи, но определено бяха достатъчно плътни, за да отразят радарния сигнал. Веждите на Курвозие се сляха в черта. Струпвания на микрометеори? Не, не беше това. Системите не засичаха енергийни сигнатури или друго, което да подсказва, че обектите не са от естествен произход, освен това бяха твърде далеч, за да представляват заплаха предвид далекобойността на масадските оръжия, но... имаше нещо нелогично в присъствието им, реши Курвозие и натисна бутона за личната си връзка с Янаков.

— Бърни?

— Да, Раул?

— Радарните ни системи засякоха нещо стра...

— Ракетна диря! — извика внезапно лейтенант Юнц и Курвозието я прикова с поглед. *Ракети?* Бяха на милиони километри от ефективния обсег за стрелба на масадците! Дори един паникьосан командир не би хабил мунициите си при такова разстояние!

— Множество ракетни следи на нула-четири-две, нула-едно-девет. — Гласът на Юнц беше спаднал до равния напевен тон, възприет от тактическите офицери. — Ускорение осем-три-три километра в секунда на квадрат. Попадение след три-едно секунди.

Курвозието пребледня. Осемстотин и трийсет километра в секунда на квадрат беше равно на осемдесет и пет хиляди *g*!

Само за миг главата му се изпразни, сетне мислите му се наместиха и Курвозието съобрази откъде идват ракетите. Идваха от онези проклети „струпвания“!

— Измамиха ни, Бърни! — каза отривисто той по личната връзка. — Завърти корабите си на хълбок! Това са *модерни* ракети!

— Засичам втори ракетен залп — докладва Юнц. Ярки следи грейнаха върху екраните пред Алварес и Курвозието. — Попадение на втори залп след четири-седем секунди.

Алварес завъртя кораба си. Янаков бе дал същата заповед на останалите кораби от флотилията още преди тактическият офицер да обяви втория залп. Но двата разрушителя в авангарда му се намираха на две светлинни секунди разстояние от флагмана, а това изискваше време. Време заповедите да изминат разстоянието от флагмана до тях. Време, докато сащисаните капитани откъснат вниманието си от масадските бойни кораби, които заемаха екраните им. Време да предадат новите заповеди и време пилотите им да реагират.

Време, което мнозина от грейсънците нямаха.

Двата разрушителя, „Арарат“ и „Юда“, изчезнаха в пламъци. Те бяха най-близо до източника на обстрел. Ракетите стигнаха до тях тринайсет секунди преди да стигнат до „Мадригал“. Двата разрушителя нямаха дори теоретичен шанс да оцелеят. Едва бяха започнали маневра по завъртане, когато ракетите се възпламениха. При това не какви да е ракети, а ракети с лазерни глави — групи рентгенови лазери под налягане с детонационна тяга, — които, за

разлика от грейсънските ракети, не се нуждаеха от пряко попадение. Далекобойността им надвишаваше двайсет хиляди километра, а примитивните отбранителни системи на разрушителите бяха насочени другаде.

Точно като отбранителните системи на „Мадригал“.

Зашеметените мантикорци изостанаха драматично от своите компютри и оръжейните системи на кораба сработиха сами. Екипажът на „Мадригал“ реагира емоционално, но кибернетичните рефлексии на разрушителя и чистият късмет спасиха всички от унищожение при първия вражески залп. Девет ракети връхлетяха кораба, но антиракетите ги посрещнаха със скорост от почти хиляда километра в секунда, а лазерните отбранителни установки засичаха и стопяваха мишените си с хладнокръвна ефикасност. Дюзина рентгенови лазери удариха непробиваемата ивица на долния му клин, но двете лазерни глави, които можеха да пробият страничните му щитове, бяха свалени секунди преди да се възпламенят.

Но само оцеляването не беше достатъчно и Курвозие изпълва ядно. Атаката очевидно идваше от онези „струпвания“ — за да се скрият, вражеските кораби несъмнено бяха изключили двигателите и щитовете си. Това ги правеше не само неподвижни мишени, а и ги оставяше без никаква защита от ответен огън. Но макар и миниатюрни в мащаба на звездната система, „струпванията“ бяха твърде големи, за да ги свалят с покриващ огън. „Мадригал“ имаше нужда от мишена, а не разполагаше с такава.

— Насочи защитата към грейсънските кораби! — извика Курвозие на Алварес.

— Изпълнявай, тактически! — Капитанът изчака Юнц да вкара командата в компютъра си, после каза спокойно: — Това ще отслаби собствената ни отбрана, сър.

— Знам. — Курвозие не откъсваше поглед от собствения си дисплей. — Който и да стреля по нас, ще има време най-много за два залпа, предвид скоростта. Трябва да опазим някак грейсънците...

— Разбирам, сър — каза Алварес и се обърна отново към Юнц. — Можеш ли да ми дадеш някаква мишена?

— Дори не ги откривам, сър! — Тактическият офицер бе по-скоро ядосана, отколкото уплашена... но Курвозие знаеше, че страхът неминуемо ще дойде. — Трябва да са в онази гадост, но радарът

отскача обратно в лицето ми. Сигурно имат някакви рефлектори или... — Замълча за миг, после продължи с овладян глас: — Нещо ме заглушава, сър. Няма начин да локализирам каквото и да било.

Алварес изпсува, а Курвозиe впери поглед в собствения си дисплей, сляп и глух за всичко останало. Грейсънският разрушител „Давид“ влачеше атмосферна опашка от разхерметизация в корпуса, но още беше в движение и на хълбок при това, обърнал непробиваемия си долен клин към връхлитащите ракети от втория залп.

Брат му „Саул“ изглеждаше невредим в другия край на формацията, но и двата леки крайцера бяха ударени. „Ковингтън“ се движеше по курса, проточил въздушна опашка, но без други видими поражения, а лазерните му отбранителни системи продължаваха да стрелят след ракетите, които вече бяха отминали. Нямаше начин да ги уцели, а дори да ги уцелеше, не би имало значение, но енергичната стрелба беше знак, че крайцерът не е понесъл сериозна повреда.

Не така стояха нещата при „Остин Грейсън“. Той влачеше опашка от отломки и изпусната атмосфера и очевидно имаше проблем с управлението. Беше се завъртял на хълбок, но продължаваше да се върти, сякаш останал без пилот, а флукуациите в импулсния му клин бяха видими с просто око.

— Бърни? — Никакъв отговор. — Бърни!? — Нищо.

— Вторият залп ще удари „Давид“ след седемнайсет секунди — докладва Юнц, но Курвозиe почти не я чу, а попита:

— Какъв е статутът на флагмана, тактически?

— Понесъл е няколко удара, сър. — Гласът на мичман Джаксън трепна, но отговорът беше бърз и съдържателен: — Не мога да кажа колко тежки са пораженията, но поне една от ракетите е засегнала кърмовите импулсни двигатели. Ускорението е четири-две-едно g и продължава да пада.

Курвозиe кимна. Мислите му се застъпваха трескаво. Усети как „Мадригал“ изстрелва нов поток антиракетни. Този път екипажът на разрушителя беше на линия заедно с компютрите и това би трябвало да повиши ефективността на обстрела, но преградният му огън беше разреден, за да покрива по-голяма площ и да защити не само „Мадригал“, а и другите кораби от флотилията. По брой ракетите от втория вражески залп не отстъпваха на тези от първия, макар сега мишените да бяха по-малко, а командирът, планирал атаката, очевидно

знаеше за „Мадригал“. Очевидно ставаше въпрос за класическата последователна стрелба от двата борда на кораб среден клас — вероятно лек крайцер — и шест от ракетите във втория залп бяха насочени право към „Мадригал“. Дали целта беше унищожението на мантикорския кораб, или съсредоточаването на антиракетите му към самоотбрана, беше без значение.

Всичко това минаваше като фон през главата на Курвозиe, но той не можеше да откъсне очи от мъчаливия светлинен код на „Остин Грейсън“. А после...

— Раул? — Гласът на Янаков бе задъхан. Курвозиe прехапа устна. Нямаше видеовръзка, но нещо в гласа на грейсънския адмирал подсказваше, че е ранен — тежко ранен — и че Курвозиe не може да му помогне с нищо.

— Да, Бърни?

В същия миг две ракети настигнаха пострадалия „Давид“. Отбранителните системи на разрушителя заковаха едната; другата смени курса си покрай десния му борд със скорост от петстотин километра в секунда. Страниците на импулсния клин бяха защитени от фокусираните гравитационни полета на страничните щитове — много по-уязвими от „тавана“ и „пода“ на клина, но достатъчно устойчиви да издържат и най-мощното енергийно оръжие. Освен при стрелба от упор. Уви, за лазерната глава това си беше стрелба от упор... а страничните щитове на корабите от грейсънския флот бяха слаби според съвременните стандарти.

Няколко лъча изплющяха по страничния щит на „Давид“. Той ги огъна и разгради, разкъсвайки фотоните им, а радиационното екраниране от вътрешната страна на клина отне още от силата им, но не достатъчно.

Три лъча преминаха и от разрушителя изригна въздух. Импулсният му клин грейна, после изведнъж угасна и корабът се разцепи на две. Предната половина изчезна с ослепителен блясък, когато термоядреното сърце на кораба се възпламени, а другите кораби от грейсънската флотилия ускориха трескаво да избягат от задната половина, която се въртеше бясно заедно с оцелялата част от екипажа в затворените отсеци.

Цели четири ракети атакуваха „Саул“, но и този път разрушителят се измъкна невредим като по чудо. Старомодните му

антиракети бяха безполезни, но стрелците му се оказаха на висота. Колкото и примитивен да беше оръжейният контрол на кораба, „Саул“ успя да свали две от атакуващите ракети, „Мадригал“ свали трета, а онази, която пропуснаха, удари горния клин на разрушителя, без да нанесе щети.

„Ковингтън“ беше следващият по пътя на ракетите. Три се спуснаха след него, но „Мадригал“ закова две от тях секунди преди да се възпламенят. Третата се промуши през преградния огън и детонира, но „Саул“ се отърси и продължи да стреля.

„Грейсън“ нямаше този късмет.

Само една ракета се беше прицелила в него, но се приближи по усукан летателен път, а маневрите на „Мадригал“ го бяха отдалечили от флагмана. Антиракетите му минаха встрани от целта, а флукуациите в импулсния двигател на „Грейсън“ го правеха лесна мишена за вражеските ракети. Най-малко четири лазера, ако не и повече, пробиха отслабения му страничен щит. Импулсният клин на грейсънския флагман угасна и Курвозие чу по канала за връзка алармите, които се разпищяха на мостика на ранения кораб.

— Сега всичко зависи от теб, Раул. — Гласът на Янаков беше слаб и раздиран от кашлица. — Опитай се да изведеш хората ми.

— Ще се опитам — тихо обеща Курвозие, докато лазерните установки на „Мадригал“ откриваха огън по четирите ракети, прицелени в него.

— Ти си добър човек. — Янаков се закашля отново, звукът прозвуча глухо, затиснат от електронното тракане на мантикорския преграден огън. — Радвам се, че се запознахме — едва чуто добави адмиралът. — Кажи на съпругите ми, че ги оби...

Крайцерът „Остин Грейсън“ се взриви с безмълвната ярост на смъртта в дълбокия космос. Частица от секундата по-късно една ракета проби разтеглената отбрана на „Мадригал“.

Адмиралът на Верните Ернст Франкс злорадстваше при спомена за друга битка — битка, при която грейсънският флот с унизителна лекота беше принудил примитивния разрушител на подофицер Франкс да се предаде. Не и този път. Този път беше различно и зъбите на адмирала се белнаха в хищна усмивка.

Грейсънската флотилия беше понесла тежки загуби. Корабите все още бяха твърде далеч, за да се различат детайлите, но на таблото пред Франкс бяха останали само три импулсни сигнатури, които трескаво се прегрупираха по нов вектор. Явно бяха излезли от зоната за обстрел на „Гръм“, който клечеше скрит в астероидния пояс, и сега отчаяно се опитваха да избягат от корабите на Франкс. Но за разлика от тях, той знаеше за засадата и беше програмирал вектора си съответно. Ускорението му не отстъпваше на тяхното, а привидно самоубийственият му курс го беше завел право при тях. Не чак в центъра на осиротялата им флотилия, но само след два часа неговите девет кораба щяха да пресекат пътя им за бягство към дома.

След по-малко от два часа, поправи се той, защото оцелелите грейсънски кораби явно имаха проблем с импулсната тяга. Ускорението им беше под 4,6 километра в секунда на квадрат, което се равняваше на по-малко от четиристотин и седемдесет *g*.

— Комодоре, получавам сигнал от „Мадригал“.

Комодор Матюс откъсна поглед от докладите за контрол на щетите. „Ковингтън“ беше пострадал сериозно — все още беше в боен режим, но четвърт от оръжейните установки не работеха. По-лошо, изгубил беше предната третина на десния си страничен щит, което оставяше смъртоносна пролука в бронята му. Ала въпреки шока и затисналото го отчаяние заради раните на собствения му кораб нещо в тона на свързочника отключи нов прилив на адреналин в кръвта му.

— Пусни ги на главния екран — каза той. Големият комуникационен екран оживя, но лицето, което показва, не беше онова, което Матюс очакваше да види. Екранът показваше капитан Алварес, със затворен скафандър. В стената зад него зееше пробойна, което обясняваше херметизирания костюм. Пробойна, през която се виждаха звездите.

— Комодор Матюс? — Гласът на Алварес беше напрегнат.

— Тук — отвърна Матюс. — Къде е адмирал Курвозиe, капитане?

— Мъртъв е, сър. — Гласът на Алварес не беше просто напрегнат. В него имаше болка... и омраза.

— Мъртъв? — повтори невярващо Матюс. „Господи, Изпитателю наш, помогни ни в тази беда“ — само тази свързана мисъл се роди в главата му и Матюс чак сега си даде сметка до каква степен е разчитал, че мантикорският кораб ще успее да спаси отломките от грейсънския флот.

— Да, сър. Сега вие командвате. — Лицето на Алварес не се виждаше ясно през визьора на скафандъра му, но на Матюс му се стори, че мантикорският капитан свива устни, преди да продължи: — Комодоре, какво е състоянието на импулсните ви двигатели?

— Непокътнати са. — Матюс сви рамене. — Оръжейните ни системи понесоха сериозни щети, а предната част на десния ни щит излезе от строя, но двигателите са добре.

— „Саул“ също е в добро състояние — каза Алварес. — Ние ви бавим, нали, сър?

Матюс не искаше да отговаря на този въпрос. Мантикорският кораб беше поел поне два удара от последния вражески залп и единият явно беше поразил двигателните му модули. Ускорението му падаше постоянно, дори в момента, но сега всички те щяха да са мъртви, ако Курвозие не ги беше предупредил... и ако мантикорският кораб не беше изложил на опасност себе си, за да спаси тях. Освен това дори да изоставеха „Мадригал“, това нямаше да промени изхода от ситуацията. Само щеше да отложи с десетина минути неизбежното.

— Нали? — повтори Алварес. Матюс стисна челюсти и кимна неохотно.

Чу как Алварес вдиша дълбоко, видя го да изправя решително гръб в креслото си.

— Това значително опростява нещата, комодор. Ще се наложи да ни оставите.

— Не! — отвърна без колебание Матюс, но Алварес поклати глава.

— Напротив, сър, точно това ще направите. Имам изрични заповеди от адмирали Янаков и Курвозие, заповеди, на които всички ние ще се подчиним.

— Заповеди? Какви заповеди?

— Адмирал Янаков е казал на адмирал Курвозие да ви върнем у дома, сър. А адмирал Курвозие потвърди пред мен тези заповеди, преди да издъхне.

Матюс погледна пробойната в стената зад капитана и разбра, че Алварес го лъже. Жертвите на удара, отворил такава пробойна в корпуса, със сигурност бяха загинали на мига. Адмиралът не бе имал време да издава заповеди. Понечи да изтъкне това, но Алварес го изпревари:

— „Мадригал“ така или иначе не може да им избяга, сър. С други думи, с нас е свършено. Но все още имаме оръжия. Вие нямате оръжия, но имате тяга. При всички случаи ариергардът е наш. Не пропилявайте тази възможност, комодоре.

— „Саул“ е непокътнат, а и ние не сме съвсем беззащитни!

— Дори с общи сили „Ковингтън“ и „Саул“ не биха променили нещата за нас — възрази Алварес, — но ако ние ги атакуваме директно... — Матюс видя как капитанът оголи зъби зад визьора на скафандъра си. — Комодоре, онези копелета не знаят какво може да направи един мантикорски разрушител.

— Но...

— Моля ви, комодоре. — В гласа на Алварес звънна умолителна нотка. — Точно това би искал от нас адмиралът. Не ни отнемайте този шанс.

Матюс стисна юмруци до болка. Не можеше да откъсне поглед от комуникационния екран. Знаеше, че Алварес е прав. Шансовете на „Саул“ и „Ковингтън“ нямаше да се подобрят... но дори да откажеше, това не би могло да спаси „Мадригал“.

— Добре — прошепна той.

— Благодаря ви, сър — каза Алварес, после се изкашля да прочисти гърлото си. — Адмирал Янаков е помолил за още нещо, преди да издъхне, сър. Той... помолил е адмирал Курвозие да предаде на съпругите му, че ги обича. Ще го направите ли вместо нас?

— Да. — Гласът му трепна, натежал от сълзи, но Матюс стисна зъби и видя как капитан Алварес изправя решително гръб.

— Не знам какво ни удари, сър, но ако приемем, че и двата кораба са стреляли с батареите и по двата си борда, бих казал, че единият е лек крайцер. Другият е по-голям, може би тежък крайцер. И двата са кораби последно поколение. Не засякохме сигнатури, но логиката показва, че са хейвънски. Ще ми се да имахме повече данни, но...

Сви рамене и Матюс кимна отново.

— Ще уведомя за това централното командване, капитан Алварес. Ще се погрижа информацията да стигне и до Мантикора.

— Добре. — Алварес вдиша дълбоко, после отпусна ръце върху страничните облегалки на креслото си. — Е, май това е всичко. Желяя ви късмет, комодоре.

— Нека Бог ви приеме като свои, капитане. Грейсън никога няма да забрави какво направихте.

— Тогава нека се постареем споменът да си заслужава, сър. — Алварес успя да се усмихне и вдигна ръка за военен поздрав. — Онези копеленца скоро ще разберат как хапят корабите на Нейно величество.

Сигналът прекъсна. Охраняван от единствения си оцелял разрушител, „Ковингтън“ премина в режим на пълна тяга и пое отчаяно към дома. На мостика му цареше тишина.

Зад него „Мадригал“ се обърна да посрещне врага.

15.

„Безстрашен“ намаляваше скоростта си на път към хиперграницата на Елцин и този път Хонър Харингтън очакваше прехода в съвсем различно настроение.

„Алистър беше прав“, помисли си тя, загледана усмихнато в дисплея пред себе си. „Трубадур“ водеше „Безстрашен“ с половин светлинна секунда и дори светлинният му код на таблото изглеждаше непоносимо самодоволен. Самодоволството му отчасти се дължеше на характерното за разрушителите нахално презрение към по-тежките кораби, които се влачеха на опашката, но имаше и друго. Този път имаше и нещо повече. Този път цялата ескадра беше в приповдигнато настроение.

Бяха като атлети, които най-после са получили възможност да се разкъшат добре. След като съпроводиха по живо по здраво бавните товарни кораби до Каска, бойните съдове на Хонър изминаха обратния път почти изцяло в диапазона на ета-честотата. Чак сега си даваха сметка колко бавно са пътували доскоро и това засилваше допълнително чувството за свобода.

Но не това беше единствената причина за доброто настроение на хората й. По-важната причина беше съвещанието, което Хонър беше провела с Алистър и Алис Труман, съвещание, чиято тема и цел беше изрично разяснена на екипажите.

Когато Вензелос доведе мичман Уолкот в каютата й, Хонър побесня. Самата тя беше изтърпяла множество обиди от грейсънските фанатици, но преживяното от Уолкот се оказа последната капка, която преля чашата. След като изслуша разказа й, Хонър нареди подробно разследване и на трите кораба. Искаше да знае какво още не й е било докладвано.

Резултатите бяха тревожни. Само няколко от жените бяха преживели нещо толкова брутално като посегателството над Уолкот, но след като Хонър започна да задава въпроси, десетки признаха, че са се почувствали унизени по един или друг начин, а повечето се срамуваха

от мълчанието си също като Уолкот и бяха мълчали по същите причини. Не ѝ беше дало сърце да притисне мичмана, но смутените увъртания на изчервената Уолкот, докато обясняваше какво е казал грейсънският офицер по адрес на Хонър, бяха достатъчно красноречиви. Хонър се надяваше, че момичето не е мълчало от страх да не ядоса своя капитан и да не се окаже в ролята на вестносеца, когото наказват заради лошата вест, но без значение дали Уолкот се е страхувала от нея, ясно беше, че вината за всеобщото мълчание поне отчасти пада върху Хонър. Щом капитанът търпи и не отвърща на удара, как да го направят мичманите? Собственото ѝ мълчание беше попречило на Уолкот и на другите да докладват било защото несъзнателно се равняваха по нея и вярваха, че щом тя може да издържи стоически, значи и те трябва да могат, или защото са сметнали, че щом капитанът понася обиди, без да се защити, няма да защити и тях.

Хонър знаеше, че гневът ѝ се е разгорял толкова ярко заради чувството на провал, но след първоначалната си бурна реакция успешно — и съзнателно — беше съумяла да пренасочи гнева си. И тя носеше вина за ситуацията, вярно, но въпросната ситуация изобщо нямаше да възникне, ако грейсънците не бяха такива лицемерни, шовинистични и ксенофобски настроени кретени. На теория си даваше сметка, че сред грейсънските офицери сигурно има и такива, които не са позволили на културните си пристрастия да вземат връх; на емоционално ниво обаче изобщо не ѝ пукаше. Хората ѝ бяха търпели достатъчно. Тя беше търпяла достатъчно. Време беше да дадат урок на грейсънците и Хонър знаеше, че всички членове на трите екипажа, и мъжете, и жените, я подкрепят с цяло сърце.

Нимиц измърка в знак на съгласие откъм облегалката на стола ѝ и Хонър протегна ръка да го почеше зад ушите. Дървесният котарак захапа лекичко палеца ѝ с острите си зъбки, а тя се усмихна отново, облегна се назад и преметна крак върху крак, докато Дюморн подготвяше прехода към нормалното пространство.

— Странна работа — измърмори лейтенант Карстеърс. — Засичам три импулсни сигнатури пред нас, капитане, на разстояние приблизително две-точка-пет светлинни секунди. Векторът им се

пресича с нашия. Приличат на щурмоваци, но профилът им не съвпада с грейсънските кораби от този клас.

— Така ли? — обади се командир Маккиън. — Прехвърли ги към... — Не довърши, защото Карстеърс вече бе прехвърлил данните към контролния монитор пред капитанското кресло. Маккиън не харесваше особено тактическия си офицер, но ако оставим настрана хладното му високомерие, Карстеърс беше адски добър в работата си.

— Благодаря — каза Маккиън, после се намръщи. Преценката на Карстеърс беше правилна. Толкова малки и слаби импулсни двигатели можеха да са единствено на щурмоваци, но какво правеха щурмоваци тук, отвъд астероидния пояс? И защо мълчаха? Щяха да минат още шестнайсет минути, преди съобщение от Грейсън да стигне до „Трубадур“, но щурмоваците бяха много близо и се движеха право към тях.

— Макс?

— Сър?

— Някаква идея какво правят тук тези?

— Никаква, сър — отвърна отривисто лейтенант Стромболи, — но мога да кажа едно, и то е странно. Прегледах сензорните записи. Сигнатурите са засечени преди четирийсет секунди. Преди това — нищо.

— Само преди четирийсет секунди? — Маккиън се намръщи още повече. Щурмоваците бяха малки и се случваше радарите да ги пропуснат, особено ако двигателите им са изключени. Но импулсните сигнатури на ескадрата би трябвало да греят като маяци за всеки в околността, дори за примитивните засичащи системи на Грейсън. Ако щурмоваците искаха да ги поздравят, защо бяха чакали цели девет минути, преди да включат двигателите си?

— Да, сър. Виждате ли колко ниска е скоростта им? Явно са били в покой спрямо пояса, а после са ускорили. — На монитора пред Маккиън се появи зелена линия. — Виждате ли този пик? — Курсорът примигна до един остър завой по протежение на зелената линия. — Потеглили са по отдалечаващ се от нас вектор и при максимално ускорение, после са решили друго и са променили курса си с над сто и седемдесет градуса, поемайки право към нас.

— Потвърждаваш ли, тактически?

— Да, сър. — Карстеърс изглеждаше ядосан сам на себе си, че е допуснал астронавигаторът да го изпревари. — Именно импулсните сигнатури привлякоха вниманието ми към тях, капитане.

— Хм. — Маккиън потърка носа си, несъзнателно имитирайки Хонър. Тя винаги правеше така, когато се замислеше дълбоко. „Трубадур“ се движеше едва с две хиляди и шестстотин километра в секунда, набирайки скорост след прехода. Скоростта на приближаване беше малко по-висока, защото включваше скоростите и на двете групи — мантикорската и тази на щурмоваците, — но... какво бяха намислили тези хора, по дяволите?

— Спомена, че се различават от грейсънския профил, тактически. По какво?

— Кажете-речи по всичко, капитане. Двигателите им са твърде мощни, а честотата на радарните им пулсации е с девет процента по-ниска от тази на стандартната грейсънска. От друга страна, ние едва ли сме виждали всичко, с което разполага Грейсън, сър, а и аз нямам никаква информация за щурмоваци с такава маса, включително за сензорните им системи.

— Е, може и да не сме ги виждали досега, но щурмоваците са вътрешносистемни кораби — мислеше на глас Маккиън, — следователно тези трябва да са грейсънски. Защо обаче не ни казаха за тях? — Вдигна рамене. — Свързочник, попитай капитан Харингтън дали иска да проучим нещата.

Командир Исая Данвил седеше неподвижно сред мъртвешката тишина, затиснала мостика на „Банкрофт“. Усещаше страха на екипажа си, но по-силно от страха беше примирението. В известен смисъл безнадеждността на ситуацията би могла да ги направи още по-ефективни. Хора, които знаят, че ще умрат, не допускат грешки, подведени от желанието си да оцелеят.

Данвил се питаше защо Бог е избрал да ги убие по този начин. Никой човек на Вярата не поставяше под въпрос Божията воля, но ако знаеха защо Бог е решил да постави малката им ескадра на пътя на врага, това навярно би им донесло някаква утеха. А Той ги беше поставил точно тук, където не биха могли да се скрият, не биха могли

да изчакат с изключени двигатели, докато опасността отmine. И щом така или иначе нямаше да оцелеят...

— Разстояние? — тихо попита той.

— Наближава шестстотин хиляди километра, сър. Ще навлязат в ракетния ни обсег след трийсет и две секунди.

— Всички системи в готовност — каза Данвил. — Стрелба по моя заповед. Искам да се приближат максимално.

Хонър сбърчи чело. Гледаше сензорните показатели на щурмоваците и присъствието им я озадачаваше не по-малко от Алистър.

— Предложения за реакция, Анди?

— Това са нищо и никакви щурмоваци, госпожо — отвърна Вензелос. — Не е като да бяха крайцери или нещо друго голямо и гадно. Прегледах инвентарния списък, който ни дадоха от Грейсън, и тези кораби не фигурират в него. Не знам какво да мисля.

— И аз. — Хонър прехапа устна. Не беше изключено Грейсън неволно да е пропуснал един клас леки бойни кораби в инвентарния си списък, но как и защо щурмоваците се бяха озовали толкова далече от планетата? — Поздрави ги, свързочник.

— Слушам, госпожо. Изпращам поздравителна позивна. — Лейтенант Метцингер излъчи стандартния поздрав и се облегна назад. Минаха четири секунди. Пет. После десет. Метцингер вдигна рамене.

— Не отговарят, госпожо.

— Поздравяват ни, капитане. — Свързочникът на „Банкрофт“ говореше спокойно, макар че едва ли бе спокоен. — Позивната потвърждава преценката на тактическия за самоличността им. Да отговоря ли?

— Не. — Данвил стисна устни. Значи това наистина беше мантикорският ескорт и неговият богоненавистен командир. Ето това вече носеше известна утеха. Бог беше решил, че е време хората му да умрат, но поне им даваше възможност да ударят кучката, която поругаваше волята му, присвоявайки си чужда роля.

— Може да станат подозрителни, ако не отговорим, сър — каза първият помощник. — Дали да не блъфираме?

— Не — отвърна Данвил. — Нямаме пълния набор на тайните им кодове. Отговорим ли, ще се издадем. Нека се чудят кои сме.

Първият помощник кимна. Капитанът следеше напрегнато дисплея си. Мантикорците имаха много по-голям ракетен обхват от неговия, отбраната им също беше много по-добра... но не бяха включили отбранителните си системи и вече навлизаха в ракетния му обсег. Изкушението да стреля беше голямо, но той го потисна, защото знаеше, че трябва да изчака момента на най-голямо приближение. А и мантикорците не знаеха какво става в системата. Щяха да изпратят нова позивна, щяха да се чудят защо той не отговаря, а всяка секунда забавяне ги приближаваше с още три хиляди и триста километра до неговите ракети.

— Свържи ме с командир Маккиън — каза намръщено Хонър и Алистър Маккиън се появи на комуникационния й екран.

— Не знам какво става — каза Хонър. — Искам да разбереш.

— Да, госпожо. Вероятно имат проблем с комуникационните системи. Упорито ускоряват към нас, значи искат да осъществят контакт.

— Не си представям какво може да е повредило комуникационните системи и на трите кораба едновременно. Достигнеш ли разстояние една светлинна секунда, прати нова позивна.

— Слушам, госпожо.

— Разрушителят ни поздравява, сър.

Свързочникът говореше напрегнато. Данвил не можеше да го вини. „Трубадур“ беше ускорил по вектор право към „Банкрофт“ и разстоянието се беше свило до една светлинна секунда. Това надминаваше и най-смелите очаквания на Данвил, слава на Бога. В момента разрушителят се намираще в обсега не само на ракетите, а и на енергийните му оръжия, и не личеше да подозира каквото и да било. Дори крайцерите бяха навлезли в ракетния обсег на неговите щурмоваци.

— Готов за стрелба, лейтенант Ърли. — Не го каза обаче толкова хладнокръвно, колкото му се искаше. — Ще стреляме по разрушителя с лазерите си. Ракетите насочете към крайцерите.

Тактическият офицер предаде заповедта по комуникационната мрежа на ескадрата и Данвил прехапа устна. „Хайде, приближи се още малко — внушаваше той на разрушителя. — Още съвсем малко. И ти, и крайцерите, още мъничко се приближете... *проклет* да сте“.

— Това е нелепо — измърмори Маккиън. Щурмоваците бяха на по-малко от една светлинна секунда, а мълчаха като риби! Или целият грейсънски флот беше претърпял необясним комуникационен срив, или тези бяха намислили нещо. Но какво? Приличаше му на тъпа шега, в която лично той не намираше нищо смешно.

— Добре, тактически — каза накрая. — Щом искат да играят игрички, нека и ние се включим. Дай ми корпусна карта на водача им.

— Слушам, сър! — В иначе хладния глас на Карстеърс звучеше хищна усмивка и Маккиън също се усмихна. При това нищожно разстояние радарният импулс, необходим за картографиране на корпуса, щеше буквално да стопи приемниците на щурмовака, а така изпратеното послание би трябвало да е също толкова очевидно за командира на ескадрата, колкото и за Карстеърс — то беше стандартният начин да кажеш на някого, че е глупак. Разбира се, грейсънците толкова отдавна живееха в изолация, че като нищо можеше да пропуснат подтекста на „Трубадур“, но... надеждата умира последна.

— Какво, по... — ахна Ърли, а Данвил примижа, когато алармите запищяха оглушително, и извика:

— Огън!

Корабът на Нейно величество „Трубадур“ не би могъл да реагира. Лазерите бяха оръжия със скоростта на светлината, тоест докато сензорите на кораба ти осъзнаят, че някой те обстрелва, лазерите вече са те ударили.

Всеки от масадските щурмоваци имаше по една лазерна установка и ако страничните щитове на „Трубадур“ бяха вдигнати, примитивните и относително слаби енергийни лъчи щяха да са безполезни. Но щитовете му не бяха вдигнати и лицето на командир Маккиън побеля като платно, когато енергийният огън се вряза в носа на кораба откъм десния борд. Обшивката се разкъса, алармите за повреда и опасност от сблъсък се разпищяха, а „Трубадур“ се разтресе като от токов удар.

— Божичко, те *стрелят* по нас! — Карстеърс май беше повече ядосан, отколкото уплашен, но Маккиън нямаше време да се тревожи за чувствата на своя тактически офицер и викна:

— Изправи на ляв борд!

Пилотът беше стреснат като всички останали, но дългогодишният опит си каза думата. „Трубадур“ полегна рязко на левия си борд, като едновременно с това изви нос, за да отдалечи от врага незащитеното гърло на клина си. Пилотът извърши маневрата мълниеносно, без да губи време за потвърждение и прочие, и толкова по-добре, защото следващият лазерен залп се разля безобидно по долния клин на „Трубадур“ миг след като алармите за обща повреда се разпищяха пронизително.

Маккиън си отдъхна — вече нищо не можеше да поразии кораба му, — но понесените щети бяха сериозни, червени индикатори грееха по цялото му табло, включително за загуба на налягане. Нито той, нито друг от екипажа беше предвидил такова развитие на нещата. Никой на борда на „Трубадур“ не беше със скафандър. Следователно имаше жертви. Маккиън се молеше жертвите да са малко, но дори тази мисъл не се задържа дълго в главата му, защото таблото показваше векторите на ракетите, които подминаваха „Трубадур“ на път към крайцерите зад него.

— Капитане! Щурмоваците стреляха по „Трубадур“! — викна лейтенант Кардонес. А после: — Ракетна заплаха! Сблъсък след четирийсет и пет секунди!

Хонър завъртя изумено глава. Стреляли са? Но това беше нелепо!
— Преграден огън! Бий обща тревога!

Мичман Уолкот удари бутона за обща тревога до лакътя на Кардонес. Тактическият офицер беше твърде зает — предвидил беше заповедите на капитана и ръцете му вече шареха по таблото.

— Зулу-2, старши сержант Килиан! — викна Хонър.

— Слушам, госпожо. Въвеждам Зулу-2.

Килиан говореше някак почти разсеяно, не с професионалното си хладнокръвие, а сякаш шокът още не го е достигнал, но реакцията му беше мълниеносна като на Кардонес. „Безстрашен“ се извъртя в избягваща маневра — не че имаше необходимата скорост, за да я изпълни по най-добрия начин — и Хонър чу звука на разцепена тапицерия, когато ноктите на Нимиц се впиха в облегалката на креслото ѝ.

Настигна я спомен за едно уплашено младо момиче, току-що получило нашивките на младши лейтенант, но от онова неуверено същество не беше останала и следа. Рафаел Кардонес беше реагирал в правилния ред и зелените светлинни кодове на лазерния преграден огън грейнаха в червено още преди да се включат страничните щитове. Нямахме време за антиракети, единствено лазерите реагираха достатъчно бързо, и то под компютърен контрол.

Генераторите на страничните щитове се включиха миг след като лазерите откриха огън. Първо една вражеска ракета изчезна, после още една и още една, докато компютрите обработваха методично информацията за степента на заплахата. Още ракети избухнаха, пресрещнати от преградния огън на „Аполон“. Хонър стисна страничните облегалки на командирското си кресло, а Нимиц обви утешително опашка около шията ѝ.

Направила беше непростима грешка. Нямахме представа защо грейсънците я обстрелват, но им беше позволила да го направят. Ако бяха забавили обстрела си с още двайсетина секунди, дори реакциите на Раф Кардонес не биха могли да спасят кораба ѝ! Три нищо и никакви щурмовака от планета с примитивни технологии можеха да унищожат цялата ѝ ескадра!

Но те не бяха изчакали тези критични двайсетина секунди и Хонър усети как пулсът ѝ постепенно се забавя. Слабото ускорение на грейсънските ракети не само удължаваше полетното им време, но ги правеше лесни мишени, а и нямаха лазерни глави. Нужно им бе пряко попадение, а нямаше да го получат. Не и срещу Раф Кардонес.

Хонър оголи зъби в усмивка. Много от хората й сигурно все още тичаха към работните си станции, повечето оръжейни екипи сигурно още не бяха попълнени, но кодовете на енергийните оръжия вече светеха в червено, готови да се развихрят.

— Господин Кардонес — каза отривисто Хонър, — можете да стреляте.

Командир Данвил преглътна една люта ругатня. Не беше участвал в „Йерихон“ и беше приел с недоверие докладите как един-единствен мантикорски кораб е унищожил два леки крайцера и два разрушителя, преди останалата част от флота да унищожи него. Сега вече знаеше, че недоверието му е било безпочвено. Реализирал бе две преки попадения по „Трубадур“ и спадът в импулсната тяга показваше, че мантикорският кораб има проблеми с двигателя, ала въпреки това се беше обърнал по-бързо и от масадски пор, за да прикрие уязвимите си флангове.

Единственият кораб, който Данвил би трябвало гарантирано да закове, му беше избягал, но дори мълниеносната реакция на „Трубадур“ бледнееше пред преградния огън на крайцера. „Банкрофт“ и неговите братя бяха с нищожната маса от девет хиляди тона всеки. При такива габарити щурмоваците нямаха място за сериозни муниции на борда, затова носеха ракетите си във външни установки, по една във всяка. Това не намаляваше с много общия брой ракети, които можеха да транспортират, и им позволяваше да изстрелват странични залпове, които не бяха за подценяване. Само по една ракета от установка, да, но пък щурмоваците бяха като яйчени черупки, въоръжени с ковашки чукове. Битките между тях най-често се израждаха в оргия на взаимното унищожение; в битка срещу истински боен кораб щурмовакът нямаше друга стратегия освен да нанесе изпреварващ удар и после да се примири със съдбата си.

Но ескадрата на Данвил беше получила всички възможни предимства. Възползвайки се от изненадата, бяха изстреляли трийсет и девет ракети към „Безстрашен“ и „Аполон“, чиито защити дори не бяха активирани — от трийсет и девет поне една трябваше да е стигнала целта си, нали така!

Но не би.

Гледаше как последната ракета от първия залп умира на хиляда километра от лекия крайцер. Миг по-късно оглушителни аларми за заплаха огласиха мостика — прихващащите системи на мантикорците бяха уловили неговите малки кораби. „Банкрофт“ се извъртя трескаво, насочвайки към врага другия си фланг за втори залп, и лейтенант Ърли изстреля втората порция ракети, но напразно. Напразно.

Бог беше решил, че ще умрат за *нищо*.

Преградната отбрана на Раф Кардонес вече работеше на максимален режим. Кардонес не си направи труда да излъчва фалшиви електромагнитни сигнали — разстоянието беше твърде малко, а и според спецификациите, с които разполагаше, грейсънските ракети бяха твърде глупави, за да ги излъжеш по този начин. Антиракетите му излетяха почти едновременно с ракетите на противника, но тях той остави на мичман Уолкот. Имаше да свърши други неща.

Тежките установки още не бяха в готовност, но енергийните оръжия само чакаха да натисне бутона. Пръстите му затанцуваха по клавиатурата, компютрите прихванаха целите и един голям бутон в центъра на таблото му грейна в знак на готовност.

Кардонес го натисна.

В първия сякаш безкраен миг не се случи нищо. После маневрите, предприети от старши сержант Килиан, завъртяха „Безстрашен“ надлъжно към щурмоваците. Десният му борд се озова по права линия срещу тях само за миг... но този миг беше достатъчен за компютрите.

Смъртоносен блясък се разля по бронирания фланг на крайцера, тежките енергийни установки се задействаха като дъха на отмъстителен бог. Разстоянието беше малко над четвърт милион километра. При такава нищожна дистанция страничните щитове грейсънска направа бяха безсилни. Устояха за секунда-две, после лъчите ги раздраха като хартия. Всеки от щурмоваците беше прихванат от по два лазера и един грейзър.

Облаци въздух се издуха сред дъжд от отломки, когато „Безстрашен“ взриви „Банкрофт“ и приятелчетата му на безброй малки парченца.

16.

— Какви са щетите, Алистър?

— Големи, госпожо — отвърна навъсено Алистър Маккиън. — Изгубихме ракетна установка две и радар три, което означава, че дясно на борд отбраната ни е силно снижена. Същото попадение е ударило и предните импулсни модули — алфа-4 е извън строя, както и бета-8. Второто попадение е ударило директно двацети отсек и е поразило съседния заедно с лечебницата, изпържило е контролните вериги на ракетна установка четири и лазерно оръдие три. Има пробойна в оръжеен склад две. Пробойната е много голяма, така че складът и мунициите са неспасяеми. Лазер три и ракетна установка четири все още реагират на паралелния контрол и в момента възстановяваме главните вериги към тях, но имаме жертви. Трийсет и един човека са мъртви, включително доктор Макфий и двамата лежащо болни в лечебницата. Имаме и ранени.

Гласът му трепереше от болка.

И двамата знаеха, че „Трубадур“ е извадил невероятен късмет. Загубата на една от предните ракетни установки и на цял склад с муниции снижаваше значително нападателните способности на кораба, а липсата на трети радар създаваше опасна празнина в отбраната му, но „Трубадур“ все още представляваше сериозна бойна единица, а загубите в човешка сила можеше да са много по-тежки. Корабът беше осакатен, вярно, а без алфа-модул не можеше да разгъне предното платно на Варшавски, но все още можеше да маневрира и да се бие.

— Постъпих глупаво — продължи с горчивина Маккиън. — Ако бях вдигнал страничните щитове, може би...

— Вината не е твоя — прекъсна го Хонър. — Никой не очакваше грейсънските щурмоваци да открият огън по нас, а дори да бяхме имали подобни опасения, аз трябваше да разпоредя по-висока степен на готовност.

Маккиън стисна устни, но не каза нищо повече. И толкова по-добре, помисли си Хонър. Нямаше никакъв смисъл да се обвиняват за станалото.

— Пращам Фриц Монтоя при теб — продължи Хонър. — Нека окаже първа помощ на ранените, после ще ги прехвърлим в нашата лечебница.

— Благодаря, госпожо. — В гласа на Маккиън вече имаше по-малко самообвинение, но не по-малко гняв.

— Те защо стреляха по нас, дявол ги взел? — обади се Алис Труман от своята част на разделения комуникационен екран. В зелените ѝ очи се четеше недоумение, докато изразяваше гласно въпроса, който измъчваше всички. — Не разбирам. Това е лудост!

— Определено. — Хонър се облегна назад. Алис беше права, разбира се. Дори ако преговорите неочаквано се бяха провалили, грейсънците трябваше да са луди, за да стрелят по нейните кораби. Вече си имаха проблеми с масадците. Даваха ли си сметка как ще им го върне мантикорският флот?!

— И според мен е лудост — продължи Хонър след кратко мълчание, — но от този момент ескадрата ни е в режим на война. Смятам да се приближа до Грейсън в обсег за атака и да поискам обяснение. Както и флотът им да се предаде. Както и да говоря с нашите хора, които още са на планетата. Ако откажат някое от тези искания или ако делегацията ни е пострадала по някакъв начин, ще влезем в сражение и ще унищожим грейсънския флот. Ясна ли съм?

Подчинените ѝ кимнаха мълчаливо.

— Командир Труман, твоят кораб ще се движи отпред. Командир Маккиън, вие ще поемете ариергарда. Стойте близо до „Безстрашен“, така че радарите му да покриват пробойната във вашата засичаща система. Ясно?

— Да, госпожо — отвърнаха едновременно капитаните.

— Добре, почваме.

— Капитане? Съобщение от Грейсън — каза лейтенант Метцингер и напрежението на мостика се удвои. От засадата бяха минали само пет минути и освен ако грейсънците не бяха толкова

глупави, колкото и луди, не можеха да се надяват да оправят нещата със съобщение, изпратено преди корабите им да открият огън!

Но Метцингер не беше довършила.

— От посланик Лангтри е — добави тя и Хонър вдигна вежди.

— От сър Антъни?

— Да, госпожо.

— Прехвърли го на моя екран.

Хонър си отдъхна, когато на екрана се появи лицето на сър Антъни — стената на кабинета му в посолството се виждаше зад него, а Реджиналд Хаузман стоеше до посланическия му стол. Бояла се бе, че целият дипломатически персонал се е озовал в затвора, но щом все още бяха в посолството, може би ситуацията подлежеше на контрол. Уви, само миг по-късно си даде сметка за мрачното, почти изплашено изражение на посланика. А и къде беше адмирал Курвозиe?

— Капитан Харингтън — започна посланикът напрегнато. — Централното командване на Грейсън току-що засече хиперпространствена следа, която, изглежда, е на вашата ескадра. Имайте предвид, че в системата Елцин има масадски кораби. — Хонър настръхна. Възможно ли беше щурмоваците да не са били грейсънски? Но как тогава се бяха озовали тук и защо?...

Но записаното съобщение продължаваше и следващите думи на посланика пръснаха мислите ѝ като с чук.

— Всеки кораб, който срещнете, най-вероятно ще е вражески, капитане, и имайте предвид, че в системата има най-малко два — повтарям, най-малко *два* — модерни бойни кораба в ескадрата на Масада. По наша преценка става въпрос за крайцери, вероятно хейвънска направа. — Посланикът преглътна, но като бивш офицер от корпуса на космическите пехотинци мобилизира бързо самообладанието си и продължи: — Никой не предполагаше, че масадците разполагат с такива съдове, затова преди четири дни адмирали Янаков и Курвозиe поведоха грейсънския флот и влязоха в сражение с врага. Аз... боя се, че „Мадригал“ и „Остин Грейсън“ са унищожени заедно с екипажите си... включително адмирали Янаков и Курвозиe.

Хонър изтръпна. Не! Адмиралът *не можеше* да е мъртъв... *Адмиралът* не можеше да е мъртъв!

— Самите ние имаме сериозни проблеми, капитане — продължи записаният глас на Лангтри. — Още не са атакували планетата, Бог знае защо, но е факт, че когато го направят, Грейсън няма с какво да ги спре. Моля уведовете ме за плановете си при първа възможност. Лангтри, край.

Екранът потъмня, но Хонър не можеше да откъсне поглед от него, вкаменена в капитанското си кресло. Това беше някаква лъжа. Жестока, нечовешка шега! Адмиралът беше жив. *Жив* беше, по дяволите! Не би умрял. Не можеше да е умрял... не би й причинил това!

Но посланик Лангтри нямаше причина да я лъже.

Затвори очи. Усещаше Нимиц на рамото си. Спомни си Курвозиe от последния им разговор. Спомни си лукавото му лице, пакостливия блясък в сините очи. А зад тези най-нови спомени имаше други, цели двайсет и седем *години* спомени, всеки по-болезнен от предишния, и накрая тя си даде сметка — твърде късно, уви, — че така и не му е казала колко много го обича.

А зад загубата, подсилвайки агонизиращата болка, надничаше чувството за вина. Беше го изоставила. Той бе искал тя да остане, разрешил ѝ беше да тръгне само защото тя беше настояла, а после... „Безстрашен“ го е нямало, нея я е нямало — и адмиралът беше повел единствения си разрушител в битката. И беше загинал.

Тя беше виновна. Имал беше нужда от нея, а тя не е била до него... и това го беше убило. Тя го беше убила, точно толкова сигурно, колкото ако го беше простреляла собственоръчно с пулсорна пушка в главата.

Мълчание тежеше над мостика. Всички гледаха жената в капитанското кресло. Тя беше бяла като платно, — а очите на дървесния ѝ котарак бяха изгубили напълно блясъка си. Нимиц седеше на облегалката на креслото ѝ, подвил опашка, ушите — прибрани плътно назад, тихото му сърцераздирателно мяучене беше единственият звук на мостика, тъжен акомпанимент на сълзите, които се търкаляха по бузите на капитана.

— Какво ще заповядате, капитане? — попита накрая Андреас Венизелос и повечето присъстващи трепнаха стреснато, когато тихият му глас наруши скръбното мълчание.

Ноздрите на Хонър се разшириха. Тя си пое шумно дъх, изтри гневно лицето си с длани и изправи гръб.

— Запис за излъчване, лейтенант Метцингер — каза с глас като от ковано желязо, глас, който никой от екипажа не беше чувал досега, и свързочникът преглътна.

— Записвам, госпожо.

— Посланик Лангтри — продължи Хонър със същия мъртвешки глас. — Съобщението ви беше получено и разбрано. Имайте предвид, че моята ескадра вече влезе в сражение и унищожи три щурмовака, които, изглежда, са били масадски. Понесохме щети, имаме и жертви, но боеспособността ни е непокътната.

Пое си отново дъх. Усещаше погледите на офицерите и мичманите.

— Насочвам се към Грейсън с максимална скорост. Би трябвало да пристигнем в орбита около планетата след... — провери данните от астронавигационния отдел — след приблизително четири часа и двайсет и осем минути.

Погледна в камерата, която записваше видеообраза, и угълчетата на устата ѝ трепнаха. Имаше стомана в кафявите ѝ очи, още гореща от ковачницата на гнева и закалена със скръб и вина, а гласът ѝ беше студен и от космоса.

— Не мога да формулирам подробни планове, преди да получа пълната информация за положението, но може да уведомите грейсънското правителство, че смятам да защитя тази система в съответствие с намеренията на адмирал Курвозие, а те бяха изрични по този пункт. Моля, подгответе ми подробен инструктаж. Най-вече относно настоящата боеспособност на Грейсън. Бих искала и офицер за връзка, който да бъде зачислен към моята ескадра. Ще се срещна с вас и с новия грейсънски главнокомандващ офицер десет минути след като корабите ми влязат в орбита около планетата. Харингтън, край.

Облегна се назад, изразителното ѝ лице беше като от камък и излъчваше ледена решителност, която бързо зарази всички на мостика. И те като нея знаеха, че целият грейсънски флот, дори да не е понесъл никакви загуби, не може да се мери с такъв противник. Ясно им бе, че някои от самите тях или техни приятели от другите мантикорски кораби ще загинат, а нито един не бързаше да срещне смъртта. Но

други техни приятели вече бяха загинали, а самите те бяха атакувани от засада.

Никой от офицерите под командването на Хонър не беше толкова близък с адмирал Курвозие, но немало от тях бяха негови студенти, а и той беше сред най-уважаваните офицери във флота — уважаваха го дори онези, които не бяха имали късмета да го познават лично. Ако можеха да спипат хората, които го бяха убили...

— Записът е обработен и готов за изпращане, капитане — каза лейтенант Метцингер.

— Изпрати го. После отвори конферентна връзка с „Аполон“ и „Трубадур“. Изпрати копия на съобщението от сър Антъни на капитани Труман и Маккиън. Свържи ги към терминала ми в залата за инструктаж.

— Слушам госпожо — каза Метцингер.

Хонър се изправи, тръгна към вратата на залата за инструктаж и спря поглед върху Андреас Венизелос. После каза:

— Господин Дюморн, помете вахтата. Анди, ти ела с мен. — Гласът ѝ все още беше леден, лицето — каменно. Скръбта и вината крещяха в главата ѝ, но тя отказваше да ги чуе. Щеше да има достатъчно време за тях след клането.

— Слушам, госпожо. Поемам вахтата — отговори с тих глас старши лейтенант Дюморн, докато вратата се плъзгаше пред Хонър.

Тя изобщо не го чу.

17.

Командир Манинг спря пред залата за инструктаж и си пое дълбоко дъх.

Манинг харесваше капитан Иу. Във флота, където повечето старши офицери идваха от законодателски родове, Иу беше рядка птица — човек, който е постигнал успех благодарение на собствените си усилия и талант. Едва ли му е било лесно, но по някакъв начин капитанът се беше изкачил до самите върхове на флотската йерархия, при това без да забравя през какво е минал по пътя нагоре. Отнасяше се към офицерите си строго, но с уважение, с топлота дори, и никога не забравяше онези, които му служеха добре. Томас Тайсман командваше „Ангелиада“, защото беше служил с Иу и капитанът го беше поискал изрично за поста, Манинг беше избран за първи помощник-капитан на „Гръм“ по същите причини. Това отношение печелеше на Иу силна лична лоялност от страна на офицерите му, но и той, като всички останали, си имаше лоши дни. А когато командващият офицер не е на кеф, подчинените му стъпват на пръсти.

А днес капитанът определено имаше основания да не е на кеф, мислеше си Манинг, докато натискаше бутона на вратата.

— Да? — Гласът по интеркома беше любезен както винаги, но онези, които познаваха капитана, лесно биха доловили опасната нотка в него.

— Командир Манинг, сър.

Вратата се плъзна. Манинг прекрачи прага и застана мирно.

— Искали сте да ме видите, сър?

— Да. Седни, Джордж.

Иу посочи един стол и Манинг се поуспокои. Капитанът се беше обърнал към него с малкото му име, а това беше добър знак.

— Какво е състоянието на пети притеглящ лъч?

— От инженерното казаха, че ще им трябват още десет до дванайсет часа, сър. — Лицето на Иу се изопна и Манинг се постара да продължи със спокоен професионален тон: — Компонентите не са

предвидени за толкова продължителна работа в максимален режим, капитане. Наложило се е да го разглобят чак до ядрото, за да заменят авариралите части.

— По дяволите! — Иу прокара ръка по косата си — жест, който никога не би си позволил в присъствието на масадци, — после внезапно стовари другата си ръка върху плота на масата.

Манинг почти се стресна. Капитанът никога не си изпускаше нервите, но проклетите масадци можеха да вбесят и светец. Метафората не му се стори особено забавна, а би трябвало, предвид безумната набожност на домакините им. Фактът, че капитанът си позволяваше такива крайно нехарактерни за него волности, беше красноречив сам по себе си за натиска, на който го подлагаха масадците.

Иу удари по масата още веднъж, после се облегна назад в стола си и изпъшка:

— Те са идиоти, Джордж! Пълни идиоти! Можем да поставим Грейсън на колене за един час — не, за петнайсет *минути*! — но те не искат, и това е!

— Да, сър — тихо каза Манинг.

Иу скочи от стола си и закрачи напред-назад като тигър в клетка.

— Ако някой ми беше казал, че някъде в галактиката има такива хора, нямаше да му повярвам — изръмжа Иу. — Стиснали сме Грейсън за топките, а те само дрънкат колко зле били пострадали! Войната не е разходка в парка, по дяволите! Естествено, че ще пострадат. „Мадригал“ шамароса тъпата им ескадра и сега те се насират в гащите, сякаш насреща им е целият мантикорски флот!

Манинг тактично запази мълчание. Знаеше, че каквото и да каже, само ще влоши нещата.

Никой, включително капитан Иу, не подозираше, че мантикорските антиракетни системи са чак толкова добри. Знаеха, че електронната боеспособност на Кралския мантикорски флот е по-добра от тяхната, допуснали бяха, че мантикорците ги превъзхождат и в другите системи, но скоростта и точността на преградния огън, демонстриран от „Мадригал“, ги бяха изненадали неприятно. Планираното пълно унищожение на вражеската ескадра не се бе състояло, а ако не беше разтеглил отбраната си, за да защити

грейсънските кораби, „Мадригал“ като нищо можеше да се е измъкнал напълно невредим.

При продължително сражение би било различно — тогава собствените им компютри биха имали достатъчно време да обработят данните за реакциите на „Мадригал“, да засекат моделите му на стрелба и да открият пролука в тях. Но при светкавична атака при висока скорост и единични залпове шансовете зависеха изцяло от отбранителните способности на противника, а „Мадригал“ беше свалил повечето им ракети.

Това беше сериозен удар по самочувствието на „имигрантите“ в екипажа на „Гръм“ — нали точно техният хардуер се беше изложил така, — но масадците го бяха понесли още по-тежко. Меч Симондс направо откачи, когато „Мадригал“ и двата оцелели грейсънски кораба се измъкнаха от стрелковия им обхват. Не беше за вярване, че капитан Иу запази самообладание, докато Симондс му крещеше с пяна на уста. Удържа външното си спокойствие дори когато Мечът отказа да прати Франкс след грейсънските кораби, заобикаляйки „Мадригал“, но Манинг знаеше, че в онзи момент капитанът беше способен да удуши масадеца с голи ръце.

Като чу предложението на Иу, Симондс буквално побесня. Степента, до която „Мадригал“ беше подронил засадата им, го вбесяваше и плашеше едновременно и той отлично си даваше сметка, че някаква част от корабите на Франкс ще се превърнат в мишени за ракетите на мантикорския разрушител без значение колко отдалече го заобиколят с надежда да прихванат двата оцелели кораба на грейсънците.

Щяха да се превърнат в мишени, по това нямаше спор, но начинът, по който Симондс реагира на заплахата, за пореден път доказва, че не е никакъв тактик. Ако корабите се бяха пръснали, един-два можеше и да станат жертва на мантикорските ракети, но другите щяха да са извън ефективния му обсег. „Мадригал“ не би могъл да поразит толкова много мишени едновременно. Вместо да се възползва от тази възможност, Симондс подкрепи решението на Франкс ескадрата да се движи вкупом... и беше платил цената, която неизменно плащат колебливите тактици. Наложило се бе масадските кораби да убият скоростта си, за да пресрещнат „Мадригал“ и да го уловят устойчиво в ефективния си обсег!

Беше като тълпа с тояги, която напада човек, въоръжен с пулсорна пушка. Ракетите на „Мадригал“ буквално издухаха крайцерите „Самсон“ и „Ной“ и разрушителя „Трон“, а когато останалите масадски кораби навлязоха в обсега на енергийните му оръжия, стана още по-зле. Крайцерът „Давид“ беше оцелял, но на косъм и с тежки повреди, а разрушителите „Херувим“ и „Серафим“ окуцяха още преди да са навлезли в собствения си обсег за енергийна стрелба.

Разбира се, малко след това тоягите също бяха влезли в действие. Макар и примитивни, енергийните оръжия на масадците бяха толкова много, че буквално смляха „Мадригал“. Но дори след като го раниха смъртоносно, мантикорският кораб впи зъбите си в разрушителите „Архангел“ и „Ангел“. Обстрелва ги, докато не му остана нищо, и отнесе „Архангел“ със себе си. От цялата масадска ескадра единствено крайцерът „Соломон“ и разрушителят „Господарства“ бяха с непокътната боеспособност, а както можеше да се очаква, решението на Франкс да намали скоростта на корабите си, за да влезе в това самоубийствено сражение, беше позволило на оцелелите грейсънски съдове да избягат.

Всичко това не би трябвало да има значение. Ако не друго, направеното от „Мадригал“ би следвало да укрепи самочувствието на Симондс. Така де, щом един разрушител можеше да нанесе такива щети, какво оставаше за способностите на „Гръм“!

— Знаеш ли какво ми каза онзи кретен? — Иу се извъртя към своя първи помощник и размаха пръст. Очите му пламтяха. — Каза ми — на мен, проклет да е! — че ако не съм го бил *излъгал* за способностите на кораба си, сега *вероятно* щял да е по-склонен да се вслуша в съветите ми! — Изръмжа. — Какво очаква, мамка му, щом собствените му шибани „адмирални“ са си заврели главите толкова дълбоко в задниците, че трябва да дишат през пъпа?!

Манинг запази мълчание, като се стараяше да излъчва нужното съпричастие, а Иу се намръщи, сякаш му идеше да се изплюе на пода. После въздъхна и тежко седна на стола.

— Боже, ще ми се генералният щаб да беше стоварил тази мисия другиму! — въздъхна той. Гневът му беше угаснал. Манинг го разбираше. Капитанът беше имал нужда да излее гнева си и за тази цел трябваше да покреши на някой от своите.

— Е — каза накрая Иу, — щом държат да са глупаци, не ни остава друго освен да сведем последствията от глупостта им до минимум. На моменти направо ми иде да убия Валънтайн, но ако всичко това не беше във висша степен ненужно, самото техническо изпълнение е почти гениално. Едва ли на някой друг изобщо му е хрумвало да *влачи* щурмоваци през хиперпространството.

— Да, сър. От друга страна, масадците не биха могли да го направят със собствените си притеглящи лъчи и хипергенератори.

— Хм. — Иу вдиша дълбоко и затвори очи за миг. Идеята беше от глупава по-глупава, но ако не беше предложението на неговия главен инженер, масадците изобщо нямаше да тръгнат и Иу го знаеше.

Категорично бяха отказали да нападнат Грейсън с корабите, които им бяха останали в системата на Елцин. Страх ги беше, че мантикорците са дали на Грейсън някакво супероръжие. Това беше най-глупавата им идея дотук, но от тяхна гледна точка сигурно изглеждаше основателна. Не бяха виждали модерен боен кораб преди и онова, което „Мадригал“ беше направил на примитивния им флот, ги беше ужасило. На теория би трябвало да съзнават, че „Гръм“ и „Ангелиада“ са много по-мощни от „Мадригал“, но на практика не бяха виждали „своите“ кораби в действие. Собствените им способности нямаха реално измерение за тях... а и „Мадригал“ беше успял да избяга от засадата, което подронваше авторитета на Иу.

В продължение на цял един ден Симондс настояваше да прекратят операцията и да си опитат късмета с преговори. Кое то беше абсолютно безнадежден вариант след подлата атака и унищожението на „Мадригал“, но Мечът се беше заинатил и настояваше, че нямат необходимия тонаж, за да продължат.

Точно тогава командир Валънтайн беше направил своето предложение и Иу не знаеше да удуши ли главния си инженер, или да го разцелува. Това вече им беше изгубило три дни, а аварията на пети притеглящ лъч щеше да ги забави допълнително, но поне Симондс се беше съгласил — не без дълги колебания — да продължат по план.

Валънтайн беше изтъкнал, че „Гръм“ и „Ангелиада“ имат много по-мощни хипергенератори от масадските кораби. Всъщност генераторите им бяха толкова мощни, че при максимален режим на работа можеха да разтегнат полето си за преход в радиус от шест километра извън собствените си корпуси. Това означаваше, че могат да

прехвърлят със себе си всичко, което се намира на шест километра от тях в периода на най-ниска скорост преди началото на прехода. А това на свой ред означаваше, че ако масадските леки щурмоваци се струпат около тях, „Гръм“ и „Ангелиада“ могат да ги отведат със себе си в хиперпространството.

При нормални обстоятелства тази идея би била просто куриоз и интересна тема за светски разговори, но Валънтайн я беше превърнал в нещо повече. Екипажите на щурмоваците не биха оцелели при ускорението, което корабите развиваха в хиперпространството, поради простата причина, че инерционните им компенсатори не бяха пригодени за такива условия. Но ако прехвърлели екипажите им на големите кораби, предложи Валънтайн, нямало причина самите щурмоваци, уловени с притеглящи лъчи, да не понесат ускорението.

Иу отначало реши, че инженерът се е побъркал, но той изведе изчисленията на терминала си и доказа безумната си теория. Симондс хареса идеята и за искрена изненада на Иу идеята взе, че сработи.

Досега бяха изгубили само два от малките кораби. Нужни бяха три притеглящи лъча за всеки от тях и един от лъчите се беше разкачил по време на ускорението. Прилежащият му щурмовак буквално се сцепи на две. Вторият преживя прехода, но после един от огромните резервоари с материал под налягане се разкачи, удари щурмовака като гюле и отвори в корпуса му триметрова пробойна.

„Гръм“ и „Ангелиада“ бяха претъпкани, разбира се, след като качиха екипажите на щурмоваците, а както беше споменал Манинг, генераторите на притеглящите лъчи работеха при максимално натоварване. Но идеята все пак бе сработила и двата големи кораба се озоваха в ролята на баржи, които теглят на буксир щурмоваци от Ендикот към Звездата на Елцин.

Беше малък скок — някакви си дванайсет часа в едната посока за модерен боен кораб, дори такъв, който влачи щурмоваци на буксир, но само два съда имаха достатъчно мощни генератори и с общи усилия можеха да влачат само по три щурмовака на преход. „Гръм“ — два и „Ангелиада“ — един. Нямаха достатъчно притеглящи лъчи за повече. За три дни бяха прехвърлили в системата на Елцин осемнайсет от двайсетте масадски щурмоваци. Добре де, шестнайсет, ако не се брояха двата, които бяха изгубили. С този си преход „Гръм“ щеше да придвижи и последните и макар че според Иу огневата мощ на

щурмоваците не си струваше усилието, присъствието им явно повдигаше духа на масадците, което придаваше известен смисъл на цялата безумна операция.

— Трябва да говоря с посланика — каза той внезапно. При тази неочаквана смяна на темата Манинг вдигна вежди. — Да измислим как да се отърва от хомота на Симондс — поясни Иу. — Операцията трябва да изглежда масадска, знам, без нашето участие да личи, но ако успее дори само веднъж да ги притисна като хората, за два часа можем да приключим с тази безумна история.

— Да, сър. — Манинг се трогна от искреността на капитана. Подобна откритост рядко се срещаше в Народния флот.

— Ще слеза на планетата. Така или иначе трябва да чакаме, докато ремонтират притеглящия лъч — каза Иу. — Предпочитам да говоря с него лице в лице. Нямам вяра на комуникационните ни връзки.

Всъщност Иу нямаше вяра на комуникационния си офицер, досети се Манинг, защото тази позиция, заедно с няколко други, беше отстъпена на масадец.

— Разбирам, сър.

— Добре. — Иу се изправи. — Извинявай, че ти се разкрещях така, Джордж. Просто ти ми беше подръка.

— Нали за това са първите помощници, сър — ухили се Манинг. Не добави, че малцина капитани биха се извинили на първия си помощник, задето го използват по предназначение.

— Е, да. — Иу успя да се усмихне. — Ако не друго, това ще е *последният* ни преход в ролята на влекач.

— Да, сър. А командир Тайсман ще държи под око ситуацията в Елцин, докато ние се върнем.

— По-добре той, отколкото онзи задник Франкс — изръмжа капитанът.

Мечът на Верните Матю Симондс почука на вратата и влезе в пицно обзаведената стая. Брат му, Върховен старейшина Томас Симондс от Верните към Църквата на освободеното човечество, вдигна поглед. Застаряващото му лице не вещаеше нищо добро. Старейшина Хагинс седеше до Томас и гледаше още по-свирепо.

Дякон Роналд Сандс седеше срещу Хагинс. Сандс беше сред най-младите мъже, получавали някога дяконски ранг, и лицето му беше доста по-ведро от това на настръхналите му началници. „Сигурно защото е много по-млад“, помисли си Симондс, но основната причина се криеше другаде — началникът на масадското разузнаване беше по-умен от тях и го знаеше.

Прошумоля плат, Симондс се обърна и видя младшата съпруга на брат си. Не помнеше името ѝ. Жената беше облечена с традиционната дълга и широка дреха на масадките, но лицето ѝ беше открито и Мечът потисна усмивката си, разбрал, че нескритият гняв на Хагинс поне отчасти се дължи на това потресаващо отклонение от нормата. Томас открай време беше болезнено суетен на тема мъжествеността си и изборът на младичка съпруга — едва навършила осемнайсет земни години — отлично обслужваше тази му суета. Имаше шест други и едва ли успяваше да обслужи която и да било от тях, но не пропускаше да демонстрира пред колегите си красотата на своето най-новото завоевание.

Този му навик вбесяваше Хагинс, което само по себе си поощряваше Томас да го прави отново и отново. Ако девойчето беше нечия друга съпруга, фанатичният старейшина отдавна би го пратил на ешафода за публичен бой с пръчки, предшестван от отровна тирада относно безнравствеността на мъжа, допуснал съпругата му да се държи по такъв богохулен начин. Ако въпросният мъж беше с нисък социален статут, можеше и сам да отнесе сурово наказание. Но понеже ставаше въпрос за Върховния старейшина, Хагинс се преструваше, че не забелязва нищо.

Мечът тръгна по килима, без да поглежда повече към девойчето, и седна на стола в края на дългата маса. Всичко това намирисваше на другарски съд, а ролята на обвиняемия се падаше нему.

— Тук си значи. — Гласът на Томас беше гъгнив от старост — той беше най-голямото дете на Тобайъс Симондс от първата му съпруга, а Матю беше вторият син от четвъртата му съпруга.

— Тук съм, разбира се. — Матю отлично съзнаваше в каква опасност се намира, но покажеше ли слабост, враговете щяха да го наобиколят като глутница пльхохрътки, надушили масадска антилопа.

— Радвам се, че си в състояние да изпълниш поне една заповед — троснато каза Хагинс. Злобният старейшина се смяташе за основен

претендент за стола на Върховния старейшина и следователно за основен конкурент на Матю Симондс. Матю се обърна към него, за да го захване на свой ред, но Томас вече бе вдигнал ръка да смъмри колегата си. Така значи... Поне брат му още не беше решил да му бие окончателно шута.

— Смири се, братко — обърна се Върховният старейшина към Хагинс. — Всички сме се събрали тук, за да обслужим Божието дело. Нека не се обвиняваме един друг.

Съпругата му пристъпяше мълчаливо около масата и им доливаше чашите, после Томас ѝ даде знак да се разкара и тя изприпка в женските покои. Хагинс се поотпусна и дори успя да се усмихне.

— Приемам забележката, върховен старейшина. Прости ми, Меч Симондс. Но ситуацията, в която се намираме, би била изпитание дори за свети Остин.

— Така е, старейшина Хагинс — отвърна Матю със също такава фалшива благост. — И не мога да отрека, че като главнокомандващ аз нося отговорността да оправя нещата.

— Може и така да е — каза нетърпеливо брат му, — но кашата я забъркахме заедно. Е, ти беше онзи, който настоя да подкрепим плановете на неверника, вярно. — Върховният старейшина предъвка нещо, а главата му потъна още по-дълбоко между раменете.

— Редно е все пак да отбележим — вметна Сандс със скромния тон, към който неизменно прибъгваше в присъствието на своите началници, — че аргументите на Иу звучаха убедително. А и според моите източници той е бил искрен в предложението си. Имал е свои мотиви да го направи, безспорно, но искрено е вярвал, че е в състояние да осъществи така предложения план.

Хагинс изсумтя, но никой не оспори казаното от Сандс. Масадската теокрация беше направила и невъзможното да държи своя „съюзник“ настрана от собствените си тайни планове, а всички присъстващи знаеха колко голяма и способна е агентурната мрежа на Сандс.

— Така или иначе, имаме сериозни проблеми, и то именно защото го послушахме. — Върховният старейшина стрелна с остър поглед брат си. — Дали наистина е прав, че може да унищожи без остатък Изменническия флот? Може ли да го направи?

— Несъмнено — каза Мечът. — Иу надцени ефективността на „Йерихон“ в първия етап на операцията, но моите хора в тактическия му отдел са убедени, че оценката му по принцип е вярна. Щом единствен разрушител успя да нанесе такива щети на нашия флот, значи „Гръм“ и „Ангелиада“ лесно ще направят Изменниците на кайма.

Матю си даваше сметка, че Хагинс вече не вярва на Иу — нито той, нито другите от кликата му. Но аргументът, който самият той беше изтъкнал току-що, беше безспорен и видим с просто око, при това потвърден от собствените му хора в екипажа на „Гръм“. Разбира се, не спомена какво бяха казали същите тези хора за решението му да подкрепи плана на Франкс в системата Елцин. Мнението им никак не му хареса, но ако ги накажеше за откровеността, оттук насетне щяха да му казват онова, което иска да чуе, а не онова, което мислят наистина.

— Дякон Сандс? Съгласен ли си?

— Аз не съм военен, върховен старейшина, но иначе — да, съгласен съм. Собствените ни източници вече потвърдиха, че мантикорските системи превъзхождат хейвънските, но превъзходството им е нищожно в сравнение с превъзходството на „Гръм“ пред Изменниците.

— Значи при нужда можем да му дадем зелена светлина, така ли? — попита Върховният старейшина.

— Не виждам друга възможност, ако Макавей се провали — спокойно отвърна Сандс. — Стигне ли се дотам, може да ни спаси единствено военното решение. И с цялото ми уважение, времето ни притиска. Макавей не можа да ни каже дали мантикорският ескорт се връща, но е редно да приемем, че до няколко дни корабите им ще се върнат в системата. Което означава, че дотогава трябва да сме поели контрола и над двете планети.

— Но Макавей е най-ценният ни актив. — Хагинс стрелна Меча с отровен поглед. — Вашите операции имаха за цел да му съдействат, Меч Симондс. Те трябваше да са *претекст*, а не сериозен опит за завоевание!

— С цялото ми уважение, старейшина Хагинс — започна разгорещено Матю, — това...

— Мир, братя! — Върховният старейшина удари с костеливата си ръка по масата и ги изгледа поред, докато те не потънаха обратно в

столовете си, после прикова Хагинс със студените си очи. — Всички знаем какъв беше първоначалният план, братко. За жалост не можехме да го споделим с хейвънците, нито можехме да действаме без тяхната помощ, в случай че Макавей се провали. Господ още не е решил дали усилията ни са богоугодни и достойни за Неговата благословия, но и не ни е обрекъл на провал. Лъкът ни има две тетиви и засега нито една от тях не се е скъсала.

Хагинс продължи да се кокори още миг, после кимна вдървено. Този път дори не се престори, че се извинява на Меча.

— Така. — Томас се обърна към брат си. — Още колко ще можеш да отлагаш военните действия, без да събудиш подозрителността на Хейвън?

— Не повече от трийсет до четирийсет часа. Повредата в притеглящия лъч на „Гръм“ ни спечели малко време, но озоват ли се всичките ни щурмоваци в системата на Елцин, или трябва да атакуваме, или да признаем, че това изобщо не влиза в плановете ни.

— А последният ти контакт с Макавей?

— „Херувим“ изостана достатъчно при четвъртия ни удар и успя да обмени информация с неговия куриер. Според Макавей към онзи момент настоящият режим се е радвал на достатъчно подкрепа, въпреки нашите атаки. Оттогава не сме се свързвали с него по липса на възможност, но той ни увери, че е готов да се задейства веднага щом народното недоволство се засили, а „Йерихон“ вече трябва да е постигнал нещо в тази посока.

— Потвърждаваш ли, дякон Сандс?

— Да. Разбира се, няма начин да преценим реалното настроение сред Изменниците. Собствените ни загуби и фактът, че не всичките им кораби бяха унищожени, вероятно са отслабили в някаква степен очаквания ефект. От друга страна, те вече знаят, че разполагаме с модерни кораби, а местните медии не се контролират от органи като нашия Синод, няма и официална цензура. Няма да сбъркаме, ако приемем, че някаква информация за сражението и дисбаланса на силите е стигнала до планетарната новинарска мрежа.

— Макавей знае ли с какви сили разполагаме? — попита Хагинс.

— Не — каза Сандс. — Двете части на операцията — Макавей и Йерихон — бяха развити самостоятелно и отделно с цел секретност.

Предвид поста му в настоящото правителство обаче той би трябвало да знае, че имаме значително превъзходство пред флота на Изменниците.

— Така е. — Старейшина Симондс се замисли, после въздъхна: — Добре, братя. Мисля, че стигнахме до момента на голямото решение. Макавей е най-добрата ни възможност. Ако той успее да ни осигури контрол над Грейсън отвътре, шансовете ни да се противопоставим на бъдеща мантикорска намеса ще нараснат значително. Те несъмнено ще настояват за големи репарации, а аз съм готов дори да сведа глава и лично да се извиня за „неволната“ ни атака срещу кораб, който сме сметнали за грейсънски. Но падне ли настоящият приятелски настроен към тях режим, мантикорците ще предпочетат да минимизират загубите си. А предвид традиционната им външна политика, едва ли ще съберат волята и куража да завладеят нас, за да се сдобият с желания плацдарм срещу Хейвън. И най-важно, ако Макавей успее, постепенно ще се сдобием с контрол върху Грейсън без открити военни действия, което на свой ред означава, че няма да имаме повече нужда от Хейвън. Затова мисля, че трябва да отложим завръщането на „Гръм“ в системата на Елцин поне още с един ден, за да осигурим на Макавей време. Ала трябва все пак да допуснем и варианта Макавей да се провали... или най-малкото, че ще се наложи още веднъж да демонстрираме неспособността на изменническия флот.

Замълча и погледна брат си.

— Предвид всичко това, Меч Симондс, нареждам да започнете военни действия срещу изменническия флот, последвани при нужда от демонстративни ядрени удари по някои от по-малките им градове, с цел да се създадат условия, благоприятстващи успеха на Макавей. Ще започнете тези действия до дванайсет часа след като се върнете в системата Елцин заедно с последните ни щурмоваци.

Огледа присъстващите. Сълзящите му очи бяха студени и безизразни като на змия.

— Някой има ли да възрази нещо срещу заповедите ми?

18.

Хонър слезе от катера и в ноздрите ѝ нахлу студената воня на паниката. Навсякъде имаше въоръжени войници. Посрещна я армейски капитан с изопнато лице. Хонър и преди си бе имала вземане-даване с него — краткотрайно, но неприятно изживяване, — ала в този конкретен момент други тревоги бяха изместили на заден план фанатизма му.

„Това — мислеше си с горчивина Хонър, докато офицерът я ескортираше настръхнал до наземната кола — е едно от предимствата на военните катастрофи. Те, също като перспективата да те обесят, имат свойството да те съсредоточават“.

Нимиц се намести на рамото ѝ. Ушите му бяха прилепнали към черепа, а с едната си предна лапа подръпваше нервно бялата ѝ капитанска барета. „Напрежението сигурно бие като с чук по чувствителните му емпатични сетива“, помисли си Хонър и вдигна ръка да го погали. Бе смятала да го остави на кораба, но той даде ясно да се разбере какво мисли по този въпрос и сега Хонър не съжаляваше, че е променила решението си. Малцина разбираха как работи емпатичната връзка на дървесните котки с техните човеци, но Хонър, като всеки осиновен от дървесна котка човек, беше убедена, че Нимиц ѝ помага да пази по-добро емоционално равновесие.

А в момента определено имаше нужда от помощ в това отношение.

Наземната кола я откара до посолството. Улиците пустееха. Малкото пешеходци вървяха бързо и току поглеждаха уплашено към небето. Въздухът в херметично затворената кола беше пречистен и свеж, но въпреки климатичната система Хонър надуваше паниката и тук.

Отлично разбираше на какво се дължи — персоналът на посолството беше изпълнил молбата ѝ и час преди да навлязат в орбита около Грейсън Хонър получи поисканата информация. Съдържанието ѝ не вещаеше нищо добро за грейсънците. Вече шест

столетия смъртният им враг заплашваше да ги унищожи, а сега най-сетне разполагаше с ресурса да го направи. И на какво се надяваше Грейсън? На ескадра чужди кораби, които биха могли да застанат на пътя на завоевателя. Ескадра, командвана от жена.

Хонър разбираше страха им и това разбиране събуждаше у нея съчувствие въпреки грозния начин, по който местните се бяха отнесли с нея.

Колата спря пред посолството и Хонър преглътна нов пристъп на болка, като видя сър Антъни Лангтри да я чака при вратите сам. До високия широкоплещест посланик трябваше да стои и друг човек. Човек нисък, със закачлив блясък в очите и специална усмивка за нея.

Хонър се заизкачва по стъпалата покрай стража от корпуса на космическите пехотинци — човекът беше с пълна телесна броня и заредена пулсорна пушка, — а посланикът тръгна надолу да я пресрещне по средата на стълбите.

— Сър Антъни. — Тя се здрависа с него, като внимаваше болката да не проличи нито в гласа, нито в изражението ѝ.

— Капитане. Слава богу, че дойдохте. — Преди да премине на дипломатическа работа, Лангтри беше служил като полковник в корпуса на космическите пехотинци. Отлично разбираше рисковете на ситуацията, а докато я въвеждаше във филтрираната атмосфера на посолството, на Хонър ѝ се стори, че долавя в дълбоко разположените му очи следа от традиционното уважение на пехотинците към капитаните от флота на Нейно величество. Беше висок мъж, но с непропорционално къси крака и трудно поддържаше дългата крачка на Хонър, докато вървяха по централния коридор.

— Пристигна ли вече грейсънският главнокомандващ офицер?

— Не. Всъщност не. — Хонър го погледна остро. Лангтри понечи да добави нещо, но вместо това стисна устни и я въведе в една съвещателна зала. Двама души вече я чакаха там. Единият беше командир в синята униформа на грейсънския флот, другият беше Реджиналд Хаузман.

— Капитан Харингтън, това е командир Брентуърт — каза Лангтри. — Господин Хаузман вече го познавате.

Хонър кимна на Хаузман и подаде ръка на командира. По-добре бе да изпробва реакцията му в самото начало, реши тя, и се изненада, когато офицерът стисна ръката ѝ без колебание. В очите му имаше

напрежение, но като никога причината, изглежда, не беше в нея. Или поне не *пряко* в нея.

— Командир Брентуърт ще е вашият офицер за връзка с грейсънския флот — продължи Лангтри. „Има някаква странна нотка в гласа му“, помисли си Хонър.

— Добре дошъл на борда, командире — каза тя. Брентуърт кимна, но вместо да отслабне, напрежението в погледа му се засили. — Надявах се главнокомандващият ви офицер вече да е тук — продължи Хонър, — защото едва ли бихме постигнали нещо съществено преди да съм разговаряла с него и да сме координирали стратегията си.

Брентуърт понечи да каже нещо, но Лангтри го прекъсна с жест и каза:

— Адмирал Гарет няма да дойде, капитане. Смята, че ще е по-полезен в Централното командване. Натоварил е командир Брентуърт да ви запознае с плана за противодействие и да ви инструктира.

Хонър го зяпна, после погледна Брентуърт. Грейсънецът беше червен като домати и Хонър най-сетне разбра какво предизвиква напрежението в очите му. Човекът беше засрамен до смърт.

— Това е неприемливо, сър Антъни — каза тя и се изненада от ледения си тон. — Адмирал Гарет може и да е добър офицер, но няма представа за реалните възможности на моите кораби. Следователно не би могъл да разработи план, който да се възползва максимално от тях. — Погледна Брентуърт. — С цялото ми уважение, командире, по моя оценка вашият флот просто не разполага с нужния капацитет да се справи със заплахата.

— Капитане, аз... — започна Брентуърт, после млъкна, още по-изчервен, и Хонър чак го съжали.

— Разбирам положението ви, командир Брентуърт — каза тя възможно по-спокойно. — Моля не приемайте думите ми като критика лично към вас.

Грейсънският офицер се смути още повече, но в очите му проблесна благодарност.

— Сър Антъни — продължи Хонър. — Ще трябва да променим мнението на адмирал Гарет. Нужен ми е пълен достъп и съдействие, ако ще защитавам тази планета и...

— Един момент, капитане! — прекъсна я Хаузман. Гласът му беше напрегнат, писклив почти, нямаше нищо общо с предишното

самодоволно чувство за превъзходство, което Хонър помнеше толкова добре. Дипломатът се наведе през масата. — Мисля, че не разбирате ситуацията, капитан Харингтън. Главната ви отговорност е към Звездното кралство Мантикора, а не към тази планета, и като представител на Нейно величество мой дълг е да изтъкна, че защитата на нейните поданици следва да има приоритет пред всички други обстоятелства.

— Ще защитя поданиците на Нейно величество, господин Хаузман, не се съмнявайте. — Хонър си даваше сметка, че в гласа ѝ се прокрадва неприязън, но не можеше да направи нищо по въпроса. — Най-добрият начин да постигнем това е като защитим цялата планета, а не само онази нейна част, която е благословена от присъствието на мантикорци!

— Не ми говорете с този тон, капитане! След смъртта на адмирал Курвоние аз съм най-старшият член на мантикорската делегация. Ще ви бъда благодарен, ако имате това предвид и следвате инструкциите ми!

— Разбирам. — Хонър го гледаше с леден поглед. — И какви точно са тези инструкции, господин Хаузман?

— Как какви? Евакуация, разбира се! — Хаузман я гледаше все едно е някоя от бавно загарящите му студентки в Манхаймския университет. — Искам незабавно да започнете подготовка за спешна евакуация на всички мантикорски поданици, които да бъдат качени на вашите кораби и на товарните, които все още са в орбита.

— А населението на Грейсън, господин Хаузман? — тихо попита Хонър. — И тях ли да евакуирам? Всичките?

— Не, разбира се! — Двойната гуша на Хаузман почервеня. — Прекалявате с нахалството си, капитан Харингтън! Населението на Грейсън не е ваша отговорност, но нашите поданици *са*!

— Значи искате от мен да ги изоставя. — Гласът на Хонър беше равен, без никаква интонация.

— Искрено съжалявам, че са изпаднали в такова положение. — Хаузман не издържа погледа ѝ и отклони очи, но въпреки това продължи упорито: — Искрено съжалявам, наистина, но ние нямаме нищо общо с това. При тези обстоятелства първата ни грижа е да осигурим защитата на собствените си хора.

— И на вас включително.

Хаузман трепна от бездънното ледено презрение в тихия ѝ сопранов глас. Смущението му обаче не трая дълго — той удари с юмрук по масата и скочи на крака.

— Предупреждавам ви за последен път, капитане! Внимавайте с какъв тон ми говорите, или ще ви смажа! За разлика от вас, аз знам какво гласи дългът ми като представител на Нейно величество тук и на нейните интереси в системата на Елцин, и само това ме интересува!

— Бях останала с впечатлението, че имаме посланик, който да се грижи за интересите на Нейно величество — отвърна на удара Хонър.

Лангтри пристъпи до нея.

— Точно така, капитане. — Гласът му беше студен и сега той приличаше много повече на полковник, отколкото на посланик. — Господин Хаузман може и да представлява правителството на Нейно величество за целите на дипломатическата мисия на адмирал Курвозие, но аз представлявам трайните интереси на кралицата.

— Смятате ли, че трябва да използвам ескадрата си, за да евакуирам мантикорските поданици от опасната зона, сър? — попита Хонър, без да сваля очи от Хаузман. Лицето на икономиста се разкриви от ярост, докато слушаше отговора на Лангтри.

— Не смятам, капитане. Би било разумно да се евакуира максимален брой цивилни служители и техните семейства на товарните кораби, но по мое мнение ескадрата ще е най-полезна, ако защити Грейсън. Ако искате, мога да ви предоставя горното в писмен вид.

— Проклет да си! — ревна Хаузман. — Какво ми развяваш дипломатическите си правилници! Ако се наложи, ще те изхвърля от външно министерство, а нея ще я дам на военен съд!

— Ами опитайте — каза Лангтри и изсумтя презрително.

Хаузман се наду като пуяк от ярост, а Хонър усети как угълчето на устата ѝ потрепва от гняв. След многократно изразеното му презрение към военното съсловие и самодоволните му претенции за превъзходство, сега какво? Държеше да използва същите тези презрени военни, за да спаси собствената си безценна кожа! Лъскавата повърхност се беше пропукала и под нея прозираше грозно малодушие, което Хонър не можеше да разбере, а още по-малко да приеме.

Хаузман очевидно събираше сили да отвърне на Лангтри и Хонър изведнъж осъзна, че грейсънският офицер все още е в стаята — че ги наблюдава от страни и мълчи. Хвана я срам заради онова, което офицерът чуваше и виждаше, и срамът се натрупа върху собствения ѝ гняв, дълбоката болка от смъртта на адмирала и чувството за вина. Този тип, този... този червей искаше да стъпче всичко, за което адмиралът беше работил, за което беше умрял!

Хонър се наведе през масата към него, погледна го от няма и метър разстояние и гласът ѝ пресече следващия му словесен изблик като с бръснач:

— Затваряй си страхливата уста, господинчо. — Думите ѝ бяха студени и спокойни, и толкова ледени, че Хаузман инстинктивно се дръпна. Лицето му почервения, после побеля, разкриви се от гняв, но Хонър продължи със същия леден и бавен тон, който превръщаше всяка дума в летящ нож: — Отвратителен си. Сър Антъни е прав и ти го знаеш отлично, но не искаш да го признаеш, защото не ти стиска.

— Ще те дам на съд! — запелтечи Хаузман. — Имам приятели на високи места и ще...

Хонър го удари.

По-добре да не го беше правила. Още докато замахваше, си помисли, че прекрачва границата, но въпреки това вложи в шамара цялата си сила, а Нимиц съскаше страшно със споделена ярост. Чу се звук като от откъртен клон, Хаузман политна назад и тупна по задник. От носа и счепената му устна течеше кръв.

Червена пелена замъгляваше зрението на Хонър. Чуваше, че Лангтри ѝ говори нещо, но не ѝ пукаше какво казва. Хвана тежката маса за ръба, отмести я от пътя си и тръгна към Хаузман, който драпаше по пода и трескаво се отдалечаваше от нея по задник.

Представа нямаше какво би направила, ако дипломатът с разкървавеното лице беше показал поне малко кураж. Но когато надвисна над него, го чу да *хлипна* от ужас и този звук изведнъж я отрезви.

Яростта се слегна, изпълзя в някакво къоше на съзнанието ѝ, все още се зъбеше и ръмжеше, но вече не контролираше нещата. Гласът на Хонър беше студен, далечен... и жесток:

— Целта на делегацията беше да сключи договор за сътрудничество със Звездата на Елцин — чу се да казва тя. — Да

покажете на местните, че един съюз с Мантикора може да им помогне. Нашето кралство е поело този ангажимент и адмирал Курвоние го разбираше. Знаеше, че е заложена честта на кралицата, господин Хаузман. Честта на цялото Мантикорско кралство. Ако избягаме сега, ако изоставим Грейсън с пълното съзнание, че Хейвън помага на Масада и че именно нашите проблеми с Хейвън са ги довели тук, това ще е петно върху честта на Нейно величество, което *нищо* не ще може да изчисти. Представете си какъв ефект би имало това върху всеки следващ съюз, който се опита да договорим! Ако мислите, че приятелите ви „по високите места“ могат да ме разжалват, защото съм си изпълнила дълга, действайте. А междувременно онези от нас, които не сме си изгубили ума от страх, ще се опита да спасим положението без вас!

Трепереше, но гневът ѝ беше изстинал. Взря се в хлипация дипломат и той се сви. Беше спокойна, но Хаузман явно виждаше в нея единствено откачена убийца, решена да го довърши.

Хонър го гледа още миг-два, после се обърна към Лангтри. Посланикът беше преbledнял, но на лицето му се четеше одобрение.

— Сър Антъни — каза Хонър. — Командир Труман вече съставя план как да евакуираме семействата на вашите служители. Ще ни трябват имената и местоположението на всички други мантикорски поданици, които се намират на Грейсън. Смятам, че ще можем да качим всички, но няма как да превърнем товарните кораби в пътнически. Удобства няма да има и пътуването ще е неприятно. Така или иначе, командир Труман трябва по най-бързия начин да получи информация за общия брой на хората, които предстои да бъдат евакуирани.

— Моят персонал вече подготви списъците — каза Лангтри, без дори да погледне Хаузман, който подсмърчаше на пода зад Хонър. — Ще ги пратя на командир Труман веднага щом приключим тук.

— Благодаря. — Хонър си пое дълбоко дъх и се обърна към Брентуърт.

— Съжалявам, че трябваше да видите това, командире. Бъдете сигурен, че посланик Лангтри е човекът, който представлява кралицата и нейната политика към Грейсън.

— Разбира се, капитане. — Брентуърт я гледаше с грейнали очи и Хонър си даде сметка, че вече не вижда в нея жена. Виждаше

кралски офицер и сигурно беше първият грейсънец, който възприемаше най-вече униформата ѝ, а не половата ѝ принадлежност.

— Добре. — Хонър седна на един стол срещу двамата мъже и праметна крак връз крак. Още усещаше лек тремор в крайниците си, утайка от пристъпа на ярост; Нимиц също трепереше, увил се около врата ѝ.

— В такъв случай, командире, време е да помислим как най-добре да си осигурим нужното съдействие от страна на вашите военни.

— Да, сър... госпожо — бързо се поправи Брентуърт, но въпреки тази неволна грешка в него не се долавяше колебание. Всъщност грешката дори извика на лицето му лека усмивка. Усмивка, която бързо угасна. — С цялото ми уважение, капитан Харингтън, това няма да е лесно. Адмирал Гарет е... ами, той е крайно консервативен и мисля, че... Според мен ситуацията е толкова тежка, че той не разсъждава ясно, капитане.

— Простете, командире — каза Лангтри, — но ако съм ви разбрал правилно, адмирал Гарет е стара баба — ще ме извините за сравнението, капитан Харингтън, — която е изпаднала в паника.

Брентуърт се изчерви и посланикът побърза да поклати глава.

— Съжалявам за острите си думи, командире, и в никакъв случай не искам да обидя лично адмирала, но в момента ни е нужна пълна откровеност, била тя и брутална, така че да няма недоразумения. Ясно ми е, че никой не може да се сравнява с адмирал Янаков като главнокомандващ, и Бог ми е свидетел, че Гарет има всички основания да е изплашен до смърт. И не заради собствената си безопасност, сигурен съм. Едва ли е очаквал, че ще го натоварят с такава отговорност, и безспорно си дава сметка, че на плещите му се е стоварила непосилна задача. Това само по себе си е достатъчно да замъгли разума на всеки. Но остава фактът, че Гарет няма доброволно да предаде командването на един чужд офицер, който не само е с по-нисък чин от неговия, а на всичкото отгоре е жена, прав ли съм?

— Не съм казвала, че искам да поема командването! — възрази Хонър.

— А би трябвало, капитане — каза Лангтри. — Ако ще защитаваме тази планета, ясно е, че вашите хора ще поемат основната тежест на сраженията, и аз вярвам, че Гарет разбира поне това. А както сама казахте, никой грейсънски офицер не е подготвен да използва в

максимална степен възможностите на мантикорските кораби. Техните планове ще трябва да бъдат преработени така, че да се съобразят с *вашите*, а не обратното, което ви прави главнокомандващ офицер на операцията. Гарет знае това, но не може да го признае. Обратното би означавало да обърне гръб на собствените си отговорности, а на всичкото отгоре вие сте жена. — Хвърли поглед към командир Брентуърт, но продължи решително: — За адмирал Гарет това автоматично означава, че сте неспособна да командвате операцията. Той няма как да повери отбраната на своя свят в ръцете на лице, което в неговите очи е неспособно да се справи със задачата.

Хонър прехапа устна. Не можеше да обори преценката на Лангтри. Бившият полковник от космическата пехота отлично знаеше до каква степен страховете оформят човешките реакции, както и че най-опасният страх, който реже най-надълбоко и убива най-много хора, е страхът от провал. Страхът да *признаеш* провала си. Точно този страх караше командирите да се държат със зъби и нокти за властта си дори когато тайничко съзнават, че ситуацията не е по силите им, пречеше им да я предадат другиму, макар да знаеха, че водят хората си на сигурна смърт. Лангтри беше прав и за друго — че предразсъдъците на Гарет наливат допълнително вода в мелницата на страха му.

— Командир Брентуърт. — Гласът ѝ беше тих. Грейсънският офицер я погледна въпросително. — Съзнавам, че ви поставяме в неловка ситуация — продължи тя, — но съм длъжна да ви попитам и да настоя за максимално откровен отговор... Прав ли е посланик Лангтри в преценката си за адмирал Гарет?

— Да, госпожо — отвърна без колебание Брентуърт, макар и видимо против волята си. Замълча и се изкашля, после продължи: — Капитан Харингтън, във военното съсловие на Грейсън едва ли има друг човек, който да е така отдаден на своята планета и нейната безопасност, но... но адмирал Гарет не е подходящият офицер за тази задача.

— За жалост именно нему се е паднала задачата — каза Лангтри. — А той няма да ви съдейства, капитане.

— Тогава нямаме друг избор освен да действаме през главата му — отсече Хонър. — Към кого да се обърнем, сър Антъни?

— Знаем ли... — Лангтри се замисли за миг. — Може би към съветник Лонг, министъра на флота, но той не е военен от кариерата и

едва ли би оспорил решението на адмирала по един толкова критичен въпрос.

— Почти съм сигурен, че не би го направил, сър Антъни — обади се Брентуърт. Думите му всъщност представляваха официално заявление, с което Брентуърт вземаше страната на чужденците срещу собствения си главнокомандващ офицер. — Както сам споменахте, той няма никакъв военен опит. Следи за административното управление на флота, но за военните аспекти винаги се е съобразявал с преценката на адмирал Янаков. Не вярвам да промени тази си политика, а и той също е консервативен във възгледите си, ще прощавате, капитан Харингтън.

— Командире — каза Хонър с искрен смях, който изненада и самата нея, — боя се, че няма да стигнем доникъде, ако постоянно се извинявате за всеки, който има проблем с факта, че съм жена. — Командирът понечи да отговори, но тя махна с ръка да го спре. — Вината не е ваша, а не е и тяхна всъщност. А дори да беше, нямаме време да се занимаваме с това. За мен не се тревожете — достатъчно дебелокожа съм да издържа на вашите предразсъдъци, така че нека караме направо, става ли?

— Да, госпожо. — Брентуърт се усмихна, после пак се навъси замислено.

— А адмирал Стивънс, сър Антъни? — Погледна посланика, после Хонър. — Той е... или по-скоро беше до миналата година... първи заместник-министър на флота.

— Не става. — Лангтри поклати глава. — Както сам казахте, той се пенсионира миналата година. А дори още да беше на активна служба, двамата с Лонг се мразят и в червата. Лична неприязън. — Махна с ръка. — Нищо общо с флотската политика, но би създавало пречки, за които нямаме време.

— В такъв случай не знам кой остава — въздъхна Брентуърт. — Като изключим изброените, над Гарет е единствено протекторът.

— Протекторът? — Хонър погледна Лангтри и вдигна вежда. — Това е идея. Защо не помолим протектор Бенджамин да се намеси?

— Това ще е безпрецедентен ход. — Лангтри поклати глава. — Протекторът *никога* не се намесва в отношенията между министрите и техните подчинени.

— Нима няма необходимата за това власт? — попита изненадано Хонър.

— Всъщност има, по конституция. На теория, един вид. Но на практика това не се случва. Не той, а Съветът на протектора има право да подпомага министрите в решенията им и да ги ратифицира. През последните стотина години контролът върху министерствата постепенно е преминал в ръцете на Съвета. А канцлерът, като първи съветник, всъщност ръководи правителството.

— Момент, сър Антъни — каза Брентуърт. — Съгласен съм с вас, но всъщност конституцията не покрива ситуация като настоящата, а флотът е по-консервативен от цивилните. — Извинителна усмивка към Хонър. — Все пак ние даваме клетвата си пред протектора, а не пред Съвета и Камарата. Мисля, че ако протекторът се позове на конституционните си права, флотът ще го подкрепи.

— Дори ако целта е да постави жена начело на същия този флот? — попита скептично Лангтри.

— Е... — Брентуърт се поколеба, но Хонър прекъсна евентуалните му възражения:

— Вижте какво, господа. Няма да измъкнем магарето от калта, ако не решим към кого да се обърнем за съдействие, а по всичко личи, че нямаме голям избор. По думите ви съдя, че ще е най-добре да се обърнем директно към протектора, за да спестим време.

— Бих могъл да поставя въпроса пред него — каза замислено Лангтри, — но първо ще трябва да получа подкрепа от канцлер Престуик. Това означава да мина през Съвета, а със сигурност знам, че въпреки извънредната ситуация неколцина от членовете му ще се запънат. Ще отнеме време, капитане. Ден-два най-малко.

— Нямаме ден-два.

— Но... — започна Лангтри, но Хонър поклати глава.

— Не, сър Антъни. Съжалявам, но ако тръгнем по този път, накрая ще трябва да защитавам Грейсън сам-сама. Ако масадците решат да нападнат планетата сега, след завръщането на моята ескадра, едва ли ще чакат ден-два. А ако наистина са прехвърлили всичките си щурмоваци, за да подпомогнат останалите им хиперпространствени кораби плюс двата хейвънски крайцера, ще имам нужда от помощ. Някой трябва да създаде работа на щурмовациите, докато аз се оправям с големите хищници.

— Но какво друго можем да направим?

— Можем да се възползваме от факта, че аз съм един тъп офицер, който не разбира нищо от дипломатически любезности. Вместо да внасяте писмени молби и дипломатически ноти по обичайните канали, поискайте от мое име среща с протектора.

— Лична среща на протектора с жена? — ахна Лангтри. — С чуждопланетен флотски офицер, който е жена?! Абсурд! И дума да не става!

— О, ще стане, сър Антъни, и точно вие ще го направите — отсече Хонър. Вече не търсеше мнението му, а издаваше заповед и посланикът го разбра и я зяпна. Явно се опитваше да потисне собствената си гордост и да намери в себе си сили да се подчини.

— Командир Брентуърт, ще кажа нещо, което вие няма да чуете. — Хонър му се усмихна. — Ще се справите ли? Или да ви помоля да напуснете стаята?

— Слухът ми е доста своенравен, госпожо — каза Брентуърт със съучастническа усмивка. Явно нямаше никакво намерение да напуска.

— Добре тогава. Посланик Лангтри, ще уведомите правителството на Грейсън, че ако не ми позволят лична среща с протектор Бенджамин, ще съм принудена да приема, че Грейсън не желае моите услуги, в който случай ще евакуирам мантикорските поданици и в рамките на следващите дванайсет часа ще се изтегля от системата на Елцин.

Брентуърт я зяпна с искрен ужас и на Хонър ѝ се наложи да му намигне.

— Не се паникьосвайте, командире. Няма да ви зарежа. Но ако им поставим условието по този начин, ще са принудени поне да ме изслушат, нали така?

— Тъ, да, госпожо, май няма да имат друг избор — каза потресено офицерът, а Лангтри кимна неохотно.

— Вече си имат военна криза на главите. Не виждам защо да не прибавим в добавка и конституционна криза. Нашият външен министър ще откачи, когато научи, че сме поставили ултиматум на приятелско правителство, но кралицата, надявам се, ще ни прости.

— Кога можете да поставите въпроса пред Съвета?

— Веднага щом се добера до компютъра в кабинета си, но ако нямате нищо против, ще ми трябват десетина минути да помисля как най-сериозно и мрачно да прозвучи ултиматумът. Нещо официално и

надуто с леки обертонове на лично негодувание, че съм принуден да огласявам исканията на твърдоглав офицер, който не дава пет пари, че нарушава всякакви дипломатически правила. — Въпреки напрежението Лангтри се изкиска. — Ако внимавам, току-виж съм успял да притисна пистолет до челото на приятелско правителство, без това да ми струва кариерата!

— Разрешавам ви да ме изкарате истинска людоедка, стига да не изгубим излишно време заради желанието ви да си спасите кариерата — каза с усмивка Хонър и се изправи. — Всъщност защо не помислите върху текста на посланието, докато вървим към кабинета ви?

Лангтри кимна отново, макар очите му леко да се бяха оцъклили след този словесен шамар. Излезе от съвещателната зала, следван по петите от Хонър. Командир Брентуърт, по-оцъклен и от него, подтичваше след тях.

Никой от тримата не погледна към дипломата, който още хълцаше безутешно на пода.

19.

— Как *смеят*?! — Джаред Мейхю оглеждаше съвещателната зала, сякаш търсеше мантикорец, когото да удуши собственооръчно. — За какви се *мислят*?!

— С цялото ми уважение, съветник Мейхю, мислят се за единствените хора, които могат да спасят системата ни от масадските фанатици — отвърна канцлер Престуик.

— Бог не би *искал* да се спасим с цената на такова, такова... *богохулство*!

— Спокойно, Джаред. Спокойно. — Протектор Бенджамин сложи ръка на рамото на братовчед си. — Спомни си, че те не гледат на това като на богохулно искане.

— Може и да е така, но сигурно си дават сметка, че е обидно, унижително и нахално — изръмжа Хауард Клинкскейлс, министърът на сигурността. Двамата с Джаред Мейхю бяха най-консервативните членове на Съвета. — Това е подигравка с нашите институции и убеждения, Бенджамин!

— Точно така! — измърмори съветник Филипс, а съветник Адамс, министърът на земеделието, изглеждаше така, сякаш търси още по-силни думи. По всичко личеше, че цели две трети от присъстващите са съгласни с изказаното от Джаред мнение, реши Престуик, докато оглеждаше хората около дългата маса.

През петте години, откакто Бенджамин беше станал протектор, двамата с Престуик бяха в постоянен конфликт, но конфликт кротък и подплатен с взаимно уважение. Повод за добронамерените им атаки и контраатаки неизменно бяха прерогативите, които последните шестима протектори бяха изгубили в полза на канцлерите преди Престуик, но самият Престуик от самото начало беше дълбоко предан на династията Мейхю и двамата с Бенджамин бяха работили заедно, за да осигурят положителен изход на преговорите за съюзничество с Мантикора. Сега всичките им усилия бяха на път да се провалят и той не можеше да скрие тревогата си. Изкашля се и започна:

— В момента основната ни грижа...

— Знам, че виждаш нещата по този начин, Хауард — прекъсна го протектор Бенджамин, взрян в лицето на Клинкскейлс, сякаш за да изключи всички останали, — но трябва да обмислим три въпроса. Дали мантикорците наистина си дават сметка колко обидно е тяхното искане? Наистина ли ще изтеглят корабите си от нашата система, ако откажем? И ще бъдем ли ние в състояние да защитим въпросните институции и убеждения, ако това стане?

— Естествено, че си дават сметка колко е обидно! — тросна се Джаред Мейхю. — Никой не може да измисли нещо толкова обидно и уничително *по случайност!*

Протекторът се облегна назад и изглежда братовчед си със смесица от досада, несъгласие и кротко раздражение. За разлика от баща му, чичо му Оливър категорично беше отказал да подложи *своите* синове на развалата на галактическото образование. Джаред Мейхю беше умен, талантлив и закърмен с консервативните възгледи на Грейсън. Освен това беше пряк наследник на протекторатството след брата на Бенджамин и с десет години по-голям от самия Бенджамин.

— Не съм сигурен, че става въпрос за „обидно“ отношение, Джаред. А дори да беше така, сам ще признаеш, че ние сме им нанесли не по-малко обиди.

Джаред го погледна изумено и Бенджамин въздъхна. Братовчед му беше експерт по индустриален мениджмънт, но беше толкова дълбоко убеден в правотата на собствените си възгледи, че изобщо не можеше да осмисли варианта някой да приеме отношението или вярванията му като обидни. Ако не им харесва как се отнася с тях, тогава да стоят далеч от неговата планета. А ако държат да заразяват света му с присъствието си, то той ще се отнася към тях така, както Бог иска от него, и ако това ги обижда, проблемът си е техен.

— Ще ме простите, протекторе — намеси се един силен глас, — но спорният въпрос дали мантикорците си дават сметка как ние възприемаме предложението им е по-незначителен от другите два проблема, които повдигнахте. — Почитаемият Джулиъс Ханкс, духовен глава на Църквата на освободеното човечество, рядко се обаждаше на заседанията на Съвета. Погледна към Престуик. —

Смятате ли, че наистина ще се изтеглят и ще ни оставят сами да се оправяме с масадците?

— Не знам, преподобни — отговори откровено Престуик. — Ако адмирал Курвозиe беше жив, бих отговорил отрицателно. При това положение... — Сви рамене. — Харингтън контролира еднолично военното им присъствие в системата, което означава, че дипломатическата им позиция следва нейните указания. Съмнявам се, че посланик Лангтри би одобрил решението да се изтеглят, но не знам дали има власт да я спре. Освен това... — канцлерът се поколеба за миг, като местеше поглед между Клинкскейлс и Джаред Мейхю, — трябва да кажа, че начинът, по който Грейсън посрещна капитан Харингтън и другите жени в екипажите ѝ, като нищо може да наклони решението ѝ в наша вреда.

— Ха! — изсумтя Клинкскейлс. — Какво друго да очаква човек, когато обличат жени в униформа? Те нямат нито самоконтрола, нито стабилността за такова нещо, по дяволите! Засегнали сме *чувствата* ѝ, така ли? Е, това поне обяснява защо сега ни го връща по този начин! *Отмъщава* си, проклета да е!

Престуик стисна устни, за да не отговори прибързано, а протекторът скри поредната си въздишка. Беше си по-скоро стон този път. Клинкскейлс беше служил при баща му и дядо му и не само като министър на сигурността: командваше Протекторатския отряд за сигурност, охранителите, които пазеха Бенджамин и семейството му денонощно.

Освен това беше живо изкопаемо. Старецът му беше нещо като неофициален дядо — вечно намусен, сприхав и често нетърпим дядо, но все пак дядо, — а и Бенджамин знаеше, че се отнася към съпругите си с голяма нежност и внимание. Но макар да обичаше стареца, Бенджамин си даваше сметка, че Клинкскейлс се отнася към тях с нежност и внимание, защото са *негови* съпруги. С тях той се отнасяше като към хора, отделно от принадлежността им към класата на съпругите и жените, но нито за миг не би му хрумнало да ги третира като равни на себе си. Идеята, че една жена — която и да е жена — може да се смята за равноправна на един мъж — който и да е мъж, — му беше повече от чужда. Тази идея беше абсолютно непонятна за него и като олицетворение на въпросната идея капитан Хонър Харингтън представляваше фундаментална заплаха за целия му начин на живот.

— Добре, Хауард — каза след кратко мълчание Бенджамин, — да приемем, че си прав. Че тя ще изтегли корабите си, защото е жена и иска да си отмъсти. Колкото и неприятна да ни е мисълта за поставения ултиматум, самата емоционална нестабилност на капитан Харингтън не ни ли задължава в още по-голяма степен да обмислим ултиматума сериозно и като вземем предвид всичките му възможни последици?

Клинкскейлс го изгледа отровно. Старецът беше консервативен до крайност, но не беше глупак и опитът на протектора да обърне срещу него собствения му аргумент беше трик, който умната издънка на протекторската фамилия му въртеше от години, още откакто се беше върнал от галактическия университет. Старецът стисна устни, защото всеки отговор би бил в посока на очевидното заключение.

— Добре де — каза съветник Томпкинс. — Щом има реална вероятност тази жена да ни зарече, имаме ли изобщо някакъв шанс срещу Верните без нея?

— Разбира се, че имаме! — остро отвърна Джаред Мейхю. — Моите хора се въоръжават, а корабостроителниците преоборудват всичките ни товарни кораби в ракетоносачи! Не ни трябва чужденци, за да се защитим срещу онези масадски невежи. Бог ще ни помогне!

Всички мълчаха и дори Клинкскейлс отклони смутено поглед. Джаред не пропускаше случай да даде публичен израз на страстната си омраза и презрение към Масада, но никаква реторика не можеше да скрие военната безпомощност на Грейсън. И макар всички да знаеха, че хвалбите на Джаред са нелепи, никой нямаше волята — или смелостта — да го изрече на глас. Бенджамин Мейхю огледа събралите се в съвещателната зала почти отчаяно.

Филипс и Адамс се бяха противопоставили на мантикорския договор от самото начало, точно като Джаред и Клинкскейлс, макар че Филипс май беше поомекнал под влиянието на Курвоние, след като Харингтън бе изчезнала от сцената. Повечето от останалите предпазливо подкрепяха становището на Престуик, Томпкинс и другите, които вярваха, че съюзът е жизненоважен за оцеляването на Грейсън. Но това беше по времето, когато една масадска атака изглеждаше като далечна възможност. Сега атаката беше факт и унищожението на грейсънския флот изпълваше повечето съветници с ужас. Мисълта, че презрените и примитивни масадци незнайно как са

се сдобили с военни технологии от последно поколение, наливаше масло в паниката им, а паникьосаните хора разсъждават емоционално.

Въпреки отчаяното положение, ако Престуик обявеше гласуване сега, мнозинството несъмнено би отхвърлило искането на капитан Харингтън. Протекторът усети как сърцето му натежава при тази мисъл, ала точно тогава един неочакван глас се обади в защита на здравия разум:

— Простете, брат Джаред — меко каза преподобният Ханкс. — Знаете какво е мнението ми за съюза с Мантикора. Църквата се е научила от примера на Масада да не се меси в политическите решения, но аз, както мнозина други от Вярата, хранех сериозни съмнения в мъдростта на една така близка връзка със сила, чиито фундаментални ценности се различават радикално от нашите. Но това беше по времето, когато с Масада бяхме в приблизително военно равновесие и нито те, нито ние имахме изразено превъзходство.

Джаред гледаше намусено преподобния, обиден и изненадан, че Ханкс е минал в другия лагер, но преподобният продължи тихо и решително:

— Не се съмнявам, че лично вие и вашите служители и работници ще се сражавате храбро и че сте готови да умрете за своя народ и своята вяра, но важното е, че ще умрете. Вие, вашите съпруги и деца. Масада винаги е заявявала намерението си да избие всичко живо на Грейсън, ако това е единственият начин да изчисти планетата от нашата „ерес“. Боя се, че трябва да повярваме на думите им, и ако наистина смятат да приведат заплахите си в действие, брат Джаред, на нас ни остават три варианта за избор. Да осигурим цялата нужна подкрепа за чуждите кораби на онази жена, да предадем на Масада всичко, което обичаме — или да умрем.

Тишина затисна съвещателната зала, след като духовният водач на Грейсън сложи така категорично картите на масата. Повечето съветници изглеждаха по-шокирани от думите на Ханкс, отколкото когато разбраха за унищожението на флота, а пулсът на Бенджамин Мейхю се ускори — съотношението на силите се беше променило от раз.

Вече от цял век Съветът беше орязвал властта на протектората, налагал бе нови и нови ограничения. Самият Бенджамин беше повече или по-малко фигурант, но фигурант, който отлично знаеше, че в

съзнанието на грейсънците протекторът има много по-голям авторитет, отколкото Съветът си даваше сметка. Сега мъжете в тази стая бяха изправени пред решение, което не искаха да вземат. Бяха като вкаменени, смазани под отговорността на собствените си увеличени правомощия, и Бенджамин изведнъж осъзна, че историята и капитан Хонър Харингтън са му дали неочаквано оръжие.

Той си пое дълбоко дъх и стреля.

— Господа. — Стана и се изправи в целия си ръст, с високо вдигната глава и неумолим поглед. — Това решение е твърде трудно, а времето ни — твърде кратко, за да го обсъждаме до безкрай. Ще се срещна с капитан Харингтън.

Разнесоха се възклицания, но той продължи със същия твърд глас:

— Предвид обстоятелствата бездействието би било престъпно нехайство от моя страна, като протектор на Грейсън. Ще се срещна с капитан Харингтън и освен ако исканията ѝ не са напълно неразумни, ще ги приема от името на Грейсън.

Братовчед му и Хауард Клинкскейлс го гледаха с ужас. Бенджамин се обърна и погледна Джаред.

— Знам, че мнозина от вас ще възразят на това мое решение, до което стигнах трудно. Никога не е лесно да приемеш нечий ултиматум. Въпреки това решението ми е окончателно. Но за да се чуят различните гледни точки, смятам срещата да се проведе в семеен кръг. Ще поканя капитан Харингтън да се срещне с мен и моето семейство на вечеря, на която каня и теб, Джаред.

— Не! — викна Джаред Мейхю и скочи. — Никога няма да ям на една маса с жена, която плюе на всичко, в което вярвам!

Бенджамин гледаше братовчед си и се надяваше, че добре прикрива болката си. Въпреки философските си различия двамата бяха близки. Мисълта, че тези различия най-накрая ще отворят пропаст между тях, му причиняваше болка, но той така или иначе трябваше да се срещне с мантикорския капитан. Заложено беше оцеляването на планетата му, както в краткосрочен, така и в дългосрочен план. Бенджамин усещаше как политическата структура на Грейсън се пренарежда под натиска на обстоятелствата — и се пренарежда около него. Поколебаеше ли се сега, нито родният му свят, нито шансът му да

изкове една нова и прогресивна социалнополитическа база щяха да оцелеят.

— Жалко, че приемаш нещата така, Джаред — каза той. — Ще ни липсваш.

Джаред го гледа още миг изумено, после скочи и излезе от съвещателната зала. Това невиджано нарушение на протокола предизвика нова вълна от възклицания сред съветниците, но Бенджамин реши да не обръща внимание.

— Добре, господа. Мисля, че с това дискусиата ни приключи.

И излезе през вратата към личните си покои.

Стъписаните съветници го проследиха с поглед и когато вратата се затвори след него, разбраха, че се е затворила и друга врата — тази към техния контрол върху управлението на планетата.

Комуникационният екран в задната стаичка на малкия магазин беше тъмен, без образ. Правеха това от съображения за сигурност, но черният екран означаваше и друго — че човекът, приел разговора, няма как да знае дали не е влязъл в капан. Въпросният човек си пое дълбоко дъх и потисна страховете си.

— Ало?

— Второто пришествие не ще ни сполети два пъти — каза познат глас.

— Нито ще се боим от поражение, защото този свят е на Господ — отвърна мъжът и раменете му се отпуснаха. — С какво мога да помогна, Макавей?

— Дошло е време да си върнем Храма, братко. Протекторът ще се срещне лично с богохулницата, която командва мантикорската ескадра.

— С жена! — ахна магазинерът.

— Именно. Ала този път богохулството ще послужи на Божието дело. Решението му ще бъде оповестено до един час. Дотогава трябва да сте събрали екипа си. Всичко готово ли е?

— Да, Макавей! — Ужасът на магазинера се беше превърнал в нещо друго и очите му пламтяха.

— Добре. До четирийсет и пет минути ще се обадя пак с последни инструкции. След това Божието дело ще е във вашите ръце,

братко.

— Разбирам — прошепна магазинерът. — Аз и екипът ми няма да ви разочароваме, Макавей. Този свят е на Господа.

— Този свят е на Господа — отвърна гласът без лице. След това се чу щракване и връзката прекъсна.

20.

Жената определено беше *голяма*.

Това си помисли Бенджамин Мейхю, когато въведоха капитан Харингтън в дневната, но бързо се поправи — беше не толкова „голяма“, колкото „висока“. Стърчеше над ескорта си от сигурността и макар да беше с широки рамене за жена и със солидния атлетичен вид на човек, който е родом от планета с висока плътност, се движеше като танцьорка и нямаше и грам излишно тегло.

Капитан Фокс, шефът на отряда, който се грижеше за личната сигурност на протектора, беше настръхнал като териер, изправен пред вълкодав. Бенджамин едва не се разсмя. Фокс оглавяваше личната му охрана открай време и подобна реакция би била незаслужена обида за верния му телохранител, но гледката наистина беше смехотворна — Харингтън стърчеше поне с двайсет сантиметра над него и Фокс очевидно се дразнеше от този факт.

Дразнеше се и от друго, изглежда — от някакво шестокрако косматото същество с кремаво-сивкава козина, клекнало на рамото на гостенката. Хората не носеха домашните си любимци на официални правителствени срещи, но пък протекторът изрично беше разяснил, че тази среща не е официална. Беше просто покана за вечеря към чуждопланетен офицер. Фактът, че тази ужасна жена си беше осигурила „поканата“ чрез ултиматум, касаещ оцеляването на планетата, не беше от значение — официално поне, — но това категорично не й даваше право да води ужасното си чуждопланетно животно и Бог знае какви паразити и болести в дома на протектора!

За съжаление на Фокс капитан Харингтън беше решила, че вече няма да се съобразява с крехките чувства на грейсънците. Дори не беше споменала, че ще доведе зверчето си, просто се беше появила с него на рамо. Мейхю беше проследил пристигането ѝ чрез дворцовата система за наблюдение и още тогава му стана смешно — Фокс пускаше явни намеци, че присъствието на зверчето представлява проблем, а Харингтън упорито се правеше, че не го чува. А когато

Фокс реши да играе по-твърдо по въпроса, тя го стрелна с онзи особен поглед, който дойките пазеха за непослушни момченца.

Накрая Фокс се отказа, но случилото се със сигурност щеше да добави лют привкус към атмосферата по време на вечерята.

Мейхю стана да посрещне гостенката си. За разлика от шефа на личната си охрана, Бенджамин беше изкарал шест години в Харвардския университет на Стара Земя. Това му даваше в отношенията с чуждопланетни жени предимство, което не притежаваше никой друг грейсьнец, но дори той остана поразен от самочувствието на капитан Харингтън. Ръстът ѝ играеше в нейна полза, разбира се, но нито той, нито стряскащата ѝ, макар и нетипична привлекателност, нито дори плавното изящество на движенията ѝ обясняваха това особено излъчване на самоувереност.

Жената спря, висока и стройна в черно-златната си униформа с мантикорските пагони в алено и златно, и свали бялата си барета. Мейхю разпозна в жеста знак на уважение, но мъжете от ескорта се спогледаха многозначително зад гърба ѝ при вида на къдравата ниско подстригана коса. Грейсънските жени не ходеха забулени като масадските си сестри, но никоя не би дръзнала да се появи с панталони на обществено място, а традицията все още им забраняваше да ходят с непокрита глава в присъствието на мъже. Освен това никоя грейсънка не би подстригала косата си толкова късо.

Но капитан Харингтън не беше грейсънка. Един поглед в тъмните ѝ хладни очи беше достатъчен да си дадеш сметка за това. Мейхю ѝ протегна ръка, както би поздравила мъж.

— Добър вечер, капитан Харингтън — каза той и си позволи иронична усмивка. — Много мило от ваша страна да приемете поканата.

— Благодаря, протектор Мейхю. — Ръкостискането ѝ беше здраво, макар Бенджамин да остана с впечатлението, че силата му е внимателно контролирана, а сопрановият ѝ глас беше изненадващо мек и приятен. Беше освен това възхитително сериозен, макар че в тъмните ѝ очи сякаш имаше намек за закачлива искрица. — Много мило от ваша страна да ме поканите — добави тя и Мейхю усети как устните му сами се разтеглят за усмивка.

— Мда. Е, стори ми се редно, предвид обстоятелствата.

Тя килна леко глава в знак, че го признава за достоен противник и Мейхю я покани да го последва. Тя тръгна до него с бавна крачка — разтегнаше ли я още, Бенджамин трудно би я догонил с по-късите си крака. Той вдигна глава да я погледне.

— Мислех да ви запозная със семейството си, преди да седнем на масата. По-малкият ми брат Майкъл няма търпение да се запознае с вас. Той наскоро получи бакалавърската си степен от Андерманския университет на Нови Берлин, но ако преговорите ни се увенчат с успешен край, смята да продължи образованието си на Мантикора.

— Искрено се надявам това да стане, протекторе — Тонът на Харингтън подсказа, че е схванала подтекста. Майкъл, също като брат си, беше свикнал да общува със свободни жени. Разбира се, помисли си протекторът, това не беше единствената причина за нетърпението на Майкъл.

Минаха по коридора към трапезарията и двама от хората на Фокс се отделиха от почетния ескорт, за да застанат на пост при вратата. Другите четирима придружиха капитана и протектора през прага и заеха позиции в ъглите на просторната стая. Свикнали бяха да се сливат с фона, а и Харингтън с нищо не показва, че усеща присъствието им. Фокс я стрелна с един последен отровен поглед, след което зае мястото си до стола на протектора, докато семейството се настаняваше около трапезата.

— Позволете ми да ви представя съпругите си, капитан Харингтън — каза Бенджамин. — Това е първата ми съпруга Катерин.

Катерин Мейхю беше дребна жена дори според грейсънските стандарти, а в сравнение с Харингтън изглеждаше буквално миниатюрна. Но комбинираше традиционната грациозност на грейсънска съпруга с първокласен ум, а нейният позорно нетрадиционен съпруг активно насърчаваше частното ѝ образование, което би ѝ спечелило дипломи по цял куп специалности във всеки галактически университет. Катерин погледна гостенката и ѝ подаде ръка без колебание.

— Приятно ми е, госпожо Мейхю — каза Харингтън и стисна крепко ръката ѝ.

— А това е Елейн — продължи протекторът. — Втората ми съпруга.

Елейн Мейхю очевидно беше бременна и се здрависа с капитана доста по-предпазливо от Катерин, но бързо се отпусна, обезоръжена от усмивката ѝ.

— Приятно ми е, госпожо Мейхю — повтори мантикорката.

— Дъщерите ни вече си легнаха — продължи протекторът, — но нека ви запозная със своя брат и наследник Майкъл Мейхю.

— Капитан Харингтън. — Майкъл Мейхю беше по-висок от брат си, но все пак значително по-нисък от гостенката. Освен това беше с дванайсет години по-млад от брат си, луд на тема бойни кораби и винаги готов да се усмихне до уши. Както направи и сега. — Искрено се надявам, че ще ми позволите да разгледам кораба ви, преди да се върнете на Мантикора, капитане.

— Сигурна съм, че ще можем да уредим нещо, лорд Мейхю — отвърна тя с усмивка.

Слугите се материализираха сякаш от въздуха, а протекторът поклати глава.

— Виждам, че вече имате поне един запален почитател, капитане. — И погледна с усмивка брат си.

Майкъл се изчерви.

— Извинявам се, ако е прозвучало нахално, капитане — започна той, — но...

— Не се извинявайте, лорд Мейхю — каза Харингтън, докато сядаше. По знак на протектора един слуга сложи до стола ѝ висока табуретка и бързо-бързо се отдалечи. Капитанът свали дървесната котка от рамото си и я настани на табуретката. — За мен ще е чест лично да ви покажа „Безстрашен“, стига обстоятелствата да позволяват. Много се гордея с него.

— И как иначе! — възкликна Майкъл. — Изчетох всичко за този клас бойни кораби, но братовчедът Бърни каза, че...

Усети се и млъкна, а Харингтън го погледна с тъжна усмивка.

— Съжалявам, че така и не опознах добре висш адмирал Янаков, лорд Мейхю, но от посланик Лангтри разбрах, че двамата с адмирал Курвоние са се сближили, преди да... Знам, че адмирал Курвоние го ценеше високо, и се надявам, че ще имаме възможността да ви посрещнем на борда на „Безстрашен“.

Протекторът гледеше как слугата налива вино в чашата му и размишляваше. В гласа на Харингтън нямаше и следа от остротата и

предизвикателството, които очакваше да чуе, откакто му бяха съобщили за нейния „ултиматум“. Допреди да се запознаят лично смяташе — или само се бе надявал може би, — че страховете на Съвета са преувеличени и че всъщност мантикорският капитан не смята да изпълни ултиматума си. Сега беше сигурен в това.

Прислугата приключи със сервирането на аперитива и Мейхю сведе глава за благодарствената молитва. Този път имаше да благодари на Бог не само за храната.

С напредването на вечерята и последните остатъци от напрежението на Хонър се стопиха. Домакинът и близките му изглеждаха напълно спокойни въпреки стражите в четирите ъгъла на стаята и капитана с киселото лице, които стърчеше зад рамото на протектора. Хонър знаеше, че кралица Елизабет се „радва“ на същата охрана, макар че технологичният напредък на Мантикора осигуряваше на охраната доста по-ненатрапчиво присъствие. Хонър не би искала да живее по този начин, но разбираше, че държавните глави нямат избор и че постепенно свикват с постоянното наблюдение.

Ако не се броеше охраната, домакините ѝ очевидно не приемаха присъствието ѝ като заплаха. Протекторът се оказа по-млад от очакваното — поне с десет години по-млад от нея, доколкото Хонър можеше да прецени, като имаше предвид липсата на подмладяващи терапии, — но умението му да води приятен разговор не успяваше да скрие нито самочувствието, нито авторитета му. Виж, брат му ѝ беше ясен. Срещала бе десетки младежи като него на остров Саганими.

Но най-много я изненадаха съпругите на протектора. Знаеше, че Бенджамин и Майкъл са получили галактическо образование, но скоро установи, че Катерин Мейхю е много по-образована от нея, поне що се отнася до хуманитарните науки. Елейн беше по-млада и изглежда се плашеше малко, от миниатюрната първа съпруга на протектора, но макар и не толкова прогресивна като „сестра“ си, също беше умна и със собствено мнение по много въпроси. Това изглеждаше окуражително след изпитанията, през които беше минала самата Хонър по време на престоя си в системата на Елцин, и макар че можеше само да гадае до каква степен семейството на протектора е

типично за Грейсън, започваше да се досеща защо адмирал Курвози се беше сближил толкова с Янаков.

Домакинът й явно беше решил, че деловите разговори и потенциалните неприятни моменти, свързани с тях, могат да изчакат до след вечеря. Разговорът течеше дружески заедно с вкусните ястия, но се ограничаваше най-вече до разликите между Грейсън и Мантикора, а когато Хонър помоли да донесат чиния за Нимиц, лорд Мейхю и Елейн изпаднаха в захлас. Капитанът от сигурността изглеждаше готов да се пръсне от негодувание, но лорд Мейхю и помладата му снаха се надпреварваха да отделят вкусни мръвчици за Нимиц — а той ги приемаше благосклонно, все едно му се полагат по право. Държеше се прилично все пак. Дори когато Елейн откри страстта му към целината, дървесният котарак успя да изгълта стръковете що-годе прилично въпреки непригодените си за целта зъби на хищник, а фактът, че очевидно се чувстваше добре в компанията на тези хора, вдъхваше на Хонър увереност. Беше го взела със себе си по ред причини — както за да демонстрира решителност, така и заради емпатичните му сетива. Свикнала беше да го използва като барометър за чуждите емоции и знаеше, че Нимиц никога не греша.

Вечерята най-последно свърши, прислугата се оттегли и в трапезарията останаха само домакините, гостенката и охраната. Мейхю се облегна назад и изгледа замислено Хонър.

— Защо имам чувството, капитан Харингтън, че, хм, че убедителните аргументи, с които „помолихте“ за тази среща, бяха малко... преувеличени, да речем?

— Преувеличени, сър? — невинно попита Хонър. — Е, може и да е било така. От друга страна, може би съм сметнала, че ми е нужен сериозен аргумент, за да привлека вниманието ви.

Капитан Фокс си беше надянал безизразната маска на човек, свикнал да чува деликатни разговори, които не са предназначени за неговите уши, ала въпреки това присви устни.

— И успяхте, очевидно — сухо каза Мейхю. — И сега, след като постигнахте своето, с какво точно мога да ви помогна?

— Много е простичко, сър — каза Хонър. — За да използвам ефикасно ескадрата си в защита на вашата планета, ще ми е нужно съдействие от страна на вашия генерален щаб. Не се съмнявам, че висшите ви офицери са способни и храбри, но те не познават в

достатъчна степен капацитета на моите кораби и следователно не могат да ги използват по най-добрия възможен начин, освен ако не координираме действията си пряко.

— Разбирам. — Мейхю задържа погледа си върху нея още миг, после вдигна вежда. — Да разбирам ли, че такава координация ви е била отказана?

— Да, сър, точно това имах предвид — каза тя. — Адмирал Гарет ми е назначил офицер за свръзка в лицето на командир Брентуърт, но аз не знам почти нищо за капацитета на остатъците от флота ви, а адмиралът е издал заповеди за дислокацията на моите кораби, която е крайно неефикасна.

— Издал е заповеди? — В гласа на Мейхю прозвуча злоеща нотка и Хонър реши, че изненадата му е искрена.

— Да. Адмиралът вероятно е сметнал, че ще предоставя корабите си под негово командване, когато уведомих вашето правителство чрез посланик Лангтри за намерението си да участвам в отбраната на Грейсън.

— А смятахте ли да ги поставите под негово командване?

— Може би, доколкото следваше да бъдат включени в общ отбранителен план. Неговият план обаче има съществени недостатъци, а той отказва да го обсъди с мен.

— След всичко, което адмирал Курвозие и „Мадригал“ направиха за нас?! — избухна лорд Мейхю. Обърна се възмутен към брат си. — Казах ти, че Гарет не може да си намери с две ръце и собствения задник, Бен! Този идиот знае, че без корабите на капитан Харингтън нямаме никакъв шанс, но признае ли го, ще трябва да приема заповеди от жена, а това явно му е свръх силите! Братовчедът Бърни винаги казваше, че...

— Да, Майк, знам — прекъсна го протекторът и погледна Хонър в очите. — Да разбирам ли, капитан Харингтън, че истинската цел на тази среща е да наредя на адмирал Гарет да си сътрудничи с вас?

— Да, сър, повече или по-малко — отвърна тя.

— Явно по-скоро „повече“, отколкото „по-малко“. — Протекторът опря спокойно лакът върху страничната облегалка на стола си. — Ако му заповядам да ви сътрудничи, той вероятно ще изпълни заповедта — поне на пръв поглед, — но никога няма да забрави, че сте минали през главата му, капитане.

— Протектор Бенджамин — спокойно отвърна Хонър, — какво правите в собствения си флот не е моя работа. Единствената ми задача е да защита тази планета, защото вярвам, че това би очаквала от мен моята кралица. А за тази цел ми е необходимо вашето съдействие. Ако адмирал Гарет е готов да ми осигури нужното съдействие, аз нямам нищо против да работя с него.

— Но той не е готов да работи с вас. Моят избухлив брат е прав за това... което означава, че ще трябва да отстраня адмирала от командването.

Хонър прикри облекчението си и каза само:

— Вие познавате адмирал Гарет по-добре от мен, сър.

— Да, така е. И той, уви, е твърде невъзприемчив към промените. — Протекторът кимна. — Добре, капитане. Адмирал Гарет няма да е проблем отгук нататък. — Погледна брат си. — Ти си семейният експерт по флотските въпроси, Майк. Кой е следващият ни по ранг офицер?

— С боен опит или по принцип?

— С боен опит.

— Комодор Матюс, освен ако не решиш да привикаш някой от запаса — отвърна без колебание лорд Мейхю. — Матюс си го бива, Бен. — Усмихна се почти срамежливо на Хонър. — С него няма да имате никакви проблеми, госпожо.

— Добре, значи комодор Матюс — каза протекторът и Хонър въздъхна с облекчение. Реакцията ѝ не убягна от вниманието на протектора и той я погледна с усмивка.

— Май нямате голям опит с висшата дипломация, капитан Харингтън?

— И малък нямам, сър — отговори тя съвсем честно.

— Е, въпреки това се справихте доста добре — каза протекторът. — Всъщност не е изключено да сте се справили по-добре, отколкото си давате сметка, предвид вътрешната ни политическа ситуация. — Капитан Фокс изхъмка нещо и протекторът вдигна глава и го погледна с широка усмивка. — Спокойно, Фокс. Тук няма шпиони на Съвета.

Фокс за миг се усмихна, след това като че ли се усмихна и на Хонър, а после пак се вдърви в парадната си стойка.

— Кажете ми, капитане — обърна се Мейхю към Хонър, — случайно да сте изучавали история на Стара Земя?

— Моля? — Хонър примигна при този неочакван обрат в разговора. — Не и подробно, сър.

— И аз бях така, преди баща ми да ме прати в Харвард. Попитах ви, защото изведнъж ми напомнихте много силно на комодор Пери. Познавате ли кариерата му?

— Пери? — Хонър се замисли. — Американският командир при битката за езеро Чамплейн?

— Езеро Ери всъщност — поправи я Мейхю, — но онзи е бил Оливър Пери. Аз имах предвид брат му Матю.

— О. Боя се, че не знам нищо за него, сър.

— Жалко. Бил е малко надут, но важното е, че в четвърти век преди Диаспората е измъкнал Японската империя от хилядолетната ѝ изолация. Всъщност именно покрай Япония започнах да се интересувам от Пери, макар че приликите между грейсънците и японците са по-скоро бегли. Япония е искала да я оставят на мира, докато ние от две столетия се опитваме да *намерим* някой, който да ни довлече в настоящето. Започвам да подозирам обаче, че вие ще се окажете за нас онова, което Пери е бил за Япония. — Усмихна се. — Надявам се да избегнем поне част от техните грешки — а те са допуснали някои много големи, — но социалните и вътрешнополитическите последствия от вашата визита може да се окажат дори по-големи от военните и технологичните промени, които вещае тя.

— Разбирам. — Хонър го гледаше предпазливо. — Дано не мислите, че тези последствия ще са негативни.

— Тъкмо напротив — каза Мейхю. Вратата се отвори и влязоха двама цивилни от охраната. Протекторът ги погледна разсеяно. Новодошлите тръгнаха към капитан Фокс, други двама ги последваха. — Очаквам, че ще са изключително ползотворни, макар че може да мине известно време, преди да...

Фокс изгледа намръщено новодошлите, после се отпусна, когато единият му подаде дипломатическо куфарче. Протегна ръка да го вземе... и Нимиц внезапно изсъска и скочи от табуретката.

Хонър се завъртя рязко и видя как дървесният котарак скача върху охранителя, който се приближаваше към нея. Мъжът извика, когато котката заби дългите си нокти в раменете му, после викът му

премина в писък — Нимиц се уви около врата му и заби остриите като бръснач нокти на най-предния си чифт лапи в очите му.

Кръв и телесни течности потекоха по бузите на пищящия охранител, той вдигна трескаво ръце да се защити, ала писъците му замряха в ужасяващо гъргорене, когато средните крайници на Нимиц разкъсаха гърлото му.

Мъжът се срина като отсечено дърво, а Нимиц с още по-пронизителен писък се метна върху втория новодошъл — дереше и разкъсваше с всичките си шест лапи. Фокс и хората му го зяпаха в ужас. Изненадали се бяха от дължината на шейсетсантиметровото му тяло, когато Хонър го свали от рамото си, за да го настани на табуретката, но Нимиц изглеждаше слаб и едва ли някой си бе дал сметка, че тежи повече от девет килограма. Нищо чудно — самата Хонър така беше свикнала с тежестта му през годините, че вече почти не я забелязваше, а и хората често пропускаха да включат в сметките си факта, че тя е по-силна от повечето жени и може да носи по-големи тежести, защото е родена на Сфинкс.

Така или иначе, бяха видели в Нимиц безобиден домашен любимец, а не силен и отлично въоръжен бодигард. Освен това нямаха представа колко е интелигентен и неочакваната кървава атака буквално ги зашемети. След мигновеното вцепенение обаче охраната на протектора реагира подобаващо. Мъжете посегнаха инстинктивно към оръжията си, докато зверчето беснееше в пристъп на дива ярост.

Капитан Фокс сграбчи протектора, измъкна го от стола му и го избута зад себе си, преди да посегне към оръжието си. Лорд Мейхю отскочи назад, когато кръвта на мъртвия оплииска покривката на масата и дрехите му, но и той реагира с бързина, достойна за уважение: дръпна снахите си, набута ги под масата и се просна отгоре им като жив щит.

Хонър видя всичко това с периферното си зрение. Открай време знаеше, че Нимиц усеща *нейните* емоции, но не беше предполагала, че и тя може да усеща неговите.

Този път ги усети... а понеже *чрез* него усети и емоциите на новодошлите „охранители“, се изстреля от стола си като торпедо. Удари в лицето онзи, който стоеше най-близо до протектора, че се пукот на хрущял и носът на мъжа хлътна в мозъка му... точно когато

съзаклятникът му захвърли дипломатическото куфарче, вдигна другата си ръка и стреля от упор в гърдите на капитан Фокс.

Ръчното оръжие издаде тънък вой, чу се звук като от брадва, забита в дънер, и капитанът на охраната политна назад, преди да е изтеглил пистолета си. Трупът му събори Мейхю, а Хонър изтръпна вътрешно, разпознала характерния звук на звуков разрушител. Технология, с която Грейсън не разполагаше.

Стисна стрелеца за врата с лявата си ръка, а с дясната се пресегна през рамото му към оръжието, преди да го е насочил към протектора. Успя да стисне китката му и това се оказа достатъчно. Стрелецът изпъшка и изпусна оръжието си, когато Хонър изви болезнено китката му, а с другата си ръка го отлепи от пода. Мъжът извъртя невярващо очи към нея, докато се мятеше във въздуха, а Хонър го метна по гръб върху масата. Разлетяха се чинии, чу се звън на счупен кристал, после очите на стрелеца се опулиха в агония, когато Хонър стовари лакътя си в слънчевия му сплит като чук, събрал в себе си цялата ѝ сила и тежест. Стрелецът умря с пръснато сърце и бели дробове.

Втората жертва на Нимиц пицеше на пода и стискаше остатъците от лицето си, но от коридора се чуваше тънкият вой на звукови разрушители, чу се и единичен изстрел на обикновен пистолет. Орда „охранители“ нахлу през вратата, всичките въоръжени с разрушители. Хонър грабна от масата един тежък метален поднос и го метна. Подносът литна през стаята точен като фризбито на Нимиц, но много по-смъртоносен, и челото на водача хлътна сред кървави пръски. Мъжът се срина, следващият се спъна в тялото му и това забави за миг атаката, а после, когато охраната на протектора най-сетне съобрази кой е истинският враг, се разрази истински хаос.

Стрелба отекна в трапезарията, куршуми срещу звуковите оръжия на разрушителите. Хора падаха и от двете страни, а Хонър различаваше приятели от врагове единствено по оръжието.

Но целият този хаос не беше пречка за Нимиц. Пронизителният му боен крясък ужили слуха на Хонър, когато дървесният котарак се метна върху лицето на поредния нападател като космат шестокрак трион. Мъжът падна с писъци, а човекът до него насочи оръжието си към дървесната котка. Хонър скочи към него, изрита го с десния си

крак и токът на ботуша ѝ се заби в рамото му и счупи костта. Хонър го довърши със саблен удар в гръкляна.

Всички от охраната на Мейхю бяха мъртви, но същото важеше и за повечето нападатели, а Хонър и Нимиц вършееха сред все още живите. Хонър знаеше, че врагът ги превъзхожда значително по численост, но двамата с Нимиц трябваше да задържат нападателите далеч от протектора и неговото семейство колкото се може по-дълго.

Убийците несъмнено бяха знаели, че и тя ще е тук, но не я бяха включили в сметките си като сериозен противник. Не бяха подготвени за ръста и силата ѝ, нито за уменията ѝ в бойните изкуства. А бойните изкуства нямаха нищо общо с танцувалните сцени по филмите. В реален бой първият удар, който премине блокадата на противника, почти винаги води до смърт или сериозно осакатяване, а когато Хонър Харингтън удареше човек, този човек напускаше картинката окончателно.

Тропот долиташе откъм коридора, чуваха се гърмежи — охраната на двореца, изглежда, най-сетне реагираше на атаката, — но между Хонър и подкрепленията все още имаше твърде много врагове. Тя приклекна и се завъртя, подкоси още двама, после скочи и изрита в лицето трети. Залп от разрушител мина на сантиметри от нея и миг по-късно кокалчетата ѝ се забиха в гърлото на стрелеца. Зад нея Нимиц свали с вой още един нападател, а Хонър раздробил със страничен ритник коляното на поредната си жертва. Мъжът стреля напосоки, преди да се строполи на пода, и уцели един от другарите си, а Хонър стовари крака си върху ръката му и се обърна към следващия. Уви ръка около врата му, завъртя се около собствената си ос, изви се рязко назад и прекършения гръбнак на нещастника изпука като изстрел от пистолет.

Все повече викове и изстрели долитаха от коридора, нападателите се нахвърлиха яростно върху Хонър, а онези най-отзад се обърнаха да посрещнат подкрепленията. Някакъв мъж насочи разрушител към нея, но тя го удари мълниеносно по ръката, после го хвана за врата и заби главата му в коляното си. Кости изпукаха грозно, кръв намокри панталона ѝ и Хонър се обърна към поредния нападател, миг преди истинската охрана най-сетне да разбие вратата.

Ковашки чук я удари в лицето. Хонър чу писъка на Нимиц — писък на ярост и тревога, — докато политаше настрани като парцалена

топка, но усещаше единствено болката, *нечовешка болка...* после падна безсилно по гръб...

Болката си беше отишла. Останал бе само споменът за нея и някаква особена изтръпналост, но лявото ѝ око не виждаше, а дясното гледаше безпомощно как мъжът, който я беше прострелял, вдига озъбен разрушителя си за втори изстрел. Хонър гледаше как оръжието се вдига бавно за изстрел от упор... а после гърдите на убиеца ѝ избухнаха.

Той падна отгоре ѝ, горещата му кръв потече по нея. Хонър обърна едва-едва глава. Причерняваше ѝ. Последното, което видя, беше Бенджамин Мейхю и пистолетът на капитан Фокс, който димеше в ръката му.

21.

— Капитане? Чувате ли ме, госпожо?

Гласът погъделичка съзнанието ѝ и тя отвори очи. Добре де, *око*. Успя да фокусира погледа си и примигна замаяно към надвисналото над нея лице.

Позната триъгълна челюст се притискаше в дясното ѝ рамо и тя обърна глава да погледне Нимиц в разтревожените зелени очи. Котката лежеше до нея, а не отгоре ѝ, както правеше обикновено, и мъркаше толкова силно, че леглото вибрираше. Хонър усещаше ръката си неестествено тежка, но все пак я вдигна да погали Нимиц зад ушите и тревожното мъркане стана някак по-спокойно. Тя го погали още веднъж, после обърна отново глава. Андреас Венизелос стоеше до Монтоя, корабния лекар. Винаги елегантният ѝ първи помощник изглеждаше не по-малко притеснен от Нимиц.

— Как съм? — опита се да попита Хонър, но думите излязоха завалени и неясни, защото се движеше само дясната половина на устата ѝ.

— Можеше да е много по-зле, госпожо. — В очите на Монтоя искреше гняв. — Онези копелета насмалко да ви убият.

— Колко съм зле? — Зададе въпроса си бавно, като се съсредоточаваше, но резултатът не беше окуражаващ.

— Можеше да е и по-зле — повтори Монтоя. — Извадили сте късмет, госпожо. Залпът само ви е облизал, но ако беше минал с няколко сантиметра по-надясно или малко по-високо... — Замълча и се изкашля. — Най-зле е пострадала лявата ви буза. Мускулното увреждане не е толкова тежко, колкото очаквах, но меките тъкани са пострадали жестоко. Зигоматичната арка е счупена — това е костта точно под окото ви, тоест скулата, — а при падането сте си счупили носа. По-сериозна е почти пълното увреждане на нервите от окото към брадичката и настрани почти до ухото. За щастие залпът не е засегнал ухото и слуховите нерви, а и все още би трябвало да имате частичен контрол върху мускулите на челюстта от тази страна.

Монтоя беше надянал лекарската си физиономия, която скриваше от пациентите му всичко освен онова, което смяташе за нужно да им каже. Венизелос не беше толкова добър в прикриването на емоциите си и Хонър разбра, че неговата представа за „късмет“ се различава от тази на Монтоя.

Преглътна и вдигна лявата си ръка. Плъзна пръсти по кожата си, но усещането беше повече от странно, все едно докосваше друг човек, защото лицето ѝ не усети нещо, съвсем нищо, натиск дори или изтръпване.

— В дългосрочен план би трябвало да се възстановите — побърза да каже Монтоя. — Ще има доста работа по възстановяване на нервите, но увреждането е достатъчно локализирано и лечението не би трябвало да създаде проблеми. Ще отнеме време и не е по *моите* сили, но някой като баща ви би се справил с лекота. Междувременно мога да се погрижа по бързата процедура за счупените кости и меките тъкани.

— А окото ми?

— Положението не е добро — отговори честно Монтоя. — В очите има адски много кръвоносни съдове. Повечето са се спукали, а и не сте затворили окото си, когато сте паднали на килима. Роговицата е пострадала сериозно и твърди частици — парченца счупено стъкло и порцелан — са минали през нея и са заседнали в очната ябълка. — Тя го гледаше със здравето си око и той отвръщаше спокойно на погледа ѝ.

— Боя се, че няма начин да го оправим. В най-добрия случай ще различавате светлина и тъмнина, но нищо повече. Ще се наложи покардинално лечение — трансплантация, регенерация или протезиране.

— Аз не регене'и'ам. — Хонър стисна юмруци, вбесена от заваления си говор. — Мама прове'и п'офила ми още п'еди години.

— Е, значи трансплантация тогава — каза Монтоя и Хонър събра сили да кимне. Повечето хора можеха да се възползват от новите техники за регенериране на тъкани. Хонър беше сред трийсетте процента, които не можеха.

— Как исгуежда ли'ето ми? — попита тя.

— Ужасно — отговори все така честно Монтоя. — Дясната половина е добре, но лявата е истинска каша, а и още губите кръв. Дренирах най-големите отоци, а коагулантите би трябвало скоро да

спрат кървенето, но откровено казано, имате късмет, че не усещате нищо.

Тя кимна отново. Знаеше, че докторът е прав. Надигна се на лакти и седна в леглото. Монтоя и Венизелос се спогледаха; лекарят изглеждаше готов да възрази, но после вдигна рамене и отстъпи назад, та Хонър да се види в огледалото на стената зад него.

Макар да я бяха предупредили, гледката я шокира. Светлата ѝ кожа и бялата превръзка на окото допълнително подчертаваха червено-синята рана. Все едно я бяха били с бухалка, което всъщност не беше далеч от истината... но най-силно я ужаси тоталната неподвижност на лявата половина на лицето ѝ. Усещаше тъпа пулсираща болка в счупения нос и тежест в скулата; вляво обаче болката просто изчезваше. Не намаляваше, а *спираше*, а ъгълчето на устата ѝ висеше полуотворено. Опита се да го затвори, да свие мускулите на челюстта си, но нищо не се случи, нищо.

Гледаше се в огледалото и се опитваше да приеме видяното, казваше си, че Монтоя е прав, че лекарите ще оправят лицето ѝ, но всички тези усилия да си вдъхне кураж бяха слаб щит срещу отвращението, с което я изпълваше гледката на собственото ѝ лице.

— Исг'еждауа съм и по-тоб'е — каза тя и се ужаси още повече, като видя как непокътната страна на лицето ѝ се движи нормално. Пое си дълбоко дъх и опита отново, много бавно: — Изглеждала съм и по-добре. — Все още говореше бавно и завалено, но поне не фъфлеше като пияница.

— Да, госпожо — съгласи се Монтоя.

— Е. — Тя откъсна поглед от огледалото и вдигна очи към Венизелос. — Да взема да стана, а?

Думите излязоха почти без заваляне. Ако се научеше да се съсредоточава върху говора си, може би нямаше да е чак толкова зле.

— Не мисля, че... — започна Монтоя.

— Мога и сам да се оправя със... — каза едновременно с него Венизелос, но после и двамата млъкнаха, защото Хонър спусна крака през ръба на леглото и стъпи на пода.

Монтоя посегна да я спре.

— Капитане, може и да не усещате болка, но сте пострадали сериозно! Командир Венизелос се справя чудесно с кораба, а командир Труман държи под контрол ескадрата. Не е нужно да ставате.

— Докторът е прав, госпожо — добави Венизелос. — Всичко е под контрол. — Повиши глас, като видя, че Хонър не му обръща внимание и се изправя решително на крака. — О, за бога! Връщайте се в леглото!

— Не. — Тя хвана леглото за опора, понеже подът се разлюля под краката ѝ. — Както сам каза, докторе, не усещам болка. Не виждам защо да не се възползвам от това. Къде ми е униформата?

— Не ви трябва. Няма да ставате!

— Била съм с униформа, когато се ме донесли тук. — Очите ѝ се спряха на едно шкафче. Тръгна натам, не твърде уверено и не по права линия, но какво от това.

— Не е там — бързо каза Монтоя и тя спря. — Стюардът ви я взе. Щял да се *опита* да изчисти кръвта — добави многозначително.

— Тогава ми намерете друга.

— Капитане... — започна той по-твърдо и Хонър се обърна да го погледне. Дясното ъгълче на устата ѝ се повдигна в иронична усмивка, което подчерта допълнително мъртвешката неподвижност на лявата страна, но в здравото ѝ око имаше светла искрица.

— Фриц, или ще ми намериш униформа, или ще изляза оттук с тая тъпа нощница — каза тя. — Кое избираш?

Когато командир Труман влезе, Андреас Венизелос стана. Хонър не стана. Донесла беше Нимиц дотук на ръце вместо на рамо, защото все още се чувстваше нестабилна и не искаше да подлага на изпитание равновесието си, като добави деветте килограма на дървесната котка от едната страна на везната.

Вдигна поглед към своя помощник и се стегна за реакцията на Труман. Още помнеше шока и гнева на Макгинис, когато дойде да ѝ донесе униформата и видя лицето ѝ, а Венизелос изобщо не полагаше усилия да скрие негодуванието си, че се пресилва излишно, така че не се изненада, когато Труман се закова на място.

— Господи, Хонър! Защо не си в лечебницата?! — Зелените очи на Труман обходиха за миг съсипаното ѝ лице, после тя отклони съзнателно поглед и го насочи към здравото ѝ око. — Овладях повечето пожари и тъкмо се канех да сляза в лечебницата да видя как си.

— Знам. — Хонър махна към един стол и изчака Труман да седне. — Но още не съм умряла — продължи тя бавно, за да не заваля думите, — и нямам никакво намерение да се излежавам.

Труман стрелна с ядосан поглед Венизелос и той сви рамене.

— Опитвах се, командире. И аз, и Фриц се опитахме. Но без успех.

— Така е — потвърди Хонър. — Затова престанете да се опитвате. Е, какво е положението?

— Сигурна ли си, че ти е по силите? Ти... извинявай, Хонър, но не знам дали си даваш сметка как изглеждаш. А и не говориш по-добре.

— Знам. Но проблемът е основно в устните ми — излъга тя. Докосна лявата страна на устата си, но не усети нищо. — Вие говорете. Аз ще слушам. Започнете с протектора. Жив ли е?

— Е, щом си сигурна, че... — Труман не изглеждаше убедена, но Хонър кимна твърдо и тя сви рамене. — Добре. На въпроса ти — да, и протекторът, и семейството му са живи и здрави. Минали са... — погледна си часовника — двайсетина минути от последния информационен обмен и само пет часа от опита за покушение, така че не мога да ти дам подробности. Доколкото разбирам обаче си се озовала наред с опит за държавен преврат.

— Клинкскейлс? — попита Хонър, но Труман поклати глава.

— Не. И на мен това ми беше първата мисъл, но въпреки първоначалното ни предположение нападателите не са били от средите на охранителния корпус, а от някаква организация на име Братството на Макавей. Тайна фундаменталистка организация, за чието съществуване никой не е подозирал. — Замълча и свъси вежди. — Нещо не ми се вярва, че не са знаели съвсем нищичко за нея обаче.

— Наистина не са знаели, госпожо — каза Венизелос на Хонър. — За разлика от командир Труман, която беше заета с по-важни неща, аз следя местните новинарски мрежи отблизо. Освен едно видео с лошо качество... — той я стрелна с неразгадаем поглед — всичко друго е в сферата на догадките с щедра щипка истерия за разкош. Едно нещо обаче изглежда ясно. Никой на планетата не е чувал за макавейците и никой не знае каква точно е била целта им.

Хонър кимна. Не беше изненадана, че грейсънците са в паника. Всъщност би я изненадало обратното. Но щом протектор Бенджамин

не беше пострадал, значи планетата още имаше правителство, а за момента това беше единствената ѝ непосредствена грижа.

— Евакуацията? — обърна се тя към Труман.

— Тече с пълна сила — увери я тя. — Товарните кораби се изтеглиха преди час, пратих и „Трубадур“ с тях до границата на хиперпространствения преход, като предохранителна мярка. Неговите сензори ще ги предупредят навреме, ако се появи нежелана компания преди прехода.

— Добре. — Хонър потърка дясната страна на лицето си. Мускулите там я боляха от усилието да вършат цялата работа по задвижването на челюстта ѝ, а от мисълта, че ще трябва да дъвче, ѝ се завиваше свят.

— Някакво раздвижване откъм масадците?

— Не. Нищо. Със сигурност знаят, че сме тук. Мислех, че ще пробват нещо, но за момента кротуват.

— Централното командване?

— И от тях нямаме нищо, госпожо — каза Венизелос. — Вашият офицер за свръзка Брентуърт още е на борда, но и той няма връзка с тях в момента.

— Това едва ли е изненадващо, Хонър — успокои я Труман. — Ако онези откачалки наистина са убегнали от вниманието на грейсънската сигурност, сега всички там се оглеждат за къртици в армията и параноята ще ги гони поне докато не установят колко мащабен е бил заговорът в действителност. Не бих се изненадала, ако някой идиот вече е родил идеята, че погромът над флота им е бил част от някакъв сложен план с участието на висшето командване, който да подготви почвата за покушението над протектора.

— Значи можем да разчитаме само на себе си — каза Хонър бавно, по-бавно, отколкото беше нужно, за да учленява правилно думите с наполовина парализираната си уста. — Какво е състоянието на алфа-модула на „Трубадур“?

— От грейсънската корабостроителница потвърдиха преценката на Алистър — отговори Труман. — Алфа-модулът е сериозно повреден и не могат да го поправят. Технологиата Варшавски, с която разполагат, е изключително примитивна, дори по-примитивна, отколкото предполагах, и техните компоненти просто не съвпадат с нашите, но стандартните им импулсни двигатели са сравнително

добри. Пратих лейтенант Антъни да работи с техния главен инженер, преди „Трубадур“ да замине с товарните кораби, и докато „Трубадур“ се върне, грейсънците би трябвало да са сглобили бета-модули, с които да заменят неговите повредени бета- и алфа-модули. „Трубадур“ няма да възстанови хипер-пространствените си способности, но с допълнителния бета-модул би трябвало да достигне максимално ускорение от двайсет и пет *g*.

— Колко време ще им трябва за подмяната?

— Според Антъни — двайсет часа. Според грейсънците — петнайсет. Смятам, че грейсънците са по-близо до истината. Антъни очевидно е склонен да подценява техническите им способности.

Хонър кимна, после отпусна съзнателно ръка, преди тя да е посегнала отново към уморените мускули на лицето ѝ.

— Добре. Дано имаме време да оставим „Трубадур“ на док за ремонта, така че...

Терминалът ѝ звънна и тя натисна бутона за приемане.

— Да?

— Капитане, получих лично съобщение за вас от Грейсън — чу се гласът на лейтенант Метцингер. — От протектор Бенджамин.

Хонър погледна подчинените си, после се размърда на стола.

— Включи го.

Екранът на терминала ѝ светна и от него я погледна умореният и намръщен Бенджамин Мейхю. Очите му се разшириха, после потъмняха смутено, когато видя лицето ѝ и скритото под превръзка око.

— Капитан Харингтън, аз... — Той млъкна и се изкашля. — Благодаря ви — каза след това. — Вие спасихте живота на близките ми и моя живот. Ще съм ви вечно задължен.

Живата половина от лицето на Хонър пламна и тя поклати глава.

— Сър, накрая вие спасихте моя живот. А аз защитавах не само вас, а и себе си.

— Разбира се. — Мейхю успя да се усмихне. — Точно затова вие и вашият дървесен котарак... — Очите му се спряха стреснато на празното ѝ рамо. — Той е добре, нали? Разбрах, че...

— Добре е, сър. — Наруга се наум, че бе побързала да го успокои, защото в бързането ѝ думите бяха прозвучали толкова

завалено, че едва ли някой разбра какво е казала. Вместо да ги повтори по-бавно, тя вдигна Нимиц пред камерата и Мейхю се поотпусна.

— Слава богу! Елейн се тревожеше за него почти толкова, колкото всички се тревожихме за вас, капитане.

— Ние не се даваме лесно, сър — каза тя бавно и ясно. — Ще се оправим.

Той погледна със съмнение съсипаното ѝ лице и се опита да скрие смущението си. Знаеше, че мантикорската медицина е много по-напреднала от грейсънската, но беше видял разкъсаното ѝ око, когато медиците от мантикорския флот — придружени от космически пехотинци в пълно бойно снаряжение и броня — дойдоха да я отнесат. Сега, след като кръвта беше почистена, лицето на капитана изглеждаше още по-зле, а заваленият говор и парализираните мускули говореха за сериозни увреждания и бяха... ужасни във всеки смисъл на тази дума. Отеклата мъртвешка неподвижност на едно лице, така живо и изразително доскоро, бе истинско светотатство, а въпреки галактическото си образование протекторът все пак беше грейсънец по сърце. Нищо не можеше докрай да изкорени убеждението му, че жените следва да бъдат защитавани, а мисълта, че тази жена е пострадала, докато е защитавала *него*, допълнително влошаваше нещата.

— Наистина, сър. Ще се оправим — повтори тя и протекторът реши, че поради липса на друг избор трябва да приеме думите ѝ на доверие.

— Радвам се да го чуя. Междувременно обаче — гласът му изведнъж стана още по-дрезгав — реших, че ще искате да научите кой стои зад заговора.

— Вече сте разбрали? — Хонър се наведе напред и видя с периферното си зрение как Венизелос и Труман настръхват от същото любопитство.

— Да. — Мейхю изглеждаше зле, сякаш го измъчваше физическа болка. — Имаме самопризнанията му. Братовчед ми Джаред.

— Вашият братовчед? — Хонър неволно ахна и протекторът кимна унило.

— Явно цялата му антимазадска реторика е била само прикритие, капитане. Работил е за тях през последните осем години. Всъщност съветник Клинкскейлс е на мнение, че Джаред е бил вторият

Макавей, а не първият. Според него чичо Оливър му е прехвърлил ръководството на организацията, преди да умре.

— Мили боже — прошепна Хонър.

— Едва сега започваме да нареждаме мозайката — продължи Мейхю със същия умърлушен тон, — но дворецовата охрана успя да залови неколцина от убийците живи, благодарение най-вече на вашия котак. С изключение на първия, когото нападна, останалите само е ослепил, без да ги убива. Боя се, че от онези, които отстранихте *вие*, само един още е жив.

Хонър не каза нищо. Наблюдаваше изражението му и усещаше болката му. Самата тя беше единствено дете, но имаше много братовчеди. Лесно можеше да си представи колко боли да разбереш, че един от тях е планирал убийството на собствените си роднини.

— Във всеки случай — продължи протекторът след миг — Хауард и неговите хора ги задържаха. Позакърпили са ги и после са ги разпитали. Не знам как точно са ги разпитали, Хауард не иска да ми каже. Сигурно се бои, че няма да одобря методите му, но благодарение на тях някои от задържаните са се разприказвали бързо-бързо и картинката до голяма степен се е изяснила. По всичко личи, че Масада е работила тайно със собствените ни реакционери още от последната война насам. И са успели да запазят дейността си в тайна от нас — още нещо, за което Хауард обвинява себе си, — най-вече защото сами са избрали този метод на действие, тайния. Въпреки силния си религиозен фанатизъм макавейците явно са си давали сметка, че идеалите им са твърде чужди на нашето общество и че не биха могли да постигнат, нищо чрез открита съпротива или партизански тактики. Затова, вместо да се заявят открито и да предизвикат брожение сред обществеността — да не говорим, че това би вдигнало на нож службата ни за сигурност, — са предпочели да чакат, докато се появи подходящ момент да обезглавят държавата с един удар.

— И да поставят братовчед ви на вашето място.

— Именно. — Гласът на Мейхю беше хладен като нейния. — Всъщност той не се е срещал лично с никой от убийците, но специфичното съдействие, което им е било осигурено — истински униформи и документи за самоличност, графикът и паролите на дворецовата охрана, подробни карти, — всичко сочеше към човек от Двореца. За щастие убийците знаели достатъчно за комуникационната

мрежа на макавейците, което отведе Хауард до други двама, които знаеха кой е самият Макавей.

Мейхю отклони поглед за миг.

— Хауард го прие много тежко. Двамата с Джаред от години бяха близки съратници в Съвета и той се чувства лично предаден. Вместо да го арестува веднага, Хауард го предизвика на четири очи и Джаред се оказа достатъчно глупав — или достатъчно отчаян — да признае, че той е Макавей. Явно се е надявал, че Хауард споделя възгледите му и ще се присъедини към него. Сигурно си е мислил, че с общи усилия все пак ще успеят да ме убият и да сложат Джаред на моето място. Вместо това Хауард записал целия им разговор, после повикал хората си да го арестуват.

— Протектор Бенджамин — тихо каза Хонър, — имате моето искрено съчувствие. Да знаеш, че собственият ти братовчед...

— Щом е могъл да предаде родната ми планета на масадците, щом е заговорничил да убие семейството ми и успя да убие хора, които ме защитават още от раждането ми — дрезгаво каза Мейхю, — значи не ми е никакъв братовчед! Законът на Грейсън предвижда само едно наказание за извършеното от него, капитан Харингтън. Когато настъпи моментът, той ще си плати.

Хонър сведе мълчаливо глава, а протекторът продължи:

— Така или иначе, след като го арестуваха, Джаред мълчи като риба. Може и да е предател, но явно искрено вярва в убежденията си. Но е направил грешката да пази архив. Хауард научи доста от него и вярва, че ще може да унищожи цялата организация. По всичко личи, че позицията на Джаред като министър на индустрията е била ключова за целия заговор. Баща му заемаше същия пост преди него и в резултат цели групи макавейци са били назначени на някои от миньорските и строителните кораби. От известно време масадци са влизали и излизали тайно от звездната ни система. Майк твърди, че едва ли е било много трудно, ако са извършвали прехода извън обсега на нашите сензори, а после са продължавали с минимална скорост. Макавейските екипажи на Джаред са се срещали с тях като негови куриери с новини за Масада. Хауард не е съвсем сигурен, но мисли, че тази война изобщо не е имала за цел да ни превземе с военни средства, а само да създаде паника. Според един от хората на Джаред планът бил той да организира убийството ни, моето и на Майкъл, в подходящия от

психологическа гледна точка момент. Така щял да стане протектор, а при наличие на достатъчно страх и хаос можел да се обяви и за диктатор под претекст, че едноличното управление ще му помогне да реши кризата, и малко по-късно щял да обяви, че е договорил „край на враждебните действия“. Този му успех в прекратяването на войната преди още Масада да е атакувала планетата, щял да циментира властта му, след което щял да назначи свои хора на ключови властови позиции и постепенно да наложи „реформи“, с чиято помощ доброволно да приемем политиката на Масада и на някакъв по-късен етап да преминем под управлението на Ендикот.

— Не мога да повярвам, че такъв план би могъл да пожъне успех — промълви Хонър.

— Аз също, но той очевидно е вярвал и е успял да убеди и Масада. А от гледната точка на Верните такъв план би бил идеален. Щели са да сложат ръце върху планетата и промишлеността ни без щетите на една открита война, а колкото до вас, Джаред е щял да сложи край на преговорите с Мантикора веднага щом седне на протекторския стол. А без вас Масада — която според Хауард извън всяко съмнение си сътрудничи с Хейвън — е щяла да бъде единствената с външен съюзник. Ако „реформаторският“ план на Джаред пропаднал, винаги можели да прибегнат до помощта на Хейвън, за да си решат въпроса с нас.

— Но хейвънците дали знаят какво става, сър? — Командир Труман се наведе почтително в обсега на камерата и протекторът я погледна с вдигната вежда. — Командир Алис Труман, сър — представи се тя и той ѝ даде знак да продължи. — Просто ми се струва глупаво от страна на Хейвън да нападнат кораб на кралицата и да рискуват война с Мантикора като част от дългосрочна операция с неясен изход, сър. Дори да приемем, че това няма да ни вкара във война с тях — а те едва ли допускат такава възможност, — нестабилната ситуация на Грейсън в по-близко или по-далечно бъдеще може отново да предизвика намесата ни.

— Боя се, че не знаем отговора на този въпрос, командире — каза след кратко замисляне Мейхю. — Ще помоля Хауард да го има предвид. Така или иначе, това едва ли има голямо значение. Макавей е разкрит и за Верните няма връщане назад. Не виждам какъв друг избор имат, освен да продължат с военна операция.

— Съгласна съм. — Хонър осъзна, че отново разтрива лявата половина на лицето си, и смъкна ръка. — Разбира се, ако са били в течение на нещата и са очаквали Макавей да направи своя ход, това би обяснило защо се бавят така. Чакаат да видят какъв е резултатът.

— Ако са знаели кога смята да удари, значи вече знаят, че се е провалил — каза Мейхю и Хонър вдигна вежди. Поне веждите ѝ все още работеха в комплект, помисли си тя, но черният ѝ хумор изчезна, когато Мейхю продължи: — Ако планът му беше успял, капитане, то следващият по ранг във вашето командване... това е командир Труман, нали? — Хонър кимна и той сви рамене. — Е, в този случай командир Труман щеше вече да е изтеглила корабите ви от космическото пространство на Грейсън.

При намека, че нещо би я накарало да зареже Грейсън на милостта на Масада, Алис Труман настръхна.

— И защо смятате така, сър? — попита тя студено.

— Защото цялата идея е била да натопят капитан Харингтън за моята смърт — тихо каза той и тримата мантикорци го зяпнаха невярващо. — Точно затова бяха въоръжени с разрушители, капитане. Звуковите разрушители не са на въоръжение нито на Грейсън, нито на Масада. По план вашето настоятелно желание да се срещнем било само претекст да стигнете до мен, после сте извадили чуждопланетното си оръжие и сте убили мен, семейството ми и охраната като част от мантикорски план да завземете Грейсън, а после други служители на дворцовата охрана успели да ви убият, когато сте се опитали да избягате.

— Не е биу науед с гуавата тоя! — Дясната половина на лицето ѝ се сгърчи от смущение заради нечленоразделния говор, но Мейхю, изглежда, не забеляза, затова Хонър продължи по-бавно: — Никой не би повярвал на такова нещо!

— За това не знам, капитане — призна неохотно Мейхю. — Признавам, че звучи налудничаво, но не забравяйте, че в момента Грейсън е като тенджерата под налягане. Представете си ситуацията — аз съм мъртъв, а вашият труп е налице като „доказателство“... Подозирам, че Джаред би успял да предизвика достатъчно паника и хаос, за да встъпи в длъжност и да сложи край на преговорите с Мантикора. След това би уведомил командир Труман, че корабите ви вече не са желани в космическото пространство на Елцин. Как би

постъпила тя при тези обстоятелства? Какво друго би могла да направи, освен да си тръгне? Още повече че той несъмнено би представил евентуалното ѝ решение да остане като още едно „доказателство“ за заговора на Мантикора да завладее Звездата на Елцин.

— Протекторът има право, Хонър — каза Труман и подръпна една от златните си къдрици. — По дяволите. Неприятно ми е да го призная, но наистина има право.

— Следователно, ако масадците са били в течение с графика на Макавей и ако следят космическото ни пространство за импулсни сигнатури по изтеглящ се вектор, значи знаят, че планът му се е провалил — каза Хонър.

— Освен ако не сме извадили лудия късмет масадците да си помислят, че нямаме други кораби в системата освен товарните — каза Труман.

— Едва ли са толкова тъпи — изтъкна Мейхю от комуникационния екран. — Отлично знаят колко ваши кораба се намират понастоящем в нашата система. Джаред се е погрижил за това... не само колко са, но и от какъв боен клас.

— Ох, мамка му! — изпсува Венизелос и по устните на протектора пробяга нещо като усмивка.

— Значи много скоро ще се раздвижат. — Хонър осъзна, че отново потрива парализираната половина на лицето си, но този път не дръпна ръка. — Протектор Бенджамин, при това положение не можем да си позволим никакво забавяне. Трябва незабавно да вляза във връзка с вашия флот.

— Съгласен съм и гарантирам, че няма да имате никакви проблеми с това оттук нататък.

— Значи адмирал Гарет е бил освободен? — попита обнадеждено тя.

— Не точно. — Здравото ѝ око се присви и този път протекторът се усмихна почти по човешки. — Успях да му спестя унижението, капитане, а това беше важно предвид колко опънати са нервите на всички тук. Вместо да го освободя, го натоварих с командването на фиксираната орбитална отбрана около Грейсън. Комодор Матюс беше повишен в адмирал и на него поверих командването на *мобилните* ни

единици. Дадох му съвсем ясно да разбере, че следва да адаптира всичките си действия и ресурси към вашите, и той няма нищо против.

— Това може и да сработи — каза Хонър. — Но централното командване все още е основният ни център за комуникации, сър. Ако Гарет реши да се цупи...

— Няма, капитане. Няма да направи нищо, което някой тук, долу, може да разчете като обида към вас. — При тази демонстрация на пълна увереност веждите на Хонър се вдигнаха още веднъж. Дойде ред на протектора да се изненада. — Не следите ли новинарските ни мрежи, капитане?

— Сър, допреди половин час бях на легло в лечебницата. — Хонор се намръщи, зачудена какво общо имат новинарските мрежи с каквото и да било, а после си спомни странното изражение на Вензелос, когато беше споменал за тях. Изглежда го остро, а той вдигна рамене с още по-странно изражение, което подозрително приличаше на дяволита усмивка.

— Разбирам. — Гласът на Мейхю привлече погледа ѝ обратно към екрана. — Няма как да знаете, щом е така. Секунда само. — Изключи аудиоканала и се обърна да говори с някой, който беше извън обсега на камерата, после отново погледна към Хонър. — Това, което ще видите сега, върви непрекъснато по видеомрежите. Заснето е от охранителните системи в двореца. Според мен това е най-гледаният репортаж в нашата история.

Лицето му изчезна, преди Хонър да е попитала за какво говори. Екранът почерня за секунда... после се появи образ. Друг образ.

Имаше какво да се желае от операторска гледна точка, но като за обикновен видеозапис качеството на образа беше доста добро, помисли си разсеяно Хонър. Беше запис от вечерята при протектора — Хонър тъкмо се бе навела към Мейхю и го слушаше внимателно, когато Нимиц скочи от табуретката си и атакува първия нападател.

Хонър зяпаше екрана, ужасена от клането, гледаше как самата тя скача от стола си и убива втория. Капитан Фокс падна прострелян, Хонър свали убиеца му, после се завъртя към другите, които напиха към нея. Металният поднос повали водача им, после започна стрелбата и в трапезарията настана истински хаос.

Хонър изпита закъснял пристъп на страх, за който не ѝ беше останало време преди, гледаше как хора се гърчат и умират и не

можеше да повярва, че двамата с Нимиц са оцелели при тази кръстосана стрелба, после видя отчаяната си атака, когато и последният телохранител на протектора падна.

Нагатък записът продължаваше в забавен каданс, но пак не продължи дълго. Всъщност цялата битка продължи много по-кратко, отколкото тя я помнеше. Тела хвърчаха около нея, разяреният Нимиц се стрелкаше и вадеше очи и Хонър все така разсеяно се запита как ли биха оценили формата ѝ инструкторите от академията.

Изглеждаше невъзможно да е оцеляла в това меле, а после видя как Нимиц поваля един от убийците миг преди той да я застреля в гръб и разбра, че е нямало да оцелее без своя малък съюзник. Посегна към него, без да сваля поглед от екрана, и той положи глава в шепата ѝ, като мъркаше утешително.

Мъртви и ранени убийци лежаха по пода около нея, когато подкреплението от дворцовата охрана най-сетне се появи на сцената, и Хонър усети как тялото ѝ се напруга по познат начин, когато мъжът, който я беше прострелял, го направи отново, този път на записа. Видя се как пада на пода, видя как онзи насочва повторно към нея звуковия си разрушител, видя го как пада мъртъв — и с това записът свърши.

На екрана се появи образът на Мейхю, който я гледаше със сериозна усмивка.

— Ето това гледат грейсънци през последните няколко часа, капитан Харингтън. Запис, на който се вижда как спасявате живота на семейството ми — меко каза той и живата половина на лицето ѝ пламна.

— Сър, аз... — започна колебливо Хонър, но той вдигна ръка да я прекъсне.

— Не го казвайте, капитане. И аз няма да го споменавам повече, за да ви спестя неудобството. Но и няма нужда да го казвам. Този запис категорично опроверга всяко твърдение, че имате нещо общо със заговора за убийство. А след излъчването му никой на тази планета, включително адмирал Гарет, не би дръзнал да се усъмни в офицерската ви пригодност, нали така?

22.

За пръв път идваше в Централното командване. Размерите му я впечатлиха, но шумът беше оглушителен, а пронизителното дрънчане на спешни комуникационни сигнали, надвикващите се хора и тракащите принтери стряскаха Нимиц. Той стоеше изправен на рамото ѝ, свил уши назад, а пискливото му възмутено мяучене се връза като нож във фоновия шум.

Всички се заобръщаха към тях и Хонър усети грозната рана на лицето си като дамга. Командир Брентуърт до нея настръхна и пристъпи напред, фиксирайки с предупредителен поглед този и онзи, без значение от чина им, но тя го възпря с лек жест. В погледите имаше любопитство, имаше и шок, както и отвращение в някои при вида на лицето ѝ, но нямаше тенденциозна грубост, а и повечето побързаха да отклонят смутено поглед.

Комодор Брентуърт беше чакал появата на малобройната ѝ група и сега се отдели от навалищата да я посрещне. Подаде ѝ ръка почти без колебание.

— Аз съм комодор Уолтър Брентуърт, капитане — каза той и Хонър не долови никакво колебание в тона, с който изрече чина ѝ. — Добре дошли в Централното командване.

— Благодаря, комодоре — каза тя възможно най-ясно. Упражнявала се бе усърдно, за да придобие по-добър контрол над говора си, но въпреки това очите на комодора трепнаха при лекото заваляне. Хонър си даваше сметка, че му се иска да погледне към осакатената половина на лицето ѝ, но мъжът решително държеше погледа си под контрол.

— Това са моите капитани — продължи тя. — Командир Труман от „Аполон“ и командир Маккиън от „Трубадур“. Вярвам — подвижното ъгълче на устата ѝ леко се изви, — че познавате командир Брентуърт.

— Да, и аз така вярвам — отвърна с усмивка комодорът, после кимна на сина си и се здрависа с Труман и Маккиън. Обърна се отново

към Хонър. — Капитане — позволете ми да ви поднеса извиненията си за евентуалните...

— Не е необходимо, комодоре — прекъсна го тя, но комодорът явно притежаваше същата упорита честност като сина си. Изглеждаше готов да възрази, затова Хонър продължи упорито с кратките изречения, наложени от лицевата ѝ парализа. — Идваме от различни култури. Търканията бяха неизбежни. Важното е да не се повтарят.

Той вдигна очи към нея, спря открит поглед върху парализираната страна на лицето ѝ, после кимна бавно.

— Права сте, капитане. — После се усмихна. — Марк каза, че сте сериозен човек, а аз винаги съм имал вяра на преценките му.

— Това е добре, защото същото важи и за мен — каза твърдо Хонър и командирът се изчерви. Баща му се засмя и даде знак на мантикорците да го последват.

— Нека ви заведе при адмирал Гарет, капитане. — Хонър долови в гласа му следи от прикрит смях. — Той, струва ми се, няма търпение да се запознае с вас.

Адмирал Лион Гарет — мъж с ъгловато лице и тежки клепачи — зяпна Хонър с нещо като хипнотизиран интерес, когато тя влезе в съвещателната зала. Интересът му очевидно включваше и Нимиц и Хонър се зачуди кой от двамата адмиралът намира за по-чудат — шестокракото животинче, което се бе оказало такова смъртоносно оръжие, или жената в капитанска униформа.

Стана да я посрещне, но не ѝ подаде ръка. Ако вътрешното му объркване не се виждаше с просто око, Хонър сигурно би приела това като съзнателна обида. Сега обаче лицето ѝ едва не я предаде. Напуши я тотално неприемлив предвид сериозната ситуация смях, който тя овладя с цената на голямо усилие, докато комодор Brentuърт представяше малобройната ѝ група на Гарет и неговите офицери.

Мъжът вдясно от адмирала вече бе привлякъл вниманието ѝ. Беше с комодорска униформа, но с адмиралски нашивки, и Хонър не се изненада, когато ѝ го представиха като адмирал Уесли Матюс. Измери го внимателно с поглед, не грубо, но и без да крие интереса си. Той изпъна рамене и отвърна на погледа ѝ също толкова открито.

Видяното ѝ хареса. Матюс беше нисък дори за грейсьнец, набит и солиден, с интелигентно изразително лице и светлокафяви очи, в които нямаше и следа от предразсъдъци от полово дискриминационен характер. Хонър си спомни какво беше казал лорд Мейхю за него и реши, че е бил прав. Щеше да работи с този човек добре и без проблеми.

— Благодаря ви, че дойдохте, въ, капитан Харингтън. — Гарет се изчерви заради запъването си, после посочи празните столове от нейната страна на дългата маса и продължи с по-естествен тон: — Заповядайте, седнете.

— Благодаря, адмирале. — Хонър седна, последвана от подчинените си. Усети как Нимиц удря леко с опашка по гърба ѝ, но дори той разбираше, че трябва да се държи прилично. Свали го от рамото си и го сложи на масата пред себе си. Забеляза, че грейсънските офицери не го изпускат от поглед. Явно бяха останали впечатлени от подвизите му на записа, а един-двама изглеждаха дори изнервени. Е, не можеше да ги вини — дори мантикорците рядко си даваха сметка колко опасна може да е една дървесна котка, когато човекът ѝ е застрашен.

— Ами да започнем тогава. — Гарет се изкашля. — Както знаете, капитане — този път произнесе думата без колебание, — на ком... адмирал Матюс беше възложено командването на мобилните ни единици. Ако съм разбрал правилно, според вас ще е по-добре да изнесем корабите си — вашите и нашите — в изтеглена напред отбрана, отколкото да действаме от орбита.

„Доста добре скри чувствата си предвид факта, че идеята за орбитална отбрана е негова“, помисли Хонър с неочаквана симпатия.

— Да, сър, така смятам — отвърна тя без излишно самодоволство. — По наша преценка масадците имат на свое разположение един тежък и един лек хейвънски крайцер. Ако сме прави, моята ескадра би трябвало да се справи с тях без помощта на вашата орбитална отбрана. От друга страна, преди трийсет и пет години Масада е използвала ядрени бомби срещу планетарни цели и неведнъж е заявявала готовността си да го направи отново. След провала на Макавей трябва да приемем, че ще направят точно това. При тези обстоятелства смятам, че трябва да ги държим колкото се може по-далеч от Грейсън.

— Но ако вашата ескадра се озове на грешното място — тихо каза един от офицерите на Гарет, — те биха могли да се измъкнат по допирателната и пак да атакуват планетата. А без помощта на вашите кораби нашите отбранителни системи не биха могли да спрат бойни глави от по-висок клас, капитане.

— Сигурен съм, че капитанът е помислила и за това, командир Калгари — каза малко смутено Гарет. Протектор Бенджамин очевидно си беше поговорил с него надълго и нашироко, но Хонър само кимна отривисто, защото аргументът на командир Калгари беше основателен.

— Прав сте, командире. Но има и други фактори. — Говореше твърдо с надеждата да намали максимално завалянето на говора си. — Те знаят къде е Грейсън. Ако целта им е просто да бомбардират, могат да изстрелят ракетите си от максимален обхват при скорост близка до светлинната. Изгаснат ли двигателите им обаче дори нашите сензори трудно ще ги локализируют за преграден огън. Моите кораби биха могли да прихванат повечето, но тук става въпрос за ракети с ядрени бойни глави. Трябва да ги уловим всичките, а за тази цел е най-добре да ги прихванем преди двигателите им да са угаснали.

Калгари кимна, че е разбрал, и тя продължи:

— Вярно, че отдалечавайки се от Грейсън, на пръв поглед отслабваме отбраната на планетата. Имаме обаче някои технически преимущества, за които Хейвън не знае.

Грейсънските офицери се размърдаха, а Хонър усети негодуванието на Труман до себе си. Онова, което се канеше да разкрие на адмирала и офицерите от неговия щаб, все още не беше извадено от официалния таен списък и Труман се беше противопоставила енергично на идеята. От друга страна, накрая дори Алис се съгласи, че нямат друг избор, а нямаше как да го използват, без да уведомят съюзниците си.

— Преимущества, капитане? — попита Гарет.

— Да, сър. Командир Маккиън е нашият специалист по тази система, затова ще оставя на него да обясни. Командире?

— Да, госпожо. — Алистър Маккиън се обърна към грейсънските офицери. — Господа, капитан Харингтън говори за наскоро разработена разузнавателна сонда. Разузнавателните сонди винаги са играли важна роля в отбранителната ни доктрина, но както при всяка система за наблюдение, трансмисиите на данни със

скоростта на светлината ограничават обсега им на полезно действие. Накратко, сондата може да ни каже, че нещо идва, но ако сме твърде далеч, няма как да откликнем навреме.

Направи пауза и неколцина от офицерите кимнаха.

— От известно време нашите експерти работят върху проблема и за пръв път разполагаме със сонди, които могат да изпращат съобщения със ССС, макар тази им способност да е все още ограничена.

— ССС способност? — възкликна Калгари. Съвсем не беше единственият изумен сред присъстващите, защото човечеството от близо две хиляди години търсеше начин да изпраща съобщения със свръхсветлинна скорост.

— Да, сър. Обхватът ѝ е твърде ограничен и засега може да служи единствено за тактически цели — най-добрият ни предавателен радиус засега е едва четири светлинни часа, — но и това стига да ни даде значително предимство.

— Извинете ме, командир Маккиън — каза адмирал Матюс, — но как *работи* това чудо? Тоест — той погледна към Хонър, — ако можете да ни споделите това, без да нарушавате протоколите си за сигурност.

— Предпочитаме да не навлизаме в детайли, адмирале — отговори Хонър. — Не толкова заради сигурността, колкото защото детайлите са строго технически и не подлежат на кратко обяснение.

— Освен това — каза Матюс с крива усмивка, — защото въпросните детайли вероятно са твърде технически и нашите хора не биха могли да ги пресъздадат дори да *разберат* обяснението.

Хонър се стресна от думите му, но бързо се успокои, когато откъм грейсънската половина на масата се разнесе смях. За миг се бе притеснила, че е засегнала болно място, изтъквайки техническото превъзходство на своите кораби, но явно Матюс разбираше хората си по-добре от нея. Или пък това беше неговият начин да ѝ каже, че не трябва да се тревожи за това.

— Предполагам, че сте прав, сър — каза тя и се усмихна с дясната страна на лицето си, — поне докато не ви запознаем с молициркулаторните компютри и принципа на свръхплътните синтезни бутилки. Разбира се — усмивката ѝ се разшири, — подпишем

ли договора, вашият флот бързо ще се превърне в неприятен противник.

Този път смехът беше по-силен, придружен с нескрита нотка на облекчение. Тя се надяваше, че не очакват от нея да извади от ръкава си божествено оръжие за масово унищожение, но нямаше лошо да повдигне бойния им дух с някоя троха, затова кимна на Алистър да продължи.

— Основната идея, адмирале — каза той, — се крие в старомодния морзов код, но на обратно. Нашите разузнавателни сонди от ново поколение са оборудвани с допълнителен гравитационен генератор, който създава изключително мощни и насочени пулсации. И понеже гравитационните сензори са ССС, получаваме ефективно приемане в реално време в рамките на максималния им обсег.

— Гениално — измърмори един капитан с отличителните знаци на корабостроителния корпус. После свъси вежди. — И доста трудно, като се замислиш.

— Трудно, наистина — потвърди Маккиън. — Необходим е гигантски енергиен ресурс — наложи се нашите хора да разработят ново поколение синтезни централи, за да го осигурят, — и това е само първият проблем. Следващият беше проектирането на импулсен гравитационен генератор, който да се побере в корпуса на сондата. Сигурно можете да си представите за каква маса става въпрос и какъв подвиг извършиха нашите инженери, докато намерят решение. Има и фундаментални ограничения в самата система освен това. Най-важното е, че на генератора му е необходимо време за излъчването на всеки импулс, без да се самовъзпламени, което поставя непреодолима горна граница на скоростта, с която се предава информацията. Засега сме постигнали интервал от девет секунди и половина между пулсациите. При този темп сложните съобщения ще пристигат бавно.

— Вярно е — вметна Хонър, — но идеята ни е да програмираме бордовите компютри на сондите така, че да реагират на най-вероятните параметри на заплахата с прости кодове от по четири пулсации. Ще идентифицират естеството и вектора на заплахата за по-малко от минута. А по-подробни съобщения ще изпратят след като получат ответни команди от нас.

— Разбирам — каза Матюс. — Сондите ще ни предупредят навреме за всяка заплахата, а ние ще се придвижим по вектор, който ще

ни позволи да отрежем пътя на вражеските кораби, преди те да са достигнали оптимален обсег за стрелба.

— Точно така, сър. — Хонър кимна, после погледна адмирал Гарет. — Нещо повече, адмирале, спечеленото по този начин време ще ни позволи да изчислим такъв вектор на прихващане, който да ни придвижи паралелно с тях, вместо да изчакаме на ниска скорост до последния момент с минимално време за реакция.

— Разбирам, капитане. — Гарет подръпна долната си устна, после кимна. — Разбирам — повтори без следа от язвителност. — Ако знаех, че разполагате с такива сонди, щях да подходя към проблема по съвсем разли... — Млъкна и се усмихна горчиво. — Разбира се, ако си бях направил труда да ви попитам, щях да науча за това по-рано, нали така?

Хонър забеляза изумление по лицата на повечето грейсънски офицери, сякаш подчинените на адмирала не можеха да повярват на ушите си, и се зачуди как да реагира... но после Гарет сви рамене и се усмихна почти нормално.

— Е, капитане, както се казва, никога не е късно да станеш за резил. Мантикорците използват ли този израз?

— Не и по адрес на старшите си офицери, сър — скромно отвърна Хонър и Гарет избухна в смях. Смяхът му звучеше като цвилене, но иначе беше напълно искрен, реши Хонър. Адмиралът се опитваше да каже нещо, но не успяваше да си поеме дъх от смях, затова само я посочи с пръст и Хонър усети как му отвърща с широка усмивка, която беше половинчата заради парализата, но само заради това.

— Точка за вас, капитане — каза най-накрая Гарет. Смяхът му се беше оказал заразителен и повечето хора от неговата страна на масата също се усмихваха. — Точка за вас. — Размърда се на стола си и кимна. — Някакви други идеи, капитан Харингтън?

— Както знаете, сър, вече евакуирахме нашите цивилни на товарните кораби. — Гарет кимна, а Хонър вдигна рамене. — Докладът на командир Труман до мантикорското правителство включва настоятелно искане за подкрепления. Сигурна съм, че това искане ще бъде удовлетворено, но товарните кораби са бавни, сър, и ще мине време, докато докладът на командир Труман стигне заедно с тях до Мантикора. Бих предпочела да пратя доклада по един от

бойните си кораби, но „Аполон“ ще ми трябва тук, ако ще влизам в сражение с два модерни крайцера, а повредата в модулите на „Трубадур“ го ограничава до импулсна тяга, при това само в рамките на гама-вълната. Ако можем да пратим един от вашите хиперпространствени кораби?...

Спря, защото и Гарет, и Матюс клатеха глави. Матюс погледна Гарет и адмиралът му кимна да обясни.

— Можем да го направим, капитане, но нашата хиперпространствена технология е много по-примитивна и ненадеждна от вашата. Корабите ни са ограничени до средните гама-вълни, а платната на Варшавски извличат много по-слабо ускорение от гравитационните вълни в сравнение с вашите. Съмнявам се, че ще изпреварим товарните кораби с повече от ден-два. При тези обстоятелства ще е по-полезно да съсредоточите нашите ресурси срещу масадския флот, за да ви пазим гърба, докато вие се оправяте с хейвънските крайцери.

Хонър погледна Труман и Маккиън. Труман кимна бавно, а Маккиън само сви рамене. Явно и те не бяха подозирали, че хиперпространствената технология на Грейсън е толкова ограничена. Матюс беше прав. Не си струваше да се лишават от подкрепата на още един боен кораб тук заради минимално скъсяване на времето за преход до Мантикора. Масадците нямаше да ги чакат. Всъщност Хонър очакваше да предприемат бойни действия в рамките на следващите няколко часа.

— Мисля, че сте прав, адмирал Матюс — съгласи се тя. — В такъв случай не ни остава друго освен да подготвим мобилните си единици за бойни действия и да изстреляме разузнавателните сонди, така че...

Някой почука на вратата и я отвори, пропускайки шума на тракащите принтери. И не само него. Хонър вдигна вежди. Новодошлият беше белокос мъж с униформа на генерал от сигурността, а не от флота.

— Съветник Клинкскейлс! — възкликна Гарет и стана, последван от офицерите си, мантикорците също се изправиха. — Какво можем да направим за вас, сър?

— Извинете, че ви прекъсвам, господа... дами. — Клинкскейлс замълча, острите му старчески очи претегляха Хонър и Алис Труман с

искрено, пък макар и бдително любопитство. Приблѳжи се и протегна решително ръка. — Капитан Харингтън. — Хонър пое ръката му. Той стисна крепко нейната, сякаш да подчертае, че не му минава през ум да се съобразява с разни неща като женска слабост и прочие.

— Съветник Клинкскейлс — каза тя и стисна на свой ред ръката му. Старецът изви устни в студена усмивка.

— Искан да ви благодаря — каза рязко той. — Грейсън е в дълг към вас, както и аз лично. — Очевидно не му беше лесно да го признае, също толкова очевидна беше решимостта му да го каже.

— Аз просто се случих там, сър. А и истинският герой е Нимиц. Ако не беше бързата му реакция... — Тя вдигна рамене.

— Така е. — Клинкскейлс се засмя. — Дали би се съгласил да постъпи в дворцовата охрана, как мислите?

— Едва ли, сър. — Неувредената половина от лицето ѳ се усмихна и Хонър си даде сметка, че след нападението съветникът е единственият, който гледа парализираното ѳ лице без капка смущение или неудобство. Явно беше решил, че Хонър е истински офицер, и очакваше от нея да носи бойните си белези така, както би ги носил самият той. Хонър с изненада откри, че този стар динозавър всъщност ѳ е симпатичен.

— Жалко — каза той и погледна Гарет. — Както казах, съжалявам, че ви прекъсвам, но моите хора пипнаха пилота на един от макавейските снабдителни кораби и той пее като птичка.

— Така ли? — Очите на Гарет светнаха, Хонър също се размърда нетърпеливо на стола си.

— О, да — каза Клинкскейлс. — Не знае нищо за ши... — Млъкна и погледна двете жени в залата. Хонър преглътна с усилие усмивката си. — Не знае нищо за бойния клас на хейвънските кораби — коригира се съветникът, — но убедено твърди, че масадците са създали предна база в нашата система.

— В *Елцин*? — възкликна невярващо Гарет.

Клинкскейлс сви рамене.

— Така твърди той. Не я е виждал с очите си, но според негови приятели, които са я виждали, никак не е било лесно да се построи. Не знае къде е, освен това казва, че „най-големият им кораб“, каквото и да значи това, сега по всяка вероятност е в Ендикот.

— По всяка вероятност? — Хонър се наведе към него. — А каза ли защо?

— Нещо, че трябвало да довлече щурмоваците им тук — каза Клинкскейлс и очите на Хонър се разшириха от изненада. Добре де, едното й око. За пръв път чуваше за такова нещо! Което още не значеше, че е невъзможно. И определено обясняваше как масадските щурмоваци са се озовали тук. Но щом разполагаха с модерни кораби, защо си правеха труда и губеха време да прехвърлят примитивните масадски щурмоваци?

— Сигурен ли е, че този „най-голям“ кораб е напуснал Елцин? — зададе тя друг въпрос, по-важен. — И знае ли кога ще се върне?

— Знае, че е трябвало да отпътува към Ендикот — отвърна Клинкскейлс. — Не знае дали още е там, но на мен ми хрумна, че отсъствието на кораба може би обяснява защо още не са ни атакували, и ако е така, значи още не се е върнал.

— Може и да сте прав, сър — промърмори замислено Хонър. Погледна Труман и Маккиън и добави: — От друга страна, ние сме в системата вече двацет и шест часа. Дори корабът да е потеглил малко преди ние да пристигнем, вече би трябвало да се е върнал. Освен ако... — Потърка безчувствената страна на лицето си, после отново погледна Труман. — Някаква идея дали и с колко буксирът удължава продължителността на прехода, Алис?

— Без да го изпробваме сами, можем само да гадаем. Доколкото знам, това се прави за пръв път. Ако питаш мен, успели са само защото двете системи са много близо една до друга. Колкото до скоростта на прехода, вероятно е по-малка, защото трябва да внимават, но с колко по-малка... — Труман вдигна рамене.

— Зависи от метода, който са избрали — обади се Маккиън. — Според мен съотношението на масите е критичният фактор в случая. Очевидно е трябвало да използват нещо с достатъчно голям притеглящ капацитет, за да вземат на буксир цял щурмовак.

Хонър кимна, като все още потриваше парализираната си буза, после на свой ред вдигна рамене.

— Така или иначе, информацията къде можем да ги намерим ни дава голямо предимство. Стига да е надеждна, разбира се.

И погледна Клинкскейлс. От студеното пламъче в очите на генерала от сигурността я побиха тръпки.

— О, надеждна е, капитане — увери я той. — Базата им се намира на Черна птица. Това е една от луните на Уриел — добави той заради Хонър и тя кимна. В това имаше смисъл. Уриел, четвъртата планета в звездната система на Елцин, беше газов гигант по-голям от Юпитер в Слънчевата система, с орбитален радиус от почти петдесет и една светлинни минути, което го поставяше далеч извън сензорния обхват на Грейсън.

— С какво разполага базата им? — остро попита адмирал Матюс. Клинкскейлс вдигна рамене.

— Това не знам, адмирале, той също не знае. Никакви подробности. — Съветникът извади старомоден носител на аудиозаписи. — Донесох запис на всичко, което ни каза, в случай че вашите хора успеят да извлекат от информацията нещо полезно, което е убягнало на нас. Единственото, което ни каза със сигурност, е, че Макавей... — старецът явно не искаше да изрича на глас името на Джаред Мейхю — е отклонявал няколко наши строителни кораби с макавейски екипажи, за да помогнат в строежа на базата. Нашият човек не е бил сред тях, за жалост, но чул от друг капитан, че базата разполага с модерни сензори. Възможно било да разполагала и с тежки оръжия хейвънска направа, но за това не бил сигурен.

— По дяволите — измърмори някой откъм грейсънската половина на масата, а Хонър усети как дясната половина на лицето ѝ се стяга.

— Едва ли са успели да превърнат Черна птица в кой знае каква крепост — побърза да тушира напрежението Матюс. — Противното би означавало да генерират щитов мехур около небесно тяло с диаметър осем хиляди километра. — Погледна въпросително към Хонър и тя поклати глава и каза:

— Невъзможно, сър. Дори Мантикора все още не може да прави чудеса.

— Тогава отбранителните им системи вероятно са били изчислени така, че да спрат нас. Със сигурност не са монтирали орбитални платформи. Създаването на база е било достатъчен риск сам по себе си, защото ние периодично провеждаме учения в онзи район. Макавей — и той, като Клинкскейлс, не пожела да използва името на Мейхю — имаше достъп до графиците и е можел да ги

предупреди навреме кога да кротуват, но не биха могли да скрият от нас орбиталните си инсталации, ако са имали такива.

Хонър кимна в знак на съгласие.

— А фиксираната отбрана би била значително по-уязвима от моите кораби. — Каза го бързо и думите прозвучаха завалено, но май никой не обърна внимание.

— Именно. И ако най-големият хейвънски кораб с най-голямата огнева мощ наистина е извън системата... — подсказа Матюс.

Хонър го погледна и си даде сметка, че продължава да търка лицето си. Спря, преди да е разранила допълнително безчувствената си кожа, и кимна решително.

— Напълно сте прав, адмирале. Колко време ви трябва, за да приведете корабите си в бойна готовност?

23.

— Капитане?

Томас Тайсман се стресна в съня си, надигна се рязко в леглото и прехвърли крака на пода, а първият му помощник отстъпи бързо назад.

— Какво? — попита пресипнало Тайсман, като търкаше слепените си от съня очи.

— Засичаме множество импулсни сигнатури по вектор на приближаване — отвърна лейтенант Хилиард.

— Към нас? Към *Уриел*?

— Право към Черна птица.

— Ох, мама му стара. — Тайсман се изправи и се прокле наум, че изобщо бе напуснал Народната република. — Какви сигнатури? Корабите на Харингтън?

— Не, сър.

— Не съм в настроение за тъпи шеги, Ал!

— Не се шегувам. От Харингтън няма и следа.

— По дяволите, няма начин грейсънците да тръгнат срещу нас сами! Харингтън *трябва* да е някъде там!

— Възможно е, но още не сме я засекли, сър.

— По дяволите! — Тайсман разтърка лицето си, сякаш това можеше да влее живот в заспалия му мозък. Капитан Иу закъсняваше вече с четирийсет часа, докладите, които пристигаха от луната, бяха отчайващи, а сега и *това*.

— Добре. — Изпъна снага, докато гръбнакът му не изпука, и си взе кепето. — Хайде да идем на мостика и да видим какво става, Ал.

— Да, сър. — Първият помощник излезе след него от каютата. — Засякохме сигнатурите преди пет минути — продължи той в движение. — От известно време улавяме странни сигнали от вътрешността на системата, някакви слаби гравитационни пулсации. — Тайсман го погледна и той вдигна рамене. — Нищо не ми говорят. Пръснати са нашироко и не личи да *правят* нещо, но заради тях сензорите ни

засякоха импулсните сигнатури със закъснение. Корабите сигурно са убивали скоростта поне половин час преди да ги засечем.

— Хм. — Тайсман потърка брадичката си. Хилярд го следеше с поглед. После каза колебливо:

— Капитане. Простете, ако не е моя работа, но чули ли сте нещо ново за Грейсън? Какво става на планетата?

— Определено не е твоя работа! — Лейтенантът се сви и Тайсман изкриви лице в гримаса. — Извинявай, Ал. Да, чух това-онова, но... — Удари с юмрук стената до себе си, после спря рязко и се завъртя към първия си помощник. — Нищо не мога да направя, Ал, нищичко! Ако зависеше от мен, щях да ги застрелям всичките до крак, копеленца проклетите... но да не си казал и дума за това, дори на нашите хора! — Изгледа ожесточено помощника си, който побърза да кимне, после разтърка отново лицето си. — Исусе, мразя я тая тъпа работа! Капитанът изобщо не е включвал това в сметките си, сигурен съм. Знам какво ще каже, като се върне. Сто пъти обяснявах на Франкс какво мисля по въпроса, но не мога да разваля сделката от името на капитана. Освен това — той се усмихна криво — нямаме нито един космически пехотинец.

— Да, сър. Просто... всичко това ме кара да се чувствам толкова... мръсен.

— Добре дошъл в клуба, Ал. Добре дошъл в клуба — въздъхна Тайсман. Тръгна пак по коридора и Хилярд ускори крачка да го настигне. — Когато се прибера у дома, ако изобщо се прибера у дома — измърмори ядно Тайсман, — ще издиря кой идиот в щаба е измислил тая простотия. Хич не ми пука кой е и колко висок му е чинът, открия ли го — мъртъв е. Не съм постъпил във флота, за да ме занимават с такива идиотски неща, и някой скъпо ще си плати! Хич няма и да разбере откъде е дошъл ударът! — Млъкна и погледна косо Хилярд. — Това не си го чул, лейтенант! — добави остро.

— Не съм, сър. — Хилярд направи още няколко крачки, после се обърна да погледне командира си. — Имате ли нужда от малко помощ за въпросния удар?

Нимиц ѝ липсваше. Без него облегалката на командното ѝ кресло изглеждаше празна и незавършена, но сега Нимиц беше на сигурно

място в животоподдържащия си модул. И на него не му харесваше, че са разделени, но не за пръв път го затваряха в модула, така че прие съдбата си с примирение. Хонър се отърси от мислите за своя дървесен котарак и насочи вниманието си към командното табло.

Пред нейния кораб се движеше солиден клин от щурмоваци. Върховете му бяха оформени от трите оцелели грейсънски звездолета, а „Трубадур“ и „Аполон“ се движеха плътно вляво и вдясно от „Безстрашен“. Тази формация не беше традиционна, не на последно място защото поставяше корабите с най-силни сензори в ариергарда, но ако сработеше по план...

Чу някакъв тих звук, вдигна поглед и видя командир Брентуърт — стоеше на крачка от креслото ѝ и въртеше в ръце огромния си шлем. Едрогабаритният му херметизиран костюм се различаваше драматично от свръхлеките космически костюми на хората от нейния екипаж, които прилепваха по телата им като втора кожа, а и за разлика от всички останали, Брентуърт нямаше какво да прави освен да виси и да се тревожи.

Хонър се усмихна със здравата половина от лицето си.

— Чувстваш се не на място, Марк, нали? — попита го тихо и той кимна смутено. — Не се тревожи за това. Радваме се, че си с нас.

— Благодаря, госпожо. Просто се чувствам безполезен, това е. — Кимна към командното табло пред нея. — Подозирам, че цялата ни флотилия се чувства по този начин в момента.

— О, това е неприемливо, командире! — обади се нечий жизнерадостен глас. Здравото око на Хонър блесна, когато Венизелос се появи от другата страна на креслото ѝ. — Да се разберем така — продължи първият ѝ помощник, — оставете хейвънците на нас, а ние ви подаряваме всички масадци. Става ли?

— Звучи ми справедливо, командире — засмя се Брентуърт.

— Договорихме се значи. — Венизелос сведе поглед към своя капитан. — Според Стив остават още час и петдесет и осем минути, капитане. Дали вече знаят, че сме тук?

— Намалиха до две-шест-нула-пет-четири километра в секунда, сър — докладва тактическият офицер на Тайсман, когато капитанът на „Ангелиада“ се появи на мостика. — Разстояние девет-две-точка-два

милиона километра. След още едно-едно-осем минути ще се озоват точно над главите ни.

Тайсман се приближи до главния тактически дисплей и го погледна ядно. Триъгълникът от импулсни сигнатури се приближаваше при обратно ускорение от максималната скорост на грейсънските щурмоваци. В ъглите на триъгълника грееха три по-ярки сигнатури, но нито една от тях не беше на Харингтън. „Ангелиада“ разполагаше с точни сигнатури на нейните кораби според масата им и трите ярки сигнала не съвпадаха с тях. Значи ставаше въпрос за останките от грейсънския флот.

— Имаме ли в позиция някой, който да погледне отвъд стената?

— Не, сър. Ако не броим „Добродетел“, всички са тук.

— Хм. — Тайсман потърка чело и се прокле, че не бе убедил Франкс да прати някой от масадските разрушители към Ендикот веднага щом Харингтън се беше върнала в системата. Адмиралът беше отказал с аргумента, че „Божи гръм“ вече закъснявал с два часа от графика и щял да се появи всеки момент. Съгласил се бе неохотно да прати „Добродетел“ при точката за преход на „Гръм“, за да предупреди своевременно капитан Иу за появата на мантикорците.

Тайсман тръсна глава и се съсредоточи върху тактическия дисплей. По всичко личеше, че грейсънците са организирали тази експедиция без Харингтън, но това би изисквало сериозен кураж — глупост по-скоро, поправи се той, — особено ако знаеха в какво се забъркват.

Знаеха ли обаче? Явно знаеха *нещо*, иначе нямаше да са тук. Тайсман нямаше представа как са разбрали за масадското присъствие на Черна птица. Не му се вярваше Харингтън да е извлякла някаква полезна информация от щурмоваците на Данвил. Данвил се беше озовал сам срещу нея, без други масадски кораби, които да се притекат на помощ (и толкова по-добре, иначе списъкът на жертвите щеше да е още по-дълъг), но разрушителят „Сила“ се бе намирал достатъчно близо, за да засече сражението с гравитационните си сензори. Благодарение на това знаеха, че след битката Харингтън не се беше задържала в района, което означаваше, че от щурмоваците не е останало нищо, което да си заслужава проучването.

Но щом не Харингтън беше разбрала за Черна птица, значи информацията беше изтекла на самия Грейсън. Строежът на базата

беше започнал преди Хейвън да се включи в играта и по този въпрос масадците мълчаха като риби. Ала построяването на военна база в задния двор на врага беше невъзможно без вътрешна помощ, така че за изтичането на информацията вероятно беше отговорен грейсънският им „помощник“.

В този случай бе възможно грейсънците да не си дават сметка кой ги чака тук. Или по-точно, поправи се с горчивина Тайсман, който *щеше* да ги чака, ако капитанът не се беше забавил толкова драматично. По дяволите, по дяволите, по дяволите! Усещаше как ситуацията излиза извън контрол, а нямаше начин да разбере какво би искал от него капитанът!

Пое си дълбоко дъх. Кой беше най-лошият сценарий? Да приемем, че грейсънците са разбрали за Черна птица, за „Ангелиада“ и „Божи гръм“ и са казали всичко на Харингтън. Какво би направил той на нейно място?

Е, никога не би тръгнал насам — не и ако знаеше за „Гръм“! Вероятно би изпратил разрушителя си по спешност към Мантикора, позиционирал би крайцерите си в орбита около Грейсън и би чакал там с надеждата, че помощта ще пристигне навреме.

Само че Харингтън беше добра. След Василиск Народният флот я следеше отблизо. Друг офицер вероятно би чакал подкрепления, но *тя* като нищо би решила да си пробва късмета в сражение с „Гръм“, докато грейсънците ѝ пазят гърба от масадците. Тайсман не си представяше как би могла да победи „Гръм“ в двубой, но и не можеше да отхвърли категорично подобна възможност. Само че... ако случаят бе такъв, къде, за бога, беше Харингтън?

Загледа се отново в грейсънската формация. Ако изобщо беше някъде там, значи се криеше зад триъгълника, при минимална дистанция, така че струпаните импулсни сигнатури на корабите в клина да ѝ осигурят параван срещу гравитационните сензори на Тайсман.

Само че, според събраното за нея досие, Харингтън беше достатъчно хитра да го подлъже към този извод, а всъщност да се намира на съвсем друго място... да чака в засада например, с идеята, че хейвънските кораби ще зарежат масадските си съюзници и ще попаднат право в капана ѝ.

Премести поглед към монитора с директен видеосигнал и разплутата сфера на Уриел, която се кипреше на екрана. Планетата беше толкова голяма, че създаваше хиперпространствено ограничение от почти пет светлинни минути, почти като на звезда от най-малките класове. Това означаваше, че „Ангелиада“ трябва да ускорява цели деветдесет и седем минути преди да извърши преход, а Харингтън би могла да изведе крайцерите си по балистичен курс и да прихване всеки, който направи опит да избяга. А изключеше ли мантикорката двигателите си, Тайсман изобщо нямаше да я засече, преди да е навлязла в огневи обхват; тя обаче щеше да го види веднага щом „Ангелиада“ включи двигателите си. И щеше да има време да коригира вектора си. Може би не чак за класически дуел от упор, но достатъчно да изпари неговия разрушител със своите два крайцера.

Стига да не знаеше за „Гръм“, разбира се... и да очакваше, че Тайсман ще хукне да бяга.

Изруга наум и провери отново данните на грейсънските кораби. Сто и седем минути до максимално приближение. Ако щеше да бяга, по-добре да се задейства още сега, помисли си Тайсман... и ако зависеше от него, точно това щеше да направи. Томас Тайсман не беше страхливец, но знаеше какво ще стане, ако Харингтън го удари сега, когато „Гръм“ не беше на линия. А в по-дългосрочен план, ако наистина беше изпратила за помощ, подкреплението от Мантикора щеше да пристигне тук много преди евентуално *тяхно* подкрепление да пристигне от Хейвън. А и цялата идея беше да извъртят номера, без да предизвикват война с мантикорците! Въпросната война беше неизбежна, но нито сега беше времето, нито тук беше мястото да я започват.

От друга страна, войните рядко започваха по план. Той изпъна рамене и обърна гръб на дисплея.

— Свържи ме с адмирал Франкс, Ал.

— Не ставайте смешен, командире! — изпръхтя адмирал Ернст Франкс.

— Адмирале, казвам ви, че Харингтън и нейните кораби се крият зад клина.

— Дори да сте прав — в което се съмнявам, — оръжията ни на Черна птица ще изравнят шансовете. Ще свалим съюзниците ѝ, после ще унищожим и нея в близък бой.

— Адмирале — Тайсман дръпна с две ръце юздите на гнева си, — щом са тук, значи имат поне приблизителна представа какво ги очаква. Това значи, че...

— Това не значи нищо, командире. — Франкс присви очи. Чул беше слухове за мнението на този неверник относно неговото сражение с „Мадригал“. — Ракетите ни ги доставихте вие. Отлично знаете какъв е ефективният им обхват, както и че Изменниците нямат с какво да ги спрат.

— Сър, изобщо няма да се стигне до битка с грейсънските кораби — каза Тайсман на ръба на отчаянието. — А ако мислите, че преградният огън на „Мадригал“ беше последен писък на технологиите, значи нямате представа какво може да ни направи един крайцер от клас Звезден рицар!

— Изобщо не вярвам, че онази жена е там! — озъби се Франкс. — За разлика от вас, аз знам съвсем точно каква информация може да е попаднала в ръцете на Изменниците и нямам намерение да бягам от призраци! Това е само опит от страна на Грейсън да проучат непотвърдени слухове, които някой е чул от трета ръка. Не биха посмели да оставят планетата без корабите на онази поганска кучка, за да проверяват *слухове*. Няма откъде да знаят, че „Гръм“ не чака в позиция да скочи на Грейсън, ако онази жена се разкара от орбитата му.

— А ако грешите, сър? — попита напрегнато Тайсман.

— Не греша. Но дори да грешах, значи кучката ще ни дойде на тепсия. Ще разкараме Изменниците да не се пречкат, после ще ѝ видим сметката с огън от упор, точно както направихме с „Мадригал“.

Тайсман стисна зъби, за да не се разпусва. Ако Харингтън беше там, зад клина от грейсънски кораби, планът на Франкс беше равносилен на самоубийство. Един-единствен разрушител беше сритал жестоко задника на Франкс. Даваше ли си сметка този идиот на какво ще го направят *два крайцера*?!

Но нямаше смисъл да спори с него. Бяха го разкритиковали за предишната му тактика, а той упорито настояваше, че нямало да понесе и наполовина толкова тежки загуби, ако „Мадригал“ не бил

свалил голяма част от корабите в ескадрата му — заради по-големия обseg на ракетите си, — преди той, Франкс, да се включи в сражението и да му види сметката. Този път той имаше предимството на по-големия обхват заради базата на Черна птица и явно беше решил да докаже, че е бил прав при първото сражение.

— Какво ще заповядате, сър? — попита студено Тайсман.

— Атакуващият отряд ще заеме позиции зад Черна птица, както е по план. Установките в базата ще се задействат, когато Изменниците навлязат в обхвата им. Ако някаква част от Изменниците — или вашите мантикорци — оцелеят след този първи етап, ще влезем в сражение с тях при еквивалентна скорост и максимално приближение.

— Ясно. — Този беше сред най-глупавите бойни планове, които Тайсман беше чувал, предвид съотношението на силите, но освен ако не решише да си плюе самосиндикално на петите, хейвънският командир не можеше да направи нищо по въпроса. А ако се съдеше по изражението на Франкс, масадците най-вероятно държаха под прицел и „Ангелиада“. Решаха ли, че хейвънският кораб вдига гълъбите, сами щяха да го отстрелят.

— Разбрано, сър. — Прекъсна връзката и руга цели две минути без прекъсване.

— Приближение след четирийсет минути, госпожо — докладва Стивън Дюморн. — Разстояние приблизително десет-точка-шест милиона километра.

— Свързочник, предай на адмирал Матюс да отвори стената. Нека хвърлим един поглед — каза Хонър.

Ако хейвънците бяха дали на Масада онова, което Хонър се опасяваше, че са им дали, двамата с Матюс щяха да потвърдят страховете си след приблизително сто и четирийсет секунди.

— *Знаех си*, мамка му! — изригна командир Тайсман.

Собствените му сензори бяха слепи заради сянката на луната, но от базата прехвърляха данни към дисплеите на „Ангелиада“... не че имаше голяма полза. Плътната стена на щурмоваците се беше разтеглила, колкото да пропусне далеч по-силните и големи импулсни

сигнатури отзад. Харингтън определено беше там с яките си кораби, по дяволите! Ето, мантикорските крайцери се плъзгаха напред през завесата на щурмоваците, заемаха класическа формация за антиракетен обстрел и изхвърляха примамки, а грейсънските дребосъци се предислоцираха в ариергарда.

Адмирал Матюс следеше дисплея пред себе си и чакаше. „Ковингтън“ все още разполагаше с пет ракетни установки по-малко, но енергийните му оръжия и генераторите на страничните щитове бяха ремонтирани за рекордно време. Въпреки това Матюс знаеше колко безпомощен ще е „Ковингтън“ при атаката, която капитан Харингтън съзнателно провокираше. Беше се ужасил искрено, когато капитанът му обясни предимствата на хейвънските ракети, базирани на Черна птица — с по-големите си и по-мощни двигатели, които им осигуряваха по-дълъг полет под тяга, — но Харингтън изглеждаше спокойна и уверена.

Скоро щеше да стане ясно дали тази нейна увереност е била оправдана. Ако ракетите бяха толкова устойчиви и далекобойни, колкото смяташе тя, щяха да ускорят до невероятните сто и седемнайсет хиляди километра в секунда и да изминат повече от осем милиона километра, преди двигателите им да угаснат. Предвид скоростта, с която се приближаваха собствените им кораби, ефективният обхват на ракетите надхвърляше девет милиона километра, а това означаваше, че лунната база би трябвало да изстреля първия си залп... горе-долу... *сега*.

— Ракетен залп! — докладва отривисто Рафаел Кардонес. — Птичките летят при ускорение от осем-три-три километра в секунда на квадрат. Попадение след едно-три-пет секунди!

— Задействай преграден огън план „Авел“.

— Слушам, госпожо. Стартирам план „Авел“.

Когато първата мантикорска антиракета излетя, командир Тайсман спря да псува, откъсна очи от тактическото табло и погледна

гневно лейтенант Тротър. Тротър не беше виновен, че е един от малцината масадски офицери на борда на „Ангелиада“. Всъщност Тротър беше горе-долу свестен, а сякаш беше станал дори по-свестен в последно време, откакто пребиваваше на кораба, вероятно под влиянието на местната „поквара“. За свое нещастие Тротър беше масадец и му беше подръка.

Лейтенантът усети погледа на своя капитан и лицето му почервения в любопитна смесица от силно смущение, желание да се извини и последвало от това негодувание. Отвори уста, после я затвори, а Тайсман изсумтя и отклони поглед, преди да е пробил дупка в челото на нещастника. Сви леко рамене вместо извинение и се съсредоточи върху тактическото табло.

Залпът, който Черна птица изстреля срещу тях, се състоеше от цели трийсет ракети, повече, отколкото Хонър беше очаквала, при това големи, гадни и опасни. Всяка имаше маса сто и шейсет тона — двойно колкото нейните, че и отгоре, — и тази допълнителна маса се дължеше на по-издръжливи двигатели, по-добри търсещи сензори и улесняващи проникването системи, изобщо ракети, каквито нито един хейвънски кораб не носеше на борда си.

Но всичко това не беше изненада за Хонър, а Раф Кардонес и старши лейтенант Амбърсън, тактическият офицер на „Аполон“, бяха дислоцирали ескадрата в класически трислоен отбранителен строй. Антиракетите на „Безстрашен“ отговаряха за далекобойното прихващане, а „Аполон“ и „Трубадур“ — за всичко, което успее да се промъкне. Ако някоя вражеска ракета оцелееше през двойния бараж, щеше да се натресе право на масирания лазерен обстрел от трите кораба под контрола на „Безстрашен“.

Хонър извика на таблото панорамен образ, за да проследи векторите на приближаващите ракети към установките на Черна птица, които ги бяха изстреляли.

— Да се прицеля ли в установките, капитане? — попита напрегнато Кардонес. Антиракетите му вече излитаха.

— Още не, господин Кардонес.

Предпочиташе да завземе базата непокътната, защото все още не разполагаше със сигурна информация за класа и принадлежността на

модерните бойни кораби, с които си имаше работа. Възможно бе да установи това много скоро и по трудния начин, но ако не се стигнеше дотам, някъде в лунната база имаше архиви — или хора, — които можеха да й кажат.

Базата изстреля втори залп със същия брой ракети. Хонър провери показанията и кимна. Трийсет и четири секунди. По данни на разузнаването най-новите наземни ракетни установки на Хейвън разполагаха с пълнители за по три залпа и интервал на изстрелване между трийсет и четирийсет секунди. Значи лунната база разполагаше с трийсет установки, нито повече, нито по-малко. Оставаше въпросът с точно колко ракети разполага всяка установка в действителност.

Насочи поглед към ракетите от първия залп. Разузнаването явно беше подценило способностите на заглушаващите им системи — петнайсет от трийсетте ракети се бяха промушили през външния периметър на прихващане, но компютрите на Кардонес вече обновяваха първоначалните си оценки и ги прехвърляха към „Аполон“ и „Трубадур“. Мощните двигатели на атакуващите ракети ги правеха изключително бързи — те вече се движеха с петдесет процента по-висока скорост, отколкото ракетите, които „Безстрашен“ би могъл да изстреля от покой, — но сама по себе си скоростта не решаваше всичко, а и разстоянието беше достатъчно голямо за прихващане.

При изстрелването на третия залп тактическото табло сигнализира звуково. Хонър прехапа устната си отвътре — от безчувствената лява страна и твърде силно. Усети вкуса на кръв в устата си. С този залп ракетите ставаха деветдесет. Не беше за вярване, че Хейвън са поверили толкова много в ръцете на масадските фанатици. Ако имаше и четвърти залп, планът на Хонър да превземе базата непокътната щеше да отиде на вятъра. Иска, не иска, трябваше да я унищожи.

Четири ракети от първия залп пробиха през междинната зона на прихващане и по тактическите табла на „Безстрашен“ замигаха светлинки. Компютрите му работеха при максимално натоварване, едновременно насочваха собствените му антиракетни към птичките от третия залп, насочваха системите на „Аполон“ и „Трубадур“ към преминалите от втория и насочваха лазерните установки на трите кораба към оцелелите от първия... Остро чувство на гордост изпълни

Хонър, когато и последната ракета от първия залп се взриви на трийсет хиляди километра от „Безстрашен“.

Сърцето на адмирал Уесли Матюс се беше качило в гърлото при вида на вражеските ракети — толкова много и така неவிждано бързи — и при мисълта какво бяха направили на грейсънския флот много помалките и бавни ракети от първата атака на масадците. Но онова нападение беше от засада, а корабите на Харингтън явно бяха строени от магьосници, а не от инженери! Бяха неவிждано ефективни, смъртоносни и прекрасни в икономичната прецизност, с която елиминираха вражеските ракети.

Офицерите и подофицерите на мостика съвсем бяха забравили за професионализма си, свиркаха и дюдюкаха като зрители на спортно състезание. На Матюс му се искаше да скандира заедно с тях, но не го правеше. Не защото го спираше хипертрофирал професионализъм. Нито от желание да запази достойнството си на главнокомандващ и необходимостта да дава пример с поведението си. Имаше го и това, разбира се, но основната причина се криеше в друго — в мисълта, че някъде отвъд прииждащите ракети има поне един кораб, който може да се мери с корабите на Харингтън.

— Тези са последните, капитане — каза с горчивина Хилиард и Тайсман изсумтя. Толкова типично за Франкс — да допуска грешка и да плаща прескъпо за нея. Колкото и добри да бяха отбранителните системи на Харингтън, те очевидно работеха при максимално натоварване. Ако Франкс се беше съгласил да задържи втория и третия си залп, докато разстоянието се скъси, а с него и нейното време за реакция... Но — не! Франкс се опитваше да я поразии с един удар, макар да беше очевидно, че изборът на подходящия *момент* е много по-критичен от количеството на мунициите! Очевидно за всички, които имаха и капка мозък в главата.

Погледна екрана пред себе си. Харингтън все още беше на трийсет и пет минути от тях. Имаше време Тайсман да внесе известни корекции в местоположението си... стига Франкс да не реши, че се опитва да избяга и съответно да го удари в гръб.

Коего не би променило нещата в дългосрочен план, но професионалистът в него негодуваше срещу мисълта да слезе от сцената, без да е постигнал *нищо*. Зареди нов вектор в таблото си и кимна доволно.

— Навигатор, зареди данните от моето табло!

— Слушам, сър. Зареждам.

— Готов за пуск по моя заповед — каза Тайсман, после се обърна към лейтенант Тротър. — Свързочник, уведомете флагмана, че ще внесе корекции в позицията си с цел оптимизиране на стрелбата след... — погледна си часовника, — след четиринайсет-точка-шест минути.

— Слушам, сър — каза Тротър и Тайсман го погледна с усмивка, защото за пръв път в гласа на комуникационния му офицер нямаше и грам колебание.

Вторият залп на Черна луна се представи по-зле от първия, а когато не последва четвърти, Хонър най-сетне се поотпусна. Или бяха свършили мунициите, или се правеха на хитри. Първото, по-скоро, ако се съдеше по краткия интервал между първите три залпа. Хонър вдигна поглед към Венизелос.

— Май няма да се наложи да стреляме с ядрени бойни глави по базата, Анди — каза тя, докато последната вълна ракети се приближаваше. — Това е добре. Все още се надявам да...

Грейна алена светлина и Хонър се завъртя със стола си миг преди алармата да запищи.

— Отбранителна система три отхвърля кодовете на главния компютър! — Ръцете на Кардонес вече летяха по таблото му. — Вкарвам резервните.

Хонър стисна юмруци, когато три ракети минаха през дупка в преградния огън, която не би трябвало да съществува.

— Бейкър-2! — викна Кардонес, без да откъсва поглед от червените светлини върху таблото си.

— Слушам, сър! — Контраалтовият глас на мичман Уолкот звучеше напрегнато, но ръцете ѝ се движеха не по-бавно от ръцете на Кардонес. — Задействам Бейкър-2!

Една от ракетите изчезна, когато „Аполон“ реагира на мичманските команди и я взриви, но другите две все така приближаваха. Компютрите на „Безстрашен“ ги бяха отписали като унищожени преди трета отбранителна система да излезе от строя и сега трескаво се мъчеха да преизчислят поредността на мишените си. Хонър се стегна за удара, макар че стигнеше ли се дотам, нищо нямаше да помогне. Ако не спряха ракетите поне на двайсет и пет хиляди километра разстояние...

Втората ракета умря на разстояние двайсет и седем хиляди километра. Примамката ляво на борд отклони третата от пътя ѝ, ала след четвърт секунда ракетата се взриви и „Безстрашен“ се килна в агония.

Левият му щит улови десетина лазерни лъча, пречупи повечето под безопасен ъгъл, ала два се врязаха дълбоко в антирадиационния пласт под клина му. Керамиката и специалните сплави на бронирания стоманен корпус издържаха геройски, абсорбираха и отклониха количества енергия, които биха раздрали на парчета титановия корпус на всеки грейсънски кораб, но нищо не можеше да елиминира докрай силата на такъв удар и миг по-късно алармите за повреда се разпищяха.

— Директни попадения във втори лазер и четвърта ракетна установка! Трети муниционен склад е разгерметизиран. Втора отбранителна система е извън строя! Техниците вече работят, но имаме тежки загуби при втори лазер.

— Разбрано — потвърди Хонър с дрезгав глас. Гърлото ѝ се беше стегнало, но тя отлично си даваше сметка, че са извадили късмет. Голям късмет. Което нямаше да облекчи семействата на хората, които току-що бяха загинали. Така, както не облекчи и нея.

— Трета отбранителна система вече е на линия, капитане — докладва мичман Уолкот и Хонър кимна отривисто.

— Свържи ме с адмирал Матюс, комуникационен офицер — каза тя и грейсьнецът се появи на екранчето, вградено в капитанското ѝ кресло, и попита напрегнато:

— Какво е положението, капитане?

— Можеше да е много по-лошо, сър. Работим по отстраняването на щетите.

Матюс сякаш понечи да каже още нещо, но се отказа и вместо това кимна мълчаливо.

— Черна птица ще влезе в обсега ни след... — Хонър погледна тактическото табло — след двайсет и седем минути. Какво ще кажете да преминем към строй за атака?

— Ще кажа, че съм съгласен, капитане. — Гласът на Матюс прозвуча мрачно, но очите му грееха.

Когато „Ангелиада“ се раздвижи, без никой от „приятелите“ му да го застреля, Тайсман си отдъхна с облекчение. Корабът му не беше подходящ за действия от толкова късо разстояние, защото тежкото му ракетно въоръжение оставяше малко място за енергийни оръжия, а при бой от упор това беше фатално. Но Харингтън най-после беше допуснала грешка — държеше ескадрата си в плътна формация, заобикаляйки Черна птица по дирите на врага, който очакваше да намери там. Точно това беше очаквал от нея Тайсман.

Харингтън можеше само да предполага с какво си има работа и не искаше да отделя кораби от ескадрата си, за да не попаднат те сами срещу нещо голямо и модерно. Умен ход, защото принуждаваше евентуалния ѝ противник също да държи единиците си в плътен строй или да изгуби корабите си един по един, ако ги разпръсне. Каквото и да направеше Франкс обаче, ескадрата му беше обречена. Това означаваше, че „Ангелиада“ също няма да оцелее, а вариантите за избор пред едно камикадзе са различни от тези на кораб, който се надява да победи.

Хейвънският разрушител ускори покрай Черна птица в същата посока като своите противници.

— Стрелба по преценка! — нареди остро Хонър, когато на таблото пред нея грейнаха сигнатурите на вражески импулсни двигатели. Време за внимателни планирани маневри нямаше. Щеше да е престрелка от упор и по-бързият щеше да живее.

Числеността беше горе-долу изравнена, но грейсънските щурмоваци бяха по-големи и по-мощни, а нищо в масадския боен ред не се доближаваше до корабите на Хонър. Но сензорите на лунната

база ги бяха захранили с изпреварваща информация и масадците произведоха първите си изстрели преди „Безстрашен“ да ги прихване.

Крайцерът се разтресе, когато лазерен лъч пробви десния щит от упор и директното попадение унищожи девето лазерно оръдие. Грейсънски щурмовак се взриви близо до кърмата му, а „Аполон“ понесе два бързи удара. Масадската ескадра също беше под обстрел. Два от техните щурмоваци се озоваха на пътя на „Ковингтън“ и флагманът на Матюс им видя набързо сметката, поемайки само едно попадение. Разрушителят „Доминион“ прихвана с батареите си „Саул“ и го направи на решето, но „Трубадур“ го пресрещна по фланга и разкъса масадския кораб на малки парченца. „Доминион“ изчезна в огнено кълбо, а два грейсънски щурмовака подгониха другия масадски разрушител — „Сила“ — и го притиснаха до стената.

Докато вражеските кораби разкъсваха строя му, Ернст Франкс псуваше грозно. Лазерите на „Соломон“ свалиха един грейсънски щурмовак, после още един, но сражението беше толкова ожесточено и отблизо, че компютрите му не успяваха да следят всичко. „Соломон“ стреля отново, по мишена, която вече беше мъртва, в същия миг „Сила“ се взриви, а после някакво шесто чувство накара Франкс да вдигне очи към видеодисплеите... точно когато „Безстрашен“ се появи пред носа на неговия флагман.

Лазерите на мантикорския кораб се забиха право в незащитеното гърло на импулсния му клин и последният крайцер от масадския флот изчезна в ослепителен блясък, когато синтезните му бутилки изгърмяха.

Хонър се взираше в дисплея си, здравето око я болеше и сълзеше. Масадските кораби гинеха дори по-бързо от очакваното, но къде бяха хейвънските? Нима бяха дошли толкова далеч заради шепа масадски щурмоваци?

Примижа, когато още един грейсънски щурмовак се взриви. Масадски щурмоваци почти не бяха останали, в ескадрата им нямаше нито един звездолет, който да ги пази, и корабите на Матюс отстрелваха оцелелите с методична прецизност.

— Вектор към две-седем-нула, пилот!

— Слушам, госпожо. Вектор към две-седем-нула.

Корабът на Нейно величество „Безстрашен“ обърна гръб на Черна птица и сензорите му се заеха да открият врага, който Хонър беше дошла да намери.

— Готови... — прошепна командир Тайсман, докато корабът му завиваше покрай каменистата луна с нарастваща скорост. Все още получаваха информация от сензорите на базата... Тайсман оголи зъби в хищна усмивка. — Готови... *Сегга!*

— Капитане! Зад нас!...

Викът на старши лейтенант Амберсън стресна командир Алис Труман, тя завъртя бързо очи към таблото пред себе си и лицето ѝ побеля от ужас.

— Пълен ляво на борд! — викна тя и „Аполон“ зави трескаво.

Твърде късно. Разрушителят зад тях беше преценил атаката си добре и първият страничен залп на оръдията му разцъфна точно при задния отвор на импулсия клин на „Аполон“.

— Завърти ни! — извика Труман. — Завърти ни, пилот!

Втори залп разцъфна по протежение на вражеския борд и Труман разсеяно се зачуди защо хейвънският разрушител използва ракети, а не лазери, предвид късото разстояние, но нямаше време да мисли за това. Крайцерът ѝ се завърташе тромаво, за да подложи страничния си щит. Две от ракетите потънаха в него и се изпариха, преди да детонират зарядите си. Други четири детонираха в близост до щита, преодоляха го и поразиха обшивката, а седмата се плъзна покрай „Аполон“ и детонира при десния му борд. Дим, писъци и трясък изпълниха мостика. Труман пребледня като платно, когато десният щит на кораба ѝ излезе от строя и хейвънският разрушител се хвърли за смъртоносния удар.

Тайсман изръмжа победоносно, макар отлично да съзнаваше, че триумфът му ще е кратък. Лесно можеше да довърши крайцера с още един залп, но вече така или иначе го беше осакатил сериозно. Щеше да го остави на капитан Иу — *неговата* задача, на Тайсман, беше да

осакати възможно най-много мантикорски кораби, преди „Гръм“ да се е върнал. Така че заповяда:

— Прихвани разрушителя!

— Слушам, сър!

„Ангелиада“ се люшна надясно и завъртя заредените батареи на левия си борд към „Трубадур“, но мантикорският разрушител го видя, а капитанът му явно си разбираше от работата. Тайсман се напрегна, когато мантикорецът изстреля страничен лазерен залп, тройно по-мощен от неговия, преди да се извърти, за да подложи долния си импулсен клин на хейвънските ракети. „Ангелиада“ се разтърси в агония, аварийни светлини се подгониха по тактическото табло. Две от ракетите кривнаха нагоре в търсене на пролука през горния страничен щит на „Трубадур“, но отбранителните системи на мантикорския кораб ги свалиха и Тайсман изпсува ожесточено, когато „Трубадур“ се превъртя с невиджана скорост за втори лазерен залп.

Но „Ангелиада“ също се въртеше и ракетните установки по десния борд стреляха още преди „Трубадур“ да е довършил маневрата си. Корабът на Тайсман се разтърси отново под енергийния огън, но този път една от неговите лазерни бойни глави откри пролука в отбраната на противника. Тайсман нямаше как да прецени колко голяма щета е нанесло попадението — нямаше време да прецени *собствените си* щети, за бога! — но знаеше, че е наранил сериозно „Трубадур“.

— Вектор на нула-девет-три, три-пет-девет!

„Ангелиада“ се гмурна към луната, като извъртя горната ивица на клина си към „Трубадур“, докато екипите на оцелелите му ракетни установки се опитваха трескаво да презаредят. Единственото лазерно оръдие на левия му борд отстреля в гръб един грейсънски щурмовак, после „Ангелиада“ се разтресе, поразен в предния импулсен модул от лазерното оръдие на грейсънски лек крайцер. Ускорението му спадна рязко, в клина се появиха флуктуации, но индикаторните светлини на четирите оцелели установки на левия му борд грейнаха в зелено и Тайсман го завъртя лудешката, за да ги насочи към грейсьнеца.

Не успя. „Безстрашен“ се появи по вектор паралелен на първоначалния си курс и ураган от енергиен огън разкъса страничния щит на „Ангелиада“.

— Щитът е извън строя! — извика Хилиард. — Изгубихме всичко на левия борд! — Първият помощник изпсува. — Включвам резервния реактор!

„Ангелиада“ премина на резервна мощност и лицето на Тайсман се отпусна. Корабът му беше обречен, но междуременно беше постигнал повече от цялата ескадра на Франкс, и нямаше смисъл Тайсман да обрича на гибел оцелелия си екипаж.

— Изключи клина — нареди тихо той.

Хилиард го стрелна с невярващ поглед, после вкара командата в таблото си и импулсният клин на „Ангелиада“ угасна.

Тайсман следеше дисплея пред себе си и — обзет от нечовешко спокойствие — се питаше дали е хванал последния влак. Изключването на клина беше универсалният знак за капитулация, но ако противникът вече бе задал команда за стрелба или не беше в настроение да взема пленници...

Никой не стреля по тях. „Трубадур“ се извъртя на левия си хълбок, въздушни струи се процеждаха от раните му. А после „Ангелиада“ потръпна, уловен от теглец лъч, и Тайсман си отдъхна с облекчение. Той и оцелелите от екипажа му щяха да живеят.

— Сър — тихо каза лейтенант Тротър. — Повикване от „Безстрашен“.

24.

Люкът се отвори с въздишка и един съвсем обикновен на вид тъмнокос мъж с алено-златната униформа на масадски капитан влезе през него, съпровождан от майор Рамирес.

Рамирес беше с шест сантиметра по-нисък от Хонър, но Сан Мартин, единствената обитаема планета на Звездата на Тревър, беше сред планетите с най-висока гравитация, заселени от човека. Атмосферното налягане на морското равнище беше толкова високо, че създаваше почти токсична концентрация на въглероден диоксид и въглерод, а майорът беше нагледен пример за гравитацията на родния си свят. Беше изключително едър, набит и навъсен, а омразата му към Народна република Хейвън не знаеше граници. Лишеното му от всякакво изражение лице показваше как точно се чувства в момента и Хонър ясно усети борбата между емоциите на майора и военната дисциплина, която им дърпаше юздите.

Но не майорът я интересуваше понастоящем, а неговият пленник. Изглеждаше прекалено спокоен, предвид обстоятелствата, и тя се изпълни с неволно уважение пред хладнокръвния му поглед. Беше се справил страхотно с атаката си — вероятно по-добре, отколкото би се справила самата тя, — но под овладяната му повърхност прозираше някакво странно напрежение и Хонър се зачуди дали това няма нещо общо с молбата му да го изслуша.

Капитанът стисна под мишница баретата си и се изпъна в стойка мирно.

— Командир Томас Тайсман, Флот на Верните, госпожо — представи се отривисто той. С акцент, който нямаше нищо общо с Масада.

— Няма да споря с вас, командире. — Иронията ѝ пострада от завалянето на говора, а очите на военнопленника се разшириха леко при вида на парализираното ѝ лице и превръзката на лявото око. Но макар Хонър да замълча подканящо, той не се хвана на въдицата и след миг-два тя вдигна рамене.

— За какво искате да говорим, командире?

— Госпожо, аз...

Хвърли поглед към Рамирес, после отново я погледна с мълчалива молба да разговарят насаме. Майорът се намуси още повече, но Хонър се загледа замислено в хейвънеца. Той също я гледаше и упорито мълчеше.

— Това е всичко засега, майоре — каза накрая Хонър, Рамирес настръхна за миг, после тракна с токове и се оттегли с красноречиво мълчание. — Е, командире? — подкани тя военнопленника. — Искате да говорим защо Народната република нападна кораби от флота на Нейно величество, така ли?

— Капитан Харингтън, аз съм гражданин на Масада — отвърна Тайсман. — Моят кораб е... беше... „Ангелиада“ от Масадския флот.

— Вашият кораб беше разрушителят „Бреслау“, построен в корабостроителница „Гюнтер“ по поръчка на Народна република Хейвън — каза Хонър. Очите му се разшириха едва доловимо, а подвижното ъгълче на нейната уста се повдигна в усмивка. — Абордажният ми отряд е намерил табелката на корабостроителницата производител, както и съвсем официалните документи за масадската регистрация на кораба, командир Тайсман. — Усмивката ѝ изчезна. — Ще спрем ли да се баламосваме?

Той помълча миг, после отвърна с глас, спокоен като нейния:

— Корабът ми беше купен от Масадския флот, капитан Харингтън. Всички членове на екипажа ми официално са масадски граждани. — Срещна предизвикателно погледа ѝ и тя кимна. Този човек знаеше дълга си не по-зле от нея и имаше заповеди да поддържа прикритието си, без значение колко очевидно фалшиво е то.

— Добре, командире — въздъхна тя. — Но ако сте решили да се придържате към тази версия, защо поискахте да говорите с мен? Мисля, че имам право да попитам.

— Да, госпожо — отвърна Тайсман. За пръв път изглеждаше смутен. — Аз... — Стисна зъби, сетне продължи устремно: — Капитане, не знам какви са намеренията ви относно базата на Черна птица, но реших, че е редно да знаете. Там има мантикорски персонал.

— Какво?! — Хонър се надигна от стола си, после се овладя и седна отново. — Ако това е някаква... — започна тя заплашително, но хейвънският офицер я прекъсна.

— Не, госпожо. Капитан... — Изкашля се, после подхвана отново, по-предпазливо: — Един от моите началници настоя оцелелите от „Мадригал“ да бъдат прибрани. Така и направихме. После ги откарахме на Черна птица, където ги предадохме на грижите на... съответните местни власти.

Хонър се облегна тежко назад. Внимателно подобраните думи на командира включиха звънки аларми в главата ѝ. Не се съмняваше, че масадците охотно биха изоставили оцелелите от „Мадригал“ на съдбата им — всъщност беше приела, че се е случило точно това, и се опитваше да не мисли за мъчителната им смърт. Сега научаваше, че част от тях са оцелели, но нещо в начина, по който Тайсман спомена „съответните местни власти“, попари радостта и облекчението ѝ от тази новина. Човекът очевидно държеше да се дистанцира от въпросните власти, поне доколкото го позволяваше прикритието му. Защо?

Понечи да го попита, но молбата в очите му беше наистина красноречива, така че Хонър промени въпроса си в движение:

— Защо ми казвате това, командире?

— Защото... — започна Тайсман, после млъкна и отклони поглед. — Защото не заслужават да умрат от бомбите на собствените си хора, капитане.

— Разбирам. — Хонър гледаше извърнатото му лице и знаеше, че това съвсем не е единствената причина. Ама съвсем. Започнал бе с различен тон, гневен, и това, в добавка към отвращението, с което беше споменал „местните власти“, я плашеше.

— А ако решим да не закачаме на първо време базата, командире... Това би ли поставило мантикорските военнопленници в опасност? — тихо попита тя.

— Аз... — Тайсман прехапа устна. — С цялото ми уважение ще трябва да отклоня отговора на този въпрос, капитан Харингтън.

Хонър кимна и повтори:

— Разбирам. — Тонът ѝ подсказваше, че по този начин Тайсман неволно ѝ е дал желания отговор, той го усети и се изчерви, но въпреки това срещна упорито погледа ѝ. Този мъж беше колкото способен, толкова и сериозен. Дано нямаше много като него в хейвънския флот. Или пък... бог знае кое би било по-добре за Мантикора.

— Да, командир Тайсман, разбирам. — Натисна един бутон и погледна към вратата, която се плъзна да пропусне Рамирес.

— Майоре, придружете командир Тайсман до каютата му. Ще държа лично вас отговорен за това командир Тайсман и неговите хора да получат съответстващото на ранга си отношение. — Рамирес я стрелна с гневен поглед, но побърза да кимне, а Хонър се обърна отново към хейвънския офицер. — Благодаря ви за информацията, командире.

— Да, госпожо. — Тайсман тракна с токове.

— След като придружите командира до каютата му, майоре, върнете се право при мен. И доведете подофицерите си.

Когато адмирал Матюс влезе, капитан Харингтън и нейните офицери понечиха да се изправят, но той им махна да останат по местата си, смутен от демонстрацията на уважение след всичко, което тези хора бяха направили за него и родния му свят. Кимна на командир Брентуърт и забеляза, че офицерите на отделението космически пехотинци към ескадрата на Харингтън също са тук.

— Благодаря ви, че дойдохте, адмирале — започна Харингтън. — Давам си сметка колко неща имате на главата.

— Имам и хора, които да се справят с тях — отвърна Матюс. — Колко тежки са щетите ви, капитане?

— Можеше да са и по-тежки, но положението наистина е сериозно, сър. — Сопрановият ѝ глас звучеше мрачно, още по-мрачно заради заваления говор. — Импулсните двигатели на „Аполон“ не са пострадали, но екипажът му понесе тежки загуби — близо двеста души са мъртви или ранени, — на левия му борд е останало само едно лазерно оръдие, а десният страничен щит е извън строя и не може да бъде ремонтиран с местни ресурси.

Матюс примижа. Самият той беше дал много повече жертви, а от флота му бяха останали само два крайцера — единият от които, „Слава“, беше пострадал тежко — и единайсет щурмовака, но от стратегическа гледна точка единствено мантикорските кораби имаха значение. Всички в стаята знаеха това.

— „Безстрашен“ се отърва по-леко — продължи Харингтън. — Изгубихме далекообхватните си гравитационни сензори, но почти

нямаме загуби в жива сила, а основните ни оръжейни системи, радарите и огневият контрол са на практика непокътнати. „Трубадур“ даде двайсет жертви, изгуби две ракетни установки и пето лазерно оръдие. Извън строя са системите за далечна комуникация, но сензорите му са в ред. Боя се, че „Аполон“ не може да се сражава повече, но „Безстрашен“ и „Трубадур“ са повече или по-малко в бойна готовност.

— Добре. Искрено съжалявам за кораба на командир Труман — и за хората ѝ, — но останалото е чудесна новина, капитане. Приемете дълбоката ми благодарност за стореното, лично към вас и към вашите хора. Ще им предадете ли вместо мен?

— Непременно, сър. Благодаря. Знам, че и вие сте понесли тежки загуби. Моля предайте на хората си, че се справиха чудесно с масадците.

— Ще го направя. — Матюс се усмихна уморено. — Е, след като приключихме с тази част, ще ми кажете ли какво сте намислили?

Харингтън го удостои с една от странните си полузастинали усмивки и Матюс се опита да прикрие реакцията си — изразителността на живата половина от лицето ѝ правеше неподвижността на другата още по-шокираща. Опита се да скрие и друго — инстинктивната мисъл, че нараняванията ѝ още веднъж доказват защо жените нямат място на бойното поле. Съзнаваше, че това е проява на тесногърдие от негова страна, но за два дни трудно можеше да се отърси от схващания, които бяха неразделна част от културния му багаж.

— Обсъдихме с моите хора проблема с базата — отвърна тя. — Ситуацията остава непроменена, ако съм разбрала правилно?

— Да — потвърди Матюс. Двамата бяха стигнали до заключението, че единствен той е в позиция да поиска капитулацията на Черна птица — масадските фанатици току-виж го ударили на самоубийствен гняв, ако видеха женско лице на комуникационните си екрани. Не че бяха хора, от които да очакваш прояви на здрав разум. — Отказват да се предадат. Според мен се надяват да удължат преговорите, за да спечелят време, докато хейвънският им кораб пристигне и ги спаси.

— Или нападне Грейсън, докато сме го оголили — добави Хонър. Погледна Вензелос, после отново Матюс. — Никой от пленниците ни

не пожела да каже какъв точно е другият им кораб, адмирале. Затова пък мнозина от тях очевидно вярват, че въпросният кораб е достоен противник на всички ни взети заедно.

— Знам. — Матюс стисна устни. Предложението, което се канеше да направи, явно не му харесваше, но въпреки това трябваше да бъде изречено. — При тези обстоятелства нямаме голям избор. Знам, че ни трябва информация, но нямаме нито времето, нито ресурса — поне що се отнася до Грейсън — за наземна атака. Щом не искат да се предадат, нямаме друг избор, освен да оставим базата на мира, докато не съберем и придвижим съответните сили за наземна атака, или да ги атакуваме от орбита и да се надяваме, че някой от пленниците, с които вече разполагаме, ще се разприказва.

— Боя се, че това може да се окаже проблем — каза предпазливо Хонър. — Всъщност точно затова ви поканих на борда на „Безстрашен“, сър. Според един от пленниците ни в базата има оцелели от „Мадригал“.

— Сериозно ли говорите?! — Матюс изправи гръб на стола си, после махна бързо с ръка. — Простете, естествено, че говорите сериозно. — Прехапа устна. — Е, това променя нещата, капитан Харингтън. При това положение не можем да бомбардираме базата.

— Благодаря ви, сър — тихо каза Хонър. — Оценявам това.

— Капитане, „Мадригал“ спаси моя кораб с цената на своя живот и ако не беше той, масадците щяха да нападнат и завладеят родната ми планета, преди вие да сте се върнали. Ако в базата има оцелели от екипажа му, Грейсън ще направи всичко по силите си да ги измъкне оттам. — Замълча и смръщи чело. — А като се има предвид неотстъпчивостта на масадците, най-добре ще е да ги измъкнем без бавене.

Хонър кимна. Командир Брентуърт й беше казал, че адмиралът ще реагира точно така, но все пак реакцията му я изпълни с искрено облекчение.

— Проблемът, сър, е, че те имат в базата много повече хора, отколкото са нашите тук, горе.

— Без съмнение — кимна Матюс и подръпна долната си устна. — За разлика от вас, нашите кораби нямат космически пехотинци на борда си, но поне разполагаме с малокалибрени оръжия.

— Да, сър. Както току-що посочихте обаче, ние имаме космически пехотинци и аз вече обсъдих с майор Рамирес как най-добре да ги използваме. Ако разрешите, ще го помоля да сподели с вас изводите, до които стигнахме.

— Разбира се. — Матюс се обърна към мантикорския майор. Рамирес се изкашля.

— На „Безстрашен“ имам три роти, адмирале. — Рамирес говореше с по-различен акцент от другите мантикорци, които Матюс беше чувал, с меки съгласни, които звучаха твърде мелодично в устата на толкова едър мъж. — На „Аполон“ има още една рота, но тя даде двайсет жертви по време на сражението. При това положение разполагам с малко повече от половин батальон, включително една рота с бойни брони. По последни преценки масадската база е доста по-голяма, отколкото смятахме в началото, с персонал от почти седем хиляди души. Колко от тях имат необходимата военна подготовка и въоръжение е неизвестно, но общата им численост значително надвишава нашите четиристотин космически пехотинци. Съмнявам се, че дори най-елитните пехотинци на Масада могат да се сравняват с нашите тежкобронирани войници, но не е изключено хейвънците да са им дали модерни оръжия, а три четвърти от моите хора ще са с обикновени костюми. А околната среда е враждебна, така че... — Той вдигна рамене и Матюс кимна. — Освен това не разполагаме с подробни планове на самата база — продължи Рамирес. — При разпитите на пленниците не научихме много, но все пак придобихме обща представа къде са разположени зоните за подстъп и бронираните врати. Но според капитана една мащабна операция е лоша идея, защото нямаме достатъчно време, а и не бива да оставяме твърде дълго нашите хора в масадски ръце. Това означава, че не можем да тестваме отбранителните им възможности, за да съберем тактическа информация. Като се има предвид всичко това, най-добрият план, който можах да измисля, у дома би ми спечелил разжалване в редник. Визуалното и радарното картографиране на базата показват три основни точки за достъп, включително хангарите на малките им кораби. Смятам да се насоча към една от тези точки — района с хангарите, — да си пробия път с груба сила и да продължа в същия дух през базата, докато не намерим нашите хора, централната контролна зала или генератора. Първото би било за предпочитане, разбира се —

откриваме пленниците и се изтегляме по най-бързия начин. Ако това не успее, гарнизонът на базата ще бъде принуден да се предаде, щом овладеем животоподдържащите системи или генератора. Така поне се надявам.

— Ясно. — Матюс местеше поглед между Рамирес и Харингтън.
— С какво можем да ви помогнем ние, майоре?

— Знам, че хората ви не са обучени космически пехотинци, адмирале, и че вакуумните ви костюми са много по-уязвими от нашите. — Матюс изкриви леко уста при дипломатичния тон на Рамирес. — По тази причина участието ви наравно с моите пехотинци, или дори като подкрепления, би изложило хората ви на неоправдан риск, но от друга страна, вашата численост е голяма и аз бих искал да я използвам като диверсия.

— Диверсия?

— Да, сър. Бих искал да използвам катерите и совалките ви за голяма и шумна атака към другите две точки за подстъп. Нашите катери са конструирани и за наземни атаки, покрай другото, и два от тях ще дойдат с вас, за да придадат допълнителна достоверност на вашата „атака“. С малко късмет, защитниците ще се вържат и ще насочат основните си бойни сили към вас. Докато разберат какво става и пренасочат ресурсите си, ние би трябвало да сме проникнали в базата, където затворените пространства ще дадат предимство на бойните ни брони. Бронираната рота ще върви напред и ще осигурява щит на другите ми пехотинци.

— Разбирам. — Матюс засмука въздух през зъбите си, после се ухили. — Сред хората ми ще има такива, които ще се подразнят, майоре. В последната война разказахме играта на масадците в няколко абордажни битки и мисълта, че сега само ще ви държим палтата, несъмнено ще ги разстрои. Мисля, че ще се справим обаче... а и сте прав за разликата в бойните ни възможности.

Кимна отново, но после се навъси.

— От друга страна, капитан Харингтън, времето ни наистина е малко. Не само заради очакваното завръщане на големия хейвънски кораб, а и защото оцелелите от „Мадригал“ няма да са с вакуумни костюми. Ако сражението предизвика декомпресия на помещенията, в които ги държат, хората ви ще загинат. А ако масадците решат да ги използват срещу вас като заложници... — Навъси се още повече.

— Прав сте, сър — тихо каза Хонър. — Но вашите товарни кораби дислоцираха нашите разузнавателни сонди, а „Трубадур“ и „Аполон“ все още имат гравитационни сензори, за да следят излъчванията им. Ако другият хейвънски кораб се появи, ще го прихванем навреме и ще насочим „Безстрашен“ и „Трубадур“ натам, а и той най-вероятно ще се е насочил към Черна птица, което допълнително ще улесни задачата ни. Колкото до риска за хората от „Мадригал“ — незасегнатата от парализа половина от лицето ѝ се изопна, — боя се, че ако не се намесим бързо, шансовете им да оцелеят ще спаднат още. Информацията ни за начина, по който се отнасят към тях, е оскъдна, но тревожна. При тези обстоятелства всеки разумен риск, свързан с бързото им извеждане от базата, е приемлив. И въпреки съмненията на майор Рамирес в собствения му план, аз силно вярвам в него и в хората му. — Срещна открито погледа на Матюс. — Предвид информацията, с която разполагаме, вярвам, че това е най-добрият ни вариант. Ако разрешите, бих искала да опитам.

— Ако аз разреша? — Матюс се усмихна почти тъжно. — Разрешавам, естествено. И се моля да успеете.

25.

Капитанът на Верните Уилямс крачеше нервно в командната зала. Избран беше за този пост не на последно място заради своята набожност и сега именно тази набожност раздухваше гнева му, че го е помела една жена. А колкото и горещо да го отричаше, зад гнева му имаше и страх. Страх за себе си и за Божието дело. Изменническият адмирал, сдушил се с мантикорската кучка, беше прекратил настояванията си базата да се предаде и това вероятно означаваше, че се готви да изпробва нещо по-директно.

Но какво? Уилямс не знаеше и неизвестността сгъстяваше кръвта му като втора доза гняв. Онази кучка! Ако не се беше върнала — в една звездна система, където нито тя, нито тъпата ѝ кралица имаха работа! — Масада щеше да е довършила Божието дело. Но се върна заедно с проклетите си кораби и само за два дни размаза флотилията им, ако не броим „Добродетел“ и „Гръм“. Беше се противопоставила на Божието дело и Воля, точно по женски, и тъкмо затова сега Уилямс крачеше нервно и я проклинаше ожесточено.

Не трябваше да става така. Като командващ офицер на лунната база, Уилямс знаеше за Макавей, знаеше, че военните маневри са само прикритие на истинската операция, и тайничко се питаше дали старейшините не поемат твърде голям риск с този сложен и засукан план. От друга страна, старейшините вече няколко десетилетия разработваха макавейската мрежа на Грейсън, без изменническите служби за сигурност да ги усетят. Това със сигурност беше знак, че Бог одобрява делото им! А после хейвънските безбожници им бяха предложили последния, критичен елемент, средството да се предизвика кризата, от която се нуждаеше Макавей. Какво по-добро доказателство за Божията воля от възможността да използват безбожници срещу Изменниците?

И въпреки това Уилямс бе таял съмнения, а в кошмарите, преследващи го покрай „Йерихон“ — и особено след завръщането на кучката, — се бе появило ново съмнение, което го ядеше отвътре.

Възможно ли бе *неговата* липса на вяра да е отвърнала Божието сърце от всички тях? Той ли бе допуснал дяволската кучка и нейните кораби да осуетят Делото?

Такива мисли бяха недопустими, но въпреки това го терзаеха постоянно. Дори молитвите и покаянието се оказваха безсилни, а безсънните нощи му бяха разкрили една друга истина. Слугите на Сатаната трябваше да бъдат наказани и той ги беше наказал съответно, с надеждата да отвърне Божия гняв от Верните, като докаже наново собствената си Вяра.

И се бе провалил. Бог все още отвърщаше погледа си от своите Верни. Защо иначе не се връщаше „Божи гръм“? Защо иначе ракетите на Черна птица не бяха унищожили дори един вражески щурмовак? Друг отговор нямаше. Уилямс крачеше нервно из залата, тревога и гняв сплитаха стомаха му на възел, а той отчаяно се молеше Бог да обърне още веднъж взора си към Своя народ и да го спаси.

— От „Ковингтън“ докладват, че са готови, майоре.

— Благодаря. — Томас Рамирес потвърди, че е разбрал съобщението, и вдигна глава. Старши сержант Бабкок стоеше до него в претъпкания товарен трюм на катера, сивите ѝ очи бяха хладни и съвсем неподвижни под вдигнатия визьор на бойната ѝ броня; под дясната ѝ мишница стърчеше трицевното дуло на пулсорна пушка. — А ние готови ли сме, оръжейник?

— Да, сър. Всички оръжия са проверени, ротата на Хибсън и секцията на централното командване са в броня. Една не издържа тестовете, но на „Аполон“ имаха резервна и я заменихме. Капитанът каза, че е готова да ни пусне.

— Добре, оръжейник — измърмори Рамирес и мълчаливо благодари на бога, че последното назначение на Сюзан Хибсън е било в един от тежките батальони на космическата пехота. Там бяха упражнявали атаки от типа, пред който бяха изправени неговите хора днес, затова Рамирес я беше назначил за ръководител бойни операции на „Безстрашен“ още в деня, когато тя се качи на борда.

— Дай ми пряка връзка с „Ковингтън“.

— Слушам, сър — отвърна свързочникът и в шлема на Рамирес се чу тих сигнал за връзка.

— „Ковингтън“, тук Шомпол. Чувате ли ме?

— „Ковингтън“ чува, Шомпол. Слушаме ви.

— Започнете изстрелване, „Ковингтън“. Повтарям, започнете изстрелване.

— „Ковингтън“, прието — каза гласът в слушалките му. — Започваме изстрелването сега. Нека Бог е с вас, Шомпол.

— Благодаря, „Ковингтън“. Шомпол, край. — Майорът натисна едно копче под брадичката си, за да се свърже с мантикорската мрежа. — Шомпол до Фалшив полет. Тръгвайте.

— Слушам, Шомпол. Фалшив полет, прието. Тръгваме.

— Капитан Уилямс!

Уилямс се обърна. Тактическият му офицер сочеше главния дисплей. Капитанът преглътна, обзет от внезапен страх. Десетки малки съдове прииждаха от орбитиращите бойни кораби, най-отпред се движеха два катера с невъзможни енергийни сигнатури.

Набраха скорост, врязаха се в рядката водородна атмосфера на Черна птица и червени вектори обозначиха мишените им.

— Насочват се към транспортните входове! — викна Уилямс. — Вдигни по тревога дежурните отряди. Хората на полковник Харис да се размърдат!

Мъжете и жените от мантикорските екипажи бяха напрегнати, нервите им бяха опънати до скъсване заради наземния огън, който очакваха вместо посрещане. Но огън нямаше и пилотите обраха стръмния ъгъл на спускане, включиха антигравитационните системи на сто и двайсет процента и издуха двигателите, за да превърнат инерцията в контролирано гмуркане към прихванатите цели.

— Захождам по план. Оръжия в готовност — каза по връзката от „Безстрашен“ главният оръжеен офицер. Жълтите светлини за готовност до маркерите на двата катера замигаха в червено, а ръцете на оръжейниците се стегнаха около спусъците на джойстиковете.

— Огън! — нареди главният оръжейник и колегите му на катерите натиснаха спусъците.

Петдесетсантиметровите ракети излетяха като малки метеори с огнени опашки, по дванайсет от установките при носа на всеки от двата катера — двайсет и четири бойни глави, които криеха в себе си мощ, която преди време хората са свързвали единствено с атомните оръжия. Катерите продължиха след тях.

Гръмовен юмрук разтърси базата на Черна птица. Всичко се тресеше, осветлението примигваше, тоновете скала над базата стенеха, а хората поглеждаха тревожно нагоре. Прах се сипеше по оборудването в командната зала. Втори рев на унищожение последва първия. И трети. И *четвърти!*

Последните ракети поразиха целите си и пулсовите оръжия на катерите откриха огън. Трийсет хиляди трийсетмилиметрови гилзи в секунда разкъсаха облака дим и прах, оформил се в рехавата атмосфера на луната, стрелнаха се ниско над мишените си и освободиха миниатюрните си плазмени заряди.

Повечето от хората при порталите вече бяха мъртви; другите загинаха моментално, озовали се в ядрото на плазмено слънце.

— Боже милостиви, бди над нас! — прошепна ужасено Уилямс.

Всички камери в зоните на ударите бяха извън строя, но подалечните показваха дим и прах — и изтичаща атмосфера... Уилямс завъртя поглед към таблото със схемата на базата. Бяха си пробили път на сто *метра* дълбочина в комплекса! Междинни бронирани врати се спускаха с трясък... капитанът облиза изтръпналите си устни, когато видя транспортни совалки да кацат на два километра от пробивите и да бълват стотици човешки фигури в бойни костюми.

— Кажи на Харис да *побърза!* — кресна той.

— Е — измърмори Рамирес, — това беше впечатляващо, нали, оръжейник?

— Щом казваш, майоре — отвърна старши сержант Бабкок с хищна усмивка. — Дали са схванали намека?

— Предполагам. Ако не друго, здравата им потропахме на вратата. — Погледна си часовника и включи вградения в скафандъра си микрофон. — Невестулка Лидер, тук Шомпол. Готови за заход след едно-нула минути.

Фалшив полет изви с писък нагоре, после изви в низходяща дъга и се спусна отново. Оцелелите наземни установки ги прихванаха, но антирадиационните ракети излетяха от гнездата си още докато полковник Харис крещеше предупредително на хората си. Шест секунди по-късно базата на Черна птица ослепя, а катерите се насочиха по първоначалния си курс за атака.

Масадските защитници се метнаха на земята, търколиха се в странични коридори, където беше възможно, а цялата база се разтресе отново. Този път катерите изстреляха само по една ракета, но вградените радари на ракетите ги насочиха право към шлюзовете, които посестримите им бяха взривили преди това, и надолу по проходите в комплекса при скорост осем хиляди метра в секунда. Тези ракети не носеха експлозиви, но свръхплътните им „бойни глави“ удариха първите бронирани врати по пътя си със сила от двайсет и три тона и половина всяка и вратите се изпариха в нажежен до бяло газ и шрапнели, които убиха още двестатина масадци.

Още транспортни совалки кацнаха край базата. Полковник Харис прати с ругатни оцелелите да си намерят позиции за стрелба сред скалния прах и воя на изтичаща атмосфера. Основните бронирани врати в ядрото на базата се спуснаха с трясък зад тях.

— Шомпол, Невестулка в движение. Повтарям, Невестулка в движение.

— Прието, Невестулка. Шомпол, край. — Рамирес вдигна поглед към своя пилот. — След тях, Макс.

Докато чакаше сензорите за повреди да оценят ситуацията, капитан Уилямс едва запазваше самообладание. Повечето от хората на Харис, изглежда, бяха оцелели, чуваха се откъслечни реплики — офицерите се опитваха да ги разгърнат в отбрана сред отломките, — но пък повечето установки и сензори по повърхността бяха унищожени. Уилямс нямаше представа къде точно се намират нападателите, след колко време ще ударят Харис и с какво са въоръжени.

Не можеше да види и новопоявилите се малки съдове, които приближаваха хангарите от другата страна на лунната база.

— Огън!

Нови ракети се стрелнаха надолу, много по-леки от онези, които бяха разбили транспортните шлюзове. Бойните им глави тежаха само по триста килограма. Въпреки това вратите на хангара се разлетяха на парчета, а куполите по повърхността зейнаха като строшени черепи. Сто и двама мъже и жени в бойни брони се изсипаха от катерите като смъртоносен сняг с антигравитационните си шейни и нахлуха в зейналите дупки, още четиристотин космически пехотинци от Кралския мантикорски флот ги последваха, напусвайки търбусите на катери и совалки.

Разпищяха се нови аларми. Капитан Уилямс завъртя глава към таблото със схемата на базата, където грееха нови червени светлини.

Скоростта беше решаваща и шепата масадски техници по поддръжката, озовали се на пътя на ударните отряди, загинаха, без някой да ги пита ще се бият ли, или ще се предават. После космическите пехотинци стигнаха до затворени бронирани врати и отстъпиха път на инженерите, които прикрепили към масивните крила насочени експлозиви, докато други инженери запечатваха преносимите пластмасови шлюзове.

Бойната броня не позволяваше да потропваш нетърпеливо с крак, затова капитан Хибсън жвакаше шумно дъвката си, докато хората

й работеха. Не че имаше забележки към бързината или прецизността им. Колкото и добри да бяха, операцията изискваше време.

— Готово! — изпука в слушалките ѝ гласът на лейтенант Хюз.

— Действайте — излая в отговор тя.

— Огън! — извика Хюз и бронираните фигури се обърнаха с гръб към предпазните пластмасови шлюзове. За всеки случай.

Последва миг на напрегната тишина, после скалата предаде към тях приглушения рев на експлозиите. Един от щитовете не издържа — ударната вълна разкъса пластмасата, — но инженерите овладяха ситуацията, преди да са изтекли повече от няколко кубични метра въздух. В същото време още десетина пластмасови шлюза пропускаха пехотинци в базата в групи по шестима.

Полковник Харис се оглеждаше трескаво. Дим и прах се слягаха около коленете му като насън в слабата гравитация и рехавата атмосфера на Черна птица, но от наземното нападение нямаше и следа. А би трябвало да има. Нападателят би трябвало да следват първоначалната посока на проникващия си удар, при това с максимална скорост, а не да губят време, от което неговите хора да се възползват. Така че къде бяха, за бога?

— Хангарите! — извика глас в слушалките му. — Идват и през хангарите!

И през хангарите? Харис се огледа отново, после се удари по шлема. Те изобщо не идваха за бой срещу *неговите* позиции! Всичко е било диверсия... а сега неговите хора бяха от грешната страна на запечатаните бронираны врати!

Хората на капитан Хибсън се спускаха по коридорите със скорост, достъпна единствено за бойните брони. Нямаше място да използват подемните си раници, а екзоскелетните „мускули“ на броните харчеха гигантски количества енергия, но слабата гравитация им позволяваше да се движат с плавни трийсетметрови подскоци и ужасът вървеше пред тях като чума.

Тук-там изтрещяваше огнестрелно оръжие, куршуми отскачаха от броните на пехотинците, но хората на Хибсън бяха въоръжени с

трицевки и плазмени пушки и се движеха с плавната прецизност, която бяха тренирали месеци наред.

Хибсън гледаше как едно отделение се придвижва по коридора пред нея. Стигнаха до разклонение и спряха. Двама с плазмени пушки излязоха напред и взеха под прицел страничните коридори. Бронята им отрази бялата светлина на плазмата, която обгори разклоненията. Следващото отделение ги подмина с един скок, докато експертите по взривовите прикрепяха мини към таваните на обгорените разклонения. Оттеглиха се, зарядите детонираха, перпендикулярните коридори се сринаха и отделението потегли отново.

Според нейния часовник цялата операция беше отнела шестнайсет секунди.

Харис прати хората си през люковете за персонала към основните бронирани врати около ядрото на базата, но тези люкове пропускаха само по трима души наведнъж, а единствените доклади, които получаваше от капитан Уилямс, бяха полуистерични дрънканици за демони и дяволи.

— Шомпол, тук Невестулка-1 — обади се гласът на капитан Хибсън в слушалките на Рамирес. — Невестулка-1 проникна на два километра в коридорите. Има маркировки към контролната зала и генератора. Накъде да поемем?

— Невестулка-1, тук Шомпол — отвърна без колебание Рамирес. — Насочете се към контролната зала. Повтарям, насочете се към контролната зала.

— Шомпол, тук Невестулка-1. Прието. Насочвам се към контролната зала.

Централният резерв на полковник Харис беше малоброен и не разполагаше с хейвънските оръжия, раздадени на основните му бойни единици, но беше позициониран дълбоко в базата и можеше да бъде придвижен до всеки сектор, който се окаже под заплаха. Полковникът беше наясно какво ще се случи с мъжете от резерва, ако ги изпрати

срещу лавината, която се търкаляше към него, но нямаше друг избор, затова хората му вече тичаха по тунелите да пресрещнат натрапниците.

Някои стигнаха до задънени с отломки тунели; други извадиха много по-лош късмет — намериха врага.

Трицевките на пехотинците помпаха по сто четиримилметрови детониращи стрелички в секунда със скорост две хиляди метра в секунда. Такава мощ можеше да пробие бронирана стена като хиперскоростен вълнови трион. Онова, което правеше с небронираниите вакуумни костюми, не подлежеше на описание.

— Шомпол, тук Невестулка-1. Сблъскахме се с организирана съпротива. Засега нямаме проблем.

— Невестулка-1, тук Шомпол. Продължавай напред, капитане.

— Слушам, сър. Невестулка-1, край.

Полковник Харис се мушна през люка на една бронирана врата и хукна по коридора начело на всички, които беше успял да събере. Гласът на капитан Уилямс в слушалките му отдавна беше прехвърлил границите на обикновената истерия. Командващият офицер на базата бръщолевеше молитви и обещания да накаже сатанинските кучки. Полковникът изкриви уста в отвращение. Никога не беше харесвал Уилямс, а онова, което той и подобните му правеха през последните два дни, му идваше в повече. Но неговата задача беше да защити базата с цената на живота си и той пришпорваше безмилостно хората си въпреки все по-силното предчувствие за неизбежен провал.

— Шомпол, тук Невестулка-1. Авангардът ми е на един коридор от контролната зала. Повтарям, авангардът ми е на един коридор от контролната зала.

— Невестулка-1, тук Шомпол. Браво, капитане. Да влизат. Но им напомни, че базата не трябва да пострада повече от необходимото.

— Слушам, сър. Ще се постараям. Невестулка-1, край.

Капитан Уилямс чу приближаващия трясък и стовари ръка върху бутона, който затваряше люка на контролната зала. Гледаше го с разширени очи, после се завъртя и започна да ругае техниците, които се блъскаха към отворения люк в другия край на залата. Не му обърнаха внимание и той извади пистолета си и ревна:

— Връщайте се на постовете си!

Един ужасен лейтенант хукна към люка и капитанът го простреля в гърба. Мъжът падна и агонизиращият му вик подлуди останалите. Минаваха на бегом през люка, а Уилямс ги засипваше с ругатни и куршуми, докато пълнителят не се опразни. После се обърна назад към контролната зала, обходи я с безумен поглед, смени празния пълнител и превключи на автоматична стрелба. Хълцащият лейтенант се влачеше към люка, кръвта му оставяше широка ивица по пода.

Уилямс застана до него и изпразни в умиращия целия пълнител.

Редник Монтгомъри лепна мината си на запечатания панел, отстъпи назад и натисна бутона. Люкът се взриви и сержант Хенри влетя през него с дълъг скок.

Пистолетът на единствения масадски офицер в залата изстреля залп от куршуми от десетина метра разстояние. Мунициите в стоманена обвивка се отклониха безсилно от бронята на сержанта. Той усети съприкосновенията през бронята си и понечи да вдигне пулсорната си пушка, но после си спомни заповедта да контролират щетите, изкриви лице в гримаса, тръгна срещу стрелбата и стовари подсиления си от бронята юмрук в лицето на масадеца.

Коридорна бронирана врата се затвори с трясък и смаза на кървава каша мъжа пред Харис. Полковникът наби шокиран спирачки в кръвта. Някой изкрещя по връзката в костюма, полковникът се обърна и видя друг човек да се гърчи с писъци в дъното на коридора с премазан от отсрещната врата крак. А после, през писъците на ранения, чу нещо още по-ужасно.

— Внимание. Внимание. До масадския персонал на базата! — Лицето му побеля, защото гласът в слушалките говореше с непознат за него акцент... и беше женски.

— Говори капитан Сюзан Хибсън от Кралския пехотински корпус на Мантикора — продължи студеният равен глас. — Централната командна зала на базата е под наш контрол. В наши ръце е контролът над бронираните врати, сензорите и животоподдържащите системи. Оставете незабавно оръжията си или приемете на своя отговорност последствията.

— Мили Боже — изскимтя някой в слушалките на Харис.

— К-какво ще правим, сър? — Първият помощник беше останал от другата страна на вратата зад полковника. Харис усещаше усилията му да овладее ужаса си. Въздъхна.

— *Можем* да направим само едно — тежко каза той. — Оставете оръжията, момчета. Свърши се.

26.

Катерът кацна сред отломките на хангарите и по рампата слезе висока стройна фигура с прилепнал космически костюм на флотски капитан. Отделението бронирани пехотинци в долния край на рампата отдаде чест.

— Сержант Талън, второ отделение, трети взвод, рота Авел, госпожо — представи се командващата отделението.

— Сержант. — Хонър я поздрави на свой ред, после погледна през рамо към своя пилот.

Малките съдове на „Безстрашен“ още не се бяха върнали, затова тя си бе присвоила втория катер на „Трубадур“. Командир Маккиън, който още се бореше с ремонтите на зле пострадалия си кораб, би предпочел да не ѝ го дава. За негово съжаление, Хонър му беше началник и понеже нямаше как да я задържи на безопасно място в орбита, Маккиън бе настоял да прати за неин пилот не друг, а лейтенант Тремейн. Сега лейтенантът се спусна по рампата с бързи стъпки, а Хонър се подсмихна, като видя тежката плазмена карабина, праметната през рамото му.

Малки групи масадци все още се съпротивляваха в недрата на базата и вероятността да попаднат под обстрел не можеше да се изключи напълно — точно затова Рамирес беше пратил цяло отделение да я дундурка, а самата тя носеше пистолет, — но оръжието, което си беше избрал Тремейн, определено изглеждаше комично предвид ситуацията.

— Стига, Скоти. Достатъчно детегледачки си имам и без теб.

— Така е, госпожо. Няма да споря — отвърна Тремейн и демонстративно провери индикатора за муниции на карабината си.

— Поне оръдието остави, за бога! — Той я погледна с изтерзана физиономия. — Ти не си пехотинец, лейтенант. Може да нараниш някого с това чудо.

— Точно това е идеята, госпожо. Не се тревожете. Знам как да си служа с него — увери я той.

— Скоти... — започна отново тя, но не довърши, прекъсната от широката му усмивка.

— Госпожо, капитанът ще ме одере жив, ако ви се случи нещо. — Погледна над рамото ѝ към сержант Талън и усмивката му стана още по-широка при вида на сърдития ѝ поглед. — Нищо лично, серж. Просто командир Маккиън понякога е склонен да прекалява. — Жената сниши сърдит поглед към карабината му, изсумтя шумно по връзката, после погледна многозначително Хонър.

— Готова ли сте, госпожо?

— Да, сержант — отвърна Хонър, зарязала опитите да разубеди своя твърде нахъсан телохранител.

Талън кимна и даде знак на половината от хората си да минат напред. Половинката на ефрейтор Лигит пое ариергарда. Самата Талън тръгна до капитан Харингтън, без изобщо да поглежда към лейтенанта, който подтичваше до дългокраката си началничка. Ефрейтор Лигит се подхилваше зад нея.

— Какво е толкова смешно, ефрейтор? — попита един редник по отделъонната връзка.

— Ами, той — отвърна Лигит, махна към Тремейн и се разсмя още по-силно.

— Защо? Какво му е смешното?

— О, нищо особено... само дето навремето бях инструктор по лични оръжия в академията и случайно знам, че лейтенантът е квалифициран експерт от най-висок клас по боравене с плазмена карабина. — Редникът погледна Лигит невярващо, после също се разсмя.

— Все още смятам, че трябваше да отложите кацането си. — Майор Рамирес посрещна Хонър в столовата, която бяха превърнали във военнопленнически арест. — В базата все още се стреля, госпожо, а тези идиоти са луди за връзване. Трима от моите загинаха от гранати, хвърлени от масадци, дето уж са се предали.

— Знам, майоре. — Хонър стисна шлема си под мишница. Мъжете и жените от отделението на сержант Талън държаха трицевките си в готовност, забеляза тя. Дори лейтенант Тремейн беше зарязал небрежната си поза и галеше с показалец спусъка на

карабината си. Хонър погледна Рамирес и подвижната половина на устата ѝ се изви в кратка усмивка.

— За жалост — продължи тихо тя, — не знам с колко време разполагаме. Трябва ми информация, и то бързо. Освен това искам да намерите хората от „Мадригал“. Нямам никакво намерение да ги оставя тук, ако се наложи евакуация по спешност!

— Да, госпожо. — Рамирес вдиша шумно и посочи един масадски офицер в капитанска униформа. — Това е капитан Уилямс, госпожо. Командващият базата.

Хонър се вгледа в масадеца. Дясната страна на лицето му беше ожулена и отекала почти колкото нейната лява. Другата беше изопната и мрачна и се изопна още повече, когато мъжът срещна погледа ѝ.

— Капитан Уилямс — каза тя любезно, — съжалявам, че...

Той я заплю в лицето.

Плюнката уцели безчувствената кожа на лявата ѝ буза. Хонър не я усети и за миг не повярва, че се е случило, но ръката на майор Рамирес се стрелна като змия. Бронирани пръсти стиснаха яката на униформения масадски комбинезон, екзоскелетните мускули нададоха тънък вой и отлепиха Уилямс от пода. Рамирес го удари в стената като парцалена кукла и изтегли за удар десния си юмрук.

— Майоре! — Гласът на Хонър изплющя като камшик и Рамирес отклони удара си в последния възможен момент. Ръкавицата му фрасна каменната стена до главата на Уилямс като боздуган, толкова силно, че в бузата на масадеца се забиха скални осколци. Уилямс се дърпаше трескаво, със зачервено лице, опулени очи и полузадушен от хватката.

— Съжалявам, госпожо — извини се майорът, побелял от гняв, и пусна масадеца. Изтри лявата си ръка в костюма, сякаш да изчисти някаква зараза, а сержант Талън подаде на Хонър салфетка от една от масите в столовата. Хонър изтри внимателно безчувственото си лице, без да сваля очи от майора. Питаше се дали Уилямс си дава сметка, че се е разминал на косъм със смъртта.

— Разбирам чувствата ти, майоре — тихо каза тя, — но тези хора са наши военнопленници.

— Да, госпожо. Разбирам. — Рамирес си пое дълбоко дъх и обърна гръб на Уилямс, който с мъка си поемаше въздух. — Тези хора са пълни боклуци, един от тях уби медик, който се опитваше да го

закърпи, но иначе са наши военнопленници. Ще се опитам да го запомня, госпожо.

— Гледай да го запомниш — каза Хонър, но сложи ръка на бронираното му рамо и той се усмихна едва-едва.

— Да, госпожо — отвърна той този път малко по-спокойно, после махна към една голяма схема върху една от масите. — Нека ви покажа къде се намираме, госпожо.

Хонър го последва до масата. Майорът прокара пръст по картата.

— На този етап контролираме трите горни нива — каза той, — а едно от отделенията на капитан Хибсън е на пето ниво със задача да овладее генератора, но масадците, които държат четвърто и част от пето, са имали достатъчно време да се окопаят, преди да проникнем там. Изглежда, най-фанатичните членове на гарнизона са се отправили нататък, когато превзехме контролната зала, и са успели да настроят бронираните врати на ръчно управление, което им е позволило да се съберат на групи.

Хонър разгледа схемата и кимна.

— Специалистите, които ни зае адмирал Матюс, в момента работят по компютрите на базата — продължи Рамирес — и при други обстоятелства бих оставил бегълците на мира, да си клечат долу, докато ние си свършим работата и изчезнем. За жалост има данни, че оцелелите от „Мадригал“ се намират някъде в този отсек — пръстът му почука по картата, — на четвърто ниво.

— Данни? — остро попита Хонър. — Непотвърдени данни?

— Да, госпожо. Точно това ме притеснява. Никой от онези — той махна към масадците, струпали се покрай стените на столовата, — не казва и думичка за тях, а попитаме ли ги, изглеждат адски смутени. Още не ни е останало време да ги разпитаме както трябва, а и понеже са наши военнопленници, както сама казахте, трябва да се съобразим с това, когато избираме методите на разпит, но след намеците на командир Тайсман... не ми харесва, госпожо. Никак не ми харесва.

— И на мен — измърмори Хонър, вперила поглед в картата. — Не знаем дали...

Млъкна, като видя лейтенант от пехотинците да влиза с нов масадски пленник. Лейтенантът застана мирно и поздрави по устав висшестоящите офицери. Масадецът не го направи, но и не изглеждаше толкова нацупен като другарите си.

— Капитане, майоре — каза лейтенантът, — това е полковник Харис, командващият наземните отбранителни сили.

— Аха. — Рамирес измери с поглед масадеца. — Полковник, аз съм майор Рамирес от Кралския пехотински корпус на Мантикора. Това е капитан Харингтън от флота на Нейно величество.

Харис впери поглед в Хонър и присви очи. Стори й се, че съзира в очите му отвращение, но не беше сигурна какво го предизвиква — фактът, че е жена, която е надвила неговите Верни, или обезобразеното й лице. Той я гледа още миг, после кимна вдървено и мълчаливо.

— Позволете да ви поздравя за решението да сложите оръжие — продължи Рамирес. Хонър реши да остави разговора на него. Излишно беше да дразни масадците с женския си глас. — Това несъмнено спаси живота на хората ви.

Харис кимна отново, все така без думи.

— Въпреки това, полковник — продължи Рамирес, — изглежда, имаме проблем. — Почука с пръст по схемата на базата. — Ваши хора все още оказват съпротива в тези сектори. Не разполагат с нужната огнева мощ, за да ни спрат, и мнозина от тях ще загинат, ако се стигне до сражение. Добре би било да се предадат навреме и ще съм ви признателен, ако издадете съответната заповед.

— Не мога да го направя — отвърна Харис. Гласът му беше тих, но твърд, въпреки горчивината, която звучеше в него. — Онези, които са били склонни да се предадат, вече са го направили, майоре. Каквото и да им кажа, няма да променят решението си.

— Е, тогава ще трябва да вкараме в употреба тежкото си въоръжение — каза Рамирес, като следеше внимателно лицето на полковника. Очите на Харис застинаха за миг, после той вдиша дълбоко.

— На ваше място не бих го направил, майоре. — Сложи пръст върху картата, на пет сантиметра от пръста на Рамирес. — В този район има мантикорски военнопленници.

— Харис, предател такъв!

Хонър обърна рязко глава и здравото й око се присви гневно при вида на капитан Уилямс, който се гърчеше в хватката на един мантикорски пехотинец. Масадецът буквално се пенеше, крещеше ругатни по адрес на полковника и този път Хонър реши да не се меси, когато пехотинецът запрати Уилямс в стената. Ударът изкара въздуха

на капитана и пороят обиди секна, заместен от дрезгава кашлица. Хонър погледна Харис и каза:

— Слушам ви, полковник.

Той трепна при звука на гласа ѝ, но въпреки това почука отново по картата.

— Тук ги държат, майоре — каза Рамирес, сякаш Хонър изобщо не беше проговаряла. — И на ваше място бих тръгнал натам по най-бързия начин — добави той. — Незабавно.

— Капитане, бихте ли се дръпнали по-назад, моля?! — изстърга гласът на сержант Талън. Дим изпълваше коридора, някъде напред трещяха гранати и огнестрелни оръжия.

— Не, не бих, сержант — остро отвърна Хонър. Е, не твърде остро. Ясно ѝ беше, че няма място в едно наземно сражение. Не в това беше експерт. Но авангардът на капитан Хибсън се биеше напред в коридора, а тя стискаше пулсора си в ръка.

— Ако ви се случи нещо, майорът ще ми скъса задника! — изръмжа Талън, после добави: — Моля за извинение.

— Нищо няма да ми се случи — каза Хонър и видя как Скоти Тремейн блещи очи към тавана.

— Госпожо, аз... — Престрелката в коридора набра сила, после утихна и Талън млъкна, за да чуе докладите по комуникационния си канал. — Готово. Разчистили са до коридор седем-седемнайсет. — Изгледа отново Хонър. — Този път стойте *зад* мен, капитане!

— Да, сержант — кротко отвърна Хонър и Талън изсумтя отново.

Нагазиха по коридора сред дим и отломки, трупове, части от трупове и оплискани с кръв стени. Сред пехотинците също имаше жертви, защото макар оръжията на масадците да бяха сравнително примитивни, групичките тук бяха имали време да се подготвят, а най-фанатичните сред защитниците ги бяха нападали от засада, детонирайки самоубийствени взривове. Малцина бяха стигали до мишените си, а повечето пострадали пехотинци бяха само леко ранени, благодарение на бронята си, но самата проява на такъв бесен фанатизъм плашеше.

Хонър тъкмо прескачаше купчина мъртви масадци, когато брониран лейтенант от пехотинците се появи със скок от коридора,

приземи се и спря пред нея.

— Капитан Харингтън, майор Рамирес ви моли да дойдете с мен веднага. Ние... ние намерихме пленниците, госпожо.

Гласът му като че ли трепереше. Стомахът на Хонър се сви и тя понечи да зададе въпрос, но нещо в очите на лейтенанта я спря. Тя кимна мълчаливо и хукна напред.

Този път сержант Талън не възрази, само прати напред свои хора да разчистят пътя. Когато Хонър се спъна в един труп, сержантът я прихвана без думи, после я вдигна с бронираните си ръце и заподскача заедно с нея напред, със скорост, която Хонър никога не би постигнала сама. Ефрейтор Лигит вдигна на ръце Трмейн и стените на коридора се сляха от скоростта.

Излязоха в по-широко пространство, пълно с пехотинци, всичките странно неподвижни, и Талън я остави да стъпи на пода. Хонър се промъкна през гората бронирани пехотинци; чуваше как Скоти я следва. После спря внезапно, защото Рамирес се извиси пред нея.

Очите на майора бяха ледени, ноздрите му — разширени, от цялото му тяло се излъчваше убийствен гняв. Врата с решетка стоеше отворена зад него, двама медици клечаха в локва кръв и се трудеха трескаво над мъж с мръсна униформа на мантикорски подофицер. Труп на масадски офицер лежеше свлечен до стената срещу килията. Масадецът не беше убит с пулсор. Главата му беше отвъртяна като капачка на шише, а дясната ръка на бронирания пехотинец до трупа му беше окървавена до лакътя.

— Досега открихме шестима мъртви, госпожо — докладва Рамирес. — Явно този мръсник... — той махна към обезглавения масадец — просто е тръгнал по коридора и е езекутирал пленниците, когато авангардът ни е проникнал в затворническия отсек. Аз...

Млъкна, когато главният медик се изправи. Мъжът срещна погледа му и поклати глава. Рамирес преглътна с мъка.

Здравото око на Хонър пареше, вперено в тялото на подофицера. Загорча й, като си спомни как бе спряла Рамирес да не размаже главата на Уилямс. Мълчеше и чакаше майорът да се овладее.

— И това не е всичко, госпожо — каза той с хриплив глас. — Бихте ли дошли с мен? — Тя кимна и тръгна напред. Трмейн понечи да я последва, но майорът му махна да спре. — Вие не, лейтенант.

Тремейн погледна въпросително Хонър. Нещо в гласа на Рамирес я накара да поклати бързо глава. Тремейн се наежи за миг, но после се овладя и се върна при сержант Талън.

Рамирес поведе Хонър напред. Минаха още четирийсет метра до един завой и той спря и преглътна.

— Капитане, аз ще остана тук.

Хонър понечи да го попита защо, но лицето му я спря. Тя кимна и зави по коридора.

Десетината пехотинци в този коридор изглеждаха странно. В първия миг Хонър не разбра защо, после съобрази — всички бяха свалили шлемовете си и до една бяха жени. Гледката я смрази, тя ускори крачка, после се закова пред отворената врата на килия.

— Миличка, позволи ни да я вземем — казваше някой, тихо и нежно. — Моля те. Трябва да се погрижим за нея.

Гласът беше на капитан Хибсън, глас иначе силен и уверен, а сега пресекващ от сълзи. Хибсън стоеше до една мръсна койка, наведена над гола пребита млада жена, момиче почти. Лицето на момичето беше почти неузнаваемо под синините, раните и отоците, но Хонър знаеше кое е. То, както и другата жена, гола и пребита още по-зле, която момичето прегръщаше.

Младата жена притискаше отчаяно посестримата си, опитваше се да я защити със собственото си тяло. Хонър пристъпи изтръпнала към тях и коленичи до койката. Момичето впери в нея безшумен поглед и изскимтя като уплашено животинче.

— Мичман Джаксън — каза Хонър и в безумните очи на момичето припламна искрица разум. — Знаеш ли коя съм, мичман?

Мейлинг Джаксън я гледа още миг, после завъртя спазматично глава в жест на отрицание.

— Тук сме да ти помогнем, мичман. — Хонър нямаше представа откъде е намерила сили да овладее гласа си, но беше факт, че думите ѝ прозвучаха спокойно и тихо. Докосна нежно сплъстената коса на момичето и то се дръпна като от удар. — Тук сме да ти помогнем — повтори Хонър. Сълзи се стичаха по лицето ѝ. — Но трябва да отнесем командир Бригам. Медиците ще ѝ помогнат, но трябва да я вземем, моля те.

Мичман Джаксън изскимтя, стисна още по-силно неподвижното тяло в прегръдките си, а Хонър отново я погали по косата.

— Моля те, Мейлинг. Позволи ни да ѝ помогнем.

Мичманът сведе поглед към покритото със засъхнала кръв лице на Мерседес Бригам и скимтенето ѝ се срина в животински стон. Хонър се притесни, че Мейлинг ще откаже, че ще трябва да я откъснат от Бригам насила, но после отчаяната хватка на мичмана се отпусна. Хибсън се приближи с една крачка, взе полумъртвото тяло на командира в бронираните си ръце, а Мейлинг Джаксън нададе протяжен вой в прегръдките на Хонър.

Цели десет минути медиците се бориха с истерията на мичман Джаксън, но дори когато писъците ѝ утихнаха, Хонър знаеше, че тишината е само затишие в бурята. Истинска преизподня гореше в безумните очи на момичето, но поне засега то лежеше на носилката, без да се мята, само потръпваше под одеялото. Стискаше ръката на Хонър като дете, молеше я с поглед да заличи случилото се, да го превърне в обикновен нощен кошмар. Хонър коленичи до нея и нежно попита:

— Можеш ли да ни кажеш какво стана?

Мичманът се сви като от удар. Но този път облиза спечените си от кръв устни и кимна уплашено.

— Да, госпожо — прошепна тя, но после устните ѝ се разтрепериха и нови сълзи напълниха очите ѝ.

— Не бързай — каза Хонър със същия спокоен нежен глас и Джаксън сякаш почерпи от него мъничко сила.

— Т-те ни прибраха — каза тя с тънък гласец. — Капитанът, първият помощник и аз б-бяхме единствените оцелели офицери, госпожо. М-мисля, че имаше още двацет или... или трийсет други. Не съм сигурна.

Преглътна отново и един от медиците подаде на Хонър чаша вода. Тя я задържа пред устните на мичмана и Джаксън отпи една глътка. После се отпусна върху носилката със затворени очи. Когато отново заговори, гласът ѝ беше равен, механичен, лишен от човешки емоции.

— Доведоха ни тук. Отначало — първите ден-два — не беше толкова зле. Сложиха всички офицери в една килия. Казаха... — краткотрайното ѝ нечовешко спокойствие започна да се пропуква, —

казаха, че щом обличаме жени в униформа, значи капитанът можел да си съжителства в една стая със своите к-курви.

Хонър усещаше живата страна на лицето си точно толкова неподвижна и безчувствена като другата, но все пак успя да стисне крепко ръката на мичмана.

— После... после просто откачиха — прошепна Джаксън. — Дойдоха и отведоха... мен и командира. М-мислехме, че ще ни разпитват, но после ни вкараха във... в онази голяма стая, пълна с мъже, и те... те...

Гласът ѝ се прекърши. Хонър я галеше по лицето и чакаше хълцането да затихне.

— Казаха, че е защото сме жени — промълви Мейлинг. — Те... те ни се *присмиваха*, *нараняваха* ни и повтаряха, че... повтаряха, че такава била божията воля, да накажат к-курвите на Сатаната!

Отвори очи, надигна се и впери поглед в очите на Хонър, пръстите ѝ бяха свити като нокти на граблива птица.

— Ние се борихме, госпожо. *Борихме се!* Но бяхме с белезници, а те бяха толкова *много!* Моля ви, госпожо... опитахме се! *Опитахме се!*

— Знам, Мейлинг. Сигурна съм — каза през сълзи Хонър, прегърна изтерзаното момиче и то изведнъж се отпусна. Главата му лежеше на рамото на Хонър, гласът — прекършен и мъртъв.

— К-когато... приключиха, ни хвърлиха тук. Капитанът... капитан Алварес... той направи каквото можа, но и той не знаеше, капитане. Не знаеше какво ще направят.

— Знам — прошепна отново Хонър и чу как зъбите на мичмана изскърцаха.

— П-после се върнаха, но аз вече не можех да се боря, госпожо. Не можех. Опитах се, но... — Пое си накъсано дъх. — Командир Бригам се бори. Мисля, че нарани доста зле някои от тях, преди да я съборят, а после те я биха много лошо, много я биха, много! — Пречупеният глас се извиси истерично и един от медиците се приближи с хипоспрей. Момичето трепереше трескаво в ръцете на Хонър.

— Капитанът се опита да ги спре, госпожо. Опитва се и... и те го смазаха от бой с прикладите на пушките си, а после... после... — Сгърчи се в агония. Хонър покри с ръка устата ѝ, изчаквайки

хипоспреят да подейства. Вече бе видяла огромното петно засъхнала кръв на пода и неравните седи от краката на човек, когото са извлекли през вратата.

— И после ни насилваха отново — каза накрая мичманът, очите ѝ вече бяха прибулени от наркотика. — Много пъти... и казаха колко било хубаво, че командващият им офицер... ги снабдил с техни собствени курви.

Гласът ѝ заглъхна. Хонър я положи на носилката, целуна мръсното ѝ чело, прибра отпуснатата ѝ ръка под одеялото и се изправи.

— Погрижете се за нея — каза на главния медик. Жената кимна мълчаливо, лицето ѝ беше мокро от сълзи.

Хонър излезе в коридора, извади пистолета си и провери пълнителя.

Майор Рамирес вдигна поглед към капитан Харингтън, която вървеше към него по коридора.

— Капитане, какво...

Тя го подмина, сякаш не се беше обадила. Лицето ѝ беше безизразно като маска, само дясната страна на устата ѝ трепереше силно, а в ръката си стискаше пистолет.

— Капитане? Капитан Харингтън!

Посегна да хване ръката ѝ и тя най-после го погледна.

— Отстъпете от пътя ми, майоре. — Всяка дума беше оформена ясно и съвършено, въпреки парализираното ѝ наполовина лице. — Разчистете този отсек. Намерете хората ни, всичките. Изведете ги оттук.

— Но...

— Изпълнете заповедта, майоре — каза тя със същия леден тон и издърпа ръката си. Тръгна отново по коридора, а Рамирес остана да гледа безпомощно след нея.

Хонър не вдигна поглед, когато стигна до пехотинците. Подмина ги, а те се пръснаха като уплашени деца. Мъжете и жените от отделението на сержант Талън понечиха да се групират около нея, но тя ги от-пъди с рязък жест и продължи сама.

Лейтенант Тремейн тръгна след нея, като хапеше устни. Вече беше чул какво са открили пехотинците. Отпървом не повярва — не *искаше* да повярва, — но после медиците изнесоха командир Бригам на носилка. Тогава повярва и гневът му не знаеше граници, защото Тремейн познаваше Мерседес Бригам добре. Познаваше я много добре.

Капитанът беше дала да се разбере, че иска да остане сама. *Заповядала* беше да я оставят сама. Но Скоти Тремейн беше видял лицето ѝ.

Хонър свърна зад един завой и Тремейн стигна до решение. Остави плазмената си карабина и затича след капитана.

Хонър се качваше по засипаните с отломки стъпала, глуха за усиленото дишане на онзи, който се опитваше да я догони. Нямахше значение кой е. Нищо нямаше значение. Взимаше стъпалата по няколко наведнъж, възползвайки се максимално от дългите си крака и слабата гравитация, минаваше покрай някой и друг пехотинец, прескачаше някоя и друга локва масадска кръв, а здравето ѝ око светеше като разтопена стомана.

Тръгна по последния коридор, вперила поглед в отворената врата на столовата. Някой викаше зад нея. Гласът беше далечен и нереален, нематериален, тя не му обърна внимание и влезе в пълното с хора помещение.

Един офицер от пехотата ѝ отдаде чест, сетне се дръпна уплашено назад. Хонър го подмина. Местеше поглед по редицата военнопленници, търсеше едно конкретно лице — и го намери.

Капитан Уилямс вдигна поглед, сякаш усетил омразата ѝ, и побеля. Тя тръгна към него, като разбутваше хора от пътя си. Гласът, който я викаше по име, стана още по-силен, собственикът му я настигаше през навалищата.

Уилямс понечи да се дръпне, но лявата ѝ ръка сграбчи косата му. Хонър блъсна главата му в стената и капитанът извика от болка. Устата му се движеше, плюеше думи, които не интересуваха Хонър. Дясната ѝ ръка притисна дулото в челото му и обра спусъка.

Нечии ръце се сключиха около нейната под лакътя, дръпнаха я силно и острият злобен пукот на пулсорна стреличка се отрази в

тавана на столовата. Хонър задърпа ръцете, които я държаха, опитваше се да избута онзи, който я спираше, но ръцете я стискаха отчаяно, а някой викаше в ухото ѝ.

Още викове и още ръце, които я издърпаха назад, по-далеч от Уилямс, който се свлече на пода, повръщаше и се давеше от ужас. Хонър се бореше срещу всички, но не можа да се откъсне от ръцете; накрая се свлече на колене, някой ѝ издърпа пистолета, друг хвана главата ѝ и я завъртя към себе си.

— Капитане! Капитане, недей! — хлипаше Скоти Тремейн, държеше лицето ѝ, сълзи се стичаха по страните му. — Моля те! Не бива да го правиш, не без съд и присъда!

Тя го гледаше с празен поглед и се чудеше какво общо има съдът тук. Той я разтърси нежно.

— Моля те, капитане. Ако застреляш военнопленник без съд и присъда, флотът ще... — Пое си дълбоко дъх. — *Не можеш*, колкото и заслужено да ти изглежда.

— Така е, не може — обади се глас студен като замръзвал хелий и в погледа на Хонър проблесна искрица на здрав разум, когато здравето ѝ око се спря на адмирал Матюс. — Дойдох веднага щом чух какво сте открили, капитане — каза той бавно и отчетливо, сякаш усещаше, че думите му трудно стигат до нея. — Но вашият лейтенант е прав. *Вие* не можете да го убиете. — Тя се вгледа дълбоко в очите му и нещо в нея се отпусна, като видя болката, срама — и гнева, — затаили се в душата му.

— Но? — Не позна собствения си глас. Видя как Матюс поглежда скимтящия масадски капитан и устата му се сгърчва в презрение и омраза.

— Но аз мога. Не без процес. Съд той ще получи, уверявам ви, той, както и животните, които е насъскал срещу вашите хора. Ще ги съдим справедливо, а щом процесът приключи, това болно садистично копеле и последователите му ще увиснат на въжето, както се полага на такива като тях. — Срещна уверено погледа ѝ, леденият му глас се смекчи: — Кълна ви се, капитане, в честта на Грейсънския флот.

27.

Хонър Харингтън седеше и се взираше през илюминатора, душата ѝ беше студена като космоса отвън, а адмирал Матюс, Алис Труман и Алистър Маккиън седяха мълчаливо зад нея.

Деветнайсет. Деветнайсет от екипажа на „Мадригал“ бяха живи и това число най-сетне прекърши мълчанието на командир Тайсман. В базата данни на Черна птица нямаше информация за никакви оцелели мантикорци. Явно Уилямс я беше изтрил, но именно Тайсман беше прибрал оцелелите от „Мадригал“ и знаеше, че са били петдесет и трима. От тях — двайтсет и шест жени. От тези двайтсет и шест единствено мичман Джаксън и Мерседес Бригам още бяха живи, а дори прословутото лекарско самообладание на Фриц Монтоя се пропука, докато докладваше за вътрешните наранявания и счупените кости на Бригам.

Хонър се погрижи Тайсман да присъства по време на медицинския доклад. Командирът пребледня като платно и се обърна ужасено към нея.

— Капитан Харингтън, кълна се, че не знаех до каква степен са... — Преглътна с мъка. — Моля ви, повярвайте ми. Знаех, че става нещо лошо, но нищо не можех да направя, а и не допусках, че е *толкова* лошо.

Потресът му изглеждаше искрен, срамът — също. Боцманът на „Мадригал“ беше потвърдил, че именно ракетите на Тайсман са убили адмирала. На Хонър ѝ се искаше да го намрази за това, да усети вкуса на омразата в устата си, но нескритите болка и срам в реакцията му ѝ бяха отнели дори това слабо утешение.

— Вярвам ви, командире — каза тя уморено, после вдиша дълбоко. — Готов ли сте да свидетелствате пред грейсънски съд? За онова, което сте видели лично? Никой няма да ви пита защо сте „имигрирали“ на Масада. Адмирал Матюс лично се ангажира с това. Но не вярвам някой от истинските масадци да свидетелства доброволно срещу Уилямс и неговите животни.

— Да, госпожо — отвърна Тайсман. — Да, госпожо, ще свидетелствам. И... съжалявам. Не мога да ви опиша с думи колко съжалявам...

Сега Хонър седеше и гледаше звездите, а сърцето ѝ тежеше като ледена буца, защото макар в базата данни на Черна птица да нямаше и думичка за военнопленниците, имаше информация за други неща. Най-сетне знаеше срещу какво е изправена. Не беше изправена срещу тежък крайцер. О, не.

— Е — каза накрая, — сега поне знаем.

— Да, госпожо — каза тихо Алис Труман. Замълча за миг, после зададе въпроса, който измъчваше всички: — Какво ще правим, госпожо?

Дясната страна на лицето на Хонър се сгърчи в горчива усмивка, защото дълбоко в себе си Хонър знаеше отговора. Разполагаше с един пострадал тежък крайцер, с един пострадал разрушител и един напълно осакатен лек крайцер, а насреща си имаше осемстотин и петдесет хиляди тонен боен крайцер. Остатъците от Грейсънския флот изобщо не влизаха в сметката. По-добре бе лично да разстреля екипажите им, вместо да ги праща срещу боен крайцер от клас „Султан“... Собственият ѝ кораб не можеше да се мери с него. Един „Султан“ носеше два пъти повече оръжие от „Безстрашен“, пет пъти повече муниции, а страничните му щитове бяха много по-здрави от нейните. Въпреки по-добрата електроника на „Безстрашен“ малцина щяха да оцелеят, ако Хонър поведеше него и „Трубадур“ срещу „Божи гръм“.

— Ще направим най-доброто възможно, Алис — тихо каза тя. Изправи рамене, обърна гръб на илюминатора и каза отривисто: — Възможно е да се откажат. На практика изгубиха всичките си масадски кораби, с което Хейвън губи прикритието си. Капитанът на „Божи гръм“ ще е наясно с това не по-зле от нас, а и може само да гадае след колко време ще пристигнат нашите подкрепления.

— Но ние знаем, госпожо — обади се тихо Маккиън. — Ще минат още девет дни, преди товарните кораби да стигнат Мантикора. Добавете още четири дни, докато флотът реагира и... — Алистър сви рамене.

— Знам. — Хонър погледна към Труман. — Модулите и платната на Варшавски на „Аполон“ са в добро състояние, Алис. Можеш да

спестиш пет дни от времето за реакция.

— Да, госпожо — отвърна Труман. Положението очевидно не ѝ харесваше, но тук тя нямаше с какво да помогне.

— Алистър, двамата с теб трябва сериозно да обмислим положението по обратния път до Грейсън. Ако се стигне до сражение, планът ни трябва да е гениален.

— Да, госпожо — каза Маккиън, също толкова тихо като Алис.

Адмирал Матюс се изкашля и Хонър погледна към него.

— Капитане, никой от нас не подозираше срещу какво сте изправени в действителност, но вашите хора вече направиха повече, отколкото би могло да се очаква. И пострадаха ужасно. Надявам се, че капитанът на „Божи гръм“ ще прояви здрав разум, ще разбере, че играта е загубена, и ще оттегли кораба си. Ако не стане така обаче Грейсън все ще издържи някак агресията на Верните, докато вашите подкрепления пристигнат.

И млъкна. Хонър знаеше какво се опитва да каже и защо не може да го изрече в прав текст. Матюс си даваше сметка, че корабите ѝ няма да оцелеят срещу боен крайцер от клас „Султан“, и мъжът в него искаше да ѝ осигури изход, да ѝ даде причина да се оттегли и да оцелее. Но адмиралът в него съзнаваше как ще реагират масадците, когато научат какво се е случило с Черна птица, с флота им и с „Ангелиада“. Щяха да реагират като хора гневни и отчаяни, а отчаянието не вървеше ръка за ръка със здравия разум. А Масада беше заявила намерението си да бомбардира Грейсън с ядрени бомби още преди плановете ѝ да се провалят.

Колкото и нищожни да бяха шансовете на Хонър срещу кораб от клас „Султан“, „Безстрашен“ и „Трубадур“ бяха единствената защита на Грейсън и ако Хонър ги изтеглеше...

— Може би, адмирале — тихо каза тя. — Но ако са достатъчно луди да продължат въпреки поражението си, само бог знае какво ще направят. А моята задача така или иначе е да защитя планетата.

— Но вие не сте грейсънци, капитане. — Гласът на Матюс беше тих като нейния. Хонър вдигна рамене.

— Така е, не сме. Но с вашите хора преминахме през много неща, а Масада има да плаща. — Чу как Маккиън изръмжа тихо в знак на съгласие. — Адмирал Курвозиe би очаквал от мен да ви подкрепя, както би направил самият той, сър — продължи Хонър и потисна

поредния пристъп на скръб и вина. — И по-важно, моята кралица би го очаквала от мен... аз бих го очаквала от себе си. — Поклати глава. — Никъде няма да ходим, адмирал Матюс. Ако Масада все още иска Грейсън, ще трябва да мине през нас.

— Да, сър. Боя се, че имаме потвърждение.

Капитан Иу седеше в кабинета на почитаемия Джейкъб Лейси. Хейвънският посланик на Масада беше намръщен, също като капитана. За разлика от повечето си колеги в дипломатическия корпус, Лейси беше бивш флотски офицер, което значително улесняваше общуването с него.

— По дяволите — измърмори посланикът. — И „Ангелиада“ ли?

— Всичките, господин посланик — отвърна Иу. — Том Тайсман е пратил съобщение до „Добродетел“ точно преди последната атака на Харингтън, а базата на Черна птица е потвърдила пълното унищожение на масадската флотилия, преди на свой ред да изчезне от ефира. На практика ни остава единствено „Гръм“, сър.

Ярост напираше в гласа му и гореше като лава в гърлото му. Само ако пети теглещ лъч не беше излязъл от строя! А после се оказа, че намотката е скъсана. Планираните дванайсет часа ремонт станаха двайсет, после двайсет и пет, а след това онзи дебелоглав, безмозъчен, некомпетентен тъпак Симондс ги беше забавил още ден и половина с приумиците си! Ако не изглеждаше толкова налудничаво, Иу би се заклекъл, че този идиот се *опитва* да забави връщането им в Звездата на Елцин!

И резултатът беше катастрофален.

— Какви са шансовете на Масада сега, капитане? — попита след кратко мълчание Лейси.

— С по-голям успех биха угасили Звездата на Елцин с пикня, сър. О, сигурно ще мога да се справя с Харингтън. „Гръм“ ще пострада — корабите от клас „Звезден рицар“ са доста неприятни, — но бих могъл да се справя с нея. Само че от това не би имало полза. Тя сигурно е изпратила за помощ. Всичките ѝ бойни кораби са били на Черна птица, но ако преди да тръгне натам е изпратила товарните си кораби към Мантикора, подкрепленията като нищо ще пристигнат в рамките на десет до дванайсет дни. А подкрепленията несъмнено ще

са големи — ще дойдат да ритат задници и да задават въпроси, сър. Унищожихме поне един мантикорски кораб, а ако съдя по последния доклад от Черна птица, в базата са били убити мантикорски граждани, а и Харингтън несъмнено разполага с доказателства, че „Ангелиада“ е хейвънски кораб. Каквото и да мислят по въпроса в генералния щаб и правителството на Мантикора, флотът няма да го подмине току-така.

— А ако при пристигането си заварят Грейсън под контрола на Масада? — От тона на Лейси си личеше, че вече се досеща за отговора.

— Няма да има никакво значение, господин посланик. Освен това Грейсън едва ли ще се предаде, при положение че помощта е на път, а онзи идиот Симондс като нищо ще даде заповед за демонстративни ядрени удари. — Стисна зъби. — Ако го направи, сър, аз ще откажа да изпълня заповедта.

— Естествено, че ще откажеш! — реагира моментално посланикът и Иу се поотпусна. — Нямаме никакво морално оправдание да причиним смъртта на милиони цивилни, нито да нарушим Ериданския договор, а дипломатическите последствия ще са катастрофални.

— Тогава как да постъпя, сър? — тихо попита капитанът.

— Не знам. — Лейси разтърка с длани лицето си и дълго гледа в тавана. После въздъхна. — Тази операция отиде по дяволите, капитане, но вината не е ваша.

Иу кимна. Надяваше се, без да е убеден, че генералният щаб ще подкрепи становището на посланика.

— При това положение грейсънците ще се претрепят да подпишат договора за съюзничество. Случилото се не само подчерта величината на масадската заплаха, а направо хвърли Грейсън в обятията на Мантикора. Благодарността, както и чувството за самосъхранение, ще ги тласне натам и аз не виждам как бихме могли да променим това. Ако масадците не се бяха забавили толкова или ако се бяха съгласили да пратим една-две ескадри в Ендикот, които да те подкрепят, нещата можеше да стоят другояче, но сега...

Посланикът издиша през нос, после продължи бавно:

— Откровено казано, ще ми се да си измия ръцете от цялата тази каша, но подпише ли Грейсън с Мантикора, ще е още по-важно да имаме свое присъствие в Ендикот. А колкото и неприятни да са ми така

наречените Верни, истината е, че и те ще имат нужда от нас, повече от всякога, когато Грейсън се сдобие със силен съюзник в лицето на Мантикора. Номерът е да ги опазим живи достатъчно дълго, че да стигнат сами до въпросния извод.

— Съгласен съм, сър. Но как да го направим?

— Ще протакаме. Само това *можем* да направим. Ще пратя куриерската си яхта с молба да ни пратят „на гости“ една-две бойни ескадри, но ще мине поне един земен месец, преди от този храст да изскочи заек. А междувременно, и незнайно как, трябва да вардим масадците да не направят някоя глупост — *още* някоя глупост тоест — и да отблъснем евентуалните мантикорски контраатаки срещу Ендикот.

— Простете, господин посланик, но ако успеете, значи сте истински фокусник, да не кажа магьосник.

— Не знам дали ще успея — призна Лейси, — но това е най-добрата ни възможност на този етап. — Заклати се на стола, после кимна. — От теб искам да обуздаеш масадците преди да са измислили нова авантюра в Елцин. Ако успееш, корабът ти все още ще е невредим и в Ендикот, когато пристигне мантикорското подкрепление, нали така? — Иу кимна и посланикът се наведе над бюрото си. — Искам да си напълно откровен с мен, капитане. Знаем, че с командир Тайсман сте близки, но съм длъжен да те попитам. Ако приемем, че той и хората му са оцелели, ще се придържат ли към прикритието?

— Да, сър — отвърна Иу без колебание. — Никой няма да им повярва, но те ще се придържат към заповедите си, а и имат нужните официални документи на масадски граждани.

— Добре. Тогава ще направим следното. Ти ще се заемеш с Меч Симондс, а аз ще имам грижата за брат му и Съвета на старейшините. Ако предотвратим по-нататъшни враждебни действия срещу Грейсън и опазим „Гръм“ невредим, ще се опитам да извъртя един блъф, ако Мантикора се впусне в наказателна акция срещу Масада. Ако се появят в системата, „Гръм“ ще се превърне в „Саладин“, кораб от Народния флот на Хейвън, официален представител на Народната република, пратен да защитава територията на наш съюзник.

— За бога, сър... мантикорците никога няма да се вържат!

— Знаем. — Лейси кимна. — Но ако ги разколебая дори малко, преди да са предприели открит акт на война срещу нас, това ще ни задържи отворена вратата за преговори. Ако съм достатъчно

сладкодумен, а Масада се съгласи да плати големи репарации, току-виж сме предотвратили инвазия в Ендикот. Поне докато *нашите* подкрепления не пристигнат.

— Господин посланик, Масада няма с какво да плати репарации. Гигантският военен бюджет е довел икономиката им до тотален банкрут.

— Знам. Ще трябва ние да им дадем парите... което ще е още една точка за нас, ако сработи.

Иу поклати глава.

— Знам, че нямате на какво да стъпите, сър, но този план ми се струва твърде продънен. Гарантирам ви, че масадците няма да го подкрепят. Охотно поне. Започвам да си мисля, че са дори по-луди от очакваното, а със сигурност знам, че Симондс — и двамата Симондс — са твърдо решени да не превръщат Масада в клиентска държава на Републиката.

— Дори ако единствената им друга възможност е пълното унищожение?

— Не бих заложил на това, и то ако приемем, че са готови да признаят поражението си и заплахата от пълно унищожение. Знаете каква откачена религия изповядват.

— Знам, да. — Лейси въздъхна. — Затова няма да им казваме какво правим. Когато разберат, вече ще е късно и намесата им няма да обърка работата. Ще трябва да ги държим на тъмно за плановете си и да се надяваме, че по-късно ще ни благодарят.

— Исусе — промърмори Иу и се облегна тежко назад. — Давате ли си сметка какво очаквате от мен, господин посланик?

— Капитане — Лейси се усмихна сухо, — никой по-добре от мен не си дава сметка каква торба със змии ти връчвам. За жалост друга торба нямам. Ще се справиш ли, как мислиш?

— Мисля, че няма да се справя, сър — искрено отговори Иу. — Но и не виждам какъв избор имам, така че...

— ... какъв избор имам, така че... — каза гласът на капитан Иу, последван от тихо щракване, когато дякон Сандс изключи записващото устройство. В заседателната зала на Съвета се възцари тишина. Дякон

Сандс погледна към главен старейшина Симондс, но неговите очи бяха вперени гневно в безизразното лице на другия Симондс.

— Е, видя се колко струват твоите безценни *съюзници*, Матю. А и собствените ти хора, изглежда, са същата стока!

Меч Симондс мълчеше. Страхът и враждебността на Съвета се усещаха осезаемо. Каквото и да кажеше, щеше да е напразно, затова той стисна устни. По челото му бе избила пот. После, при следващата реплика, вдигна изненадано очи.

— С цялото ми уважение, главен старейшина, не мисля, че можем да виним за всичко това единствено Меч Симондс — каза старейшина Хагинс. — *Ние* го инструктирахме да протака.

Главният старейшина го зяпна невярващо, защото омразата и завистта на Хагинс към Матю Симондс бяха легендарни. Хагинс продължи спокойно:

— Дадохме на Меча най-добрите инструкции, братя, но очевидно сме подценили силите на Сатаната. — Огледа хората около заседателната маса. — Корабите ни в Елцин бяха унищожени от онази жена, онази слугиня на Сатаната, онази Харингтън. — Спокойният му глас придаваше на омразата му допълнителна острота. — Именно тя поквари всичко, което е свещено за нас. Противопостави се на Божието дело и Мечът няма вина, че ние го изложихме на дяволското ѝ влияние и отрова.

Тих шепот се разнесе около масата и Хагинс се усмихна тънко.

— А и нашите така наречени *съюзници*. Те също са неверници. Нима не знаехме от самото начало, че целите им са различни от нашите? Нима не предпочетохме Макавей пред открита инвазия, защото се страхувахме да не ни погълнат? — Той вдигна рамене. — И в това сгрешихме. Макавей ни предаде, ако изобщо е бил истински наш. Или се е опитал да реализира плана и се е провалил, или се е отказал и никога няма да се опита, а след общите си действия Изменниците и коронованата кучка, която управлява Мантикора, ще станат по-близки от братя. Това е неизбежно... ако позволим на Дявола да триумфира.

Замълча, а Томас Симондс облиза устните си в мъртвешкото мълчание.

— Последното означава ли, брат Хагинс, че имате да предложите нещо? — попита главният старейшина. Хагинс кимна, а Симондс

присви очи. — Може ли да го чуем?

— Хейвънските неверници не знаят, че сме подслушали плановете им да ни предадат — спокойно каза Хагинс. Меч Симондс се размърда на стола си и потисна изкушението да възрази срещу казаното от Хагинс за намеренията на Хейвън, а старейшината продължи със същия спокоен тон: — Те искат да ни направят на глупаци, братя, нас, които сме се заели с Божието дело. Не ги е грижа за Делото, искат само да ни вкарат в капан и да ни превърнат в свои „съюзници“ срещу враговете си. Всичко, което ни кажат тепърва, ще бъде подчинено на това желание, следователно ще излиза от устата на Сатаната. Съгласни ли сте с мен?

Огледа присъстващите още веднъж. Повечето кимнаха в знак на съгласие. Лицата на старейшините бяха лица на хора, които са видели катастрофата да ги гледа от огледалото. Катастрофата, която беше погълнала плановете им, капанът, в който бяха натикали себе си и планетата си, ги ужасяваха и тяхната Вяра беше единственото сигурно нещо в разлюлялата се вселена.

— Добре. Щом не можем да им вярваме, значи трябва да изработим свои собствени плановете и да ги реализираме в Божието име, като измамим измамниците. Те вярват, че каузата ни е безнадеждна, но ние, братя, ние знаем, че Бог е с нас. Призовани сме за Неговото дело и нямаме право на колебание и провал. Трето падение не трябва да има.

— Амин — измърмори някой, а Меч Симондс усети вълнение да се надига в гърдите му. Каквото и да си мислеше капитан Иу, той беше човек военен. Повечето негови решения, вбесили хейвънеца, бяха резултат не на глупост, а заради неща, неизвестни на Хейвън, и Симондс отлично си даваше сметка колко тежко е положението им от военна гледна точка. Ала освен това беше и човек на Вярата. Вярваше, въпреки амбициите си, въпреки образованието си, и сега, докато слушаше тихите думи на Хагинс, чу отклика на собствената си вяра.

— Сатаната е хитър — продължаваше Хагинс. — Вече на два пъти е успявал да отдели Човек от Бога и всеки път е използвал жена за свое оръдие. Сега се опитва да го направи отново, като използва мантикорската кучка и нейната слугиня Харингтън, и ако гледаме на положението само с плътските си очи, то наистина изглежда безнадеждно. Но има и други очи, братя. Колко пъти трябва да отстъпваме пред дяволските кроежи, преди да познаем Божиата

истина? Трябва да имаме вяра в Бог и да Го следваме, както Тримата отроци, влезли в огнената пещ, и Даниил — в лъвската бърлога. Казвам ви, че положението ни *не е* безнадеждно. Казвам ви, че *не може* да е безнадеждно, докато Бог е нашият водач.

— Това без съмнение е вярно, брат Хагинс. — Дори в гласа на главния старейшина се долавяше респект. — Ала ние все пак сме смъртни. Какво ще ни остане, ако Хейвън ни лиши дори от „Божия гръм“? Как да удържим срещу мощта на Мантикора, след като целият ни флот е унищожен?

— От нас се иска да изпълним само своята част, главен старейшина — каза без грам колебание Хагинс. — Средството да довършим падението на Изменниците, преди флотът на кучката да се намеси, е в нашите ръце. Трябва само да хванем Божия меч и да го забием, за да докажем истинността си като Негови Верни, и Той ще порази кучката, както и неверниците от Хейвън.

— Какво имаш предвид, брат Хагинс? — попита тихо Меч Симондс.

— Нима не знаехме от самото начало, че Мантикора е слаба и покварена? Ако силите ни завладеят Грейсън и ако нито един от корабите на кучката не оцелее, за да оспори нашата версия за произтеклото, какво би могла да направя тя тогава? Ще се опари от Божията светлина, а Той ще ни повдигне с Божествената си десница, както ни е обещал — че винаги ще пази своите Верни. Не виждате ли, че ни е дал средството да го постигнем?

Очите на Хагинс грееха с месиански огън, ръката му се стрелна напред и дългият му костелив показалец се насочи към записващото устройство на дякон Сандс.

— Знаем какви са плановете на неверниците, братя! Знаем, че искат да ни отклонят и да ни предадат, да ни овържат в мрежата си, *но те не знаят, че ние знаем!* — Обърна грейнали очи към Меча. — Меч Симондс! Ако вие имахте пълен контрол над „Божия гръм“, колко време би ви било необходимо, за да завладеете Звездата на Елцин?

— Един ден — каза Симондс. — Плюс-минус. Но...

— Но нямате пълен контрол над кораба. Неверниците се погрижиха за това. Но ако се престорим, че вярваме на лъжите им, ако приспим вниманието им, уж приемаме на вяра протакането, можем да

променим това. — Прикова Меча с още по-огнен поглед. — Каква част от екипажа на „Божи гръм“ са във Вярата?

— Малко повече от две трети, брат Хагинс, но мнозина от ключовите офицери са неверници. Без тях нашите хора трудно биха се възползвали от пълните възможности на кораба.

— Но те са неверници — много тихо каза Хагинс. — Чужди за Вярата, които се боят от смъртта, дори от смъртта в Божието име, защото вярват, че тя е край, а не начало. Ако бъдат принудени да се бият, ако бъдат изправени пред избора да се бият или да умрат, няма ли да предпочетат битката?

— Да — прошепна Мечът и Хагинс се усмихна.

— И, главен старейшина, ако неверниците от Хейвън бъдат оседлани пред очите на галактиката с отговорността за една инвазия в Звездата на Елцин, няма ли да бъдат принудени да се престорят, че са ни подкрепили по свое желание? Ендикот е бедна звездна система — няма ли реномето на Хейвън да пострада жестоко, ако галактиката научи, че такива като нас са ги преметнали да обслужат нашите цели?

— Изкушението да избегнат подобен срам със сигурност би било голямо — бавно каза старейшина Симондс.

— И, братя — Хагинс обходи за пореден път присъстващите с поглед, — ако коронованата мантикорска кучка повярва, че Хейвън са стояли зад нас през цялото време, готови да смажат кралството ѝ с флота си, ще посмее ли да се изправи срещу такава заплаха? Или ще покаже истинската си слабост в Божията светлина и ще изостави изменниците на ориста им?

Отвърна му хор от одобрително мърморене и той се усмихна.

— Така Бог ни показва пътя — каза простичко Хагинс. — Ще оставим Хейвън да протака, но ще използваме това време да вкараме още от нашите в екипажа на „Божи гръм“, докато не станем достатъчно силни да надвием неверниците на борда му. Ще завладеем кораба и ще го направим истинския Божи гръм, като изправим неверниците пред избора между сигурна смърт и възможността да живеят, ако изменниците и техните съюзници бъдат победени. Ще смажем корабите на сатанинската слугиня, ще си вземем Грейсън от изменниците, а мантикорската кучка ще повярва, че Хейвън е на наша страна. И, братя, Хейвън наистина ще бъде на наша страна. Неверниците не биха си признали, че сме ги преметнали, и нещо

повече, ние ще сме изпълнили най-голямото им желание, лишавайки Мантикора от съюзник в Звездата на Елцин! Народната република е корумпирана и амбициозна. Ще постигнат целта си въпреки своето малодушие и ще прегърнат победата ни като своя!

Кратка тишина, после някой започна да ръкопляска. Първо един, после още един, след това — трети. Четвърти. След броени мигове аплодисментите отекнаха бурно в залата, а Меч Симондс пляскаше наравно с другите.

Изправи се, като продължаваше да пляска, и дори съзнанието, че Хагинс завинаги го е изместил като наследник на брат му, не можеше да угаси пламъка в сърцето му. Влязъл беше в тази стая с мисълта, че Масада е обречена. Сега знаеше, че е грешал. Допуснал бе вярата му да отслабне, забравил бе, че те са Божиите Верни и зависят от по-висша сила, а не само от способностите си на смъртни хора. Голямото изпитание ги беше сполетяло и единствен Хагинс го беше разпознал като безценен шанс най-сетне да се очистят от петното на Второто падение!

Срещна погледа му и се поклони в знак, че признава разместването на силите, и макар един гласец в главата му да нашепваше, че планът на Хагинс е изтъкан от прекомерен риск, че е последен акт на предизвикателство, който или ще завърши с победа, или ще ги обрече на пълно унищожение, Симондс предпочете да не го чува. Отчаянието беше надвило здравия разум, защото беше единственият му избор. Мисълта, че действията им — че *неговите* действия — са предали Бог и са обрекли Верните, беше неприемлива.

Простичко, но вярно.

28.

— Прибираш се у дома, мичман — тихичко каза Хонър.

Стисна рамото на младата жена, която лежеше на кушетката в лечебницата. На собственото ѝ рамо Нимиц мъркаше усилно. Мейлинг успя да се усмихне едва-едва. Не беше кой знае каква усмивка, но Хонър стисна зъби и се усмихна в отговор с наполовина парализираното си лице, вгледана в замъглените от лекарства очи на момичето. Молеше се терапевтите да направят чудо и да сглобят някак разпарчетосаната му душа. После отстъпи назад и погледна животоподдържащото оборудване около съседната кушетка. Мерседес Бригам още беше в безсъзнание, но Фриц Монтоя си беше свършил работата добре и дишането на командира бе по-равномерно. Важно беше Хонър да вярва в това.

Обърна се и налетя на корабен лекар Уенди Гуин. Лечебницата на „Аполон“ беше малка и претъпкана в сравнение с тази на „Безстрашен“ и част от ранените бяха настанени в каюткомпанията, офицерската столова и във всяко друго свободно — и добре херметизирано — помещение на сериозно пострадалия лек крайцер. Гуин щеше да е затрупана с работа по обратния път до Мантикора, но поне ранените щяха да се измъкнат от кашата тук. Поне тях Хонър щеше да прати у дома живи.

— Грижете се за тях, докторе — каза тя, макар да знаеше, че е излишно.

— Да, госпожо. Обещавам.

— Благодаря — тихо каза Хонър и излезе в коридора, преди Гуин да е видяла сълзите в очите ѝ.

Пое си дълбоко дъх, изправи схванатия си гръб и Нимиц я сгълча кротко. Не беше спала изобщо, откакто самата тя се беше събудила в лечебницата, и дървесната котка се цупеше на изтощените ѝ депресивни чувства. Хонър нямаше време да се занимава с това, а и не беше единствената на края на силите си. Имаше и друга причина да отлага съня — заради кошмарите, които я дебнеха постоянно. Чуваше

ги как шепнат в къшетата на ума ѝ и се питаше дали избягва почивката само заради дълга, или има и друго. Нимиц я сгълча отново, по-решително този път, тя го погали и тръгна към асансьора за мостика.

Старши лейтенант Привост крепеше гипсираната си ръка в шина и куцаше зле, но гласът ѝ звучеше ясно и отривисто, докато даваше указания на навигатора. Първият помощник-капитан на „Аполон“ съвсем не беше единственият ранен от екипажа на крайцера, който стискаше зъби и изпълняваше задълженията си. Повече от половината хора на Труман бяха мъртви или ранени, а от старшите офицери само Привост и старши лейтенант Хакмор, главният инженер на „Аполон“, все още бяха на крака.

— Готови ли сте за потегляне, Алис?

— Да, госпожо. Искаше ми се да... — Труман млъкна, сви рамене и се загледа в разбитите табла на „Аполон“ — тактическото и астронавигаторското — и кръпките по задната преградна стена на мостика. Мостикът не беше пострадал от директно попадение, знаеше Хонър, а от вторична експлозия, която беше убила старши лейтенант Амберсън, лейтенант Андрунаскис и целия тактически екип на астронавигатора.

Протегна ръка.

— Знам. Иска ти се да останеш. И на мен ми се иска. Но няма как. Исках да пратя и повече лекари с вас, знам, че лейтенант Гуин ще има нужда от помощ, но...

Беше неин ред да вдигне рамене. Труман стисна крепко подадената ѝ ръка и кимна. Ако се стигнеше до сражение с „Божи гръм“, „Безстрашен“ и „Трубадур“ щяха да имат нужда от всичките си налични лекари и медицински персонал.

— Успех, капитане — тихо каза тя.

— И на теб, Алис. — Хонър стисна за последно ръката ѝ, отстъпи назад и нагласи бялата си барета. — Имаш доклада ми. Просто... — Замълча, после поклати глава. — Кажим им, че сме се опитали, Алис.

— Непременно.

— Знам — повтори Хонър, кимна, махна леко с ръка, после се обърна, без да каже нищо повече.

След десет минути стоеше на собствения си мостик и гледаше на визуалния дисплей как „Аполон“ се отделя от орбитата си около Черна птица. Смачканите флангове на лекия крайцер говореха красноречиво за претърпените щети, но „Аполон“ потегли с приличната скорост от петстотин и две *g* и Хонър отклони с усилие поглед от него. Направила бе всичко възможно да повика помощ, но дълбоко в себе си знаеше, че ако възникне истинска нужда от помощ, помощта ще закъснее.

Усети уморените си мускули да потръпват под тежестта на Нимиц, изправи решително гръб и насочи оптичните сензори към повърхността на Черна птица. Брояч зацъка с прецизността на метроном и когато стигна до нулата, образът внезапно се замъгли. Гигантски мехур от нажежена до бяло светлина се изду върху безплодната повърхност на луната. Хонър чу тихите възклицания на екипажа си. Само след миг от масадската база не остана и следа. Хонър задържа още малко поглед върху дисплея, после посегна да почеше Нимиц зад ушите и каза:

— Добре, Стив. Да се махаме оттук.

Луната изчезна под тях, „Трубадур“ зае позиция успоредно на „Безстрашен“ и Хонър най-сетне обърна гръб на дисплея. Ето че пак бяха заедно — цялата й оцелеяла ескадра, помисли си тя и направи опит да се отърси от горчивината на тази мисъл. Беше уморена, и толкова.

— Как е комуникационната ни връзка с „Трубадур“, Джойс? — попита тя.

— Стабилна, госпожо, стига да не се отдалечаваме прекалено.

— Добре. — Хонър погледна свързочния си офицер, като се чудеше дали въпросът не е прозвучал тревожно. А после се зачуди дали не е прозвучал така, защото самата тя се чувства тревожна. Метцингер беше добър офицер. Щеше да я уведоми, ако възникнеше някакъв проблем. Но без гравитационните си сензори „Безстрашен“ не приемаше свръхсветлинните излъчвания от разузнавателните сонди, които следяха за появата на „Божи гръм“. Корабът й беше полусляп точно като нея, а без гравитационните сензори на „Трубадур“, които да гледат вместо него...

Погледна отново часовника и взе решение. Със или без кошмари, не беше в състояние да си върши работата, докато умората тровеше мозъка й. Прихвана ръце зад гърба си и тръгна към асансьора.

Андреас Венизелос беше на вахта, но въпреки това стана от командното кресло и я последва към асансьора. Тя го погледна през рамо.

— Добре ли си, капитане? — попита той. — Изглеждаш на края на силите си.

Гледаше я напрегнато и Хонър усети тревогата му.

— Като за човек, загубил половината от първата поверена му ескадра, съм супер — отвърна тя и дясната страна на устата ѝ се кривна нагоре.

— Сигурно може и така да се погледне на ситуацията, госпожо, но пък междувременно сритахме бая задници. Ако се наложи, ще сритаме и още.

Хонър се изкиска уморено, с което сериозно изненада сама себе си, и го фрасна леко с юмрук по рамото.

— Естествено, че ще сритаме, Анди. — Той се усмихна и тя го тупна отново, после си пое шумно въздух. — Ще ида да поспя. Ако има нещо, събуди ме.

— Да, госпожо.

Хонър влезе в асансьора. Вратата се затвори след нея.

Докато „Безстрашен“ и „Трубадур“ се отдалечаваха към Грейсън, Алис Труман наблюдаваше дисплея си и хапеше устни при мисълта какво може да се стовари върху главите им през следващите няколко дни. Ужасно беше, че ги оставя така, но командир Тайсман здравата беше помлял кораба ѝ, а нещата в крайна сметка опираха до това.

Натисна един от комуникационните бутони.

— Машинно, командир Хакмор слуша — чу се уморен глас.

— Чарли, говори капитанът. Готови ли сте за трансляция?

— Да, госпожо. Про пулс йонните системи са кажи-речи единствените системи на кораба, за които мога да гарантирам.

— Добре. — Труман не отделяше поглед от смалвяващите се точки на „Безстрашен“ и „Трубадур“. — Радвам се да го чуя, Чарли, защото искам от теб да изключиш обезопасителните релета на хипергенератора.

Кратко мълчание, после Хакмор се изкашля.

— Сигурна ли сте, капитане?

— Повече от всякога.

— Капитане, пропулсорът наистина е в добро състояние, но корабът понесе много удари. Не мога да гарантирам, че съм открил всички повреди.

— Знаем, Чарли.

— Но ако вдигнем толкова висока скорост и нещо излезе от строя или се появят...

— Знаем, Чарли — каза Труман още по-твърдо. — Знаем също, че всички ранени от ескадрата са при нас. Но ако изключиш релетата, ще спечелим двайсет и пет до трийсет часа, може и повече.

— Това сама го изчислихте, нали?

— Преди бях доста добър астронавигатор и още се оправям с числата при нужда. Така че вземи си инструментите и се хващай на работа.

— Да, госпожо. Щом настоявате. — Хакмор замълча, после попита тихо: — Капитан Харингтън знае ли за това, госпожо?

— Май забравих да й спомена.

— Ясно. — Труман долови уморената усмивка зад думите му. — Просто, хм, сте пропуснали, предполагам?

— Нещо такова. Ще се справиш ли?

— Ще се справя, да. Нима не съм най-добрият инженер във флота? — Хакмор се засмя отново, по-свободно този път.

— Добре. Знаех си, че идеята ще ти хареса. Уведоми ме, когато си готов.

— Да, госпожо. Държа да кажа обаче, че ми става някак приятно отвътре при мисълта, че сте предвидили реакцията ми. Това очевидно означава, че по ваше мнение съм също толкова луд за връзване като вас.

— Ласкател. Хайде, върви да си поиграеш с релетата.

Изключи връзката и се облегна назад. Плъзна ръце по облегалките на креслото и се зачуди какво ли би казала Хонър за плана ѝ. Би могла да каже само едно нещо, според флотския устав, защото планът на Труман беше в противоречие с всички правила за безопасност. Но Хонър си имаше достатъчно други грижи в момента. Щом „Аполон“ не можеше да остане за битката с онова гигантско копеле, поне можеше да доведе подкрепленията по най-бързия начин, а нямаше смисъл да тревожи Хонър и с това.

Затвори очи в опит да забрави изтощението и болката, които се излъчваха от Хонър. Болката беше там още от мига, когато ѝ бяха съобщили за смъртта на адмирал Курвозие, и се бе задълбочавала допълнително с всяка смърт на член от поверената ѝ ескадра. А по всичко личеше, че сметката още не е приключена. Точно като изтощението, болката беше цената, която всеки капитан плаща за привилегията да командва. Цивилните — и повечето младши офицери — виждаха само привилегиите и уважението, богоподобната власт, с която се ползваха капитаните от флота на Нейно величество. Не виждаха другата страна на монетата — отговорността да се държиш въпреки всичко, защото хората ти очакват това от теб, и да знаеш, че грешната преценка или невниманието ти могат да причинят не само твоята смърт, а и на мнозина други. Или агонията да обречеш на гибел собствените си хора, защото нямаш друг избор. Защото техен дълг е да рискуват живота си, а твой да ги поведеш в лапите на смъртта... или да ги отпратиш.

Командир Труман не можеше да си представи по-голяма чест от това да командваш кораб на Нейно величество, ала понякога искрено мразеше безликите маси, които се бе клела да защитава, заради цената, която плащаха хората от флота, докато ги защитават. Хора като Хонър Харингтън. Не патриотизъм, благородство или отдаденост държаха мъжете и жените от флота на крака дълго след като са стигнали предела на силите си. Тези неща вероятно ги бяха тласнали към униформата, пак те ги задържаха във флота през повечето време, когато знаеха какво може да се случи, но страшното още не се е случило. Но след края на всяка надежда ги държеше връзката помежду им, лоялността един към друг, мисълта за взаимната им зависимост. А понякога нещата опираха до един-единствен човек, човек, когото трябва да защитиш с цената на всичко, когото е немислимо да предадеш. Който на свой ред никога не би се отказал от теб, никога не би те изоставил на произвола на съдбата. Алис Труман отдавна знаеше, че има такива хора, макар да не ги познаваше лично. Сега вече познаваше един такъв човек и се чувстваше като предател, задето изоставя Хонър в нужда, макар да знаеше, че няма друг избор.

Отвори очи. Ако лордовете от Адмиралтейството действаха по устав, несъмнено я чакаха неприятности, а вероятно и военен съд, задето е изложила на риск кораба и екипажа си. А дори по някакво

чудо да ѝ се разминеше, мнозина от колегите ѝ капитани щяха да сметнат, че е поела прекомерен и неоправдан риск, защото ако изгубеше „Аполон“, никой на Мантикора дори нямаше да разбере, че Хонър се нуждае от помощ.

Но няколкото спечелени часа можеха да наклонят решително везните в полза на Хонър и другите мантикорци в Звездата на Елцин и Труман никога не би си простила, ако пропуснеше този шанс.

Интеркомът иззвъня и тя натисна бутона за връзка.

— Мостикът, капитанът слуша.

— Релетата са изключени, капитане — чу се гласът на Хакмор.

— Очуканата ни каруца е готова да литне.

— Благодаря, Чарли — каза с твърд глас командир Алис Труман и погледна тактическото табло. — Готови за преход след осем минути.

29.

Алфредо Иу знаеше, че би трябвало да проучи внимателно техническия доклад за притеглящите лъчи на „Божи гръм“. Вместо това гледаше намръщено данните, без да ги вижда. Друго занимаваше мислите му и му пречеше да се съсредоточи върху доклада. Нещо във връзка с реакцията на масадците не беше наред. Нещо категорично не беше наред, но какво точно му убягваше и това го тормозеше по-силно от всичко останало.

Избута се назад от терминала, стана и закрачи нервно. Казваше си, че преувеличава, че напразно се тревожи. Естествено, че масадците ще реагират странно! Той се беше провалил. Не по своя вина може би, но се беше провалил. Отражението на този провал и последствията за Масада несъмнено отекваха силно в умовете и сърцата на всички масадци.

И все пак...

Спря рязко, забил поглед в пода с надежда да проследи накъде води това упорито „все пак“. Кое го тревожеше — мълчанието на Съвета на старейшините? Нехарактерно кротката реакция на Меч Симондс, когато Иу го беше уведомил, че „Гръм“ ще трябва да остане още известно време в Ендикот? Или просто чувството на обреченост, което потискаше всички?

Оголи зъби в горчива усмивка при мисълта за собствената си реакция. Очаквал бе истерия и порой от противоречиви заповеди от страна на Съвета, но такива нямаше и това би следвало да му донесе облекчение. Почти пълното мълчание на масадците обслужваше идеално плана на посланик Лейси... дали пък тревогата му не се дължеше точно на това? Защото тази реакция изглеждаше твърде удобна?

Макар че отстъпчивостта на Симондс не би трябвало да го учудва. Мечът сигурно още не можеше да повярва, че е оцелял. Сигурно се чудеше още колко ще издържи необяснимият му имунитет,

а човек, който усеща смъртта да му диша във врата и не знае кога ще го удари, едва ли има сили да се заяжда, нали така?

Колкото до чувството за обреченост, какво друго можеше да се очаква? Макар да се правеше на куражлия пред вътрешния кръг хейвънски офицери, Иу отлично си даваше сметка, че Мантикора няма да бие отбой само защото един хейвънски боен крайцер — и то същият, който беше започнал стрелбата — стои на пътя ѝ. А щом *той* не вярваше в обратното, как да го вярва екипажът му? Настроението на борда на „Божи гръм“ беше взривоопасно, мъжете си гледаха работата мълчаливо и с крехката надежда, че когато неизбежното дойде, по някакво чудо ще оцелеят.

Всички тези обяснения за тревогата му бяха адекватни. За жалост нито едно от тях не беше достатъчно.

Обърна се към календара на стената. Направи го автоматично, почти срещу волята си. Три дни от унищожението на Черна птица. Не знаеше кога са заминали товарните кораби на Харингтън, но най-късната възможна дата беше тази, на която мантикорците бяха разбрали какво точно представлява „Божи гръм“. Това означаваше, че остават от осем до десет дни, преди да пристигне подкреплението от Мантикора, и всяка отброена секунда опъваше допълнително нервите му.

Ако не друго, поне Верните, изглежда, най-после бяха осъзнали, че са загубили играта. Старейшините бяха приели сравнително бързо аргументите му, че по-нататъшните атаки са безпредметни, а макар че решението на Симондс да подсили отбранителните съоръжения, пръснати из Ендикот, беше безсмислено, поне нямаше нищо общо с безумната идея за самоубийствена атака срещу Грейсън.

С други думи, масадците правеха точно това, на което се надяваха Иу и посланик Лейси. Откъде в такъв случай идваше безпокойството му?

Сигурно от мисълта колко напразни са усилията им, реши той. Заради чувството, че събитията са в движение и са набрали инерция по вектор, който никой не може да промени. Мисълта, че вече нищо няма значение, че краят ще е същият, каквото и да направи *той* или към каквото и да подтикне *тях*, превръщаше бездействието в отровно изкушение.

Сигурно затова не беше възразил срещу последните нареждания на Меч Симондс. „Божи гръм“ не беше транспортен кораб, но дори в подсветлинен режим беше по-бърз от най-бързите масадски съдове, и макар че мисълта да натъпче кораба си с масадци никак не му допаднаше, ролята му на пътнически лайнер поне гарантираше оставането им в системата на Ендикот. А и му даваше илюзията, че прави *нещо*.

Изсумтя. Може би двамата със Симондс си приличаха повече от очакваното, защото и двамата, изглежда, имаха нужда да поддържат тази илюзия жива.

Погледна отново календара. Първите совалки щяха да пристигнат след девет часа. Изправи рамене и тръгна към вратата на каютата. Двамата с Манинг тепърва трябваше да измислят къде да настанят пътниците и това беше добре дошло. Поне за известно време щеше да ангажира мислите му с нещо конструктивно.

Докато катерът захождаше към хангара на „Уверен“, адмиралът от зелените Хамиш Александър, тринайсети граф на Бял пристан, чакаше при изхода на меката връзка. Флагманският му кораб вече пътуваше към границата на хиперпространството с максималното военновременно ускорение и макар обруленото лице на адмирала да изглеждаше спокойно, кожата около леденосините му очи беше изпъната.

Сплете пръсти зад гърба си. Знаеше, че още не е осъзнал докрай значението на новините. Подмладяващата терапия даваше възможност за дълги приятелства и познанства, а адмиралът познаваше Раул Курвозие много отдавна, от цял живот сякаш. Хамиш беше с дванайсет години по-млад от Раул и се беше изкачил по-бързо по йерархичната стълбица, не на последно място заради произхода си, но между двамата открай време имаше близост, и професионална, и лична. Лейтенант Курвозие го беше научил на всичко за астронавигацията по време на първия му далечен полет като мичман, по-късно Хамиш беше тръгнал по стъпките на капитан Курвозие като старши преподавател по тактика в академията на остров Саганими, сетне години наред беше обсъждал и планирал стратегически политики и дислокации с адмирал Курвозие. А сега, най-неочаквано, Раул вече го нямаше.

Все едно да се събудиш една сутрин и да откриеш, че си изгубил крак или ръка в съня си. Но Хамиш Александър беше свикнал с болката. И макар тази болка да беше ужасна, не тя го изпълваше със страх. Отвъд личната скръб, дори отвъд мисълта за изключителния ресурс, който флотът беше изгубил в лицето на Курвозие, го тормозеше друга мисъл — за четиристотинте души флотски персонал, които бяха загинали заедно с Раул, и за хилядата, които изглеждаха обречени да загинат в Звездата на Елцин... ако вече не бяха загинали. Ето това изпълваше със страх Хамиш Александър.

Налягането в меката връзка се изравни и от тръбата излезе командирът — ниска набита жена с руса коса на плитка, прибрана под бялата капитанска барета. Чу се пронизителният звън за поздрав, посрещачите застанаха мирно, а жената поздрави с отривист жест.

— Добре дошла на борда, командир Труман — каза адмиралът и отвърна на поздрава.

— Благодаря, сър. — Лицето на Труман беше изопнато и посивяло от умора. „Пътуването не ще да е било лесно“, помисли си Александър, но освен изтощение в зелените ѝ очи се четеше скръб, която адмиралът разбираше чудесно.

— Съжалявам, че се наложи да ви измъкна така от „Аполон“, командире — каза той, когато тръгнаха към асансьора на „Уверен“, — но трябваше да потегля незабавно, а всяка информация от първа ръка ще ми бъде полезна. При тези обстоятелства... — Той сви леко рамене и Труман кимна.

— Разбирам, сър. Мъчно ми е да го оставя, но „Аполон“ се нуждае от ремонт на док, а командир Привост ще се погрижи за всичко.

— Радвам се, че разбирате. — Вратата се затвори след тях и асансьорът потегли към мостика. Александър измери с поглед гостенката. Корабите му бяха напуснали мантикорската орбита петнайсет минути след като спешното съобщение на „Аполон“ стигна до планетата, а адмиралът беше видял със собствените си очи тежките повреди на „Аполон“, когато крайцерът се срещна с „Уверен“ за прехвърлянето на своя капитан. Информацията му за събитията в Елцин беше оскъдна, но надупченият корпус на „Аполон“ говореше красноречиво за ситуацията там. Чудил се бе как изобщо „Аполон“ е

успял да премине през хиперпространството, чудел се бе и как ли изглежда капитанът му. Сега вече знаеше.

— Забелязах — избра внимателно думите си той, — че сте стигнали за рекордно време от Елцин дотук, командире.

— Да, сър — с равен глас отвърна Труман.

Александър се усмихна.

— Въпросът ми не беше капан, командире. От друга страна, ясно ми е, че нов рекорд за най-бърз преход, при това с цели трийсет часа по-добър от предишния, не се поставя току-така. Изстискали сте хипергенератора си до дупка, нали?

Алис Труман го изгледа мълчаливо. Лорд Александър — не, граф Александър след кончината на баща му — се славеше със склонността си да пренебрегва правилата, когато те се превръщаха в пречка, а зад тревогата в очите му грееше почти съзаклятнически блясък.

— Ами, да, милорд — призна тя.

— До коя честота стигнахте, командире?

— Твърде високо. На втория ден след прехода качихме деветата честота. Йота.

Александър не успя да прикрие реакцията си. Мили боже, явно бе изключила *всичките* си релета! Досега никой кораб не беше навлизал в йота-честотата... не се знаеше дали изобщо кораб може да оцелее там.

— Разбирам — каза той и се изкашля. — Извадили сте изключителен късмет, командир Труман. Давайте си сметка за това, нали?

— Да, сър. Категорично.

— А явно сте и изключително добра в работата си — продължи той без промяна в тона, — иначе не бихте могли да преведете кораба си невредим през онзи ад.

— Както казахте, милорд, извадих късмет. Освен това имам изключително добър инженер, който един ден може и да ми проговори отново.

Внезапна почти момчешка усмивка огря лицето на Александър и след кратко колебание Труман му отвърна със същото. Ала усмивките им угаснаха бързо и тя размърда рамене.

— Давам си сметка, че наруших всички процедури за безопасност, сър, но предвид ситуацията на капитан Харингтън в

системата на Елцин сметнах, че рискът е оправдан.

— Напълно съм съгласен. Същото казах и на първия космически лорд Уебстър.

— Благодаря ви, сър — тихо каза Труман и той кимна.

— В интерес на истината, командире, много скоро ще разберем колко добри са *моите* инженери. Боя се, че няма как да преведа две пълни ескадри бойни крайцери на йота-честота, без от адмиралтейството да ми скъсат ушите, но определено смятам да спестя няколко часа по обратния път. За всички е ясно, че нямаме излишно време.

Беше ред на Труман да кимне, но тревогата се върна в очите ѝ, защото ако „те“ нямаха излишно време, то за Грейсън и капитан Харингтън времето можеше вече да е изтекло.

Асансьорът спря и вратата му отвори към трескавата врява на флагманския мостик. Ескадрите на Александър все още се опитваха да влязат в работен режим след потеглянето по спешност — три от бойните крайцери бяха прехвърлени от други ескадри, за да заместят кораби, които по една или друга причина не можеха да потеглят с групата, — но капитан Хънтър, командирът на звеното, забеляза присъствието му, каза нещо на дежурния офицер, после тръгна бързо към асансьора и протегна ръка на Труман.

— Алис. Чух, че „Аполон“ е пострадал сериозно. Искрено се радвам да те видя. Ще ми се само да беше при други обстоятелства.

— Благодаря ви, сър. Мога да кажа същото за себе си.

— Ела в заседателната, Байрън — каза Александър. — Мисля, че и двамата трябва да чуем в подробности разказа на командир Труман.

— Разбира се.

Александър влезе в заседателната зала, покани ги да седнат и каза:

— Не познавам лично капитан Харингтън, командире. Чел съм досието ѝ, но не я познавам лично, не знам много и за ситуацията, в която се намира, затова ми се ще да започнете от самото начало и да ни разкажете всичко още от пристигането си в космическото пространство на Елцин.

— Да, сър. — Труман си пое дълбоко дъх и изправи гръб на стола си. — Пристигнахме по график, сър, и...

Александър я слушаше внимателно, следеше както съдържанието на думите, така и тона, с който са изречени. Мозъкът му работеше на бързи обороти, но хладнокръвно и спокойно, изолираше отделни неща, отбелязваше си въпроси, които да зададе на по-късен етап, отговори, които се нуждаеха от разясняване, ала под концентрацията му пулсираше онова ледено ядро от страх.

Защото въпреки огромния риск, поет от Труман, шансовете Хонър Харингтън и хората ѝ да са оцелели беше минимален, а в този случай на Хамиш Александър се падаше да започне войната, която Мантикора се опитваше да избегне вече близо четирийсет години.

— Капитане?

Хонър вдигна поглед от книгата пред себе си и го насочи към Венизелос, който стоеше на прага.

— Да, Анди?

— Четвърти лазер вече работи. Донякъде де. Огневият контрол все още дава дефект от време на време, а екипът ще трябва да настрои вградените компютри ръчно, но камерата отново е херметизирана и всички тестови вериги светят в зелено.

— Браво, Анди! — Хонър се усмихна с дясната половина на лицето си. — Ако с Джеймс успеете да върнете и гравитационните сензори...

Венизелос смръщи нос.

— Капитане, с трудното се захващаме своевременно, за невъзможното си трябва ремонтен док.

— Боях се, че ще кажеш точно това. — Хонър му махна към един стол и първият ѝ помощник се паркира там, като я поглеждаше скришом.

„Вече изглежда по-добре“, помисли си. Спешната терапия беше туширала тежката контузия, разкривявала доскоро лицето ѝ. Лявата половина беше все така неподвижна, но Венизелос започваше да свиква с това. И макар че лявото ѝ око беше увредено, точно както се беше страхувал Монтоя, черната превръзка, с която беше сменила голямото парче марля отпреди, ѝ придаваше корав пиратски вид.

Но не външният ѝ вид имаше значение. Беше побесняла, когато се събуди от първия си сън след петдесет и три часа будване и разбра,

че Монтоя и Макгинис са ѝ пробутали приспивателно с какаото. В първите минути на гневния ѝ пристъп Венизелос се беше уплашил, че дори докторът — който се кълнеше, че е можел да я изправи на крака за по-малко от петнайсет минути, в случай че „Божи гръм“ се появи на сцената, — няма да ги спаси от сериозни неприятности. Но приспивателното беше осигурило на Хонър петнайсет часа сън, а дълбоко в себе си тя несъмнено осъзнаваше, че тази почивка ѝ е била повече от нужна.

Монтоя не го беше уведомил за намеренията си, но ако се беше сетил, Анди сам би подправил какаото ѝ. Хонър се разпадаше пред очите му и това го ужасяваше — заради самата нея и заради всички, които разчитаха на вярната ѝ преценка. Сякаш не беше ужасно да научи за смъртта на адмирал Курвозиe... Но след случилото се с оцелелите от екипажа на „Мадригал“ положението стана почти неуправляемо. Анди не можеше да я вини за омразата, разбираше отлично чувството ѝ за вина, макар че не споделяше мазохистичното ѝ убеждение, че е отговорна за смъртта на адмирала. Знаеше обаче, че всички те имат нужда от своя капитан в най-добрата му форма. Ако положението станеше напечено, имаха нужда от Хонър Харингтън на мостика на „Безстрашен“, имаха нужда от поредния ѝ грандиозен фокус, а не от изтощен автомат, който се е изхабил от недоспиване и самообвинения.

— Е... — Хонър се облегна назад и гласът ѝ извади първия помощник от мислите му. — Предполагам, че по-готови от това няма как да станем. За срещата си с „Гръм“.

— Настина ли мислиш, че „Гръм“ ще се появи, капитане? Минаха повече от четири дни. Нямахте ли вече да са тук, ако са имали намерение да идват?

— Така изглежда, да.

— Но ти си на друго мнение? — попита Венизелос и присви очи. Хонър поклати глава.

— Не мога да ти дам логична причина. — Скръсти ръце под гърдите си, здравето ѝ око беше тъмно и замислено. — Каквото и да предприемат в Елцин на този етап, само ще влоши положението им. Ако унищожат нас или засипят Грейсън с атомни бомби, нашият флот ще ги заличи от лицето на планетата им. Дори масадците да не си дават сметка за това, онези от Хейвън го знаят. А ако са *смятали* да

правят нещо, вече щяха да са го направили, вместо да ни отпускат време да поправим повредите и да заемем позиции или, още по-лошо, подкреплението от Мантикора да пристигне. И все пак...

Спря и Вензелос усети как го побиват студени тръпки. Мълчанието се проточи. Накрая Анди се изкашля и попита:

— И все пак?

— Той е някъде там — каза Хонър. — Той е някъде наблизко и идва. — Погледна го в очите и дясната страна на устата ѝ трепна при вида на изражението му. — Спокойно, Анди, не съм станала мистичка на стари години! Помисли си обаче. На тяхно място всеки разумен главнокомандващ би се изтеглил веднага щом нашата ескадра се върна в системата. Но те не го направиха. А когато ги открихме на Черна птица, трябваше да бягат, вместо да приемат сражението, нали така?! А и... — гласът ѝ спадна заплашително — начинът, по който са се отнесли с хората от „Мадригал“, говори за мислене, което няма нищо общо със здравия разум.

Замълча, вперила поглед в масата пред себе си, после тръсна глава.

— Това имам предвид. Че не действат като разумни, нормални хора. Сякаш живеят в друга галактика. Мога да ти съставя подробен анализ на вражеските намерения, но от видяното досега смятам... не, знам... че *техните* действия не подлежат на логичен анализ.

— Дори ако Хейвън изтегли своя боен крайцер?

— Е, това е кажи-речи единственото, което би могло да ги спре — призна Хонър. — Но въпросът е дали хейвънският флот *може* да го изтегли, а след случилото се на Черна птица не съм голям оптимист по този пункт. — Тръсна отново глава. — Не, мисля, че „Божи гръм“ идва насам. И ако е така, би трябвало скоро да се появи. Много скоро.

30.

Настаняването на толкова много хора се оказа дори по-трудно от очакваното. Всяко свободно помещение беше претъпкано с масадски войници и личното им оръжие. Човек буквално се спъваше в тях и Иу с нетърпение чакаше да разговори тази първа пратка.

Числеността им поставяше на изпитание животоподдържащите системи на „Гръм“, което беше и причината за настоящото съвещание. Иу, командир Валънтайн и старши лейтенант Деджордж, интендантът на „Гръм“, седяха в кабинета на капитана и преглеждаха данните. Деджордж беше в лошо настроение.

— А най-лошото, капитане, е, че повечето от тях дори нямат вакуумни костюми. Ако възникне проблем с херметизацията, ще стане грозно. Много грозно.

— Тъпи копелета — изръмжа Валънтайн. Иу го стрелна с поглед, но не успя да го докара твърде строг и инженерът вдигна рамене. — Трябваше просто да се качат на борда, облечени с вакуумни костюми, капитане. Костюмите им са скапани, вярно, и нямаше да им е особено удобно с тях, но поне щяха да са екипирани! — Смръщи чело. — Има и друго. Караме всичките тези пехотинци към астероидните бази, нали така? — Иу кимна и Валънтайн отново сви рамене. — И какво, държат толкова много костюми на склад там? Абсурд!

Иу се намръщи. Инженерът беше прав. Транспортираха всички тези мъже до места с враждебна среда за живот, а те се бяха качили на борда без вакуумни костюми. Това беше твърде глупаво дори за масадците и Иу се запита защо този факт не беше привлякъл вниманието му по-рано.

— Както и да е — каза Деджордж. — Държа под око данните на животоподдържащите системи и засега всичко изглежда наред. Да се надяваме, че ще си остане така!

Джордж Манинг седеше в центъра на мостика и се стараяше да излъчва същата увереност като капитана. Не че се чувстваше твърде уверен, но бе имал достатъчно време да се нагоди към собственото си чувство за обреченост, а и нямаше друг избор, така че...

Провери времето. Изоставаха с над половин час от графика за първата доставка.

— Свързочник, повикай База-3 и ги предупреди, че ще закъснеем.

— Слушам, сър — отвърна лейтенант Харт, масадският му свързочник, и нещо в тона му притесни Манинг. Имаше някаква странна нотка в гласа му, която не можеше да се обясни с всеобщото мрачно настроение, и първият помощник го стрелна с остър поглед.

Харт сякаш не забеляза, че е привлякъл вниманието му. Наведе се наляво да включи комуникационния лазерен софтуер и Манинг внезапно застина. Под куртката на Харт имаше нещо ъгловато, което не би трябвало да е там. Нещо с характерната форма на автоматичен пистолет.

Първият помощник отклони съзнателно поглед. Може и да грешеше за формата на предмета, но надали. А и да не грешеше, може би имаше някакво логично обяснение защо свързочникът му носи пистолет на мостика. Може би по този начин Харт компенсираше тревогите си — или беше на път да откачи под тежестта на напрежението. Последното би било достатъчно страшно в затвореното помещение на командната зала, но Манинг би го предпочел стократно пред онова, което подозираше, че се случва.

Натисна бутона на панела за вътрешна връзка.

— Капитанът слуша — чу се по връзката и Манинг се постарая гласът му да прозвучи съвсем, ама съвсем спокойно.

— Тук командир Манинг, сър. Реших да ви уведомя, че предупредих База-3 за щедрот закъснение, с което ще пристигнем.

При думата „щедро“ лицето на Алфредо Иу замръзна. Той стрелна с поглед събеседниците си и видя в очите им същия шок. За миг главата му се изпразни — усещаше само болезненото свиване в стомаха, — но после мозъкът му се раздвижи отново.

— Разбрано, господин Манинг. С командир Валънтайн тъкмо обсъждахме повишените изисквания към животоподдържащата система. Защо не наминеш в кабинета ми да си кажеш мнението?

— Боя се, че точно сега не мога да се измъкна, сър.

Гласът на Манинг звучеше спокойно, но Иу стисна челюсти до болка.

— Добре, Джордж — каза той. — Благодаря, че ме уведоми.

— Няма за какво, сър — тихо отвърна Манинг и връзката прекъсна.

— За бога! — възкликна притеснено Валънтайн. — Не можем да оставим Джордж горе сам-сами...

— Млъкни, Джим. — Пълната липса на емоция в гласа на Иу правеше положението още по-страшно и Валънтайн млъкна на секундата. Капитанът затвори очи. Подчинените му чакаха в напрегнато мълчание.

Иу усещаше страха им и проклинаше собственото си самодоволство. Беше си *отдъхнал*, когато Симондс не поиска друго освен да транспортират подкрепления до астероидните бази на Масада! Защо, *за бога*, не се беше запитал до какво може да доведе присъствието на толкова много масадци на собствения му кораб?!

Беше на крачка от паниката, усещаше го. Непременно трябваше да се овладее. Добре че поне Джордж е бил нащрек. Макар че плановете им за извънредни ситуации не предвиждаха толкова много въоръжени врагове на борда на кораба. Едва една трета от редовния екипаж на „Гръм“ беше хейвънска, а заедно с войниците масадците ги превъзхождаха пет към едно.

Стана, отиде при вратата, отвори я и вдиша облекчено, като видя пехотинеца, който стоеше на пост в коридора. Ефрейторът го погледна и застина, когато Иу му даде знак да се приближи. Пристъпи и капитанът му каза с тих глас:

— Доведи майор Брайън, Марлин. Кажи му, че имаме ситуация „Щедрост“.

Неприятно му беше да изпраца ефрейтора лично, но нямаше друг избор. Успял бе да задържи в екипажа повечето от офицерите и подофицерите от пехотния корпус, с които беше работил и преди, и всички те бяха инструктирани за „Щедрост“, но почти половината космически пехотинци на борда на „Гръм“ бяха масадци и имаха

достъп до същия вътрешен комуникационен канал като хейвънските си колеги. Ако участваха в това — а противното беше малко вероятно — и някой от тях чуеше как Марлин предава кодирани съобщения...

Ефрейтор Марлин пребледня, но после кимна, тракна с токове и тръгна с бърза крачка по коридора. Иу го проследи с поглед и с надеждата, че мъжът ще стигне до Брайън, преди да се е случило непоправимото, после се прибра в кабинета.

Притисна палец към платката на един стенен сейф, скенерът разпозна отпечатъка му и вратичката се отвори. Пистолетите вътре бяха с презраменни кобури, като полицейските, а не със стандартните военни, и Иу метна по един на всеки от офицерите си, после разкопча собствения си кител. Нахлузи кобура през главата си и погледна към Валънтайн, докато инженерът събличаше своята куртка.

— Затънали сме до шията, Джим. Не виждам как можем да задържим кораба, след като допуснах да го натъпчат с масадци. — Инженерът кимна отсечено, но не истерично, и Иу продължи навъсено: — Това означава, че трябва да го повредим.

— Слушам, сър. — Валънтайн облече куртката си върху кобура с пистолета и напъха няколко пълнителя в джобовете си.

— Кой е дежурен в инженерния отсек?

— Уъркман — отвърна с отвращение Валънтайн и лицето на Иу се изопна.

— Добре. Ще трябва да се вмъкнеш някак там и да изключиш по спешност синтезните генератори. Ще можеш ли?

— Ще се опитам, сър. Повечето от смяната на Уъркман са масадци, но Джо Маунт също е там, за да не прецакат нещо.

— Неприятно ми е да те моля за това, Джим... — започна Иу, но Валънтайн го прекъсна.

— Нямаме избор, капитане. Ще направя всичко по силите си.

— Благодаря ти. — Иу задържа още миг погледа му, после се обърна към Деджордж.

— Сам, двамата с теб ще се опитаме да стигнем до мостика. Майор Брайън ще знае какво да прави, щом Марлин го уведоми за...

Вратата на кабинета зад него се отвори. Иу застина за миг, после обърна рязко глава. На прага стоеше масадски полковник с автоматичен пистолет, зад него стояха четирима въоръжени мъже.

— Не чукате ли на вратата на висшестоящ офицер, полковник?
— повиши глас през рамо капитанът и плъзна ръка под разкопчаната си куртка.

— Капитан Иу — каза онзи невъзмутимо, — мой дълг е да ви уведомя, че този кораб вече е под...

Иу се обърна и пулсортът му нададе вой. Стреличките бяха без експлодиращ заряд, но пък оръжието беше включено на пълен автоматичен режим. Гърбът на полковника избухна в грозен червен гейзер. Мъжът се срина, без да издаде звук, а откосът порази и хората му. Стената от другата страна на коридора се покри с лъскава кръв, някой отвън извика от ужас, а Иу хукна към вратата.

Шестима масадци стояха в коридора и зяпаха кланицата. Петима от тях посегнаха трескаво към пушките си, когато капитанът се появи пред тях с пулсор в ръка; шестият се оказа по-съобразителен. Обърна се и побягна миг преди Иу да натисне отново спусъка и това му спаси живота. Другите му послужиха като щит и той успя да свърне зад ъгъла, а капитанът изпсува ожесточено.

Хвърли се обратно в кабинета, хукна към комуникационния панел до бюрото и стовари ръка върху бутона за обща връзка.

— Щедрост Четири-Едно! — Гласът му прозвуча от всеки високоговорител в кораба. — Повтарям, Щедрост Четири-Едно!

Майор Джоузеф Брайън извади пистолета си, обърна се и откри огън, без да каже и дума. Осмината масадски войници, които бяха в оръжейната с него, все още зяпаха озадачено високоговорителя, когато смъртта ги застигна. Едва след това Брайън си позволи да изпсува. Чудил се бе защо масадският лейтенант го беше помолил да разгледа оръжейната. Е, сега вече знаеше, но трийсетгодишният опит на професионален войник като един от конкистадорите на Народната република го накара да потвърди догадките си. Наведе се над разкъсаното тяло на лейтенанта, разтвори окървавената му куртка и лицето му застина доволно при вида на пистолета, който се криеше там.

Вратата на оръжейната се отвори и майорът се завъртя полуприклеknал, но бързо отпусна оръжието.

— Ти пък какво правиш тук?! — озъби се той на ефрейтор Марлин. — Трябва да пазиш гърба на капитана, по дяволите!

— Прати ме да ви намеря. Преди да съобщи за ситуацията по интеркома, сър. — Марлин погледна към кървавите трупове и каза горчиво: — Изглежда, е имал дори по-малко време, отколкото смяташе.

Брайън изсумтя. Вече навличаше телесна броня върху униформата си. Марлин побърза да последва примера му. Тези брони нямаха собствен енергиен източник, но двамата нямаха време да търсят от другия вид.

Майорът прикачи една към друга гръдната и гръбната платка на костюма и грабна от един рафт къса дискова пушка с голяма цев. Тъкмо бе заредил пълнител, когато чу пронизителния трясък на масадско огнестрелно оръжие. Завъртя се отново към входа, но и този път наведе дулото надолу, когато в отговор на стрелбата се чу вой на пулсори и на прага се появи капитан Йънг.

— Водя деветима мъже със себе си, сър — каза кратко капитанът.

— Добре. — Брайън премяташе — патрондаши през раменете си и мислеше трескаво. Щедрост Четири-Едно означаваше, че според капитан Иу хората му няма да успеят да удържат кораба, а предвид числеността на масадските копелдаци Брайън беше склонен да се съгласи с него. Собствената му задача при код Четири-Едно беше ясна и проста, но Брайън не беше очаквал, че ще разполага с толкова малко хора.

Прикрепи патрондашите и изсумтя одобрително, когато Йънг повика петима от хората си да влязат и да облекат брони. Другите четирима приклегнаха на пост до вратата, въоръжени с дискови пушки, които Марлин им беше раздал междуременно. Брайън стигна до решение.

— Ще взема Марлин и четирима от твоите хора, капитане. Вие стойте тук трийсет минути или докато аз ви разпоредя нещо друго и си кротувайте. Ако ви принудят да се изтеглите, бъди така добър да ме уведомиш навреме. И имай грижата нищо да не попадне в масадски ръце.

— Слушам, сър — каза Йънг. — Хадли, Маркс, Банър, Янкович — вие отивате с майора. — Посочените мъже кимнаха, заети да се окичват с оръжия и муниции. Брайън изчака да приключат, после им махна да тръгват.

— Повтарям, Щедрост Четири-Едно!

Лейтенантът буквално подскочи, когато думите изтрещяха от високоговорителя. Зяпна невярващо устройството, после съзнанието му регистрира объркването на масадците наоколо и той посегна към контролния си панел.

Старши лейтенант Уъркман никога не беше чувал за „Щедрост Четири-Едно“, но знаеше за плановете на Меч Симондс и се досети, че внезапното и наглед безсмислено съобщение може да означава само едно. Куршумът от пистолета му се заби в главата на лейтенанта преди Маунт да е дръпнал превключвателя за аварийно изключване.

Командир Манинг дори не трепна, когато гласът на капитан Йу се разля по връзката. Знаел бе, че ще се стигне дотук, и беше приел мисълта, че е в капан на мостика. Веднага щом капитанът потвърди ситуация Четири-Едно, дясната му ръка докосна долната страна на страничната облегалка на командното кресло. Отвори се малък панел, който не беше отбелязан на нито една корабна схема, и Манинг сви показалец в отделението миг преди лейтенант Харт да извади пистолета си.

— Махнете се от командното кресло, командир Манинг! — нареди масадецът. — И да ви виждам ръцете!

Хейвънският пилот се хвърли към пистолета на свързочния офицер, но някъде зад Манинг гръмна оръжие и подофицерът падна по очи. Масадският помощник-пилот прекрачи агонизиращото му тяло да поеме контрола и Манинг усети как лицето му се изкривява от омраза. Озъби се на Харт, но свързочникът само му даде знак с пистолета си.

— Ставай от креслото! — излая той и Манинг се изтласка с презрителен поглед. Скритият панел се затвори, а масадецът срещна погледа му със самодоволна усмивка. — Така е по-добре, а сега...

— Лейтенант Харт! — извика масадецът, който беше поел управлението. — Корабът не реагира на командите, сър!

Харт се обърна към него и Манинг се напрегна за скок. Но после съзнателно отпусна мускули, защото зад гърба му имаше поне един въоръжен човек.

Комуникационният офицер се наведе над рамото на пилота и натисна няколко бутона. Системата не реагира. Харт се изправи и се озъби на Манинг.

— Какво си направил?

— Аз ли? Нищо. Може би подофицер Шърман е направил нещо, преди да го убиете — изръмжа Манинг.

— Не ме лъжи, еретик такъв! — изсъска Харт. — Няма да...

Писна аларма, после още една и още една. Харт завъртя невярващо глава към таблата. Тактическата система, астронавигацията и комуникациите излязоха от строя едновременно. Предупредителни светлини и червени кодове за повреди грееха на всички табла.

— Изглежда, имате проблем, лейтенант — каза Манинг. — Може би не трябваше да...

Така и не чу звука от пистолета на Харт.

Капитан Иу реши да рискува с асансьора. Нямахме време да играе на сигурно, а Валънтайн и Деджордж покриваха коридора с пулсорите си, докато той вкарваше в системата личния си код и мястото, където искаше да стигне.

— Влизайте! — нареди той, колегите му се метнаха към него, но в същия миг се чу вик и куршуми рикошираха в затварящата се врата на асансьора.

— Мамка му!

Валънтайн залитна към стената на кабинката, притиснал с ръце лявото си бедро, а Иу изпсува при вида на разширяващото се червено петно. Деджордж бутна инженера на пода, разкъса крачола на панталона му и огледа раната. Валънтайн стенеше през стиснати зъби.

— Мисля, че не е засегнал основните артерии, капитане — докладва задъхано Деджордж, после сведе поглед към Валънтайн. — Ще те боли зверски, Джим, но ако успеем да те измъкнем жив, ще живееш.

— Да ти имам и условните изречения — изохка Валънтайн. Деджордж се засмя — остър, твърд звук, — после се чу звук от съдран плат, когато интендантът доразкъса крачола на инженера, за да направи груба превръзка.

Иу ги слушаше с половин ухо, вперил поглед в таблото на асансьора. Индикаторите се сменяха нормално и в гърдите му покълна слаба надежда. Само след миг-два обаче таблото присветна и асансьорът спря. Иу удари с юмрук стената на кабинката. Деджордж погледна към него и вдигна вежда, докато стягаше импровизирания бинт около крака на Валънтайн.

— Копелетата спряха захранването — изсъска Иу.

— Само на асансьорите. — Гласът на Валънтайн беше дрезгав, но инженерът вдигна окървавената си ръка и посочи панела, който отразяваше корабния статус. Червената светлинка, която се включваше при аварийно захранване, не светеше. Валънтайн изкриви лице не само от болката. — Реакторите още работят — изпъшка той. — Значи Джо не е успял да ги изключи.

— Знам. — Иу се надяваше Маунт още да е жив, но точно сега нямаше време да мисли за лейтенанта. Вече измъкваше капака, за да стигне до аварийния изход.

Майор Брайън спря да си поеме дъх досами затворения люк на сервизния тунел. Де да можеше да погледне през него. Но не можеше. Заедно с хората си щеше да влезе на сляпо, осланяйки се на едната надежда, а не по този начин беше доживял да стане майор.

— Добре — тихо каза той. — Аз ще тръгна надясно. Марлин, ти поемаш лявото. Хадли и Маркс са с мен; Банър и Янкович — с Марлин. Ясно?

Отвърна му тих утвърдителен хор. Той стисна едрокалибрената си пушка и удари с рамо отварящия лост.

Люкът се отвори с трясък и Брайън се хвърли през прага. Приземи се по корем, съзнанието му вече регистрираше хората и местоположението им. Изстреля първия си залп, докато още се плъзгаше по пода.

Оръжието в ръцете му се оригна и залпът изпищя в хангара. Един масадски офицер до преградната стена от бронирана пластмаса се разхвърча на кървави парчета, а тримата въоръжени с пушки войници до него се обърнаха втрещени към майора.

Пушката в ръцете на Брайън се оригна отново, после още веднъж, толкова бързо, че само един от масадците успя да изкрещи,

преди остриите като бръснарски дискове да го разкъсат. Хората от хейвънския персонал, които масадците бяха държали на мушка допреди миг, се хвърлиха на пода. Още една дискова пушка се прокашля вляво от Брайън, този път на пълен автоматичен режим, и в отговор се чу трясък на масадски огнестрелни оръжия. Майорът чу характерния вой на рикоширащи куршуми, но самият той вече обстрелваше масадското подкрепление, което се опитваше да си пробие път през вратата на хангара.

Дисковете му ги накълцаха на пищящ гърчещ се хамбургер, после Хадли хвърли към тях граната. Фрагментационното оръжие детонира като Божи чук в тясното пространство на коридора към хангара и с това масадските опити да нахлуят през вратата приключиха.

Брайън се изправи. Марлин лежеше на пода и кървеше обилно от огнестрелна рана в лявата ръка, но можеше да е и много по-зле. Майорът преброи най-малко осемнайсет мъртви масадци. Колкото до вкараните в хангара хейвънци, като в импровизиран арест, те наброяваха двайсетина човека.

— Я си харесайте оръжия, народе — викна им майорът и махна към омазаните с кръв и други гадости масадски пушки и пистолети, пръснати по пода. Потресените хора от персонала на кораба се надигнаха един след друг и тръгнаха да изпълнят заповедта, а той натисна бутона на връзката си.

— Йънг, тук Брайън. На позиция сме. При вас как е?

— Имам трийсет и двама души, включително лейтенант Уордън, майоре. — Кашлица на дискови пушки и трясък на огнестрелни оръжия долитаха по връзката заедно с гласа на Йънг. — Обстрелват ни масирано от Едно-Петнайсет и Едно-Шестнайсет, Едно-Шестнайсет е отрязан при асансьора, но аз бях принуден да взривя моргата преди да стигнат дотам.

Брайън сви устни. Оръжейницата беше отрязана. Това означаваше, че Йънг не може да получи подкрепления, а взривената „морга“ — складът с енергийните брони в края на коридор едно-едно-пет — означаваше, че хората на Йънг ще се сражават с оскъдната защита на собствените си кожи.

— Вземете колкото можете муниции и оръжия и се изтеглете — нареди той. — Ще се срещнем тук. И не забравяй подаръка си на

изпроводяк.

— Да, сър. Няма да забравя.

Алфредо Иу се плъзна с главата надолу по сервизната стълба — хващаше по някоя пречка да се притегля напред, поддържан от антигравитационната яка, прикрепена към колана му. Хората на Деджордж бяха скрили дузина яки под всеки асансьор по изричната заповед на Иу още преди „Гръм“ да пристигне в Ендикот и сега капитанът беше благодарен за предвидливостта си, макар че му идеше се изяде от яд, задето беше допуснал Симондс да го изиграе така.

Погледна нагоре в асансьорната шахта. Деджордж се придвижваше последен, раненият Валънтайн беше между двамата, притиснал се към стълбата. Още се държеше, но пребледнялото му лице беше покрито с пот, а крачолът му беше червен.

Иу стигна до хоризонтална шахта, която пресичаше асансьорната, провери маркировката и се придърпа в пресечката. Шахтите бяха слабо осветени и очите го боляха от виране в мрака, но не можеше да запали фенер или нещо друго, защото светлината можеше да го издаде и...

Нещо изтрака пред него. Той вдигна ръце да предупреди другите и се плъзна мълчаливо напред, протегнал лявата си ръка да се хване за пречка при нужда и прихванал пулсора в сгъвката на дясната. Нещо помръдна в сумрака, той стисна стълбата за опора и вдигна пулсора. Обра мекия спусък, после отпусна пръст, когато осъзна, че тримата мъже пред него са невъоръжени.

Плъзна се бавно напред, един от мъжете го видя и ахна уплашено. Другите двама обърнаха рязко глави, но след първия миг на паника по лицата им се разля облекчение.

— Капитане! Ако знаете колко се радваме да ви видим, сър! — каза тихо един подофицер. Иу заплува към тях, като си напомни също да не повишава глас. — Бяхме тръгнали към хангара, сър — продължи подофицерът, — и едва не попаднахме на засада. Отворили са вратите на асансьора при три-девет-едно.

— Така значи — измърмори Иу. Деджордж го настигна, прихванал Валънтайн. — Някаква представа колко са, Еванс?

— Петима или шестима, сър, но бяха добре въоръжени, а от нас никой няма... — Подофицерът махна към двамата си другари и Иу кимна.

— Джим, дай на Еванс пулсора и яката си. — Раненият инженер даде оръжието си на подофицера, после започна да вади пълнители от джобовете си, докато Еванс разкопчаваше антигравитационната му яка. Иу погледна Деджордж и каза:

— Ще трябва да разкараме онези копелета от пътя си, Сам. — Деджордж кимна, а Иу почука тихо по задната стена на шахтата. — Ти ще се изкатериш по тази стена. Аз ще поема тавана, а Еванс ще е срещу мен. — Погледна Еванс и той кимна, че е разбрал.

— Трябва да действаме бързо. Не ме изпускайте от поглед. Като кимна, искам да се развихрите. С малко късмет, ще им се стоварим на главите, преди да са разбрали какво става. Ясно?

— Да, сър — тихо каза Еванс. Деджордж кимна.

— Добре, да почваме — каза Иу.

Докато чакаше Йънг да изпълзи от сервизния тунел, майор Брайън оглеждаше хангара. Йънг беше последният от мъжете, придвижили се откъм оръжейницата, но междувременно още петнайсетина души бяха стигнали до хангара по други маршрути. Повечето бяха невъоръжени, но останалите носеха масадски оръжия. Нямаше значение — Йънг и неговите хора носеха достатъчно дискови пушкала за всички, даже имаше и няколко в резерва, струпани на купчина в хангара, а бомбата, която Йънг беше заложил в оръжейницата, щеше да попречи на масадците да се въоръжат подобаващо.

За жалост въпреки попълненията бойната му група наброяваше едва седемсетина души. Смяташе, че ще успее да удържи хангара — на първо време поне, — но възможностите му бяха ограничени, а и никой от флотските офицери не се беше свързал с него.

— Раздадохме дихателните маски, сър — докладва сержант Тауърс. Брайън изсумтя. В аварийните и сервизните шкафчета на хангара имаше огромен брой дихателни маски, и слава богу. Благодарение на тях масадците нямаше как да обгазят хората му през вентилационната система, а двама подофицери от инженерното бяха

блокирали аварийните люкове, което предотвратяваше опасността от разхерметизация. Майорът беше пратил хора при входящия коридор чак до бронираните врати, което му осигуряваше контрол върху асансьорната шахта, но захранването на асансьорите беше прекъснато, което до голяма степен обезсмисляше това му предимство.

— Какво ще наредите, сър? — тихо попита Йънг и Брайън се намръщи. Най-много би искал да проведе контраатака, но знаеше, че няма да стигне далеч със седемдесет мъже.

— За момента стоим на позиция — отвърна той, — но искам да подготвите катерите за полет.

Катерите бяха сред най-бързите малки съдове. Имаха си въоръжение освен това, макар че в момента нито един не носеше външни корпусни установки. От друга страна, бяха много по-бавни от „Гръм“, вътрешните им оръжия бяха твърде слаби да нанесат сериозни щети на боен кораб от този клас, а оръжията на „Гръм“ можеха да ги пометат като мухи. Йънг знаеше това не по-зле от Брайън, но кимна без коментар.

— Да, сър.

Пречката на стълбата се хлъзгаше под потната ръка на Иу, пулсът му препускаше бясно. Този вид сражения не му беше по вкуса, но нямаше избор, затова спря да проклина наум и погледна назад към Деджордж и Еванс. И двамата го наблюдаваха напрегнато, заели уговорените позиции. Иу си пое дълбоко дъх... после кимна.

Тримата се метнаха напред, Иу се превъртя на хълбок във въздуха, стиснал с две ръце пулсора си, и след миг се озова на нивото на отворените асансьорни врати. Масадски войник го видя и отвори уста да извика, но капитанът натисна спусъка, чу се характерният вой на още две пулсорни пушки и торнадо от стрелички се развихри в коридора.

Нямаше време да се прицелват, но стреличките бяха достатъчно смъртоносни и при стрелба напосоки. Обсипаха чакащите в засада масадци, а Иу протегна крак, подвря пръсти под една от пречките на стълбата, преди откатът на пулсора да го е изтласкал настрана, и се прилепи до стената. Провря лакът през отвора и застина неподвижно, после видя как някой завива зад ъгъл на коридора. Стреля отново. Чу

се пронизителен вик, значи беше уцелил. Иу се кротна отново на позицията си. Дишаше тежко. Еванс и Деджордж допълзяха до него.

— Виж дали ще можеш да им вземеш оръжията, Еванс. С командир Деджордж ще те прикриваме.

— Слушам, сър.

Подофицерът хвърли по един поглед в двете посоки на перпендикулярния коридор, после се подаде през отвора и започна да изтегля към себе си масадски автомати. Другите се появиха задъхани откъм шахтата да поемат пушките, а Деджордж изстреля нов залп стрелички по коридора към поредния масадец.

Един от мъртвите носеше торбичка с гранати и Еванс хвърли с доволна усмивка една зад завоя. Викове и крясъци посрещнаха появата ѝ, миг по-късно гръмовна експлозия погълна всички звуци.

— Браво, човече! — каза Иу. Еванс се смъкна ухилен в шахтата с торбичката в ръка.

— Още двама от хората ни се появиха току-що, сър — каза някой и Иу кимна. Ако не се брояха сервизните коридори откъм флотския отсек, този беше единственият път към хангара. Всички членове на екипажа, които бунтът беше заварил в горната част на кораба и които бяха успели да се измъкнат, щяха да минат покрай този отвор.

— Сам, искам ти и Еванс да вземете още трима от нашите и да задържите тази позиция — каза той. — Аз трябва да стигна до хангара и да видя какво е положението там.

— Да, сър — каза Деджордж.

— Кой от вас имат комуникатори? — Двама от мъжете в шахтата вдигнаха ръце. — Ти, Грейнджър, дай комуникатора си на интенданта. — Матросът свали комуникатора си и Деджордж го стегна на лявата си китка.

— Едва ли ще си върнем кораба, освен ако Брайън не е събрал в хангара повече хора, отколкото ми се вижда възможно, Сам. Ще се опитам да пратя пехотинци насам да ви помогнат. Ако не успея, задържете тази позиция, докато не ви повикам, после се придвижете по най-бързия начин. Ясно?

— Ясно, сър.

— Добре. — Иу стисна крепко рамото на интенданта, после се оттласна по шахтата.

— Сър! Майор Брайън! Капитанът е тук!

Брайън вдигна поглед и с гигантско облекчение видя капитан Иу да се измъква с пълзене от вратите на асансьора. Капитанът се изправи и тръгна бързо по коридора, последван от малобройна група флотски офицери и подофицер; двама носеха командир Валънтайн.

Брайън застана мирно и понечи да докладва, но Иу вдигна ръка да го спре. Тъмните очи на капитана обходиха с бърз поглед събраните мъже и устата му се стисна на черта.

— Това ли е? — попита тихо той и Брайън кимна. Капитанът изглеждаше готов да се изплюе ядно на пода, но после изправи гръб и тръгна към един контролен панел. Вкара в него някакъв код и изръмжа доволно.

Брайън го последва и погледна над рамото му. Данните на малкия екран не му говореха нищо, а и той нямаше ключа за достъп до тях, но капитанът определено изглеждаше доволен от видяното.

— Е, поне *едно* нещо е сработило — измърмори той.

— Сър? — попита Брайън и Иу го стрелна с мрачна усмивка.

— Командир Манинг е блокирал бордовите им компютри. Докато не разберат кое и как, не могат да маневрират. Блокирана е и цялата тактическа система.

Очите на Брайън светнаха, а Иу кимна доволно.

— Катерите готови ли са за полет?

— Да, сър.

— Добре. — Иу засмука долната си устна, после раменете му се сгърбиха. — Добре — повтори по-тихо, — но както и да го смятам, ще трябва да оставим доста хора тук, майоре.

— Да, сър — мрачно отвърна Брайън, после се изкашля. — Сър, според вас какво са намислили тези копелета? За кораба?

— Даже не ми се мисли какво, майоре — въздъхна Иу. — Но каквото и да са намислили, ние не можем да ги спрем. На този етап единствената ни опция е да изведем хората си оттук.

— Как така не можете да влезете в хангара?! — кресна Меч Симондс и армейският командир само дето не облиза устни от притеснение.

— Опитавме се, сър, но те имат много хора вътре. Според полковник Несбит поне триста или четиристотин човека.

— Глупости! Пълни глупости! На кораба има не повече от шестстотин масадци, а две трети от тях са или мъртви, или под стража! Кажи на Несбит да влезе в хангара, по дяволите! Онзи идиот Харт застреля Манинг и ако Иу също ми се измъкне...

Мечът замълча зловещо и армейският командир преглътна с усилие.

— Колко? — попита Иу.

— По мои сметки сто и шейсет, сър — тежко отговори Брайън. Лицето на Иу беше като от камък, но болката се четеше в очите му. Това бяха само двацет и седем процента от неговия хейвънски персонал, но през последните петнайсетина минути потокът от новодошли беше пресъхнал, а масадците струпваха пред хангара огнехвъргачки в добавка към гранатите и пушките. Иу вдигна китка към устните си и каза в комуникатора:

— Сам?

— Да, сър?

— Довлечи си задника тук. Време е да тръгваме.

— *Какво са направили?!*

— Изстреляха катерите, сър — повтори офицерът. — И... в хангара е имало експлозия веднага след изстрелването.

Меч Симондс изпсува страшно и се обърна, преди да е ударил офицера. Впери поглед в лейтенант Харт.

— Какво е положението с компютрите?

— О-още се опитваме да разберем защо не работят, сър. — Харт гледаше уплашено началника си. — Прилича на аварийен блокаж и...

— Естествено, че е аварийен блокаж! — изсъска Симондс.

— Рано или късно ще го заобиколим — обеща преbledнелият Харт. — Просто трябва да анализираме командните разклонения, освен ако...

— Освен ако какво? — подкани го гневно Симондс.

— Освен ако не е хардуерен блокаж, сър — каза с изтънял гласец Харт. — Тогава ще трябва да проследим главното захранване, а без командир Вальнтайн...

— Не си търси извинения! — изкрещя Симондс. — Ако не беше побързал да застреляш Манинг, можехме да го разпитаме какво е направил, проклет да си!

— Но, сър, може да не е бил той! Тоест...

— Идиот! — Симондс го зашлеви с всичка сила, после се обърна към армейския командир. — Затворете този човек за измяна срещу Вярата!

Капитан Иу седеше в креслото на помощник-пилота и гледаше как красивият му кораб се отдалечава зад кърмата. Горчивото мълчание в пътническия отсек на катера беше като ехо на неговото собствено. Също като него мъжете там изпитваха огромно облекчение, че са оцелели. Огромно облекчение и още по-голям срам. Изоставили бяха твърде много от хората си и мисълта, че не са имали избор, изобщо не им помагаше.

Срамът, който Алфредо Иу чувстваше, беше много по-силен от техния, толкова силен, че на моменти му се искаше изобщо да не беше оцелял. Корабът беше *неговият* кораб, хората, останали там, бяха *неговите* хора, а той се бе оказал недостоен за тях. Оказал се бе недостоен и за правителството си, но правителството на Народната република не вдъхваше чувство на силна лична лоялност и дори мисълта, че флотът ще му потърси сметка за провала, не можеше да се сравнява с терзанието, че е изоставил хората си. Но все пак бе спасил някаква част от тях, а това беше единственото, което бе могъл да направи.

Въздъхна и извика на таблото пред себе си карта на звездната система. Някъде там имаше място, където да се скрие с хората си, докато бойните ескадри, повикани от посланик Лейси, пристигнат. Място, което трябваше да намери.

31.

Хонър отрязва още едно парченце от пържолата и го пъхна в устата си. Открила бе, че яденето е крайно неприятна дейност, когато работи само едната половина от лицето ти. Не можеше да дъвче с лявата страна, храната, особено по-течната, се стичаше от лявото ъгълче на устата ѝ по безчувствената лява страна на брадичката, а най-ужасното беше, че тя разбираше за това чак когато си окапеше китела. През последните няколко дни беше отбелязала известно подобрене, но не толкова, че да се храни в компанията на други хора.

Но тревогите за яденето бяха дребна грижа в сравнение с другите ѝ тревоги. От заминаването на „Аполон“ бяха минали пет дни. Ако масадците щяха да предприемат нещо — а тя беше убедена в това, въпреки всичко, което беше казала на Венизелос за безумието на подобно решение, — щяха да го предприемат много скоро. Мисълта беше плашеща, но Хонър с изненада установи, че разсъждава върху нея спокойно. Стигнала бе до състояние на вътрешно равновесие, приела беше фактите. Оставаше да чака. Направила бе всичко възможно да подготви себе си и хората си за предстоящото. Оставаше да се изправи пред ориста си и след като бе приела това, скръбта, вината и омразата, също като страха, бяха притихнали в някакво странно спокойствие. Хонър знаеше, че това спокойствие няма да продължи дълго. Но ѝ помагаше да издържи очакването, а това беше благословия само по себе си.

Дъвчеше предпазливо, като внимаваше да не прехапе безчувствената си буза. Добре че поне езикът ѝ работеше нормално. Преглътна и посегна към бирата. Отпи също толкова предпазливо, накланяйки глава, за да не се олее. Тъкмо оставяше чашата, когато музикалният тон на комуникационен терминал долетя през вратата на личната ѝ трапезария.

Нимиц издаде въпросителен звук от своята страна на масата.

— Представа нямам — отвърна му Хонър и зачака. След миг Макгинис подаде глава през прага с изражението на крайно

неодобрение, което се появяваше на лицето му, когато някой дръзнеше да прекъсне капитана по време на хранене.

— Простете, госпожо, но командир Венизелос ви търси по връзката. — Стюардът изсумтя. — Казах му, че се храните, но той настоява, че било важно.

Здравото око на Хонър се присви и тя вдигна салфетката да скрие усмивката си. Откакто я бяха ранили, Макгинис вардеше редките ѝ моменти на усамотение, особено по време на хранене, като раздразнителен мастиф и никога нямаше да ѝ прости, ако се разсмееше.

— Сигурно наистина е важно, Мак — успокои го тя. Стюардът се дръпна да ѝ направи път, като не пропусна да изсумти отново, после отиде при масата и покри чинията ѝ със затоплящ капак. Нимиц го погледна въпросително, а когато Макгинис сви рамене в знак, че не знае за какво иде реч, скочи от стола и изприпка след своя човек.

Хонър натисна бутона за приемане, за да излезе от режим „изчакване“, и на екрана се появи разтревоженото лице на Венизелос.

— Какво има, Анди?

— Разузнавателна сонда девет-три току-що прихвана хиперпространствен отпечатък в самата периферия на обхвата, госпожо, на петдесет светлинни минути.

Хонър усети как дясната половина на лицето ѝ застива неподвижно като лявата. Във ведрото ѝ спокойствие се появи пукнатина и тя се стегна да удържи хладнокръвието си. Разстоянието все пак беше голямо, значи имаха време.

— Подробности?

— Само предупредителният сигнал засега. „Трубадур“ ще предаде останалата част от кода веднага щом пристигне, но... — Млъкна — някой му казваше нещо, което Хонър чу само отчасти, — после погледна отново капитана. — Вече имаме подробности, капитане. Командир Маккиън докладва, че получават данни от девет-три. Става въпрос за клин при ниска тяга, който се придвижва в обхвата на сондата. Изглежда, се опитват да заобиколят звездата и да се промъкнат в гръб на Грейсън.

Хонър кимна, мислеше усилено. Никой освен масадците не би се приближил по такъв курс. Но Масада имаше още един оцелял звездолет, така че натрапникът не беше непременно бойният крайцер.

Гравитационните детектори на „Безстрашен“ не работеха, а без тях Хонър не можеше да чете свръхсветлинните импулсни съобщения на сондите, което означаваше, че не може да изпрати „Трубадур“ на разузнаване, без да изгуби реалновременната си връзка с тактическите му сензори.

— Добре, Анди. Предупреди адмирал Матюс и включи нашия клин. Нека Раф и Стивън залегнат над тактическите модели. Докато не получим данни за масата от някоя сонда, не можем да направим повече.

— Слушам, госпожо.

— Идвам веднага, но... — Хонър млъкна, усетила нечие присъствие зад себе си. Погледна през рамо и видя Джеймс Макгинис да я гледа със скръстени на гърдите ръце. Срещна погледа му, после отново се обърна към Венизелос. — Ще дойда веднага щом си довърша обяда — поправи се намусено тя и въпреки вътрешното си напрежение първият помощник се ухили.

— Да, госпожо. Разбирам.

— Благодаря. — Хонър прекъсна връзката и тръгна назад към масата под строгия поглед на своя стюард.

Мичман Уолкот внасяше промени в първоначалния тактически план и усещаше как собственото ѝ напрежение се излъчва от хората наоколо. Командир Венизелос циркулираше между работните станции, но Уолкот усещаше по-осезаемо отсъствието на капитана, отколкото присъствието на първия помощник. И май не беше единствената — колегите ѝ току поглеждаха към празното кресло в центъра на мостика.

Приключи, облегна се назад и чу в лявото си ухо тих глас:

— Не се тревожи, мичман. Ако ситуацията беше толкова напечена, капитанът нямаше да си губи времето с обяд.

Тя обърна глава и се изчерви, срещнала вещия поглед на лейтенант Кардонес.

— Толкова много ли ми личи, сър?

— Ами да. — Кардонес се усмихна широко, направо се ухили. — Или пък ми се е сторило очевидно, защото и аз, като теб, предпочитам капитанът да е тук. От друга страна, тези данни — той махна към тактическото табло пред мичмана — показват, че нищо интересно няма

да се случи още известно време, а когато все пак се случи, предпочитам нашата дама да е отпочинала и във форма, вместо да си губи времето и енергията, като ме държи за ръката, докато чакаме.

— Да, сър. — Уолкот погледна таблото пред себе си. Вече имаха предварителни данни за масата от три сонди, а централният компютър даваше над деветдесет процента вероятност призракът да е хейвънският боен крайцер. Нищо утешително нямаше в данните.

Уолкот се взираше в наглед невинните и безопасни светлинни индикатори на таблото си, а сърцето ѝ препускаше в гърдите. Кестенявата ѝ коса беше мокра от пот, а на мястото на стомаха ѝ беше зейнала яма. Когато „Безстрашен“ се гмурна срещу ракетите при Черна птица, беше примряла от страх, но това сега беше по-лошо. Много по-лошо. Този път знаеше какво може да се случи, защото беше видяла как кораби се разпадат на парчета от преки попадения, видяла бе последствията от жестокото отношение към състудентката ѝ Мейлинг Джаксън, изгубила беше две близки приятелки от екипажа на „Аполон“ и страхът беше стигнал до мозъка на костите ѝ. Изпълваше я усещане за собствената ѝ смъртност, а бавният заход на врага ѝ осигуряваше твърде много време да разсъждава върху тези неща.

— Сър — каза тя тихо, без да вдига поглед, — вие сте участвали в повече сражения от мен и познавате по-добре капитана. Имаме ли... — Прехапа устна, после вдигна глава и го погледна в очите. — Какви са шансовете ни да оцелеем, сър?

— Ами... — Кардонес проточи думата и подръпна ухото си. — Нека го кажа така, Каръл. Когато за пръв път влязох в сражение под командването на капитана, бях сигурен, че тази жена ще убие всички ни. Не просто се страхувах, че ще ни убие, а бях напълно убеден и само дето не се напиках от страх, честно.

Ухили се отново и въпреки страха си Уолкот също успя да се усмихне.

— Оказа се, че съм грешал — продължи Кардонес. — Не знам, странно е. Един вид забравяш да се страхуваш, когато нашата дама седи зад теб. Един вид знаеш, че няма начин да спипат нея, а това значи, че няма да спипат и теб. Или пък те е срам да се страхуваш, като виждаш, че нея не я е страх. Или нещо друго. — Кардонес сви рамене. — Така или иначе, тогава, само с един лек крайцер, Харингтън закова кораб-примамка с маса от седем и половина милиона тона. Така че не

виждам защо да не закове боен крайцер с тежък крайцер. А ако се тревожеше, щеше да е тук и да нервничи заедно с нас, вместо да си довършва обяда на спокойствие.

— Да, сър. — Уолкот се усмихна по-ведро и обърна глава към таблото. В слушалките ѝ звучеше сигнал за нови данни от „Трубадур“. Тя вкара промените в системата, а Рафаел Кардонес погледна командир Венизелос над сведената ѝ глава. Погледите им се срещнаха многозначително. И двамата разбираха нуждата на мичмана някой да я успокои... знаеха също, че има огромна разлика между сражението с кораб-примамка, който се опитва да ти избяга, и с боен крайцер, който е дошъл да те размаже.

Хонър отвори животоподдържащия модул и Нимиц скочи вътре, излъчвайки примирение. Този път поне не влизаше там по спешност, затова котаракът провери, без да бърза, запасите си от вода и храна, нагласи си гнезденцето по свой вкус и чак тогава се сви на топка. Вдигна поглед към Хонър с тих предупредителен звук.

— Да, да, ти също внимавай — каза му тихичко тя и го почеса зад ушите. Той затвори очи да се наслади на ласката, после Хонър отстъпи назад и затвори вратичката.

— Централният компютър потвърди данните на сондите за масата на натрапника, госпожо — докладва Венизелос, докато тя излизаше от асансьора. — Корабът заобикаля звездата.

— С колко време разполагаме?

— Корабът все още е на два милиарда километра, госпожо, а ускорението му е едва петдесет *g*. Сигурно се надява да убегне от погледа ни. Началната му скорост е пет-девет-точка-пет хиляди километра в секунда. Ако запази настоящото си ускорение, ще стигне до орбитата на Грейсън след осем часа при скорост от приблизително седем-четири хиляди.

Хонър кимна, после обърна глава — още някой излизаше от асансьора. В склада бяха намерили мантикорски вакуумен костюм за командир Брентуърт и само грейсънската емблема, нарисувана на

раменете му, го отличаваше от останалите офицери на мостика. Брентуърт я поздрави с напрегната усмивка.

— Все още не е късно да те свалим на планетата, Марк — каза тя, много тихо, така че да я чуе само той.

— Мястото ми е тук, госпожо. — Усмивката му беше напрегната, но гласът му беше удивително спокоен.

Здравото око на Хонър грейна одобрително, но това не ѝ попречи да настоя на своето.

— Вярно, че вашият флот те прати тук, но през следващите няколко часа няма да има много работа за теб като представител на Грейсън и офицер за свръзка.

— Капитане, ако искате да се махна от кораба ви, кажете го направо. В противен случай оставам. Редно е на борда да има поне един грейсънски офицер, ако ще се сражавате с тези фанатици заради нас.

Хонър понечи да отговори, после стисна устни и поклати глава. Докосна го леко по рамото, сетне тръгна към астронавигационната станция на Дюморн да погледне показателите на таблото му.

„Божи гръм“ — или „Саладин“, или както там се наричаше бойният крайцер — все още се движеше с ниско ускорение, но това можеше да е просто от предпазливост. По настоящия си курс отстоеше на над сто светлинни минути от Грейсън и на над четирийсет светлинни минути от Елцин, далеч извън обсега на грейсънските сензори.

Разбира се, капитанът на „Гръм“ знаеше, че има насреща си модерни бойни кораби, но със сигурност не виждаше „Безстрашен“ и „Трубадур“ със собствените си сензори, нямаше как да види и сондите, заради технологията, която ги правеше на практика невидими. Затова, разсъждаваше Хонър, ако се приемеше, че не знае за дислоцирането им (а нямаше как да знае това), както и за големия им обхват на засичане и свръхсветлинната скорост, с която предаваха съобщения, капитанът на „Гръм“ със сигурност вярваше, че присъствието му все още е тайна.

Хонър се почеса по носа. Самата тя не би избрала тази тактика, предвид разликата в тонажа, но онзи тип очевидно залагаше на предпазливия подход. Бойният крайцер щеше да е заобиколил звездата, преди да навлезе в сензорния обхват на Грейсън, а на самата граница на обхвата навярно щеше да изключи напълно тягата си. Това би

удължило полетното време, но заобикалянето на звездата би го извело в балистичен курс, а това инерционно движение, без издайническите сигнатури на импулсните двигатели, би му позволило да се приближи до планетата и да изстреля първите си ракети преди активните сензори на Грейсън да го засекат.

Но тя вече го беше засякла. Въпросът беше какво да прави с тази ценна информация. Наведе се над таблото на Дюморн и въведе груб курс — къс, почти по права линия, — който започваше от Грейсън и извиваше около звездата от вътрешната страна на параболата на „Саладин“.

— Изчисти този курс, Стив. Все едно ще поемем по него с максимално ускорение. Къде ще навлезем в обхвата на сензорите им?

Дюморн се зае със задачата. Скицираният курс бързо се превърна в прецизен, макар и хипотетичен вектор около Елцин.

— Ще ни засече горе-долу тук, госпожо. На едно-три-пет милиона километра от Елцин и приблизително едно-девет-нула минути след началото на полета. Основната ни скорост би била пет-шест-шест-седем километра в секунда. Той ще е тук — на около четири-девет-пет милиона километра от Елцин и на едно-точка-три милиарда километра от Грейсън, ако запази настоящия си курс. Пет-точка-две-пет часа по-късно векторите ни ще се пресекат на два-точка-три милиона километра от Грейсън. Стига ускорението да остане непроменено, разбира се.

Хонър кимна. Едно нещо беше сигурно — че ускорението на „Саладин“ няма да остане непроменено, засечеше ли със сензорите си „Безстрашен“ и „Трубадур“.

— А ако заобиколим Елцин по реципрочен курс?

— Секунда само. — Дюморн въведе новите данни и на таблото се появи втори възможен вектор. — Ако наближим крайцера по този начин, той ще ни засече на приблизително едно-точка-пет милиарда километра от орбитата на Грейсън след две-пет-нула минути. Скоростта на приближаване би била едно-четири-едно-четири-девет-седем километра в секунда, а векторите ще се пресекат четири-осем минути след засичането.

— Благодаря. — Хонър скръсти ръце и се върна на креслото си, замислена върху възможните варианти.

Единственото, което *не можеше* да направи, беше да стои тук и да чака врага. Ако оставеше на „Саладин“ толкова много време да увеличи скоростта си, бойният крайцер щеше да има сериозно предимство при евентуално сражение с ракети и да премине през корабите ѝ с лекота.

Хонър би могла да предотврати това, като го пресрещне по прав курс. „Саладин“ не би могъл да я избегне, но скоростта им на приближаване би била толкова висока, че не би им останало време за истинско сражение. Корабите щяха да влязат и излязат от зоната за стрелба с ракети само в рамките на четири минути, а от зоната за стрелба с енергийни оръжия — само за някакви си седем секунди. „Саладин“ щеше да бъде принуден да приеме сражението, но въпросното сражение щеше да е много кратко.

Или пък би могла да избере курс по къса парабола от вътрешната страна на противниковата. Бойният крайцер пак би имал по-висока основна скорост, когато засече „Безстрашен“ и „Трубадур“, но курсовете им щяха са конвергентни, тоест с пресечна точка, а векторът на Хонър щеше да е по-къс и от вътрешната страна. Нейните кораби щяха да изминат по-късо разстояние, а бойният крайцер не би могъл да се вреже в тях дори ако престанеше да се мотае и преминеше към максимална тяга.

Недостатъкът на този план се криеше именно в конвергентните курсове — те означаваха близък бой, а бойният крайцер имаше повече ракетни установки, повече мунции и по-мощни щитове, които му даваха сериозно предимство. Самата по-голяма продължителност на сражението щеше да е в негова полза, осигурявайки му време да размаже „Безстрашен“ и „Трубадур“... но щеше да осигури повече време и на *тях* да го ранят.

Накратко, трябваше да избира между краткотрайно сражение с надеждата да извади повече късмет от „Саладин“ или да заложи на двубой, където всичко зависеше от издръжливостта.

Разбира се, Хонър имаше едно сериозно предимство — същото, от което се беше възползвал „Саладин“, когато Масада беше убила нейния адмирал. Хонър знаеше къде се намира врагът и какво прави, а той нямаше представа какво е намислила тя.

Внесе различни промени в хипотетичния курс на Дюморн, вкарваше нови числа в контролния монитор пред себе си и обмисляше

новите варианти. Накрая въздъхна. Ако „Саладин“ се беше появил в системата с малко по-ниска скорост или в по-заобиколен курс, сигурно би имала достатъчно време да ускори до конвергентен вектор, после да премине в балистичен режим и да се промъкне в обсег за стрелба с изключена тяга. При тази ситуация обаче това нямаше как да стане.

Облегна се, потърка безчувствената страна на лицето си и се замисли защо „Саладин“ се беше появил в системата точно по този начин. Капитанът му явно беше от предпазливите. Което беше изненадващо, предвид че всяка атака срещу Грейсън беше по естеството си акт на отчаяние. Вече от петдесетина години Народната република водеше завоевателна политика и беше натрупала сериозен опит в това отношение, но в поведението на „Саладин“ и неговия капитан не се долавяше нищо от този опит. Този тип определено не беше от породата на Тайсман — и слава богу!

Въпросът бе, че ако Хонър изправеше един предпазлив, да не кажем страхлив капитан пред вариантите да се бие до смърт близо до орбитата на планетата или да избяга, и особено ако го направеше по начин, който да подсказе на противника, че го е наблюдавала през цялото време, току-виж и малкото кураж му изневерил. Биеше ли отбой, щяха да минат часове, докато събере наново кураж да нападне... а всеки час, който хейвънският капитан изгубеше в колебание, беше един час повече за мантикорските подкрепления.

Разбира се, не беше изключено той да зареже предпазливостта и да направи онова, което самата Хонър би направила поначало — да се изправи срещу „Безстрашен“ и да понесе раните, които мантикорецът успееше да му нанесе, преди на свой ред да го издуха в космоса.

Хонър затвори здравето си око. Усещаше живата страна на лицето си спокойна и неподвижна. Стигна до решение.

— Свързочник, дай ми адмирал Матюс.

— Слушам, госпожо.

Матюс се появи на екрана пред нея. Изглеждаше напрегнат и нищо чудно — гравитационните сензори на „Трубадур“ изпращаха данните от сондите и до неговото тактическо табло на борда на „Ковингтън“. Въпреки това срещна хладнокръвно погледа ѝ.

— Добър ден, сър. — Хонър подбираше и произнасяше думите си внимателно, искаше да изглежда уверена и спокойна, както го изискваше играта.

— Капитане. — Матюс кимна.

— Реших „Безстрашен“ и „Трубадур“ да пресрещнат „Саладин“ по конвергентен курс — уведоми го Хонър без излишни предисловия. — Захождат предпазливо, което може да означава, че целта им не е атака, а по-скоро разузнаване. Възможно е да бият отбой, когато разберат, че сме в състояние да ги пресрещнем далече от планетата.

Замълча. Матюс кимна отново, но личеше, че мисли трескаво и че също като нея не вярва бойният крайцер да е излязъл на разузнаване.

— Междувременно — продължи тя — не е изключено Масада да разполага с още звездолети, затова „Ковингтън“, „Слава“ и щурмоваците ви ще охраняват задната врата.

— Разбрано, капитане — тихо каза Матюс, но Хонър чу недоизказаното. Дори да пробиеше през „Безстрашен“ и „Трубадур“, „Саладин“, с малко късмет, щеше да е понесъл достатъчно щети, за да се изравнят в някаква степен шансовете на остатъците от грейсънския флот в последното им отчаяно сражение срещу него.

С много късмет всъщност.

— Е, ние ще тръгваме, сър. Желая ви късмет.

— И аз на вас, капитан Харингтън. Вървете с Бога и нашите молитви.

Хонър кимна и изключи връзката, после погледна Дюморн.

— Осъвремени и прати на пилотите първоначалния курс, който изчислихме, Стив. Тръгваме.

32.

— Сър, засичаме още една от онези гравитационни пулсации.

— Къде? — Мечът на Верните Симондс се наведе над рамото на тактическия си офицер и лейтенант Аш посочи едно петно на монитора.

— Тук, сър. — Аш се опита да изчисти образа, после вдигна рамене. — Този път е само единична. Не знам... може да е призрак, сър. Досега не съм работил самостоятелно с разузнавателните сонди, така че не е изключено да бъркам.

— Хм. — Симондс изръмжа и продължи да крачи напред-назад. Знаеше, че би трябвало да седне в командирското кресло на „Божи гръм“ и да излъчва самоувереност, докато корабът навлизаше все по-дълбоко в системата на Елцин, но не му беше по силите. Мисълта, че точно така би постъпил Иу, при това без да му личи какви усилия полага, само го гневеше допълнително, а и умората не работеше в негова полза. Не беше спал от трийсет часа, тялото му се бунтуваше, но той упорито пренебрегваше позивите за сън и почивка. За сън и дума не можеше да става.

Минали бяха повече от дванайсет часа, докато прегледат захранването и открият блокиращия механизъм под страничната облегалка на капитанското кресло. Мечът ясно си даваше сметка, че хейвънските инженери биха се справили с тази задача много по-бързо, но Маунт и Хара бяха мъртви, Валънтайн, Тимонс и Линдеман бяха избягали с катерите, а онзи задник Харт беше застрелял единствения старши офицер, когото бяха успели да пленят!

Докато си възстановят контрола върху кораба, Иу се беше измъкнал по живо, по здраво, но планираната атака вече не можеше да бъде отменена. Превземането на „Гръм“ беше равносилно на обявяване на война срещу Хейвън и единствено успехът на операцията в Елцин би могъл да спаси Верните от последствията.

Симондс крачеше нервно и отказваше да признае дори пред себе си колко е разчитал да задържи Иу, или поне Манинг. Старши

лейтенант Уъркман се справяше прилично в машинното, но Аш беше най-добрият тактически офицер в наличност, а манията му по гравитационни аномалии в момент като този само показваше колко далеч е от класата на Манинг.

Точно както той не можеше да се мери с Иу, прошепна едно тънко уплашено гласче в главата му.

— Разузнавателна сонда едно-седем докладва за още една изстреляна сонда, капитане.

— Курс?

— Същият като другите, госпожо. Покриват шейсетградусов конус пред „Саладин“. Не засичаме нищо по фланговете.

— Благодаря, Каръл. — Хонър вече се обръщаше към комуникационния си панел и не видя доволната усмивка на мичмана, задето я е нарекла по име.

— Ти си нашият експерт по тези въпроси — каза тя на човека, който я гледаше от екрана. — Какъв е шансът да засекат гравитационните пулсации на нашите сонди?

— Голям, особено след като навлязоха в зоната на сондите — отвърна без колебание Маккиън, — но едва ли ще се сетят какъв е източникът. Самите *ние* смятахме тази технология за невъзможна, преди адмирал Хемпхил да се появи на сцената.

Хонър се усмихна кисело, а Маккиън се ухили. И двамата имаха лоши спомени за лейди Соня Хемпхил, но Хонър трябваше да признае, че този път Ужасната Хемпхил е направила нещо както трябва.

— Освен това — продължи Маккиън — пулсациите са насочени и през толкова голям интервал, че едва ли ще засекат повече от няколко от всяка сонда, преди да излязат от съобщителната им пътека. А при толкова оскъдни данни дори най-добият анализ няма да свърши работа.

— Хм. — Хонър се почеса по носа. Алистър несъмнено беше прав, но ако *тя* засичаше гравитационни пулсации с неизяснен произход, мира нямаше да намери, докато не разбере какви са.

— Е, нищо не можем да направим по въпроса. — Освен да се надяват никой от противниците им да не бъде осенен от внезапно

вдъхновение. Маккиън кимна, все едно Хонър бе изрекла добавката на глас, а тя си погледна часовника.

Намираха се на два часа и половина от орбитата на Грейсън. След четирийсет минути щяха да навлязат в сензорния обхват на „Саладин“.

— Сър! Меч Симондс! — Симондс се завъртя рязко, стреснат от вика на Аш. — Два импулсни източника, сър! Появиха се от нищото!

Симондс прекоси мостика с няколко бързи крачки и се надвеси над лейтенанта. Червените точки на вражеските гравитационни сигнатури грееха силно върху монитора, на приблизително дваайсет и четири светлинни минути ляво на борд от „Гръм“.

— Основната скорост на врага е пет-шест-шест-седем-два километра в секунда, сър. — Аш беше овладял гласа си, потърсил убежище в техническите детайли.

— А нашата?

— Шест-четири-пет-две-осем километра в секунда, сър, но те са от вътрешната ни страна. Настигат ни заради значително по-малкия радиус на курса си.

Симондс стисна зъби и разтърка кървясалите си очи. Как? Как беше извъртяла този номер кучката?! Този курс не можеше да е съвпадение. Харингтън бе знаела точно къде се намира той и какво прави, а това би трябвало да е невъзможно!

Свали ръка от очите си и впери поглед в дисплея, като се опитваше да мисли. Нямаше значение как го е направила. Повтори си го твърдо, макар едно суеверно гласче да му нашепваше, че напротив, има значение. Важното беше, че се движи по по-къса дъга с по-малък радиус... и векторът ѝ завива право към него. Скоростта на приближаване беше дванайсет хиляди километра в секунда и растеше. Щеше да навлезе в обсега за стрелба след три часа, много преди неговият кораб да се е приближил достатъчно до планетата, за да я обстреля.

Симондс все още имаше голям резерв от ускорение, но дори той беше недостатъчен. Тази проклета жена бягаше по вътрешната писта и щеше да остане в тази изгодна позиция до края. Нямаше как той да се

приблужи достатъчно до Грейсън, без да навлезе в обсега ѝ, а „Гръм“ беше последната надежда на Верните.

— Завий осемдесет градуса дясно на борд и увеличи ускорението до четиристотин и осемдесет g !

— Слушам, сър — отвърна пилотът. — Завивам осем-нула градуса дясно на борд. Увеличавам ускорението до четири-осем-нула g .

Аш погледна изненадано командира си и Мечът с мъка преглътна желанието си да му се озъби. Вместо това му обърна гръб и отпусна изтощеното си тяло в капитанското кресло. Впери поглед в контролния монитор пред себе си. Чакаше реакцията на Харингтън.

— Не мога да повярвам! Жалкият кучи... — Андреас Венизелос се овладя, преди да е довършил. — Тоест, бие отбой, госпожо.

— Не. Или поне още не е ясно сто процента. — Хонър събра пръсти под брадичката си. — Това е инстинктивна реакция, Анди. Сварихме го неподготвен. Нормално е да прекрати приближаването, докато реши какво ще прави.

— Крайцерът ускорява по курс на отдалечаване при четири-точка-седем-нула километра в секунда на квадрат, госпожо — докладва Кардонес и Хонър кимна. Не очакваше това да продължи дълго, но поне засега „Саладин“ пътуваше в правилната посока.

— Изчисли преследващ курс, Стив. Искам относителното му ускорение да не надвишава две-петдесет g спрямо нашето.

— Слушам, госпожо — отговори Дюморн. Хонър се облегна назад, вперила поглед в екрана пред себе си. Светлата точка на „Саладин“ се движеше по новия си курс.

Симондс осъзна, че кърши пръсти в скута си, и сложи ръце на страничните облегалки. „Гръм“ поддържаше новата си посока и ускорение вече повече от седемдесет минути, а слугинята на Кучката го следваше неотклонно, но на постоянна дистанция. Оставяше „Гръм“ да поддържа преднината си, макар нейните по-малки кораби да имаха по-голямо максимално ускорение, а това си беше злоещо.

Дистанцията беше нараснала на над двайсет и четири и половина светлинни минути и въпреки това Харингтън знаеше *точно* къде се намират. „Гръм“ засичаше „Безстрашен“ благодарение на сондите, които Аш беше изстрелял зад кърмата, но от мантикорски сонди нямаше и следа. Освен ако сензорите на Харингтън не бяха дори по-добри, отколкото предполагаше Иу, тя изобщо не би трябвало да вижда кораба му, но ето че се адаптираше към всяка промяна в курса на „Гръм“! Подобно технологично превъзходство беше не само влудяващо, но и плашещо, но най-важното бе, че заради него Симондс не можеше да ѝ избяга и да се върне незабелязано по нов вектор. А тя вече го беше изтикала далеч отвъд астероидния пояс и много далече от орбитата на Грейсън.

Нищо чудно, че го оставяше да бяга! Той беше изгубил ценно време да се крие от нея, а тя го бе виждала от самото начало. Ако изобщо му позволеше да убие настоящата си скорост и да се върне в обсега за ракетен обстрел, това щеше да му струва още *шест часа*.

Изръмжа и разтърка лицето си. Боеше се да кръстоса шпаги с нея след всичко, което мантикорските кораби бяха причинили на Верните, особено след като Иу и Манинг така и не бяха предали знанията и опита са на своите младши масадски офицери. Аш и неговите хора се стараеха, но просто не знаеха как да извадят максималното от бойния крайцер, а и напрежението им беше очевидно. И как иначе, щом за всички ставаше ясно, че противникът ги вижда въпреки абсурдното разстояние.

Но това не променяше факта, че „Божи гръм“ беше два пъти по-тежък от противниците си, взети заедно. Ако се наложеше да си пробие с бой път през тях, можеше да го направи. Но трябваше да го направи така, че да е в състояние да удари и планетата...

— Изчисли нов курс — рече той. — Искам да се приближим до самата граница на ракетния обseg и да запазим дистанцията постоянна.

— Промяна в курса! — извика напевно Кардонес. — Връщат се право към нас с максимално ускорение, госпожо.

Хонър кимна. Знаела бе, че ще се стигне до това — всъщност очакваше го дори по-рано, защото бойните крайцери бяха създадени за бързи набези и разрушение, а не за страхливо опипване отдалеч.

Сега обаче „Саладин“ се връщаше да отмъсти.

— Заход за среща — тихо каза тя. — Да видим дали ще го изкушим за един дуел с ракети. Задръж ускорението ни на... — замисли се за миг, — нека са шест километра в секунда на квадрат.

— Слушам, госпожо.

Хонър кимна, после натисна един бутон на облегалката на креслото си.

— Каютата на капитана, тук стюард Макгинис.

— Мак, можеш ли да ми качиш няколко сандвича и кана какао?

— Разбира се, госпожо.

— Благодаря. — Прекъсна връзката и погледна Венизелос. В мантикорския флот имаше традиция екипажите да влизат в бой с пълни стомаси и добре отпочинали, а хората ѝ бяха на нокти вече близо пет часа. — Понижи тревогата на втора степен, Анди, и кажи на готвачите, че искам топла храна за целия екипаж. — Удостои го с една от кривите си усмивки. — Като гледам как маневрира този малоумник, имаме предостатъчно време!

В другия край на мостика мичман Каролин Уолкот се усмихна над конзолата си, ободрена от самочувствието в гласа на капитана.

Капитанското кресло му се струваше някак по-голямо, отколкото му беше изглеждало, когато Иу седеше в него. Симондс затвори за миг очи, после отново ги впери в монитора пред себе си. Харингтън беше оставила „Гръм“ да се приближи, но запазваше позицията си между него и Елцин. И когато Симондс премина на обратно ускорение, за да намали скоростта на приближаване, тя направи същото, почти все едно искаше да се замерят с ракети.

Това тревожеше Симондс, защото „Гръм“ беше боен крайцер. Ракетите му бяха по-големи, по-тежки и повече на брой. Верните вече се бяха убедили на свой гръб, че мантикорските кораби превъзхождат хейвънските по отношение на върховите технологии, но онази жена наистина ли вярваше, че това превъзходство ще изравни шансовете им? И още по-лошо, възможно ли бе да е права?

Облегна се назад. Болката от хроничната умора беше стигнала до костите му. Не нареди промяна в зададения курс. След дванайсет минути щяха да влязат в обсег за далечна стрелба.

— Добре, Анди, обяви обща тревога, ако обичаш — каза Хонър и след миг сирената призова хората ѝ да се върнат по местата си. Самата тя напъха ръце в ръкавиците на костюма си, а шлема остави на поставката отстрани на креслото си. Сигурно би било по-разумно да си го сложи — макар добре бронираният мостик на „Безстрашен“ да се намираше дълбоко в сърцето на кораба, това не го правеше неуязвим за внезапна разхерметизация, — но винаги бе смятала, че капитаните, които бързат да си сложат шлема, излишно изнервят екипажа си.

Успяла бе да дремне два-три часа в залата за инструктаж, а тихите гласове на хората около нея също звучаха свежи и нащрек.

— Какво ще направи „Саладин“ според вас, госпожо?

Тихият въпрос дойде откъм страната на сляпото ѝ око и тя обърна глава.

— Трудно е да се каже, Марк. Още когато ни видя, че идваме, трябваше да тръгне право към нас. Няма никакъв шанс да се измъкне и това стана повече от ясно още щом прихванахме курса им. Капитанът на „Саладин“ напразно изгуби шест часа в опити да ни избяга.

— Знам, госпожо. Но сега идва към нас.

— Да, но имам чувството, че още се колебае. Иначе защо ще минава към обратно ускорение? Ако продължава така, ще премине в относителен покой спрямо нас на разстояние от шест и три четвърти милиона километра. Това е граничният обseg на ракетите с нискоенергийна тяга. Един агресивен капитан не би действал по този начин. — Тя поклати глава. — Този тип все още опипва почвата. Много странно.

— Дали пък не се страхува от вашите технологии?

Хонър изсумтя и дясната половина на устата ѝ се изви в крива усмивка.

— Де да беше така! Не, щом Тайсман е толкова добър, капитанът на „Саладин“ трябва да е още по-добър, иначе не биха го назначили на този пост. — Видя изненадата в очите на Брентуърт и махна с ръка. — О, електрониката и проникващите ни системи са по-добри от техните, преградният ни огън също, но „Саладин“ е боен крайцер. Страничните му щитовете са два пъти по-мощни от тези на „Безстрашен“, да не говорим за „Трубадур“, а енергийните му оръжия са по-големи и по-

мощни. В близък бой можем да го нараним, но не толкова, колкото той може да нарани нас, а дори в дуел с ракети превъзходството на пасивната му отбрана би трябвало да укрепи самочувствието на екипажа му. Представи си, че... — Хонър замълча, търсейки най-подходящото сравнение. — Говорим за дуел с ракети, нали? Е, представи си, че нашият меч е по-остър, но неговата броня е много по-здрава, а влезем ли в близък бой, ще опре до нашия меч срещу неговата бойна брадва. Би трябвало да ускори и да влезе ударно в нашия ракетен обсег, а не да клечи на границата, където ние сме най-силни.

Брентуърт кимна, а тя сви рамене.

— Май нямам основание да се оплаквам, но ми се ще да знаех какъв му е проблемът.

— Ракетен обсег! — каза Аш и Симондс се изправи в креслото си и нареди:

— Стрелба според заповедите.

— Ракети в полет! Идват при ускорение четири-едно-седем километра в секунда на квадрат. Попадение след едно-седем-нула секунди!

— Огневи режим „Авел“ — спокойно каза Хонър. — Пилот, включи Фокстрот-2.

— Слушам, госпожо. Огневи режим „Авел“ — повтори Кардонес. Главен сержант Килиан потвърди след него.

„Трубадур“ се завъртя, обръщайки към ракетите непокътнатия си ляв борд. Двата кораба започнаха да криволичат като змии около основния си курс, изстреляха своите ракети, а примамките и заглушителите, изстреляни покрай фланговете на „Безстрашен“, се събудиха за електронен живот.

— Противникът отвърща на стрелбата — докладва напрегнато лейтенант Аш. — Полетно време едно-седем-девет секунди. Шестнайсет ракети, сър.

Симондс кимна. „Гръм“ имаше две ракетни установки в повече, а ракетите му бяха по-големи. Надяваше се, че това предимство ще се окаже достатъчно.

— Противникът заглушава първичните проследяващи системи — обяви Аш, заслушан в телеметричните връзки със своите ракети. — Търсачите преминават на вторично проследяване.

Рафаел Кардонес изстреля втория си залп трийсет секунди след първия, след тях излетяха и ракетите на „Трубадур“, чието управление беше прехвърлено към по-добрия огневи контрол на „Безстрашен“. Последва трети залп, после четвърти. Кардонес кимна на Уолкот, когато „Саладин“ изстреля своя четвърти залп, и каза на помощничката си:

— Дай антиракетите.

Меч Симондс гледаше монитора пред себе си и устата му се пълнеше с жлъчен сок. Половината ракети от първия му залп изгубиха прицела си и се залутаха в космоса. Останалите продължаваха по курса със скорост от над петдесет хиляди километра в секунда и растящо ускорение, но мантикорците изстреляха антиракетите при ускорение от над деветстотин километра в секунда на квадрат.

Когато мичман Уолкот елиминира първите ракети на „Саладин“, Хонър се намръщи. Бойният крайцер разделяше огъня си между „Трубадур“ и „Безстрашен“ и това беше най-глупавото, което капитанът му беше правил досега. Би трябвало да концентрира огъня си, не да го разпръсква! Противниците му бяха по-леки и много по-уязвими; като стреляше и по двата противникови кораба, хейвънският капитан пропиляваше най-голямото си предимство.

Когато и последната ракета от първия залп угасна далече от целта, Симондс изруга под нос. Лейтенант Аш вкарваше промени в електрониката на ракетите от втория залп, за да преодолее

заглушителите на врага, но кучката вече бе свалила шест от тях... а „Гръм“ беше спрял само девет от нейния първи залп.

При вида на устремените към „Гръм“ вражески ракети ръцете му се впиха като нокти на граблива птица в страничните облегалки на креслото. Още две изчезнаха от екрана му, после и трета, но три се промъкнаха и „Божи гръм“ се разтресе, когато рентгеновите им лазери захапаха страничния му щит. Писнаха аларми, на таблото грейнаха червени индикатори за повреди.

— Едно попадение, кърмата ляво на борд — докладва Уъркман.
— Седми притеглящ лъч е извън строя. Отсеци осем-девет-две и девет-три са разхерметизирани. Няма жертви.

— Мисля, че една уцели... Да! „Гръм“ изпуска въздух, госпожо!

— Браво, огневи контрол. Хайде още веднъж.

— Слушам, госпожо! — Рафаел Кардонес се беше ухилил до уши. След миг шестият залп на „Безстрашен“ напусна установките на тежкия крайцер. Лицето на мичман Уолкот беше съсредоточено в максимална степен, пръстите ѝ летяха по конзолата, за да компенсират промените в електронната настройка на противниковите ракети, които докладваха сензорите на „Безстрашен“.

Вторият залп на „Божи гръм“ се представи почти толкова зле като първия и Симондс се извъртя гневно към тактическия си екип, после преглътна с усилие сарказма си. Аш и помощниците му седяха изгърбени над панелите си, но корабните системи ги захранваха с твърде много данни, които те явно не бяха в състояние да осмислят. Действаха спазматично — въвеждаха трескаво команди, когато компютрите обработеха данните и предложеха възможни реакции, или седяха безпомощно и с побелели лица, докато чакаха следващото предложение на главния компютър.

Трябваше му Иу и Манинг, но тях ги нямаше. Аш и неговите хора просто нямаха нужните познания и опит, за да...

„Божи гръм“ подскочи, когато още два лазера разкъсаха щита му и потънаха в корпуса.

— Бог ми е свидетел, че този тип се бие като последния глупак — измърмори Венизелос.

Хонър кимна. Реакциите на „Саладин“ бяха бавни и тромави, механични почти, и тя усети как надеждата ѝ укрепва. Ако нещата продължаваха по този начин, току-виж успели да...

Мичман Уолкот пропусна една ракета. Тежката бойна глава се взриви на петнайсет хиляди километра от носа на „Безстрашен“, дясно на борд, и половин дузина енергийни снопа удариха страничния му щит. Два преминаха и крайцерът се сгърчи в агония.

— Две попадения при носа! Трети и пети лазер са унищожени. Пети радар също, госпожо. Тежки загуби при трети лазер!

Дясната страна на устата ѝ се стисна на черта, здравото ѝ око се присви.

— Попадение, сър! Най-малко едно, а...

Гръмовен трус прекъсна доклада на лейтенант Аш. Мостикът се люшна, осветлението примигна, писнаха сирени.

— Ракетна установка две-едно и първи грейзър са унищожени! Тежка повреда в хангара и жилищен отсек седем-пет!

Симондс пребледня. Това бяха шест попадения, *шест!* А те бяха отбелязали само едно! Колкото и силен да беше „Гръм“, нямаше да издържи още дълго при такъв резултат, а...

Бойният крайцер се сгърчи отново, на таблото грейнаха още червени индикатори и Мечът взе решение.

— Деветдесет градуса дясно на борд! Максимално ускорение!

— Оттегля се, госпожо! — възкликна Кардонес. Хонър гледаше невярващо как „Саладин“ завива на цели деветдесет градуса. Ако бойният крайцер беше съвсем малко по-близо до енергийните оръжия на „Безстрашен“, Хонър с лекота би могла да прониже пролуката в задната част на клина му и да го унищожи с един удар. Не беше за вярване, че капитанът на „Саладин“ е предприел толкова рисков ход. А

сега пък минаваше на максимална тяга! Колкото и да беше нелепо, Кардонес беше прав — „Саладин“ напускаше бойното поле!

— Ще го преследваме ли, госпожо? — Тонът на Кардонес не оставяше съмнения за личните му предпочитания по въпроса и Хонър не можеше да го вини. Ракетното му въоръжение беше непокътнато, а той водеше в резултата поне с шест към едно. Но Хонър потисна собствения си ентузиазъм. Не беше тук да напада, а да защитава.

— Не. Нека си върви.

Кардонес се наежи за миг, после кимна. Облегна се назад, извика списъка с мунициите и прати заповед за преразпределението им, за да изравни товара, а мичман Уолкот погледна през рамо към Хонър.

— Съжалявам, че пропуснах онази ракета, госпожо. — Беше явно потиснатата. — Промени вектора си в последния миг и аз...

— Каръл, ти се справи чудесно, повярвай ми — каза ѝ Хонър, а Кардонес вдигна глава, колкото да кимне решително. Мичманът местеше поглед между двамата, после се усмихна едва-едва и отново се обърна към таблото си. Хонър даде знак на Венизелос и първият помощник разкопча противошоковата си рамка и дойде при нея.

— Да, госпожо?

— Прав беше. „Саладин“ се представи ужасно в тази битка.

— Да, госпожо. — Венизелос се почеса по брадичката. — Имах чувството, че участваме в симулация. Все едно срещу нас са само компютрите му.

— Мисля, че случаят беше точно такъв — тихо каза Хонър и първият помощник примигна насреща ѝ. Тя разкопча своята противошокова рамка, стана и двамата отидоха при мониторите на тактическия екип. Хонър въведе команда в таблото на Кардонес и тримата изгледаха повторение на кратката битка. Беше продължила десетина минути и когато записът свърши, Хонър поклати глава и каза:

— Според мен екипажът на „Саладин“ изобщо не е бил хейвънски.

— Какво?! — викна Венизелос, смути се от силния си глас и хвърли бърз поглед към мостика, преди отново да прикове очи в Хонър. — Наистина ли мислиш, че Хейвън е дал такъв кораб на масадските фанатици?

— Звучи шантаво — призна Хонър. Подръпваше леко върха на носа си, загледана в монитора. — Още повече че капитанът на

„Бреслау“ беше техен човек. Но никой хейвънски капитан не би водил кораба си по този начин. Та той ни даде всяко възможно предимство, Анди. Прибави това към предпазливия му заход в началото и...

Тя сви рамене, а Венизелос бавно кимна.

— Хейвън сигурно си дават сметка, че са напъхали ръката си в месомелачка, госпожо — каза след миг. — Може би просто са се изтеглили и са оставили масадците да се оправят сами.

— Не знам. — Хонър се обърна и тръгна към креслото си. — Ако е така, защо не са си взели „Саладин“? Освен ако... — Здравото ѝ око се присви. — Освен ако по някаква причина не са били в състояние да го направят — довърши под нос и поклати глава. — Каквато и да е истината, това не променя нашата задача — добави с по-силен глас.

— Така е, но в единия случай задачата ни би станала много по-лесна, капитане.

— Може би. Но не бих разчитала на това. Ако екипажът на „Саладин“ е съставен изцяло от масадци... те са напълно непредсказуеми. На първо място, не биха пропуснали да обстрелят Грейсън с ядрени бомби, ако им се предостави такава възможност. А колкото и неопитни да са, разполагат с модерен боен кораб. Страхотен боен кораб, Анди. А колкото и да са глупави, все трябва да са научили нещо от грешките, които допуснаха в сражението преди малко.

Облегна се в креслото си, срещна погледа му със здравото си око и каза:

— Ако изобщо се върнат, ще действат по-умно.

33.

„Божи гръм“ захождаше по широка дъга с надежда да прихване враговете в гръб, а ремонтните екипи работеха трескаво. Мина известно време, докато довършат огледа, но докладите им до мостика будеха сериозно недоумение.

Изглеждаше невъзможно, дивеше се Матю Симондс. Такива попадения биха унищожили всеки масадски кораб, ала въпреки зейналите рани по фланговете на „Гръм“ батареите му бяха изгубили само една ракетна установка и един грейзър.

Симондс предъвкваше изгарящата го омраза, докато противникът описваше своя по-малка дъга, повтаряйки като в огледало собствения му курс, но зад омразата бавно се настаняваше разбирането защо Йу изглеждаше толкова убеден, че може да унищожи „Безстрашен“. „Гръм“ се оказваше много по-издръжлив, отколкото Мечът си беше представял. Чувство за превъзходство, за богоподобна унищожителна мощ се настаняваше в уморения му мозък... а с него и горчивата мисъл, че е използвал тази мощ глупаво и тромаво.

Погледна отново таблото пред себе си. Минали бяха два часа, откакто „Гръм“ бе напуснал бойното поле, и разстоянието се беше увеличило на шестнайсет и половина светлинни минути. Уъркман твърдеше, че ракетна установка двайсет-едно ще е на линия след половин час, но времето минаваше, а Симондс ясно си даваше сметка, че е позволил на Харингтън да диктува правилата на сражението. Разполагаше поне с два дни, преди да пристигнат евентуалните мантикорски подкрепления, но онази проклета жена упорито стоеше на пътя му към Грейсън, а той й беше позволил да му изгуби ценни часове, време, в което можеше да е приключил с Божието дело.

Стига толкова. Стана и отиде при тактическия екип. Аш прекъсна дискусията с помощниците си и вдигна глава да го погледне.

— Е, лейтенант?

— Сър, завършихме анализа. Съжалявам, че ни отне толкова време, но...

— Остави това, лейтенант. — Думите прозвучаха по-грубо от предвиденото и Симондс се опита да ги смекчи с усмивка. Знаеше, че Аш и хората му са уморени почти колкото него, а и анализът ги беше изтощил допълнително, защото се налагаше непрекъснато да правят справки с наръчниците. Това беше една от причините Симондс да се примири със загубата на време в опит да надхитри Харингтън. Не беше хранил големи надежди, че опитът му ще успее, но категорично не смяташе да влезе в ново сражение с нея, преди Аш да е анализирал и осмислил наученото при първия сблъсък.

— Разбирам трудностите — каза Симондс по-меко. — Просто ми кажи какво научихте.

— Да, сър. — Аш си пое дъх и сведе поглед към електронния си тефтер. — Сър, макар ракетите им да са по-малки, проникващата им способност и особено електрониката са по-добри от нашите. Програмирахме огневия си контрол да компенсира онези електронни техники, които успяхме да идентифицираме. Сигурен съм, че имат в запас трикове, които още не сме видели, но повечето от останалите успяхме да елиминираме. В отбранителен план примамките и заглушителите им са много добри, но в антиракетите и лазерния преграден огън ни превъзхождат минимално, а ние успяхме да съберем достатъчно данни за излъчванията на примамките им и настроихме ракетите си да ги пренебрегват. Мисля, че при следващото сражение ще успеем да компенсираме в голяма степен това им превъзходство.

— Браво, лейтенант. А нашата отбрана?

— Меч Симондс, ние просто нямаме достатъчно опит със системите на кораба и затова не можем да ги използваме пълноценно в команден режим. Съжалявам, сър, но това е истината. — Помощниците на Аш гледаха съсредоточено в ръцете или в таблата си, но Симондс се задоволи да кимне мълчаливо. Лейтенантът продължи: — Както казах, настроихме системите да пренебрегват фалшивите излъчвания и преработихме софтуера така, че да екстраполира от нашия анализ на направеното до момента. В допълнение въведох пакети от системи за заглушаване и примамки, които компютърът да използва автоматично. Този метод няма да е толкова гъвкав, колкото ако разполагахме с опитен тактически екип, сър, но като извадим човешкия елемент от веригата за вземане на решения, поне ще спечелим време и ще повишим ефективността на отбраната си.

На лейтенанта явно му беше неприятно да признае последното, но въпреки това срещна погледа на Симондс, без да трепне.

— Разбирам. — Мечът се разкърши. Гърбът го болеше ужасно. Погледна през рамо. — Внесохте ли последните промени в курса, астронавигатор?

— Да, сър.

— Хайде да завием тогава. — Обърна се и дари Аш с бащинска усмивка. — Ще имате шанс да ни демонстрирате плодовете на своя труд, лейтенант.

— Връщат се, капитане.

Хонър остави какаото си във вдлъбнатината за чаши на облегалката на креслото си, вдигна вежда към Кардонес, после се загледа в контролния монитор пред себе си. „Саладин“ беше увеличил дистанцията до почти триста милиона километра, но сега се връщаше към „Безстрашен“ с обратно ускорение от четири-точка-шест километра в секунда на квадрат.

— Какво ли е намислил този път, госпожо?

— През последните няколко часа сигурно е размишлявал върху предишното сражение, Анди. Ако се връща за ново, сигурно си мисли, че е разбрал грешките си.

— Значи смятате, че ще се приближи в обсег за енергийна стрелба?

— На негово място бих го направила, но нали знаеш онази поговорка за най-добрия дуелист на света? — Вензелос я погледна озадачено и тя се усмихна. — Най-добрият дуелист на света не се бои от втория най-добър, а от най-лошия дуелист на света, защото идиотът е непредвидим.

Първият помощник кимна, че разбира, а Хонър включи връзката си с „Трубадур“. Отвори уста, но Маккиън се ухили и поклати глава.

— Чух ви какво си говорихте с Анди, госпожо, и ми се ще да грешахте. За жалост сте права.

— Капитанът на „Саладин“ най-вероятно се е поучил от грешките си, Алистър. Ако е така, предполагам, че този път ще съсредоточи огъня си само върху един от нашите кораби.

— Да, госпожо. — Маккиън не каза нищо друго, но и двамата знаеха коя е логичната мишена на „Саладин“. „Трубадур“ беше много по-уязвим от „Безстрашен“, а като унищожеше него, „Саладин“ щеше да елиминира една четвърт от ракетните установки на Хонър.

— Стой близо до нас. Каквото и да е намислил, ще започне с ракетен обстрел и искам „Трубадур“ да е във вътрешния периметър на нашия преграден огън.

— Слушам.

— Раф — обърна се тя към Кардонес, — извикай лейтенант Харис да те смени, а ти и Каръл идете да си починете. Ти също, старши сержант Килиан — добави тя, поглеждайки към пилота. — Имаме четири до пет часа преди ракетния обсег и искам тримата да сте си починали преди това.

Меч Симондс потъна тежко в меката тапицерия на командното си кресло.

Част от него искаше да нагазят в дълбокото, да се счепкат с враговете и да ги унищожат веднъж и завинаги, но за това се искаше кураж, който Симондс не притежаваше. При първото сражение Харингтън беше ударила „Гръм“ сериозно. Симондс предпочиташе да не бърза, поне докато Аш не завършеше всички настройки на отбранителната им система, затова беше наредил да убият скоростта на приближаване и да се задържат и този път по външния периметър на ракетния обсег, вместо да се гмурне прибързано в битка.

Харингтън беше извършила маневри, които допълнително увеличаваха времето на приближаване, и сега Симондс скърцаше със зъби, изнервен до крайност от проточилото се напрежение. Харингтън го разиграваше вече четиринайсет часа, а той не беше напускал мостика на „Гръм“ от четирийсет и пет, ако не се брояха няколко неспокойни дремки от по час-два. Стомахът му се бунтуваше от киселини и твърде много кафе. Нямахше търпение всичко това да свърши.

— Наистина захожда за ракетен обстрел.

Рафаел Кардонес току-що беше застъпил отново на смяна и въпреки собственото си напрежение — или тъкмо заради него — Хонър едва не се изкиска на отвращението в гласа му.

— Бъдете благодарни, хора — каза вместо това. — Щом той иска да стои далеч от енергийния обсег, аз нямам нищо против.

— Знам, капитане. Просто... — Кардонес се наведе над таблото си да разгледа последните данни, а Хонър погледна с усмивка гърба му и поклати глава. — Ще навлезе в обсег след десет минути — докладва Кардонес. — Скоростта на приближаване ще е спаднала до четиристотин километра в секунда.

— Екипите на ракетните установки да се приведат в готовност, лейтенант — нареди Хонър.

Дистанцията падна до шест-точка-осем милиона километра и „Божи гръм“ изстреля срещу враговете си ракети, чиито бордови компютри бяха натъпкани с тактическите подобрения, които Аш беше успял да измисли. Този път залповете следваха през минимален интервал — вторият последва първия само с петнайсет секунди забавяне, после излетяха трети и четвърти. Общо двеста и шестнайсет ракети литнаха в космоса, преди онези от първия залп да навлязат в атакуващ обхват, и мантикорските батареи побързаха да ги посрещнат.

— Стрелят по „Трубадур“ — каза напрегнато Кардонес и Хонър стисна облегалките на креслото си.

— Янки-3, Алистър.

— Слушам, госпожо. Преминавам към Янки-3. — Гласът на Маккиън беше спокоен, почти механичен.

— Старши сержант, преминете към Янки-3 — продължи Хонър.

„Безстрашен“ намали и се завъртя „нагоре“ към „Саладин“. „Трубадур“ се плъзна край него, възможно най-близо, за да скрие в някаква степен сигнатурата на излъчванията си зад по-големия кораб, без да блокира огневите му линии. Доста хладнокръвие се изискваше за тази маневра — да постави по-якия страничен щит на крайцера между „Трубадур“ и врага, но „Саладин“ имаше подробни данни и за двата кораба. Едва ли ракетите му щяха да се объркат и да завият към

„Безстрашен“, а и щеше да мине още доста време, преди двигателите им да угаснат.

— Ракетна отбрана Делта.

— Слушам, госпожо. Преминавам към план Делта. — Гласът на Уолкот бе спокоен и хладен. „Браво на момичето“, помисли си с гордост Хонър.

Уви, приятното чувство изчезна веднага щом Хонър погледна таблото пред себе си и видя масирания ракетен обстрел на масадците. „Саладин“ разполагаше с огромно количество муниции и го използваше безмилостно. На Хонър много ѝ се искаше да отвърне подобаващо, защото „Безстрашен“ беше оборудван с новите установки модел 7Б с цикъл на стрелба единайсет секунди. Можеше да изстрелва с двайсет процента повече ракети от „Саладин“, но запасът ѝ беше ограничен, а разстоянието — твърде голямо.

Хищна усмивка разтегли устните на Меч Симондс. Усилията на Аш очевидно се отплащаха. Примамките на Харингтън не бяха и наполовина толкова ефективни, както при първото сражение, а след като прехвърлиха координирането на отбраната към главния компютър, Аш и хората му реагираха далеч по-бързо на другите ѝ отбранителни мерки.

Стотици ракети летяха към мантикорските кораби и дори от това разстояние Симондс усещаше на какво напрежение подлагат отбраната на Харингтън. Седем ракети от първи залп преминаха през антиракетите и макар лазерите да ги спряха в последния момент, краткият интервал между залповете скъсяваше времето за реакция при всяка следваща вълна.

Той откъсна очи от дисплея да погледне данните за ракетната отбрана и настроението му се подобри още повече. Програмите, които беше подготвил Аш, се справяха много по-добре от очакваното. Десет от приближаващите се ракети изгубиха целта си и завиха към примамките на „Гръм“, а антиракетите и лазерите лесно се справиха с шестте, които останаха на първоначалния си курс.

Минаха пет минути. После шест. Осем. Десет. Незнайно как Каролин Уолкот спираше всяка ракета, която „Саладин“ изстрелваше насреща ѝ, но врагът се адаптираше към отбранителната електроника на „Безстрашен“ много по-бързо отпреди. Стреляше много по-точно и по-масирано — и не бързаше да бяга. Кардонес беше успял да удари бойния крайцер веднъж, после втори и трети път, но въпреки нараняванията си „Саладин“ продължаваше да скъсява разстоянието.

Когато поредната ракета удари кораба му, Матю Симондс изруга, но само миг по-късно кървясалите му очи светнаха, защото откъм тактическия екип изригна вик на триумф.

Рентгеновият лазер се впи дълбоко в небронирания корпус на кораба на Нейно величество „Трубадур“ и той изплю отломки и атмосфера. Обшивката му се огъваше и разкъсваше, цяла ракетна установка се изпари заедно с екипа си, разпищяха се сирени за загуба на налягане. Разрушителят се втурна напред, повлякъл опашка от въздух, и оцелелите му установки изстреляха ракетен залп към гигантския противник.

Когато лазерът се впи в „Трубадур“, Хонър примижа. Уви, „Саладин“ наистина се беше поучил от фалстарта си, дори по-добре от очакваното. Електронното му противодействие сработваше много по-ефикасно, по-тежките и многобройни станции за преграден огън елиминираха вражеските ракети със стряскащ коефициент на полезно действие, а всяко негово попадение нанасяше много по-сериозни щети от ракетите, които пробиваха собствената му отбрана.

Трябваше по-рано да даде зелена светлина на Раф. Трябваше да тръгне след „Саладин“ преди неопитният екипаж на големия кораб да пренастрои оръжията си, трябваше по-рано да се вслуша в собствените си подозрения. Имаше и друго, каза си безмилостно тя — допуснала бе решението ѝ да се повлияе не само от необходимостта корабите ѝ да стоят между „Саладин“ и Грейсън, а и от собственото си желание да живее.

Прехапа устна, когато поредната масадска ракета бе прихваната буквално секунда преди да се вреже в „Трубадур“. Пропуснала бе шанса си да унищожи „Саладин“ и сега много от хората ѝ щяха да загинат заради този неин провал.

— Вижте! Вижте!!! — извика някой откъм дъното на мостика.

Меч Симондс се завъртя с креслото си да смърми нарушителя на дисциплината. Не беше достатъчно ядосан обаче — самият той беше видял как още две ракети минават през всичко, което кучката хвърляше срещу тях.

— Преки попадения в девета ракетна установка и шести лазер, капитане! — докладва лейтенант Къмингс. — Няма оцелели и в двата отсека, имаме тежки загуби в центъра за проследяване и в бойния информационен център.

Алистър Маккиън тръсна глава като боксьор, получил силно кроше. Прах танцуваше във въздуха, вонята на горяща изолация и плът беше стигнала до мостика преди вентилационната връзка с информационния център да се затвори, чуваше се как мнозина повръщат.

— Бета-15 е извън строя, капитане! — докладва Къмингс.

Маккиън затвори очи. Болка стягаше гърдите му. Пауза, после чу гласа на главния инженер:

— Капитане, губя щита ляво на борд зад четирийсет и втора рама.

— Завърти ни, пилот! — викна Маккиън и „Трубадур“ се люшна рязко, отдалечавайки разкъсания си щит от пътя на ракетите. — Огън с батареите дясно на борд!

При поредното попадение на вражеска ракета „Божи гръм“ се люшна, но Матю Симондс не се притесни: бе изпълнен с чувство за богоподобна мощ и неуязвимост. Корабът му беше изгубил два лазера,

един радар, още два притеглящи лъча и още една ракетна установка — само толкова, а сензорите му предаваха картина от разкъсаната обшивка и опашката от отломки зад вражеския разрушител. „Саладин“ изстреля нов залп, мъжете на мостика бяха опиянени от успеха, а Симондс се усети, че удря с юмруци по облегалките на креслото си, насърчавайки ракетите към целта им.

Пот капеше от челото на Рафаел Кардонес и падаше по таблото му. Бойните електронни системи на „Саладин“ реагираха с невероятна скорост, а преградният огън на бойния крайцер четеше без проблеми електрониката на собствените му ракети.

Усещаше напрежението на Уолкот, приведена над съседното табло и разкъсваща вниманието си между безбройните сякаш ракети, които пробиваха отбраната ѝ, втурнали се към ранения „Трубадур“, но нямаше време за това. Неговата задача беше да намери пролука в бронята на „Саладин“. Пролука, която *трябваше* да открие!

— Исусе Хри...

Гласът на лейтенант Къмингс внезапно секна. След частица от секундата първи синтезен генератор премина към аварийно изключване и разрушителят увисна за миг, преди втори синтезен генератор да поеме пълния товар.

Докладите от центъра за контрол на щетите спряха. Не беше останал никой, който да докладва.

— Бърз огън от всички установки!

Хонър не отделяше поглед от комуникационната си връзка с „Трубадур“. Живата половина на лицето ѝ се изопна до болка, като чу пороя от доклади за щети, който заля мостика на Алистър. Мунициите ѝ бяха малко, но сега най-важното беше да отклони огъня на „Саладин“ от „Трубадур“, преди да е станало твърде...

Връзката изведнъж прекъсна. Хонър обърна поглед към визуалния дисплей и изстина. „Трубадур“ се прекърши като суха съчка и цялата му задна третина избухна като слънце.

Целият мостик на „Гръм“ ликуваше. Матю Симондс удряше по облегалките на креслото си и ревеше триумфално.

Погледна към таблото пред себе си и към единствения безбожнически кораб, останал между него и Изменниците. Лицето му беше разкривено и грозно от нуждата да убива и мачка. Но въпреки изпълнителата го жажда за кръв Мечът забеляза усиливащия се огън на „Безстрашен“. „Гръм“ се люшна и сирените се разпищяха отново. Този път Симондс изръмжа от бяс, защото поредното попадение беше унищожило две от собствените му установки.

— Убий кучката, Аш!

Беше ред на „Безстрашен“.

Сирените за повреда писнаха пронизително, когато първият залп на масадския кораб ги настигна. Хонър откъсна мислите си от ужаса и болката, връхлетели я след смъртта на „Трубадур“. Не можеше да мисли за това сега, нямаше правото да страда за приятелите, които току-що беше изгубила.

— Хотел-8, пилот! — нареди тя. Сопрановият ѝ глас прозвуча странно и чуждо, сякаш принадлежеше на друга жена, жена, която не се раздираше от мъка и себенавист.

— Изгубихме контролните пътеки към задния пръстен, капитане! — докладва командир Хигинс от центъра за контрол. — Паднахме на две-шейсет g!

— Импулсните двигатели ми трябват, Джеймс.

— Ще се опитам да отстраня повредата, но попадението е в рама 3–12. Само прокарането на заместващ кабел ще отнеме най-малко час.

„Безстрашен“ трепна отново, когато лазер потъна дълбоко в корпуса му.

— Директно попадение в комуникационния център! — Гласът на лейтенант Метцингер прозвуча пискливо, отчаяно. — Никой от хората ми не е оцелял, капитане. Нито един!

„Гръм“ се люшна от две нови попадения и Симондс изпсува. Ракетите прииждаха толкова бързо и нагъсто, че дори компютърно управляваният преграден огън не успяваше да ги прихване всичките, но той засипваше Харингтън със същия бяс, а неговият кораб беше много по-устойчив. Индикатор примигна в ъгълчето на таблото му — импулсният клин на „Безстрашен“ беше угаснал за миг — и очите на Симондс блеснаха.

— Ускорение на максимум! — ревна той. — Скъсете дистанцията. Ще довършим тая кучка с енергиен огън!

„Безстрашен“ залитна отново, когато поредната лазерна глава убягна на мичман Уолкот. Новата доза рентгенови лъчи помете още две ракетни установки и Рафаел Кардонес усети вкуса на отчаянието. Удряше копелетата с не по-малък успех, отколкото те удряха „Безстрашен“, но бойният крайцер беше толкова корав, че сякаш изобщо не забелязваше ракетите му, а самият той беше останал само с девет установки.

А после изведнъж застина, втренчен в данните на екрана си. Не можеше да е вярно! Само идиот би използвал бойната си електроника по този начин. Но ако Харингтън беше права за това кой управлява бойния крайцер...

Анализът излезе и Кардонес сви устни. Системите за електронно противодействие на „Саладин“ се управляваха от компютър. Нямаше друго обяснение, а и битката вече траеше достатъчно дълго, та сензорите му да разпознаят модела им на поведение. Бойният крайцер въртеше сложен план на електронно противодействие през интервали от четиристотин секунди... но при всеки нов цикъл започваше от същата начална точка!

Нямаше време да го обсъди с капитана. Светкавично въведе промени в настройките, осъвремени проникващия профил на своите ракети... и блокира офанзивната стрелба. Глъч изпълни мостика, когато огънят на „Безстрашен“ внезапно спря. Кардонес не чуваше нищо. Не отделяше поглед от часовника, следеше секундите... после натисна бутона за стрелба до дъно.

Когато „Безстрашен“ неочаквано прекрати стрелбата си, Симондс се намръщи. Минаха петнайсет секунди без мантикорският кораб да изстреля и една ракета, после двајсет. Двајсет и пет. Симондс вдиша дълбоко да извика от радост, но само изпсува разочаровано, когато батареите на „Безстрашен“ се върнаха към живот.

Девет ракети се устремиха през космоса и компютрите на „Божи гръм“ примигнаха в кибернетична изненада при вида на нетрадиционния им заход. Идваха в плътна група, самоубийствена тактика срещу модерния преграден огън на „Саладин“... само дето водещите три ракети носеха на борда си електронни системи за противодействие и нищо друго. Заглушителите им виеха, заслепяваха всички активни и пасивни сензорни системи и създаваха солидна стена от интерференция. Нито „Гръм“, нито останалите мантикорски ракети от залпа можеха да „видят“ нещо през тази стена. Ако човек управляваше системата, сигурно би се зачудил защо „Безстрашен“ доброволно заслепява собствените си ракети, но компютрите видяха единичен заглушаващ източник и го прихванаха само с две антиракети.

Една от водещите ракети угасна, но останалите оцеляха и се пръснаха, силата и формата на излъчванията им варираха, обърквайки втория залп от антиракети на „Гръм“. Ракетите-заглушители се втурнаха напред, после внезапно завиха нагоре и встрани — и направиха път на другите шест от групата.

Лазерите от системата за преграден огън се завъртяха трескаво и удариха като змии: изплюха снопове насочена светлина, когато компютрите най-сетне разпознаха заплахата, но глушителите бяха скривали ракетите до последния възможен момент, а атакуващите ракети знаеха *точно* какво търсят. Една от шестте беше свалена, после още една, но оцелелият квартет продължи по курса си и таблото на лейтенант Аш нададе предупредителен вой.

Лейтенантът завъртя ужасено глава. Разполагаше с по-малко от секунда да съобрази, че незнайно как *тези* ракети бяха програмирани да *използват* неговите бойни електронни системи все едно примамките му са маяци, а не средство за отбрана... а после ракетите се забиха устремно в мишената си.

Две избухнаха в огнени кълба, които разтърсиха „Гръм“ от носа до кърмата, когато седемдесет и осем тонните им „чукове“ се стовариха върху страничния щит на бойния крайцер. Тези две бяха зрелищни, но безвредни, за разлика от сестрите си, чиито проникващи системи изпълниха задачата си като по учебник.

При поредното попадение, което унищожи още две от ракетните установки, „Безстрашен“ се разтrese, но в следващия миг някой нададе оглушителен триумфален рев. Хонър се втренчи в контролния си монитор. Не беше възможно! Никой не можеше да прокара старомодни ядрени бойни глави през отбраната на модерен боен кораб! Но ето че Раф Кардонес го беше направил. Бог знае как, но го беше направил!

Попаденията обаче не бяха директни. Импулсният клин на „Саладин“ примигваше, докато бойният крайцер се измъкваше със залитане от огнените кълба, облаци от атмосфера и изпарени метални сплави проточваха опашка от унищожения ляв страничен щит, но корабът още беше жив и се завърташе трескаво да подложи горния си клин срещу новите ракети, които прииждаха към него. Клинт му се стабилизира, тягата му премина на максимален режим, а векторът му се отклони рязко, отдалечавайки бойния крайцер от „Безстрашен“.

„Саладин“ ускоряваше лудешки, бягаше от тежко ранения си противник, а корабът на Нейно величество „Безстрашен“ не беше в състояние да го преследва.

34.

Два тежко пострадали звездолета се движеха в дъга около Звездата на Елцин, а екипажите им трескаво се опитваха да отстранят повредите. Медицинските екипи водеха своя битка с физическите наранявания на екипажите, а всички оцелели знаеха, че следващият сблъсък ще е последен.

Хонър Харингтън слушаше докладите и се опитваше да скрие отчаянието си. Комуникационният център на „Безстрашен“ вече не съществуваше, което я правеше глуха и няма; имаше и достатъчно лоши новини от другите сектори на кораба.

Една четвърт от хората ѝ бяха мъртви или ранени, а командир Брентуърт най-после си беше намерил работа. Грейсънският офицер координираше отстраняването на повредите от мостика, така че лейтенант Олгуд, главният помощник на старши лейтенант Хигинс, да се заеме с други, по-важни неща.

Целият заден импулсен пръстен на „Безстрашен“ беше извън строя, а батареята дясно на борд беше сведена до един-единствен грейзър и осем ракетни установки. По-лошо, заради комбинацията от повредени муниции и седемте минути стрелба в максимално ускорен режим бяха останали с по-малко от сто ракети, а сензорите на кораба бяха пострадали жестоко. Главният радар функционираше зле, унищожени бяха и двете вторични системи за огневи контрол, както и две трети от пасивните сензори. Хонър все още можеше да види врага, но максималното ѝ ускорение беше едва една трета от това на „Саладин“, поне докато облечените във вакуумни костюми инженери на Хигинс не възстановяха задния импулсен пръстен (ако изобщо успееха), а дори тогава трудно би надхвърлила ускорение от две-точка-осем километра в секунда, защото твърде много модули бяха загубени безвъзвратно. Ако капитанът на бойния крайцер знаеше и половината от това, лесно щеше да се изтегли и да ѝ избяга. Вече беше увеличил дистанцията на почти деветдесет-четири милиона километра. Ако я увеличиеше с още две светлинни минути, Хонър дори не би могла да го

намери, та какво оставаше да се бие с него, особено без „Трубадур“, който да ѝ препредава данните от разузнавателните сонди.

При тази мисъл агонията стегна отново стомаха ѝ и тя я прогони гневно. Нямахше време за нея, макар че колкото и да се опитваше, не можеше да забрави за тристата мъже и жени на борда на „Трубадур“. Едва ли много от тях бяха оцелели.

Но благодарение на Раф „Саладин“ също беше пострадал зле, напомни си тя. Може би достатъчно зле. Ако повредите бяха достатъчно големи, масадците, въпреки фанатизма си, може би щяха да се оттеглят. А ако не, „Безстрашен“ вече нямаше ресурсите да спре „Саладин“.

Меч Симондс седеше неподвижно, докато медикът стягаше последния шев на челото му, после махна с ръка да откаже обезболяващото. Медикът се оттегли, без да спори, защото си имаше предостатъчно работа другаде — на борда на „Божи гръм“ имаше повече от хиляда и двеста мъртви, две трети от тях войници, които се бяха качили на кораба без вакуумни костюми.

Симондс докосна грозната рана на челото си. Знаеше, че е извадил късмет — само бе изгубил съзнание за кратко, — но не се чувстваше късметлия. Главата го болеше ужасно и макар че не винеше първия си помощник за решението да бие отбой, ситуацията, която беше заварил, когато дойде в съзнание, никак не му харесваше.

Стисна челюсти, когато последните доклади се появиха на екрана му. Бронята на „Гръм“ и противорадиационният щит бяха опазили живота му, но батареята ляво на борд беше сведена до пет лазера и шест ракетни установки, от които половината можеха да се управляват само ръчно. Максималното му ускорение беше спаднало до двайсет и един процента от нормалното, гравитационните му сензори и половината от останалите — включително всички ляво на борд — бяха извън строя, а докладът на Уъркман за генераторите на страничния щит не звучаха оптимистично. „Гръм“ не беше съвсем оголен отляво, но разпределението на оцелелите генератори щеше да отслаби страничните щитове до една трета от устойчивостта им, а противорадиационните щитове бяха повредени безнадеждно.

Немислимо бе да изложи левия си борд на вражески огън... но въоръжението и огневият контрол на десния бяха непокътнати.

Докосна отново шевовете на челото си. Въпреки изтощението разсъждаваше ясно и хладнокръвно. Кучката още беше жива и все така упорито отхвърляше Божията воля. И го беше наранила. Но и той я беше наранил... проверил беше профила на крайцерите клас „Звезден рицар“ в хейвънските архиви и знаеше, че мунициите ѝ са на привършване.

Загледа се отново в екрана. Омразата се събра на ледена топка в гърдите му, като видя как кучката все така се влачи между него и Грейсън. Не знаеше как успява да следи всеки негов ход, а и вече не го интересуваше. Той беше Божи воин. Дългът му беше ясен и той най-сетне и с огромно облекчение захвърли настрана всичко, което го отклоняваше от крайната цел, и прегърна дълга си.

— След колко време ще възстановите левия страничен щит?

— След четирийсет минути, сър — отвърна Уъркман.

— Астронавигатор, изчисли курс по права линия към Грейсън — заповяда Мечът.

— Променя курса си, капитане.

Хонър вдигна рязко поглед към Кардонес и кръвта ѝ изстина. Капитанът на „Саладин“ явно беше стигнал до решение. Вече не маневрираше, за да запази дистанцията си пред „Безстрашен“. Вместо това беше поел право към Грейсън и намеренията му бяха очевидни. Предизвикваше я.

Хонър поседя неподвижно още миг, умът ѝ търсеше отговор, но отговор нямаше.

— Свържи ме с командир Хигинс, Марк — тихо каза тя.

— Да, госпожо — отговори Брентуърт. Кратка пауза, после Хонър чу напрегнат глас по интеркома.

— Хигинс слуша.

— Джеймс, тук капитанът. Още колко време ти трябва за контролните тестове?

— Десетина минути, госпожо. Може и по-малко.

— Трябва ми веднага — каза безстрастно Хонър. — „Саладин“ се връща.

Мълчание, после главният инженер отвърна със също толкова безстрастен тон:

— Разбрано, госпожо. Ще направя каквото мога.

Хонър завъртя креслото си към Стивън Дюморн.

— Да приемем, че задният импулсен двигател — каквото е останало от модулите му — възстанови работата си след десет минути. Къде бихме могли да пресрещнем „Саладин“?

— При това положение можем да ги пресрещнем при нулев обхват на едно-пет-два милиона километра от планетата след малко повече от едно-пет-седем минути, госпожо. Скоростта ни при пресрещането ще е две-шест-нула-шест-осем километра в секунда. — Изкашля се. — Ще навлезем в ракетен обхват единайсет минути преди срещата.

— Разбрано. — Преряза я през сърцето при мисълта за онова, което щеше да причини на хората си. Те заслужаваха нещо много по-добро, но тя не можеше да им го даде.

— Насочи кораба по новия курс, Стив — каза тя. — Старши сержант Килиан, искам да държиш долния ни клин към бойния крайцер.

— Слушам, госпожо.

„Безстрашен“ започна да завива, а Хонър се обърна към Кардонес.

— Би трябвало да виждаме добре „Саладин“ с долния си радар, Раф, но трудно ще следим ракетите през ивиците повишена гравитация на клина.

Кардонес кимна. По очите му личеше, че разбира, но все пак Хонър сметна, че трябва да го изрече на глас:

— Смятам да стоим с корем към „Саладин“ през цялото време. Нямаме муниции да го спрем с далечна стрелба, затова ще трябва да се приближим за бой от упор, освен ако по някаква причина „Саладин“ не бие отбой. Подготви огневия план, като имаш предвид, че ще завъртя енергийните батареи ляво на борд при дистанция от двайсет хиляди километра.

Кардонес кимна мълчаливо, но някой друг в помещението ахна. Двайсет хиляди километра разстояние не бяха обсег за енергийна стрелба. Бяха самоубийство.

— „Саладин“ няма да знае кога смятаме да се завъртим — продължи Хонър със същия спокоен глас. — Това би трябвало да ни осигури първия залп, а при такова разстояние страничните му щитове ще са безполезни. — Задържа погледа на Кардонес и каза много тихо: — Разчитам на теб, Раф. Прихвани целта и не спирай да стреляш, каквото и да стане.

Грозна усмивка разкривяваше лицето на Матю Симондс.

Корабът му ускоряваше към Грейсън. Дотук със сложните маневри. Харингтън все още се намираше на по-късата вътрешна писта и можеше да го пресрещне, но този път сблъсъкът щеше да е по неговите правила, а не по нейните. Компютрите вече бяха изчислили мястото на срещата според настоящия ѝ вектор. Срещата щеше да се състои на сто петдесет и два милиона километра от планетата, но „Безстрашен“ изобщо нямаше да стигне дотам.

— Анди.

— Да, госпожо?

— Иди в спомагателния огневи контрол. Вземи и Харис и му разясни в детайли огневия план на Раф.

Венизелос сви устни, но все пак кимна.

— Разбрано, капитане. — Поколеба се за миг, после ѝ протегна ръка. Хонър я стисна, той кимна отново и тръгна към асансьора.

Бойните кораби се движеха по сближаващи се вектори и в движението им се долавяше неотвратимост. Предизвикателството беше отправено и прието. Щяха да се срещнат и един от тях щеше да загине. Друг изход не съществуваше и всички бяха наясно с това.

— Сто минути до срещата, сър — докладва астронавигаторът и Симондс погледна тактическия си офицер.

— Ако продължи да се придвижва зад защитата на клина си, няма как да отбележим попадение, докато не се завърти, за да стреля,

сър — каза Аш.

— Просто се постарай, лейтенант.

Симондс впери поглед в дисплея и червената точка на вражеския кораб. Имаше силно предчувствие, което граничеше със свръхестествена увереност. Харингтън нямаше да се завърти за дуел с ракети. Щеше да скъси дистанцията за енергийна престрелка. Смел ход, който заслужаваше уважение, неохотно призна пред себе си Мечът. При сблъсък от упор корабът ѝ нямаше да оцелее, но успееше ли да стреля, щеше да нанесе на „Гръм“ тежки щети. Симондс го знаеше и го приемаше, защото колкото и тежки да бяха щетите му, „Гръм“ щеше да оцелее и да атакува Грейсън. Симондс знаеше и това.

Бог не би допуснал друг изход.

Нито един от осакатените и наполовина ослепени кораби не разполагаше със средство да види отвъд противника си. Затова никой от тях не видя разгърнатата формация от сигнатури, когато шестнайсет бойни крайцера и техните ескорти се появиха внезапно след преход от хиперпространството на 23,76 светлинни минути от Звездата на Елцин.

— Ето ги — каза капитан Едуардс. — Имаме две ясни импулсни сигнатури. Това е бойният крайцер на три-едно-четири. Този на три-две-четири трябва да е „Безстрашен“. Няма следа от „Трубадур“.

— Разбрано. — Хамиш Александър се постара да скрие чувствата си. Щом „Уверен“ не засичаше сигнатурата на „Трубадур“, значи разрушителят беше загинал. Което не би трябвало да го изненадва. По целия път дотук бе живял с мисълта, че най-вероятно са закъснели, въпреки рисковете, които бе поел, издувайки хиперпространствените генератори почти до максимум. Сега знаеше, че все пак са пристигнали навреме и чувство на екзалтация се бореше за надмощие с удара от загубата на разрушителя.

Беше разгърнал флотилията си по дивизии, разделяйки корабите си на четири групи, които да преминат в нормалното пространство откъм страната на Грейсън, така че да си осигури максималното възможно покритие, а самият преход беше осъществен по съкратената

процедура. Някой още повръщаше на мостика, но аварийният преход му беше позволил да съхрани висока скорост и толкова по-добре.

Дивизията на „Уверен“ се беше озовала на позиция, при която Грейсън се намираше по средата между корабите и слънцето, покривайки най-важния участък от полукръга, а векторите на таблото пред него разказваха красноречиво собствената си история. Дивизията на Александър не просто беше изпреварила двата бойни кораба, но стоеше на пътя им към планетата. Това му осигуряваше ефективна скорост на приближаване от почти двайсет хиляди километра в секунда, а разстоянието до „Саладин“ беше едва дванайсет светлинни минути, което означаваше, че „Уверен“ ще пресече курса му на пет-точка-шест светлинни минути от орбитата на Грейсън... и ще навлезе в обсег за ракетен обстрел три минути преди това.

Пристигнаха бяха навреме. Въпреки минималните шансове, въпреки загубата на „Трубадур“, бяха пристигнали навреме да спасят Грейсън и „Безстрашен“.

— Не разбирам защо „Саладин“ не се опитва да избяга — измърмори Едуардс. — Едва ли си въобразява, че може да се бие срещу всички ни, милорд!

— Фанатиците не разсъждават като нормалните хора, капитане. — Александър погледна с усмивка капитана на „Уверен“, после отново се загледа в таблото пред себе си. Успя да скрие навреме гримасата си.

Курсът на „Безстрашен“ беше ясна заявка за намеренията на Харингтън. Не че би очаквал нещо друго от офицер с досие като нейното — което само засилваше уважението му към куража ѝ — и той благодари на бог, че вече няма нужда Харингтън да осъществява на практика този свой самоубийствен план.

Погледна Алис Труман. За пръв път, откакто се беше качила на борда на „Уверен“, лицето ѝ изглеждаше относително спокойно. Благодарение на нея мантикорското подкрепление беше пристигнало в системата на Елцин два дни по-рано, а това означаваше, че „Безстрашен“ ще живее.

Но от доклада на Труман Александър знаеше, че гравитационните сензори на крайцера са извън строя, а без „Трубадур“, който да препредава данните от разузнавателните сонди, Харингтън нямаше как да разбере, че корабите му са пристигнали.

Освен ако сам не я уведоми за това. Александър се обърна към свързочния си офицер.

— Запис на съобщение до „Безстрашен“, Хари. „Капитан Харингтън, тук адмирал Бял пристан от кораба на Нейно величество «Уверен». Приближаваме от нула-три-едно с дивизия бойни крайцери 1–8, разстояние дванайсет-точка-пет светлинни минути. Ще навлезем в обсег за стрелба по «Саладин» след приблизително осем-две минути. Оттеглете се и оставете бойния крайцер на нас, капитане. Свършихте своята работа. Бял пристан, край.“

— Записът е готов, адмирале! — каза с широка усмивка лейтенантът.

— Ами изпрати го тогава, Хари. Изпрати го! — каза Александър и се облегна назад със също толкова широка усмивка.

Разстоянието се смалчаваше и Хонър знаеше, че има само един възможен изход. Постарала се бе да свикне с тази мисъл от момента, в който „Саладин“ се отправи по вектор към планетата. Отлично разбираше страха си — и тя, като всички, искаше да живее, и тя, като всички, се страхуваше от смъртта. Но именно заради такива моменти беше облякла униформата, приела бе отговорността и привилегията да служи на своята кралица и на своя народ и нямаше никакво значение, че Грейсън не е мантикорска планета.

— Джойс.

— Да, госпожо?

— Ще ми се да послушаме малко музика, Джойс. — Метцингер примигна изненадано и Хонър се усмихна. — Пусни Седмата на Хамъруел по интеркома.

— Седмата на Хамъруел? Да, госпожо.

Хонър обичаше Хамъруел. Беше роден на Сфинкс като нея и студената величествена красота на родния ѝ дом беше в сърцевината на всичко, което беше написал.

Облегна се в креслото си, когато по интеркома се разляха вълшебните звуци на шедьовъра, написан от най-великия мантикорски композитор.

Отначало хората ѝ се спогледаха озадачено, после изненадата им премина в наслада, провокирана от гласовете на струнните и духовите

инструменти.

Корабът на Нейно величество „Безстрашен“ летеше към своя враг и вълшебните звуци на „Поздрав към пролетта“ летяха с него.

— „Безстрашен“ не се оттегля, милорд — каза капитан Хънтър и Александър се намръщи. Съобщението му трябваше да е стигнало до Харингтън преди пет минути, но курсът ѝ не се беше променил и на йота.

Погледна си часовника. При това разстояние щяха да минат още пет или шест минути, преди отговорът ѝ да стигне до него. Адмиралът обузда нетърпението си.

— Може би се бои, че „Саладин“ ще атакува планетата, ако тя се оттегли предсрочно — каза той, но това прозвуча пожелателно дори в собствените му уши.

— Среща след седем-пет минути — докладва астронавигаторът на Симондс и Мечът кимна.

Хамиш Александър се намръщи още повече. „Уверен“ беше навлязъл в системата на Елцин преди половин час, а курсът на Харингтън все така не се променяше. Капитанът все така летеше към обречената си битка, а в това нямаше никакъв смисъл.

Самият той разполагаше с четири бойни крайцера и дванайсет по-леки кораба и предвид високата им първоначална скорост нямаше начин „Саладин“ да им избяга. Неравностойното съотношение на силите напълно обезсмисляше атаката на Харингтън. Разстоянието все още беше твърде голямо за ракетите на „Саладин“, но не задълго, освен ако Харингтън не се оттеглеше през следващите десетина минути.

— Мили боже! — възкликна тихо Алис Труман и Александър се обърна към нея. Труман беше побеляла като платно, дори устните ѝ се белееха.

— Какво има, командире?

— Тя не знае, че сме тук. — Труман се обърна към него с изопнато лице. — Изобщо не е получила съобщението ви, милорд. Комуникациите ѝ са извън строя.

Александър застина, после бавно кимна. Разбира се. „Трубадур“ го нямаше, а ускорението на „Безстрашен“ беше едва 2,5 километра в секунда на квадрат. Това говореше за тежки поражения в битка, а ако освен гравитационните сензори Харингтън беше загубила и комуникационните си системи...

Обърна се към главния офицер на флотилията.

— Време до ракетен обсег, Байрън?

— Три-девет-точка-шест минути, сър.

— Време до сливането на векторите им?

— Деветнайсет минути — отговори Хънтър.

Александър стисна зъби до болка, болка още по-лоша на фона на предишното облекчение. Двайсет минути. Само миг според стандартите на вселената, но не и според техните собствени. Тези двайсет минути означаваха, че в крайна сметка са закъснели.

С Грейсън всичко щеше да е наред, но корабът на Нейно величество „Безстрашен“ щеше да загине пред очите им.

Вдъхновяващият финал на „Поздрав към пролетта“ стигна до кулминацията си и заглъхна и Хонър вдиша дълбоко. Изправи гръб и погледна Кардонес.

— Време до срещата, Раф? — попита спокойно.

— Осемнайсет минути, капитане. Обсег за ракетна стрелба след шест-точка-пет.

— Добре. — Тя бавно отпусна ръце върху облегалките на креслото си. — Готови за преграден огън.

— Капитан Едуардс!

— Да, милорд? — Гласът на капитана на „Уверен“ беше тих, погледът му — вперен в трагедията, която се разиграваше пред очите им.

— Завъртете дивизията деветдесет градуса дясно на борд. Открийте огън по „Саладин“ веднага.

— Но... — възкликна сацисано Едуардс, но Александър го прекъсна:

— Действайте, капитане!

— Веднага, милорд!

Байрън Хънтър стрелна с поглед адмирала и се изкашля.

— Сър, разстоянието е над сто милиона километра. Няма начин да отбележим попадение при тази...

— Знам каква е дистанцията, Байрън — каза Александър, без да откъсва поглед от дисплея пред себе си, — но само това можем да направим. Може би Харингтън ще засече ракетите ни с радара си — ако ѝ е останал радар. А може сензорите на „Саладин“ също да са понесли щети. Може би бойният крайцер не бяга, защото не знае, че сме тук. Ако засече ракетите ни, може и да промени решението си. А ако остане на курса си, може дори да го уцелим, по дяволите!

Най-после вдигна поглед и командирът на флотилията видя отчаянието в очите му.

— Само това можем да направим — повтори много тихо адмиралът.

Дивизия 17 обърна дясната си батарея и откри огън.

Първите ракети излетяха от гърбуха на „Божи гръм“. Осакатените сензори на „Безстрашен“ ги засякоха със закъснение, на дистанция от едва половин милион километра. Това скъси времето му на реакция до седем секунди, интервал, който изключваше употребата на антиракетни.

Заглушителите и примамките на Кардонес и Уолкот направиха и невъзможното да ослепят и отклонят прииждащите ракети и се справиха по-добре от очакваното — компютрите и хората на „Безстрашен“ бяха научили за офанзивния огневи контрол на противника дори повече, отколкото лейтенант Аш беше научил за техните. Повечето ракети от първия залп, почти три четвърти, изгубиха целта си и се пръснаха, а компютърно насочваните лазерни оръдия се въртяха като хрътки, противопоставяйки отличните си проследяващи системи срещу електрониката на оцелелите лазерни глави.

Снопове насочена светлина отстрелваха мишените с отчаяна скорост, но „Безстрашен“ не можеше да спре всичките и някои

проникнаха през преградния огън. Повечето похабиха убийствената си енергия срещу непроницаемия долен клин на крайцера, но няколко се втурнаха „под“ и „над“ него и атакуваха страничните му щитове. Сирени писнаха отново, мъже и жени загубиха живота си, оръжия се изпариха, но крайцерът се отърси от раните и продължи по зададения курс на приближаване.

На мостика цареше тишина. Хонър Харингтън седеше неподвижно на капитанското си кресло, с изправени рамене, като център на затишие в бурята, и не сваляше поглед от таблото пред себе си.

Още седем минути до срещата.

Матю Симондс изръмжа. „Безстрашен“ упорито се приближаваше през вихрушката от ракети. Седемдесет и две ракети в минута се устремяваха към крайцера, мунициите на „Саладин“ се топяха като пясъчен замък под дъжд, а Харингтън не беше изстреляла и една ракета в отговор. Просто идваше мълчаливо към него и мълчанието ѝ притуряше студени тръпки на страх към коктейла от ярост и изтощение, които замъгляваха мозъка му. Част от ракетите му улучаха целта си — Симондс знаеше, че я улучват! — но Харингтън продължаваше упорито по първоначалния си курс като някаква безчувствена машина, която само смъртта можеше да спре.

Симондс се взираше в яркия индикатор на таблото, гледаше как крайцерът влачи опашка от изтичаща атмосфера и се опитваше да разбере. Та тя беше неверница, беше жена, за бога! Какво я тласкаше напред по този начин?

— Среща след пет минути, капитане.

— Разбрано.

Страхът не хвърляше сянка върху звънкото сопрано на Хонър. „Саладин“ ги обстрелваше вече шест минути, „Безстрашен“ беше понесъл девет попадения, две от които сериозни, а с намаляващата дистанция огънят на бойния крайцер щеше да става все по-точен.

Масиран залп разсече космоса, осемдесет и четири ракети от четири бойни крайцера при основна скорост на приближение от

трийсет хиляди километра в секунда. Последва го втори залп, после трети, но разстоянието беше невъзможно.

Двигателите на ракетите угаснаха три минути и дванайсет-точкатири милиона километра след изстрелването, след като достигнаха крайна скорост от почти сто и шест хиляди километра в секунда. Сега ракетите се носеха напред по балистичен курс, невидими за сензорите на Хашиш Александър, чийто стомах се беше свил на желязна топка. Тринайсет минути бяха минали от изстрелването им. Дори при гигантската си скорост щяха да навлязат в обсега за атака след още четири минути, а шансовете им да ударят целта намаляваха с всяка секунда полетно време.

Два лазерни лъча се забиха в левия борд на „Безстрашен“ и той се люшна.

— Изгубихме шеста ракетна установка и осми лазер, капитане — докладва командир Брентуърт. — Доктор Монтоя докладва, че отсек две-четирийсет е разхерметизиран.

— Прието.

Болка прониза гърдите на Хонър. Отсек две-четирийсет беше превърнат в импровизирана лечебница, която да поеме растящия брой ранени. Молеше се аварийните животоподдържащи джобове на ранените да са спасили част от тях, но дълбоко в себе си знаеше, че повечето са загинали.

Корабът се люшна отново, заляха я нови доклади за поражения и смърт, но броячът на табло то й бавно и сигурно приближаваше нулата. Още само четири минути. „Безстрашен“ трябваше да издържи още само четири минути.

— Среца след три-точка-пет минути — каза хрипливо лейтенант Аш. Симондс кимна и потъна в креслото си, подготви се за ада, който щеше да се отприщи.

— Ракетите навлизат в обсега за атака... *сега!* — докладва отривисто капитан Хънтър.

Индикатор за опасна близост грейна върху таблото на лейтенант Аш, разпищя се предупредителен звънец, а на радарния дисплей цъфнаха безброй червени точки.

Лейтенантът ги зяпна невярващо. Приближаваха с невероятна скорост, а изобщо не би трябвало да са тук. Нямаше начин да са тук!

Но бяха. Прелетели бяха сто милиона километра, а липсата на тяга в двигателите им ги беше направила невидими за оцелелите пасивни сензори на „Божи гръм“. Срещу такива малки цели радарът на Аш имаше максимален обхват от малко над половин милион километра, а при високата им скорост това се равняваше на няма и пет секунди време.

— Ракети на три-пет-две! — извика той и Симондс завъртя глава към допълнителното си табло.

Само пет от ракетите бяха достатъчно близо да атакуват „Гръм“, а и тези пет нямаха тяга, за да променят траекториите си... но „Гръм“ вече два часа се движеше по устойчив курс. Ракетите прелетяха над носа му, преминаха на спомагателна тяга и завъртяха лазерните си глави право към незащитеното гърло на клина му. Миг по-късно всичките пет детонираха едновременно.

„Божи гръм“ се разлюля лудешки, а Матю Симондс побеля от ужас, като видя прииждащите ракети от втория залп.

— Дясно на борд! — изкрещя той.

Пилотът въведе трескаво промените в опит да отклони уязвимия нос на „Гръм“ от новата заплаха и Симондс облекчено си пое дъх.

А после осъзна какво е направил и изкрещя:

— Не! Отменям последната заповед!

— Завива! — извика Раф Кардонес и Хонър изправи гръб в креслото си.

Невъзможно! Нямаше причина да...

— Завърти ляво на борд! Всички батареи, *огън!*

— Огън с предните батареи! — кресна отчаяно Симондс.

Нямаше избор. „Гръм“ реагираше твърде бавно на пилотските команди, а той беше утежнил първоначалната си грешка. По-добре да беше довършил завоя, да се беше завъртял възможно най-бързо около поразения си ляв борд, като едновременно с това се претърколи, за да блокира огъня с горния или долния си клин. Вместо това пилотът беше изпълнил заповедите му, спрял беше завоя и за няколко кратки секунди „Гръм“ увисна с носа си към „Безстрашен“.

Бойният крайцер откри огън с предните си батареи, два мощни лазерни снопа литнаха трескаво към внезапно открилата се мишена. Първият се разсипа безславно в долния клин на „Безстрашен“. „Гръм“ стреля отново, енергиен огън от упор разкъса страничния щит на врага, а при такова минимално разстояние бронираната обшивка беше безполезна. Въздух и отломки се изляха в космоса, ала миг по-късно оцелелият борд на „Безстрашен“ се завъртя към бойния крайцер.

Четири лазера и три много по-мощни грейзъра откриха масиран огън. Симондс нямаше страничен щит, с който да ги спре.

Остана му само миг, в който да осъзнае, че се е оказал недостоеен за своя Бог — корабът на Нейно величество „Безстрашен“ изпрати неговия боен крайцер в небитието.

35.

Поздравителни сирени посрещнаха Хонър Харингтън като тържествени фанфари. Здравото ѝ око се разшири от изненада, а Нимиц застина на рамото ѝ. Адмирал Бял пристан я беше повикал на последна рутинна среща преди Хонър да отведе „Безстрашен“ у дома, но ето че в хангара на „Уверен“ я чакаше и посланик Лангтри. Това беше странно само по себе си, да не говорим за присъствието на другите — адмирал Уесли Матюс, както и самият Бенджамин Мейхю, които също стояха с тях като комитет по посрещане. Хонър козирува официално, изпълнена с подозрения.

Хашиш Александър изчака протектор Мейхю и сър Антъни Лангтри да се настанят, после седна зад бюрото си и впери поглед в жената.

Дървесната ѝ котка очевидно беше на тръни, но самата жена изглеждаше спокойна въпреки изненадата, която несъмнено я глождеше. Адмиралът си спомни първата им среща. И тогава му се стори спокойна — дошла беше на кораба му да докладва за щетите и жертвите и го беше направила с безразличие, което го отврати. Сякаш изобщо не ѝ пукаше, сякаш загиналите хора са били просто част от корабното оборудване, само оръжия, които могат да бъдат използвани и забравени.

Пълната липса на емоционална ангажираност го беше ужасила... но после пристигна доклад, че командир Маккиън незнайно как е успял да спаси стотина от екипажа си в единствения оцелял катер на „Трубадур“ и тогава маската ѝ падна. Капитан Харингтън се беше извърнала в опит да скрие сълзите си, но спазматичното потрепване на раменете я беше издало. Адмиралът бе побързал да застане между нея и останалите от екипажа си, за да опази поне донякъде тайната ѝ. В онзи момент беше разбрал, че Харингтън е специален случай. Че

бронята ѝ от безразличие е толкова дебела, защото болката и скръбта, които крие, са безгранични.

Спомените му се върнаха към друг ден — деня, когато Харингтън бе наблюдавала с безстрастно лице как мъжете, изнасилили и убили пленения екипаж на „Мадригал“, се изправиха пред грейсънския палач. Екзекуцията не ѝ беше доставила удоволствие, но тя я беше изгледала, без да трепне, така както бе водила кораба си през жестокия обстрел на „Саладин“. Направила го беше не заради себе си, а заради хората, които не бяха доживели да го видят, и желязната решителност да види от тяхно име как се въздава правосъдие беше добавила последния щрих към образа на жена, която Александър започваше да уважава дълбоко.

И на която да завивда. Той беше два пъти по-възрастен от нея, направил бе кариера, с която всеки можеше да се гордее, включително току-що приключилата успешна инвазия в системата Ендикот, и въпреки това ѝ завивдаше. Ескадрата ѝ беше разбита и почти напълно унищожена, двата оцелели кораба бяха в ужасно състояние. Деветстотин души под нейно командване бяха загинали, други триста — ранени, и тя никога нямаше да приеме, така както той не би приел на нейно място, че е било неизбежно. Винаги щеше да вярва, че ако е била по-добър капитан, жертвите са щели да бъдат по-малко. Но грешеше, така както той би грешал на нейно място, защото нищо не можеше да омаловажи подвига им — нейния и на нейните хора. Подвиг, който нейните хора бяха извършили заради нея и благодарение на нея.

Адмиралът се изкашля, Харингтън се обърна да го погледне и той за пореден път бе поразен от специфичната привлекателност на лицето ѝ. Привлекателност, която не губеше нищо заради частичната парализа и старовремската пиратска превръзка на окото. Колко ли красива е била преди да получи нараняванията си, зачуди се неволно той.

— Мисля, вече стана очевидно, капитан Харингтън — тихо каза той, — че ви повиках тук за нещо повече от традиционната среща на изпроводак.

— Така ли, сър? — В приятния сопранов глас и леко заваления ѝ говор се долавяше любезен въпрос, но нищо повече.

Адмиралът се усмихна.

— Така. Работата е там, че през последните седмици дипломатическата поща между Грейсън и Мантикора достигна невиждани нива на активност — каза той, вече без усмивка. — Сред другите депеши е имало и едно доста остро писмо от почитаемия Реджиналд Хаузман.

Погледът ѝ дори не трепна.

— Със съжаление трябва да ви информирам, капитане, че лордовете на Адмиралтейството са приложили порицание към личното ви досие. Колкото и да сте били провокирана, а аз съм сигурен, че провокация е имало, това не е повод един офицер на кралицата да нападне физически цивилен представител на Короната. Надявам се, че това няма да повтори.

— И аз се надявам на същото, милорд — каза тя, но тонът ѝ намекваше за нещо съвсем различно от онова, което той имаше предвид. В тона ѝ нямаше арогантност, нито предизвикателство, но нямаше и съжаление за простъпката. Адмиралът се наведе към нея, опрял лакти на бюрото си.

— Искам да ме разберете правилно, капитане — каза тихо той. — Никой не може да постави под съмнение постигнатото от вас в системата на Елцин, а и сред офицерите на кралицата едва ли има и един, който да изпитва съчувствие и симпатия към господин Хаузман. Не за него се тревожа. А за вас.

Нещо се случи в хладнокръвното ѝ кафяво око. Харингтън кривна едва доловимо глава настрани, дървесната котка повтори на свой ред движението и фиксира адмирала с немигащия си зелен поглед.

— Вие сте изключителен офицер — продължи Александър. Тя се изчерви, но не отклони поглед. — Ала страдате от пороците на своите добродетели, капитан Харингтън. Директните действия невинаги са най-добрата политика, а съществуват и граници, които не бива да прекриваме. Преминавате ли ги често, без значение как сте били провокирана, ще сложите сама край на кариерата си. А това би било трагедия, както за вас лично, така и за мантикорския флот. Не допускате да се случи.

Двамата се гледаха още миг в очите, после Харингтън кимна. Съвсем леко.

— Разбирам, милорд — каза със съвсем различен глас.

— Добре. — Александър се облегна назад. — А сега, с риск да опропастя усилията си да ви внуша страх от Бога, следва да ви информирам, че въпреки склонността ви да шамаросвате дипломатите й, Нейно величество е изключително доволна от вас, капитане. Даже, доколкото разбрах, възнамерява лично да ви изкаже признателността си, когато кацнете на Мантикора. Това според мен би трябвало да нулира всякакви, хм, последици от наложеното ви порицание.

Харингтън се изчерви още повече, болезнено почти. Изглеждаше искрено смутена, за пръв път откакто адмиралът я познаваше.

— Трябва да ви информирам също така, че някой си капитан Алфредо Иу, доскоро на служба във флота на Народна република Хейвън, е бил прибран в системата Ендикот и е помолил Короната за политическо убежище. — Харингтън като че ли се стресна и се взря напрегнато в адмирала. Той кимна. — Ще пътува към Мантикора с вас, капитане, и очаквам да се отнасяте към него с уважението, дължимо на чина му.

Тя кимна.

— Това е последното, за което аз трябваше да ви информирам. Ако не греша обаче, протектор Бенджамин също иска да ви каже нещо.

Александър се обърна почтително към протектора на Грейсън и Харингтън последва примера му.

— Съвсем вярно, капитан Харингтън — каза с усмивка Мейхю. — Моята планета никога не би могла да ви се отблагодари докрай за стореното, но всички ние остро съзнаваме дълга си към вас, към хората под ваше командване и към вашето кралство и държим да изразим признателността си по начин, който да се запомни. Във връзка с това и с разрешението на кралица Елизабет ви моля *вие* да подпишете от нейно име предварителния договор за сътрудничество.

Хонър вдиша рязко и усмивката й стана тъжна.

— Ако беше жив, адмирал Курвозиe щеше да положи подписа си — продължи Мейхю. — Убеден съм, че той би искал именно *вие* да го заместите в това, и ви моля да довършите започнатото от него. Ще го направите ли?

— Аз... — започна Хонър, после млъкна и се изкашля. — За мен ще е чест, сър. Огромна чест. Аз... — млъкна отново и поклати глава, неспособна да продължи.

— Благодаря ви — тихо каза Мейхю, после махна с ръка. — Има и два по-дребни въпроса, които да обсъдим. Благодарение на новите си отношения с Мантикора ще имаме ресурса да разширим орбиталните си ферми — и население — с много по-бързи темпове. По моя молба Камарата одобри изграждането на нова ферма на нашия най-южен континент. С ваше позволение бихме искали да я наречем Фермата на Харингтън, а вас да титулуваме за неин Стопанин. Титлата се унаследява, между другото.

Хонър скочи на крака толкова рязко, че Нимиц изгуби равновесие и впи дълбоко нокти в подплатеното рамо на китела ѝ.

— Сър. Протектор Бенджамин... не мога да... тоест вие не можете да... — Заекна, отчаяно търсеше думи, с които да изрази чувствата си. Беше смаяна, не можеше да повярва на ушите си, а и още пазеше спомена как се бяха отнесли с нея грейсънците в началото.

— Моля ви, капитане — прекъсна я Мейхю. — Седнете. — Тя се подчини механично и той се усмихна. — Аз съм прагматичен човек, капитане. И когато ви моля да приемете този пост, мотивът ми не е само един.

— Но аз съм флотски офицер, сър. Имам други задължения и отговорности.

— Наясно съм с това. С ваше позволение смятам да назнача регент, който да се грижи за управлението на вашата ферма, но извън това титлата ви ще бъде съвсем истинска, капитане, а от време на време ще ви бъдат препращани документи за подпис. Елцин и Мантикора не са толкова далеч една от друга все пак, така че се надяваме да ни посещавате често, макар Камарата да си дава сметка, че ще ви е невъзможно лично да управлявате хората си. Но дори да оставим настрана приходите — които ще са значителни след първите няколко години и които Камарата ще се радва да превежда по сметката ви, — има една много по-съществена причина да приемете. Работата е там, че ние се нуждаем от вас.

— *Нуждаете се от мен, сър?*

— Да. През следващите няколко десетилетия Грейсън ще мине през дълбоки промени, не само икономически, а политически и социални. Вие ще сте първата жена в нашата история, която е собственик на земя, но няма да сте последната, и ние се нуждаем от вас като модел за подражание — и като предизвикателство, — докато

се опитваме да включим своите жени пълноценно в живота на грейсънското общество. А ако ми простите откровеността, вашата... вашият твърд характер, както и фактът, че сте се подложили на подмладяваща, терапия, означават, че дълго време ще ни служите като първокласен модел за подражание.

— Но... — Хонър погледна към Лангтри. — Сър Антъни? Това не е ли незаконно според мантикорското законодателство?

— При други обстоятелства би представлявало юридически проблем, да. — Очите на посланика грееха с нескрито удоволствие. — В този случай обаче Нейно величество даде личната си благословия за узаконяването му. Нещо повече, Камарата на лордовете постанови, че в новопридобитото си качество на благородник към суверенен съюзник на Кралството вие имате всички права и привилегии на мантикорска графиня. Ако приемете предложението на протектор Мейхю — а правителството на Нейно величество ви моли много сериозно да обмислите тази чест, — ще носите и друга титла, не само тази на Стопанин Харингтън. Ще бъдете графиня Харингтън.

Хонър не можеше да повярва на ушите си, но все пак знаеше какво е чула... Усещаше как Нимиц я удря лекичко с опашка по гърба.

— Аз... — Поклати глава и се усмихна с живата половина на лицето си. — Вие *напълно* ли сте сигурен, протектор Мейхю?

— Да. Аз, както и цял Грейсън.

— Е, в такъв случай май трябва да приема. Тоест — тя се изчерви отново — за мен ще е *чест* да приема предложението ви.

— Знам съвсем точно какво имате предвид, капитане. Стоварихме ви всичко това на главата без предупреждение, вие не се радвате особено на новите придобивки, но въпреки това ще ги приемете. — Тя се изчерви още повече, а неговата усмивка стана много, много широка. — От друга страна, неща като тези понякога се случват на хора, които държат под прицел държавни глави, и аз мисля, че... — усмивката му стана многозначителна, — мисля, че след като преодолеее шока, идеята ще започне да ви харесва.

Хонър се разсмя. Неизбежно беше, и той се засмя заедно с нея.

— Не го заслужавам, сър, но ви благодаря. Наистина.

— Няма защо. Наистина. Е, значи остава само още една дреболия. — Изправи се и й даде знак. — Станете, капитан Харингтън.

Хонър се подчини, а протекторът протегна ръка към адмирал Матюс, който извади кървавочервена панделка от кадифена кутийка и внимателно я положи върху разтворената му длан. Към панделката имаше многолъчна златна звезда с изящна изработка. Протекторът хвана с две ръце панделката и вдигна почтително медальона.

— Капитан Хонър Харингтън, за мен е изключително удоволствие да ви връча от името на своя народ Звездата на Грейсън за героизъм в служба на нашия свят.

Хонър вдиша и се изпъна в стойка мирно, а Мейхю се вдигна на пръсти да ѝ сложи медальона. Нагласи го грижливо и златната звезда грейна като пламък върху черния ѝ като космоса кител.

— Този медал е нашата най-висока награда за храброст — тихо каза протекторът. — През годините е носен от изключителни мъже, ала нито един от тях не е бил храбър като жената, която го получава днес.

Миг на пълна тишина се възцари в каютата, после Лангтри се изкашля.

— А сега, капитане — каза той, — остава още една формалност, преди да дойдете с мен и протектор Бенджамин на планетата за официалното подписване на договора и церемонията по встъпването ви в длъжност като Стопанин.

Хонър го погледна замаяно — и как иначе, предвид всичко, сполетяло я през последния половин час. Посланикът се усмихна, после отиде да отвори вратата към трапезарията на адмирала. През прага влязоха Алис Труман и Алистър Маккиън, и двамата ухилени до уши.

Хонър се сащиса съвсем. Мислеше, че Алистър още е на „Безстрашен“ и чака заедно със Скоти Тремейн и другите оцелели да се приберат с нея на Мантикора. Но ето го тук, в пълна парадна униформа — а откъде я беше взел, щом всичките му неща бяха унищожени заедно с „Трубадур“, Хонър нямаше представа, — върви нагизден към нея и носи меч в ножница. Алис също беше с парадната си униформа... и носеше малка копринена възглавница.

Приближи се и постави възглавничката на пода. После протегна ръце и за тотална изненада на Хонър Нимиц скочи с готовност в прегръдките ѝ. Алис го гушна, отстъпи назад, после изправи гръб в стойка мирно, когато Алистър спря до лакътя на Лангтри.

— Коленичете, капитане. — Посланикът посочи възглавничката и Хонър се подчини като насън. Извънтя стомана, когато Лангтри изтегли лъскавото острие. Маккиън направи крачка назад с все ножницата и застана мирно.

— С властта, дадена ми като посланик на Нейно величество, и по нейно изрично поръчение, от нейно име, вместо нея и като Рицар на Големия кръст от Ордена на крал Роджър — каза напевно Лангтри с дълбокия си глас, — ви дарявам с ранга, титлата, правата и задълженията на Рицар Сподвижник от Ордена на крал Роджър. — Лъскавата стомана докосна леко дясното ѝ рамо, после лявото, после отново дясното. Хонър го гледаше невярващо. Лангтри се усмихна отново и сниши меча.

— Изправете се, лейди Хонър. И нека с бъдещите си действия браните също толкова вярно честта на кралицата, както сте я бранили досега.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.